

Hoan Nghênh Đến Nhà Trạch Nam

Contents

Hoan Nghênh Đến Nhà Trạch Nam	2
1. Chương 1: Trạch Nam Chi Gia	2
2. Chương 2: Sự Kiện Quán Lầu	8
3. Chương 3: Bổng Nhiên Mặc Lừa	14
4. Chương 4: Hai Tên Ngốc	20
5. Chương 5: Giải Trừ Hiếu Lãm	26
6. Chương 6: Bồi Thường	32
7. Chương 7: Sự Kiện Trong Trường	36
8. Chương 8: Sự Kiện Ô Long [thượng]	42
9. Chương 9: Sự Kiện Ô Long [hạ]	46
10. Chương 10: Rạp Chiếu Phim Ấm Ấp	51
11. Chương 11: Nửa Đêm Rình Trộm	55
12. Chương 12: Sự Kiện Ở Bể Bơi [thượng]	60
13. Chương 13: Sự Kiện Ở Bể Bơi [hạ]	65
14. Chương 14: Nhà Trầm Huyền	69
15. Chương 15: Chút Mâu Thuẫn Nhỏ	73
16. Chương 16: Chính Thức Đi Làm	79
17. Chương 17: Chân Tướng Sáng Tổ	85
18. Chương 18: Kỳ Kỳ Quái Quái	89
19. Chương 19: Quà Sinh Nhật	94
20. Chương 20: Người Thật Thà Phản Công	98
21. Chương 21: Một Màn Hỗn Loạn	102
22. Chương 22: Hiếu Lãm Tiếp Tục	106
23. Chương 23: Thế Giới Riêng Của Hai Người	110
24. Chương 24: Sự Kiện Ở Quán Lề Đường	115
25. Chương 25: Kế Hoạch Tác Chiến Ở Văn Phòng [thượng]	119
26. Chương 26: Kế Hoạch Tác Chiến Ở Văn Phòng Hạ	123
27. Chương 27: Sự Kiện Ở Bệnh Viện [thượng]	127
28. Chương 28: Sự Kiện Ở Bệnh Viện [hạ]	131
29. Chương 29: Búp Bê Hôn Nhau	136
30. Chương 30: Quyết Liệt	141
31. Chương 31: Hậu Quả Khi Thú Nhận	145
32. Chương 32: Người Muốn Chia Tay?	148
33. Chương 33: Tiểu Ú Nu Trở Về	151
34. Chương 34: Cửu Biệt Trùng Trùng	155
35. Chương 35: Chú Ý An Toàn	159
36. Chương 36: Ăn Bậy Dám Chua [thượng]	162
37. Chương 37: Ăn Bậy Dám Chua [hạ]	165
38. Chương 38: Kết Thúc	168

Hoan Nghênh Đến Nhà Trạch Nam

Giới thiệu

Tên gốc: Thể loại:đam mỹ, đô thị tình duyên, 1×1, hài, nhiều coupe, HESố chương:38Editor:Phú

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-ngheh-den-nha-trach-nam>

1. Chương 1: Trạch Nam Chi Gia

Tĩnh ca ca: Khang nhi, chúng ta gặp mặt đi.

Dương Khang: Không gặp.

Tĩnh ca ca: Tại sao? Chúng ta quen nhau đã một năm rồi, đã quá hiểu nhau, ta rất thích người, ta thấy người cũng thực thích ta. Chúng ta có thể từ trên mạng phát triển thành đời thật, hiểu biết với đối phương càng sâu thêm một tầng a.

Dương Khang: Không gặp chính là không gặp.

Tĩnh ca ca: Khang nhi, ta yêu người.

Dương Khang: ...

Tĩnh ca ca: Coi như niệm tình ta như vậy yêu người, chúng ta gặp mặt đi.

Dương Khang: Không gặp =. =

Tĩnh ca ca: Tại sao?!

Dương Khang: Quách Tĩnh và Dương Khang là huynh đệ kết nghĩa.

Tĩnh ca ca: [_] ách!

Vệ Đình tắt QQ, từ đáy lòng thở dài, Tĩnh ca ca, người nếu biết ta không nói được, còn muốn gặp ta sao?

Vệ Đình là văn nhân, trước giờ luôn phát thệ sẽ chỉ cho ra một kiệt tác duy nhất, chính văn đã hoàn, phiên ngoại vẫn còn đang viết.

Viết được hai mươi mấy vạn từ, vậy mà không có lấy một lời phản hồi, lượt truy cập cũng ít đến đáng thương.

Nhiều lần hần định từ bỏ, Đẹp Trai ở lầu ba lại nói, viết văn vốn chính là cô đơn, ngay lúc một mình chiến đấu hăng hái, quý là quý ở lòng kiên trì, kiên trì tới cùng, không giải trí được người khác, cũng có thể giải trí chính mình, nói trắng ra chính là để thỏa mãn, chính mình thỏa mãn, số lượt truy cập cũng không quan trọng, chẳng qua chỉ là gió thoảng mây bay mà thôi.

Lúc Đẹp Trai nói những lời này, Vệ Đình vừa viết xong ba vạn từ, vì sự nghiệp thỏa mãn bản thân hắn lại kiên trì viết đến hai mươi vạn từ. Hiện tại chính văn đã hoàn rồi, hắn một điểm cũng không cảm thấy thỏa mãn, mỗi lần online, hắn lại liều mạng F5 một cái, vẫn là không có phản hồi, không có lấy một điểm rating, số lượt truy cập cũng càng tụt xuống.

Vệ Đình hung hăng nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, cặp mắt đỏ ngầu đến mức có thể trích ra máu, khuôn mặt vặn vẹo, lấy sức đập bàn, mở miệng gào thét không ra tiếng : Tại sao? Thế này là thế nào!! Ta viết văn chẳng lẽ thật sự dở đến vậy sao!!

Sớm biết như vậy, lúc trước nên bỏ cuộc luôn cho rồi!

Rống xong, Vệ Đình nhìn thời gian ở góc phải bên dưới màn hình máy tính, hai giờ hai mươi lăm phút sáng.

Vệ Đình cầm lấy điện thoại nội bộ gọi lên lầu ba.

Điện thoại réo thật lâu mới có người bắt máy, trong ống nghe truyền đến một giọng nói lười biếng: “Uy, ai vậy?”

Vệ Đình lập tức đập máy, hắc hắc cười ngổ.

Một lát sau, Vệ Đình ấn nút gọi lại.

Lần này điện thoại réo vài tiếng đã có người tiếp: “Tiểu chủ nhà sao? Muộn thế này có chuyện gì a?”

Vệ Đình toét miệng cười lớn, đập máy.

Năm phút sau, Vệ Đình lại gọi đến.

Điện thoại vừa reo, lập tức bị tiếp, một tiếng gầm giận dữ truyền ra: “Ách ba thối, người giỡn mặt với ta a! Con mẹ nó, gần ba giờ rồi, còn không cho người ta ngủ, sáng mai ta còn có việc nữa! Người còn dám quấy rầy ta, có tin ta lập tức xuống dưới nện người không?!”

Vệ Đình bĩu môi, ném ống nghe qua một bên.

Ăn xong bát mì tôm, hắn nhàn rồi không có chuyện gì làm, lại gọi điện lên lầu ba.

Trong chốc lát ngoài cửa truyền đến tiếng thùng thùng chạy xuống lầu.

Cửa bị đá vắng .

Một tên cao gầy dễ nhìn đứng ngoài cửa, tóc tai lộn xộn, trên mặt toàn là tức giận.

“Ách ba thối, tại sao cứ quấy rầy ta? Người hôm nay không nói cho rõ ràng, xem ta xử lý người thế nào!”

Vệ Đình khoa tay múa chân: Ta không nói được, người bảo ta làm sao nói rõ ràng cho người nghe?

Đẹp Trai cười lạnh một tiếng: “Hừ, khá lắm, rất có bản lĩnh, phòng trống trên lầu ba người không định cho thuê nữa sao?”

Vệ Đình trợn mắt tròn xoe: Người uy hiếp ta?

Đẹp Trai nhún vai: “Nói nhanh lên, người rốt cuộc bị cái gì kích động? Quá nửa đêm rồi cũng không để người khác yên ổn.”

Vệ Đình thở hổn hển chỉ chỉ màn hình máy tính.

Đẹp Trai ghé sát vào nhìn, cười nhạo: “Ta còn tưởng là có đại sự gì, thì ra lại là không ai favorite, không ai truy cập, không ai phản hồi thôi sao? Ngày mai ngủ dậy ta làm cho người, người muốn bao nhiêu ta cho người bấy nhiêu.”

Vệ Đình nóng nảy: Ta không cần đồ giả, ta muốn thật cơ!

“Nhìn không ra đến người cũng rất chính trực a! Phù phiếm, những thứ đó đều là phù phiếm, không cần quá xem trọng.” Đẹp Trai xoa đầu hắn, xoay người đi ra ngoài, “Ta đi ngủ đây, tiểu chủ nhà cũng mau ngủ đi, người ngày mai còn phải mở cửa tiệm đó.”

Ai

đúng a, còn phải mở cửa tiệm nữa...

Vệ Đình thở dài, lại refresh background, thất vọng cụp mi mắt, tắt máy, chuẩn bị ngủ.

Đột nhiên nghe thấy từ trong nhà bếp truyền đến vài tiếng chi chi chi, có điểm như tiếng chuột kêu.

Vệ Đình mở cửa, cầm một cây chổi đi vào nhà bếp, không hề thấy chuột, mà thấy một màn quỷ dị.

Tủ lạnh bị mở cửa tản mát một loại ánh sáng u ám, một quả cầu ngồi xổm trước tủ lạnh đang lục lọi tìm kiếm gì đó.

Trong mắt Quả Cầu toát ra ánh sáng xanh nguy hiểm, giống hệt một con thú hoang đang đói lồng lộn. Hắn từ trong tủ lạnh lôi ra một chén cơm thừa, lấy tay hót một nắm đem nhét đầy miệng, sau đó cắn bách nuốt xuống cổ họng, bộ dạng hệt như quỷ đói đầu thai, khiến người ta nhìn mà ớn lạnh.

Vệ Đình mặt đầy hắc tuyến, mở đèn, đi đến bên cạnh Quả Cầu, đoạt lấy chén cơm nguội trên tay hắn.

Cơm bị cướp đi, khiến Quả Cầu một phen nhảy dựng, xoay người vừa thấy là Vệ Đình liền cười ngớ đứng lên, “Tiểu chủ nhà, thì ra là người a.”

Vệ Đình huơ tay ra dấu: Người ngốc hả? Cái gì để trong tủ lạnh là có thể ăn sao?

Quả Cầu thè lưỡi liếm đi hạt cơm bên khóe miệng: “Ta cả ngày chưa gì, hão đói nga.....”

Vệ Đình bắt đắc dĩ: Người lại đang giảm béo?

“Đúng a.” Quả Cầu đứng lên, xoay vài vòng, “Người xem ta có gầy không?”

Vệ Đình liền tàn nhẫn đá kích hắn: Chẳng những không ốm đi, mà còn béo hơn.

“Ngô, thật sao?” Quả Cầu đoạt lại chén cơm trong tay Vệ Đình, “Nếu đã không ốm, chỉ bằng hôm nay ăn cho no rồi ngày mai giảm luôn thể.”

Vệ Đình cũng lười quản hắn, Quả Cầu ngày ngày đều âm ỉ muốn giảm béo, nhưng giảm suốt một năm vẫn không xuống được nửa cân thịt.

Vệ Đình ách xì một cái, xoay người quay về phòng ngủ.

Lúc này từ lầu hai truyền đến một tràng cười lớn.

Tiếng cười vô cùng quỷ dị, vô cùng đáng khinh, vô cùng dọa người. To mà kéo dài, không có chút dấu hiệu dừng lại.

Vệ Đình trợn mắt trắng dã, kéo đôi dép lê “đát đát đát” xông lên lầu hai.

Vừa lên tới lầu hai, cửa phòng bên trái liền mở.

Một tên con trai bộ dạng nhả nhận mắt đeo kính từ trong phòng đi ra.

Cậu trai mắt kính trên mặt lộ vẻ tươi cười vô lại, thấy Vệ Đình lập tức lôi hắn vào trong phòng.

“Tiểu chủ nhà, ta đang muốn tìm người. Lại đây lại đây, có phát hiện mới, ông chủ cửa hàng thú nuôi đối diện bình thường không phải trông rất đáng sợ sao? Thật ra hắn biến thái lắm a, hiện tại đang ở trong nhà chơi sex doll (một loại sex toy). Ha ha, con búp bê kia bị hắn xoay đến nhanh chóng biến dạng rồi kìa!”

Nói xong lấy ra kính viễn vọng đặt trên mũi Vệ Đình.

Vệ Đình nhìn qua, quả nhiên thấy ông chủ cửa hàng thú nuôi đối diện đang mông trần xoay xoay vắn vắn con búp bê.

Vệ Đình vui vẻ dời kính viễn vọng, khoa tay múa chân với Mắt Kính: Không ngờ tới hắn còn có loại sở thích này.

“Ta đã sớm biết hắn không phải người đứng đắn gì mà.” Mắt Kính cười đến không có ý tốt, “Ta còn chụp được mấy tấm ảnh, hắn không phải luôn thích đối chọi với người sao? Sau này hắn mà còn khi dễ người, chúng ta lấy hình uy hiếp hắn.”

Vệ Đình nghiêm trang: Chúng ta thế này hình như không được tử tế cho lắm.

“Người không thể quá nhân từ, người không khi dễ người khác, người khác liền khi dễ người, cho nên mới nói thật thà là vô dụng nhất.”

Vệ Đình gật gật đầu, toét miệng cười ngớ: Đừng quên đem ảnh chuyển vào hòm thư của ta.[o]~

Vệ Đình là người lạc quan, trước đó tuy vì chuyện văn chương mà khổ não cả nửa ngày trời, hiện tại bị ba tên khách trọ nháo loạn thế này, hắn liền đem chuyện không vui ném ra khỏi đầu, chui vào ổ chăn đi gặp Chu công.

Vệ Đình là một cô nhi, năm nay vừa tròn mười tám tuổi. Hai năm trước một tai nạn giao thông đã cướp đi sinh mạng cha mẹ hắn, mà hắn cũng vì thế bị thương nặng.

Hắn ở trong bệnh viện trị liệu một thời gian, không chỉ tiêu hết gia sản dành dụm được, còn đánh mất năng lực nói chuyện.

Sau khi xuất viện, hắn giữ lấy ngôi nhà cũ mà cha mẹ để lại, một mình tiếp tục cuộc sống.

Ngôi nhà ba tầng cũ kỹ này ở trong một cái chợ chuyên bán hoa và chim, vì mưu sinh, hắn đem phòng khách ở lầu một tách ra một gian hàng nhỏ, mở tiệm bán hoa.

Hắn vốn cho rằng mượn nhân khí của cái chợ để mở cửa hàng bán hoa mà làm ăn nhất định sẽ không lầm, nhưng cửa hàng bán hoa của hắn lại lùi quá sâu bên trong, hơn nữa còn hòa lẫn vào khu dân cư, không nhìn kỹ căn bản không ai có thể phát hiện nơi này mở một cửa tiệm nhỏ.

Vì muốn thu hút sự chú ý, hắn đem bảng hiệu treo bên ngoài, nhưng rồi viên quản lý thị trường nói với hắn đây là buôn bán trái phép, không cho hắn treo.

Cho nên cửa hàng bán hoa kinh doanh vẫn rất ảm đạm, ngay cả cơm áo cũng lo không xong.

Tiệm hoa làm ăn không tốt, Vệ Đình đành ra một quyết định gian nan — đem phòng cho thuê.

Thật ra hắn tuyệt nhiên không muốn đem phòng cho thuê.

Ngôi nhà này là thứ duy nhất cha mẹ để lại cho hắn, trong phòng còn trưng những vật phẩm mà cha mẹ lúc sinh tiền từng dùng qua, hắn cũng chỉ có thể dựa vào mấy thứ này mà hoài niệm về cha mẹ.

Tuy nhiên, cuộc sống dù sao cũng phải tiếp tục, tiền nước, tiền điện, tiền gas mỗi tháng đều là đòi tiền.

Hắn quỳ trước mộ cha mẹ, trong lòng nói với họ: Ba, mẹ, ta nhất định phải nỗ lực mà sống.

Sau khi từ nghĩa trang trở về, hắn liền đem tưởng niệm chôn thật sâu trong đáy lòng, tiếp đó mang toàn bộ những kỷ vật của cha mẹ dời đến phòng mình, rồi đem lầu hai và lầu ba phân cách thành hai dãy phòng, như vậy là có thể cho bốn người thuê, được bốn phần tiền thuê nhà.

Vệ Đình là một tiểu loan nam (cong ^^!), thế nên hắn không định cho nữ thuê phòng.

Hắn treo trước cửa một tấm bảng hiệu bằng gỗ, trên đó đề — nhà trạch nam.

Hắn sợ dĩ làm như vậy, là muốn cho mọi người biết ngôi nhà này chỉ cho nam nhân thuê, hơn nữa, là trạch nam.

Sau đó hắn lại in vài tờ rơi phát đi xung quanh, liền ngồi trong nhà chờ khách trọ đến xem phòng.

Người đầu tiên đến xem phòng là Quả Cầu.

Quả Cầu tên là Sở Hiểu Phong, vóc dáng so với Vệ Đình cao hơn một chút, vừa qua một mét bảy, thể trọng đến nay vẫn là một câu đố.

Quả Cầu bộ dáng rất béo, nhìn từ xa tựa như quả cầu.

Vệ Đình cảm thấy hắn khoảng một trăm tám mươi cân, nhưng hắn nói hắn chỉ có một trăm bốn mươi cân thôi.

Quả Cầu nói chuyện cực kỳ lễ độ cực kỳ lịch thiệp, tính cách cũng thành thật, hắn nói hắn là họa sĩ, bình thường không hề đi đâu, chỉ ở góc trong nhà vẽ vờ, gần đây hắn muốn vẽ một quyển sách ảnh tuyên truyền về loài chim, cho nên muốn thuê một ngôi nhà trong khu chợ này, tìm kiếm cảm hứng.

Vệ Đình cảm thấy Quả Cầu này không lầm, con người thật thà, còn là nghệ thuật gia, hắn cũng chính là trạch nam. Lập tức quyết định cho hắn ở, đem gian phòng bên phải trên lầu hai cho hắn thuê.

Sau khi Quả cầu vào ở, Vệ Đình mới biết hắn kỳ thực là vua nhếch nhác, phòng ốc của hắn căn bản con người không thể vào, trong phòng một mảnh bừa bãi, quần áo bẩn cùng tất thối chất đầy sàn, đã vậy còn tản mát mùi lạ.

Vệ Đình có điểm hối hận, không muốn cho hắn thuê phòng nữa, nhưng lại không ngờ hắn vì muốn có thể tiện bề cùng mình trao đổi, luôn nỗ lực học tập thủ ngữ (ngôn ngữ của người câm điếc).

Vệ Đình cảm động, cũng mềm lòng.

Lôi thôi thì lôi thôi, sau này không vào phòng hắn là được rồi.

Người thứ hai đến xem phòng là Mắt Kính.

Mắt Kính gọi là Cố An, tướng mạo thanh tú, lịch sự nho nhã, toàn thân trên dưới đều tỏa ra mùi vị của một quyển sách triết học.

Hắn thấy Vệ Đình là ách ba, lập tức dùng thủ ngữ cùng hắn trao đổi.

Hắn nói với Vệ Đình, hắn vốn từng làm qua tình nguyện viên phiên dịch thủ ngữ, cho nên cũng hiểu được một ít thủ ngữ.

Nghe hắn nói, Vệ Đình lòng sinh kính nể, có thể làm tình nguyện viên, phẩm hạnh nhất định cao thượng.

Vệ Đình đối với hắn thập phần vừa ý.

Nghĩ rằng người này nhìn qua chính là loại người làm công tác văn hoá, bộ dạng xinh đẹp, tâm địa lại tốt, đem phòng cho hắn thuê hẳn là không lầm.

Cứ như vậy, Mắt Kính ở tại gian phòng bên trái trên lầu hai.

Sau khi Mắt Kính vào ở, Vệ Đình mới biết hắn kỳ thực là một tên cuồng coi trộm. Phẩm đức không cao thượng thì tạm không nói đi, mà còn rất hạ lưu.

Hắn ngày ngày đều ôm kính viễn vọng rình lén chuyện riêng của người khác, phát hiện có gì thú vị, liền biến nó thành chuyện cười giãi bày cho mọi người nghe.

Mắt Kính không có công việc, là một đại trạch nam dềnh dàng. Ban ngày lúc nhàn rỗi vô sự hắn lại giúp Vệ Đình trông coi cửa hàng bán hoa, đến buổi tối hắn mới ra tay, cầm kính viễn vọng dạo quanh, toàn bộ người trong khu chợ đều đã bị hắn soi qua.

Vệ Đình mỗi buổi tối đi ngủ đều đóng cửa cái lẩn cửa sổ thật chặt, chỉ sợ bản thân một phút lơ là liền trở thành con mồi của hắn.

Thật ra Mắt Kính cũng rất nghĩa khí, hắn cho tới giờ chưa từng có chủ ý xấu đối với các bạn cùng thuê phòng, nhóm bạn này gặp phải khó khăn gì, hắn cũng sẽ nghĩ giúp biện pháp giải quyết, có điều những biện pháp hắn nghĩ ra, không ai dám khen tặng.

Mắt Kính ngoài hơi nhàn rỗi vô sự một chút, hơi đáng khinh một chút, hơi thích động kinh một chút, những phương diện còn lại, Vệ Đình miễn cưỡng đáp ứng cho hắn tiếp tục ở lại nơi này, dù sao hắn vẫn còn một ưu điểm, có thể thường xuyên giúp trông coi cửa tiệm.

Vệ Đình trong lòng thở dài, người không giống tướng mạo, những khách trọ sau không nên chỉ xem bề ngoài, chừng nào hiểu tính cách hắn, mới quyết định có cho thuê hay không vậy.

Người thứ ba đến xem phòng là Đẹp Trai.

Lần đầu tiên gặp hắn, Vệ Đình liền cảm thấy tim mình đập trật đi nửa nhịp.

Trong đầu có một tên tiểu nhân liều mạng hoan hô: Hấn đẹp quá đẹp quá đẹp quá a a!~[]~

Đẹp Trai ném cho Vệ Đình một xấp tiền, nói: “Người đếm tiền trước một lần đi, rồi làm hợp đồng, ta muốn thuê một năm.”

Vệ Đình ngơ ngác gật đầu, ngơ ngác đếm tiền, ngơ ngác đóng dấu hợp đồng, lại ngơ ngác ký lên điều khoản.

Sau đó đem gian phòng bên trái ở lầu ba cho Đẹp Trai thuê.

Trước sau chỉ mất đúng mười phút đồng hồ, đừng nói tới tìm hiểu tình cách của Đẹp Trai, ngay cả tên tuổi, nghề nghiệp hấn cũng quên hỏi.

Vệ Đình mỗi ngày nhàn rỗi không có chuyện làm sẽ chạy lên lầu ba, không vì cái gì khác, chỉ để ngắm Đẹp Trai. Đơn thuần thưởng thức, không mang theo bất kỳ tình cảm nào.

Có một ngày Vệ Đình thấy phía bên ngoài cửa sổ ở lầu ba treo đồ lót của nữ nhân, hấn đã nghĩ Đẹp Trai dẫn bạn gái đến chơi, nhưng cả ngày hôm đó hấn không bắt gặp nữ nhân nào đi ra từ phòng của Đẹp Trai.

Tiếp theo hấn lại phát hiện trong toilet ở lầu ba có băng vệ sinh đã dùng qua.

Hấn gõ cửa phòng Đẹp Trai, xác thực trong phòng không có nữ nhân, nhưng bra và băng vệ sinh nên giải thích thế nào đây?

Vệ Đình luôn giới khoa tay múa chân, hỏi hấn nguyên nhân.

Đẹp Trai tàn nhẫn nói: “Ta xem không hiểu thủ ngữ.”

Vệ Đình lại lôi ra giấy bút viết cho hấn xem.

Đẹp Trai coi xong, tỉnh bơ: “Mấy thứ kia đều là của ta, ta vốn là nữ.”

Vệ Đình sụp đổ!

Đẹp Trai lại thêm vào: “Hợp đồng đã ký, đừng hòng đuổi ta đi.”

Vệ Đình thế mới biết nàng là có chuẩn bị mà đến.

Đẹp Trai nói tiếp: “Ta là T, bản chất không sai biệt lắm so với nam nhân, người đây cũng là nhà trạch nam rồi còn gì.”

Vệ Đình muốn khóc: Tuy bản chất không sai biệt lắm, có điều người vẫn là nữ nhân 100% a! Ta không nghĩ cho một nữ nhân thuê phòng!

Không muốn cho thuê cũng không có biện pháp, đã ký hợp đồng, Vệ Đình không dám vi phạm, Đẹp Trai liền an an ổn ổn tiếp tục ở lại nơi này.

Quái dị là, từ khi Đẹp Trai đến, gian phòng trống còn lại của trên lầu ba vẫn luôn không có ai thuê.

Đẹp Trai gọi là A BỐ, không rõ tên thật, không rõ tuổi tác, không rõ nghề nghiệp.

Nàng là một nữ nhân thần bí.

Từ ngày đầu tiên thuê phòng cho đến bây giờ.

Ba khách trọ này đã ở nơi đây được một năm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khai trương hàng mới, tung bông [v]o~~

Không nghi ngờ gì nữa, Tình ca ca chính là tiểu công của Vệ Đình, vẫn chưa xuất hiện, hắc hắc

2. Chương 2: Sự Kiện Quán Lầu

Vệ Đình sáng ngủ dậy việc đầu tiên hắn làm chính là mở máy tính.

Truy cập trang web, F5 background, cặp mắt lập tức trợn tròn.

Mấy tháng liền không ai để lại lời nhắn, cuối cùng có một phản hồi.

Liền bốn chữ.

Đi ngang tung hoa.

Vệ Đình nhếch miệng cười ngố, cứ xem đi xem lại tin nhắn này không biết bao nhiêu lần, sau đó ở trên giường lăn lộn mấy vòng, rồi liền mở QQ, chuẩn bị đem chuyện tốt này nói cho Đẹp Trai lâu ba biết, chia sẻ niềm vui cùng nàng.

Vừa mở QQ, một khung đối thoại bắn lên.

Vệ Đình nhìn nhìn, là Tĩnh ca ca nhắn tin.

Tĩnh ca ca: Khang nhi, có đó không?

Tĩnh ca ca: Khang nhi, online thì pm ta.

Dương Khang: Ta ở đây, có chuyện gì?

Tĩnh ca ca: Khang nhi, người cuối cùng cũng đến, ta chờ người hảo lâu.

Dương Khang: Bây giờ mới tám giờ, ta vừa ngủ dậy.

Tĩnh ca ca: Khang nhi, ta hỏi người một lần nữa, chúng ta rốt cuộc có gặp nhau không?

Dương Khang: Người đừng cố chấp như vậy, đã nói không gặp là không gặp.

Tĩnh ca ca: Tốt lắm, ta vốn có vài lời không định nói, là người ép ta thôi!

Dương Khang: Ta ép người cái gì?

Tĩnh ca ca: Ép ta biến thành kẻ hạ lưu.

Dương Khang: --

Tĩnh ca ca: Thành thật nói cho người biết, nhà ta rất nhiều tiền, biệt thự có mười căn, Mercedes Benz BMW cũng hơn mười chiếc, hơn nữa tướng mạo ta rất tuấn tú, gì mà Tạ Đình Phong, Ngô Ngạn Tổ, Cổ Thiên Lạc căn bản không thể sánh với ta, cho nên người theo ta tuyệt sẽ không thiệt thòi.

Dương Khang: ==

Tĩnh ca ca: Người không tin sao? Người đưa địa chỉ, ta đi tìm người, sau đó lái xe chở người đi xem biệt thự nhà ta.

Dương Khang: Không cần đâu...

Tĩnh ca ca: Nói tới nói lui người vẫn là không tin ta!

Dương Khang: Ta cũng thành thật nói cho người biết, nhà ta rất cơ bản, ngay cả xe đạp cũng mua không nổi, hơn nữa ta bộ dáng xấu xí, tướng mạo hoàn toàn đột phá trí tưởng tượng cực hạn của nhân loại, người mà gặp ta rồi sẽ hối hận.

Tĩnh ca ca: Ta mặc kệ, ta chính là thích người, chính là muốn gặp người.

Tĩnh ca ca: Chúng ta gặp mặt đi gặp mặt đi gặp mặt đi gặp mặt đi.....

Dương Khang: -- người còn nhắc tới chuyện gặp nhau, ta liền đem người liệt vào sổ đen.

Tĩnh ca ca: Ách! Ta thật muốn đánh người!

Vệ Đình không đáp lại, tắt khung đối thoại.

Thật ra hắn cũng muốn gặp mặt Tĩnh ca ca, chỉ là hắn sợ Tĩnh ca ca gặp hắn rồi sẽ cảm thấy thất vọng. Như vậy hai người liền cắt đứt liên lạc.

Trong thực tế tình yêu luôn thay đổi khôn lường, huống chi là thế giới ảo trên mạng, có bao nhiêu chuyện tình có thể từ trên mạng mà phát triển thành sự thật?

Hắn thầm nghĩ đem phần tốt đẹp này vĩnh viễn giữ lại nơi đáy lòng.

Vệ Đình là trong một diễn đàn văn học quen biết Tĩnh ca ca .

Lúc ấy Tĩnh ca ca vừa bình luận về một áng văn. Ngôn ngữ sắc bén, có thể vạch ra đúng chỗ sơ sót trong áng văn đó, rồi lại phát biểu kiến giải của bản thân, cười chê mắng mỏ châm chọc gì cũng có.

Xem bài bình luận này, Vệ Đình lập tức bị hắn thu hút, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý niệm — nhất định phải dụ dỗ hắn!

Vệ Đình để lại một phản hồi bên dưới lời bình, tìm Tĩnh ca ca xin số QQ.

Ban đầu Tĩnh ca ca lười đáp lại hắn, ngày nào cũng vào diễn đàn, nhưng không hề thấy hắn hồi âm.

Vệ Đình không giận, tìm đến những bài bình luận của Tĩnh ca ca, tiếp tục ở bên dưới xin số QQ.

Có lẽ tinh thần bám riết không buông của hắn đã đả động được Tĩnh ca ca, một tháng sau Tĩnh ca ca cuối cùng cũng đáp lại lời nhắn, ở bên dưới bài bình luận để lại một địa chỉ email.

Lúc nhìn thấy email của Tĩnh ca ca, Vệ Đình thiếu chút nữa chết vì kích động, lập tức đem số QQ, số MSN, số Lãng Mã UC, số NetEase paopao, số Ali Wang Wang gửi qua.

Khi mail được gửi đi, tay Vệ Đình phấn chấn đến lợi hại.

Tiếp theo, Tĩnh ca ca đã bị hắn câu dẫn .

Sau khi cùng Tĩnh ca ca tiếp xúc, Vệ Đình cảm thấy hắn là một người đặc biệt càn rỡ.

Cá tính phô trương, nói chuyện kiêu ngạo, đã vậy còn rất bá đạo.

Không hiểu thế nào, Vệ Đình chính là thực thích loại tính cách này của hắn.

Ngày ngày giống như một tên tiểu lâu la, cùng hắn dạo khắp các khu diễn đàn.

Trùng hợp là, tính cách dịu dàng nhu thuận của Vệ Đình cũng hợp khẩu vị Tĩnh ca ca.

Thường xuyên qua lại, hai người từ bằng hữu tiến lên thành người yêu, ở trên mạng luôn xưng hô là “Lão công lão bà” với nhau.

Nháy mắt, hai người đã quen nhau được một năm.

Tĩnh ca ca chưa hài lòng với trạng thái hiện tại, muốn đem cảm tình trên mạng chuyển thành hiện thực.

Chuyện gặp nhau, Tĩnh ca ca đã đề cập qua rất nhiều lần, nhưng Vệ Đình vẫn không dám đáp ứng hắn.

Đại khái là lòng tự tôn ám ảnh, Vệ Đình rất sợ bị tổn thương.

Hắn cảm thấy sẽ không ai nguyện ý tiếp nhận một tên ách ba.

Hôm nay lại cự tuyệt Tĩnh ca ca, có lẽ sẽ bị chán ghét?

Vệ Đình vẽ mặt đưa đám, cầm lấy khăn mặt cùng bàn chải đánh răng đi ra khỏi phòng ngủ.

Niềm vui vừa rồi nhận được phản hồi đã sớm bay mất hết, hắn không biết Tĩnh ca ca còn có thể kiên trì được bao lâu.

Vệ sinh xong, Vệ Đình kéo cửa tiệm, đem hoa tươi lần lượt bày ra trước cửa, bắt đầu buôn bán.

Cửa tiệm bán hoa kinh doanh vẫn không tốt, mỗi lần nhập hàng, Vệ Đình không dám nhập quá nhiều, nhưng những loại hoa tươi hắn đều chuẩn bị rất đầy đủ.

Sau khi mở cửa, hần đầu tiên bảo dưỡng hoa tươi, phun nước lên cành lá, giúp hoa lá tẩy sạch bụi bẩn, đảm bảo cho khí khổng thông thoáng, để hoa lâu tàn.

Sau hần quét tước mặt tiền cửa hàng cho sạch sẽ, từ trong phòng mang ra sổ sách và laptop, liền bật mạng, mở vài bài nhạc nhẹ, một bên lên mạng, một bên chờ khách đến.

Lúc A Bố từ lầu ba đi xuống, Vệ Đình vừa mới xong việc.

“Tiểu chủ nhà, sớm vậy đã mở cửa tiệm? Người tối hôm qua hơn ba giờ mới ngủ, không cảm thấy buồn ngủ sao?”

Vệ Đình lắc đầu.

“Người cứ đợi đó, ta ra ngoài bàn việc, lát nữa trở về thay ca cho người.”

A Bố vừa bước đi, lại vòng trở về, véo véo mặt Vệ Đình, “Làm gì mặt ủ mày chau thế? Không vui a?”

Vệ Đình mở QQ, đem phần lưu lại đoạn chat vừa rồi với Tình ca ca bật cho nàng xem.

“Mercedes Benz, BMW, Biệt thự? Ai, Tình ca ca của người thật không biết xấu hổ!” A Bố cười cười, “Người không chịu gặp hần, sợ hần tức giận phải không?”

Vệ Đình vẫn không nhúc nhích, biểu tình có điểm không được tự nhiên.

“Nhấn nhó cái rắm a! Sợ thì sợ, còn không dám thừa nhận.” A Bố an ủi hần, “Đừng buồn, hần nếu thực sự thích người sẽ không tức giận.”

“Cũng không còn sớm nữa, ta đi đây. Chung quy gặp hay không tùy người cân nhắc, ta cảm thấy hần không có gì sai, ở bên người trên mạng suốt một năm qua, giờ mới nháo nhào muốn gặp mặt, đủ thấy hần vừa nhẫn nại, cũng vừa ủy khuất!” A Bố khoát tay trực tiếp rời khỏi cửa hàng bán hoa.

Vệ Đình thật ra còn muốn đem chuyện có phản hồi nói với nàng, nhưng nàng đã đi xa.

Nhìn theo bóng lưng A Bố, Vệ Đình thở dài một hơi.

Qua một giờ đồng hồ, Sở Hiểu Phong từ trên lầu lúc lắc đi rồi xuống.

“Tiểu chủ nhà, giữa trưa có thể đóng cửa hàng không?”

Vệ Đình khoa tay: Sao vậy? Có việc gì a?

Sở Hiểu Phong gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười, “Một bức tranh của ta hôm qua bán được giá khá tốt, muốn mời các người một bữa.”

Vệ Đình hớn hờ: Đi chứ! Chúc mừng người!

“Ân, cứ quyết định như thế, ta đi báo cho bọn họ biết.” Sở Hiểu Phong cũng vui theo, sau đó lẻ mề đi lên lầu hai.

Mấy đồng chí kia vừa nghe nói có cơm trưa miễn phí, còn chưa tới mười hai giờ liền tụ tập trong cửa tiệm.

Mọi người thương lượng rồi quyết định đi ăn lẩu, ba ngày hè nóng nực mà ăn lẩu, vừa khổ sở vừa khoái lạc, nhất định đặc sắc.

Đi vào quán lẩu, bốn người chọn vị trí đối diện máy điều hòa ngồi xuống.

Đồ ăn đủ loại đủ món bày đầy bàn, tuyệt không khách khí, y như coi Quả Cầu giống một kẻ vung tiền như nước, cũng không hề nghĩ thay hần thanh toán.

Sở Hiểu Phong cũng không để ý, cười gố, “Gọi thêm hai phần thịt cừu, hai phần cá viên, hai phần mao đồ, ta sợ không đủ ăn.”

Nghĩ nghĩ lại nói: “Quên đi, cứ gọi mỗi món thêm hai phần.”

Ba người kia cảm muốn rớt xuống đất: Tiền người là sóng lớn cuộn trào a? Gọi nhiều món như vậy ăn sao hết?

Mọi người hiển nhiên đã xem nhẹ bản lĩnh của Quả Cầu.

Đồ ăn vừa dọn lên, cái lẩu còn chưa sôi, Sở Hiểu Phong liền trút hết toàn bộ vào.

Sau đó cầm đũa, dấn mắt vào nồi lẩu, nhấc thấy có gì nổi lên liền gấp vào chén của mình.

Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta lú cả lưỡi, ba người kia còn chưa thấy rõ hắn gấp cái gì, thứ đó đã bị hắn nuốt vào bụng.

A Bố nhìn mà chịu không được, “Béo huynh, lưỡi ngươi làm bằng gỗ sao? Không sợ bỏng a?”

“Ta có thấy nóng gì đâu a.” Sở Hiểu Phong lại gấp một viên cá viên trực tiếp cho vào miệng, không cả chăm tương.

A Bố gấp một khối đậu bì bỏ vào chén, chăm tương, mới chậm rãi dút vào miệng, đáng ăn đặc biệt tao nhã. Sau đó vô tình dả kích hắn, “Khó trách ngươi béo như vậy, lưỡi không giống người bình thường, ăn nhanh thế kia ai mà địch lại ngươi.”

“Ăn được là phúc, ta cũng muốn như hắn, không phải gầy yếu như cây tăm.” Cố An cảm thấy Quả Cầu bộ dáng thế này rất tốt, tròn tròn đáng yêu, với lại nam nhân có béo chút cũng không sao, chỉ cần có năng lực là được. Quả Cầu rất có bản lĩnh a, vẽ bức tranh nào cũng hảo, nói không chừng tương lai sẽ trở thành một đại họa sĩ nổi tiếng.

Vệ Đình gật đầu phụ họa, một bên ăn này nọ, một bên nghe bọn hắn tán gẫu, cảm thấy bữa cơm này ăn đặc biệt ngon.

Lúc này Vệ Đình thấy Quả Cầu vốn đang ngấu nghiến kia đột nhiên buông đũa, chỉ ngây ngốc nhìn về phía trước.

Vệ Đình vỗ vỗ hắn, hươ tay ra dấu hỏi: Ngươi đang nhìn gì vậy? Sao không ăn nữa?

Sở Hiểu Phong ngơ ngác nói: “Nam nhân kia bộ dạng thật giống tình nhân đầu tiên của ta.”

Mọi người quay đầu nhìn qua, một nam nhân anh tuấn đang ngồi ở bàn đối diện bọn họ, xem ra là vừa tới, trên bàn trống trơn.

“Ngươi không nhận nhầm người chứ? Nam nhân kia bộ dạng đẹp như vậy mà là tình cũ của ngươi?” Cố An nhìn nhìn viên cầu, lại nhìn nhìn người nọ, thật sự rất khó tưởng tượng hai người này từng là một đôi tình nhân.

“Có lẽ là ta nhìn nhầm rồi.” Sở Hiểu Phong thu hồi tầm mắt, cúi đầu tiếp tục ăn.

Vệ Đình sợ hắn mất hứng, đang định đến an ủi hắn, lại thấy nam nhân kia đi tới, tầm mắt dừng trên người Quả Cầu, trên mặt lộ vẻ nghiêng ngả tươi cười.

Vệ Đình nhú mày, cảm thấy vẻ tươi cười này có điểm không mang theo hảo ý.

Cố An cũng thấy vậy, ngạc nhiên nói: “Hiểu Phong, hắn đi tới kia! Đi tới kia! Chẳng lẽ các ngươi thật sự quen biết a?”

Nam nhân lập tức đi đến trước mặt Sở Hiểu Phong, tử tử đánh giá hắn, rồi phun ra một câu chế nhạo.

“Sở Hiểu Phong, thì ra thật sự là ngươi a, ngươi như thế nào bộ dạng còn phì nhiêu hơn cả Trư Bát Giới? Qua hai trăm cân chưa?”

Sở Hiểu Phong không trả lời, càng cúi đầu thấp hơn.

Nam nhân lại nói: “Lúc trước có người nói với ta, sau khi bị ta đá người rượu chè ăn uống quá độ, béo lên mấy chục cân, ta vẫn không tin, không ngờ lại là thật! Ngươi sao vô dụng như vậy, chịu chút dả kích đã đem bản thân sa sút tới người không ra người?”

Nghe xong lời này, cả bọn liền sôi máu.

Vệ Đình trừng mắt nhìn nam nhân, khom lưng tháo giày, chuẩn bị lấy giày phang hắn.

A Bố liếc xéo nam nhân, khinh miệt hừ một tiếng, tiếp đó một phen túm lấy Quả Cầu, ôm hắn vào ngực, khiêu khích nói: “Mở mắt chó của ngươi ra mà nhìn cho rõ, Hiểu Phong của chúng ta chỉ có một trăm bốn mươi cân thôi.”

“Ngươi không cần hấn, ta cần!” A Bố hôn Quả Cầu một cái, ngẩng đầu nhìn nam nhân, trong ánh mắt vẫn toát ra vẻ khinh thường, “Ngươi sao không tè ra rồi lấy nước tiểu tự soi lại mình đi, đúng là xấu người xấu nết, bộ dáng này của ngươi căn bản không xứng với hấn! Hiểu Phong hiện tại đã là đại họa sĩ, rất nhiều người xếp hàng muốn làm tình nhân của hấn, thấy hai thằng dự bị đứng bên cạnh chưa, ngươi thử hỏi bọn hấn xem Hiểu Phong có phải rất được hoan nghênh hay không.”

A Bố là một nữ tử độc mồm, nói chuyện thẳng thắn mà hiểm ác, thường xuyên khiến người ta cứng họng.

Hơn nữa nàng nói chuyện lớn tiếng, khách ở mấy bàn bên cạnh sau khi nghe thấy liền nhìn nam nhân cười trộm.

Nam nhân xấu hổ đứng chết trân tại chỗ, trên mặt một trận xanh một trận trắng, biểu tình cực kỳ khó coi.

Tình cảnh nam nhân lúc này vốn đã thảm hại lắm rồi, đồng chí dự bị số 1 Vệ Đình còn nỗ lực thêm dầu vào lửa.

Vệ Đình rút cuộc cũng đã cởi được giày, cầm lên, nhắm ngay mặt hấn hung hăng phang một cái.

Trong quán lẩu lập tức vang lên một trận cười giòn giã.

Bị nện cho một phát, nam nhân rống giận: “Ranh con, ngươi không muốn sống nữa phải không?!” Dứt lời vung tay muốn đánh.

Sở Hiểu Phong thấy bạn bè ra mặt vì mình, vô cùng cảm động, không làm rùa rút đầu nữa, gân cổ la lên một câu: “Ngươi dám động thủ, ta liền lấy mạng đề chết ngươi.”

Nam nhân chần chờ một lát, thu hồi nắm tay, cặp mắt hung ác trừng mọi người.

Đám kia không cam lòng yếu thế, cũng nghinh mặt hung hăng trừng lại.

Ngay lúc hai bên giằng co, đồng chí dự bị số hai Cố An không biết từ đâu chui ra, che trước người Vệ Đình, cười hì hì nói với nam nhân: “Huynh đệ, ta khuyên ngươi hay là thôi đi, ngươi một người đánh thắng được bốn người bọn ta sao? Món ngươi gọi đã bày trên bàn rồi, mau trở về ăn đi.”

Một chọi bốn, ai thua ai thắng, tự nhiên khỏi nói cũng biết.

Nam nhân dùng dằng dằng trở về chỗ ngồi.

“Cạn bả, thật là mất hết khẩu vị!” A Bố bĩu môi, ôm lấy Sở Hiểu Phong đi ra ngoài, “Đi, chúng ta ăn ở chỗ khác.”

Bốn người kè vai sát cánh đi ra khỏi quán lẩu, tràn đầy hiên ngang, tràn ngập khí thế.

Sau khi đi ra, Sở Hiểu Phong nói: “Chúng ta hình như chưa tính tiền a.”

A Bố nhún nhún vai tỏ vẻ không sao, “Chưa tính thì kệ chưa tính.”

“Ta, ta quay lại thanh toán đã.” Sở Hiểu Phong xoay người đi trở vào.

Cố An nhanh nhẩu kéo hấn lại, “Không ai tìm chúng ta đòi nợ ngươi còn ngu ngốc trả làm gì? Tiền nhiều quá không có chỗ xài a? Chi bằng cho ta đi.”

Vệ Đình vỗ vỗ Cố An, hỏi hấn: Ngươi vừa rồi chạy đi đâu?

Vệ Đình đã sớm phát hiện, lúc nam nhân đi tới nói một câu, Cố An đã không thấy tăm hơi.

Cố An đẩy đẩy kính lên trên, cười âm hiểm, “Ta vừa rồi đến chỗ tên kia ngồi rắc chút bột ớt, còn phun mấy ngụm nước miếng vào đồ ăn của hấn.”

Mọi người trầm mặc trong chốc lát, đồng loạt đem ánh mắt tán dương hướng về phía hấn, còn trong lòng lại nghĩ: Hấn quả nhiên thực bỉ ổi. [_]

Bữa cơm này không ăn được, mọi người thương lượng một chút, chuẩn bị tìm quán ăn Tứ Xuyên nào đó ăn chút đồ cay.

Ngày nóng bức mà còn ăn cay cũng đặc biệt đã ghiền. (lũ này đầu óc thật ko tầm thường, trời nóng hết ăn lẩu giờ kéo đi ăn cay =.=!!!)

Quán ăn Tứ Xuyên đã không tìm được, Sở Hiểu Phong còn đả kích tinh thần tích cực của cả bọn.

Sở Hiểu Phong cúi đầu, vâng vâng vâng, nhỏ giọng nói: “Ta không ăn nữa, ta muốn giảm béo.”

Cổ An ré lên: “Cái gì?! Không ăn? Ta còn chưa no đâu!”

Sở Hiểu Phong lại nói: “Vừa rồi thực sự cảm ơn các người, nhưng ta thật muốn giảm béo, các người đi ăn đi, ta sẽ đãi thọ.”

“Chịu đả kích?” A Bố cười nhạo, “Nam nhân kia nói đều là thật sao? Người vì hấn rượu chè ăn uống quá độ béo lên mấy chục cân?”

Sở Hiểu Phong vẽ mặt đau khổ gật gật đầu.

“Vô dụng, hấn đáng để người làm vậy sao?”

“Không biết, lúc đó ta rất thích hấn, nhưng hấn lại đá ta.....”

“Thế bây giờ còn thích hấn không?”

Sở Hiểu Phong không ngừng xua tay.

“Không là được rồi.” A Bố lôi hấn đi lên phía trước, “Hấn chê người béo, người liền không ăn gì, vậy không phải là vì hấn mà giảm béo sao? Thấy ngu chưa!”

“Đúng nga, ta không vì hấn giảm béo đâu! Muốn giảm cũng là vì chính mình.” Sở Hiểu Phong vui vẻ, cất từng bước dài đi lên phía trước, “Rốt cuộc đã quyết định đi đâu ăn chưa? Đói chết ta rồi! Bữa cơm này ta nhất định phải ăn no thiệt no, dự trữ chút năng lượng để còn giảm béo nữa.”

Ba người kia trầm mặc: Người lùn nào giảm béo không phải cũng đều nói như vậy sao...

Cơm nước xong trở về cửa tiệm, Vệ Đình mở cửa tiếp tục buôn bán.

Vệ Đình đem sổ sách tổng kết doanh thu tháng này, dĩ nhiên lại là số âm.

Vệ Đình rầu rĩ, không biết có nên tiếp tục kinh doanh cửa hàng bán hoa này hay không.

Chính lúc hấn hết đường xoay sở, sinh ý tìm đến.

Một thanh niên cao ráo ăn mặc hợp thời từ bên ngoài bước vào, chỉ vào dây hoa bách hợp ngoài cửa nói: “Ông chủ, hoa này còn bao nhiêu? Ta muốn mua một trăm nhánh, cần gấp.”

Thanh niên không chỉ khẩu khí lớn, bộ dáng cũng lồi cuồn.

Sau khi Vệ Đình ngẩng đầu nhìn hấn một cái sau, cả người liền ngậy ra.

Người này bộ dạng thật đẹp a!

Ngũ quan tinh xảo hữu hình, mày rậm, sống mũi cao, đôi môi mỏng, mang kính màu trà che khuất ánh mắt.

Áo T-shirt màu đen hơi ôm sát cơ thể, làm lộ rõ dáng người hoàn mỹ.

Thanh niên lúc này hàng mày khẽ nhíu, biểu tình có điểm không kiên nhẫn, mang đến cho người ta một loại cảm giác cao cao tại thượng, giống như hết thấy mọi thứ đều không để vào mắt.

Vệ Đình đột nhiên nhớ tới lời Tĩnh ca ca nói.

Gì mà Tạ Đình Phong Ngô Ngạn Tổ Cổ Thiên Lạc, căn bản không thể sánh với hấn!

3. Chương 3: Bổng Nhiên Mặc Lừa

“Uy, hỏi sao người không nói, bị câm à?”

Bộ dạng lơ đãng kia của Vệ Đình dường như khiến thanh niên rất ư bất mãn, hai hàng mày vốn nhíu chặt chưa kịp giãn ra nhất thời lại càng nhíu thêm, đi đến trước mặt gõ gõ bàn máy tính, lại nói: “Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy qua ai đẹp trai sao? Đồ ngốc.”

Vị ca ca đẹp trai này không chỉ tự kỷ mà còn rất khó ưa.

Đây là ấn tượng thứ hai của Vệ Đình về hắn.

Vệ Đình đứng lên, chỉ chỉ miệng mình, sau đó lắc tay.

Thanh niên kinh ngạc nhìn hắn, thế là thanh âm nói chuyện trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

“Trong tiệm người còn có bao nhiêu nhánh bách hợp? Gộp lại đủ một trăm nhánh không?”

Vệ Đình lắc đầu.

“Thế có bao nhiêu?”

Vệ Đình dùng tay làm ra một chữ “Bát”.

“Ách! Tám đó à? Tiệm hoa này của người làm ăn kiểu gì thế hả?”

Vệ Đình bĩu môi, có điểm mất hứng, nhưng nghĩ lại hắn là khách hàng lớn của mình, liền đem cục tức dần xuống.

Lôi ra giấy bút xoát xoát viết lên: Người đã muốn vậy ta giúp người nhập hàng, bất quá bây giờ đã khuya, đợi ta chạy tới chỗ đầu mối bán hoa phồng chừng cũng đã đóng cửa, sáng sớm mai ta sẽ giúp người nhập về.

Thanh niên nhanh chóng liếc mắt một cái, “Người thật sự đến chỗ đầu mối giúp ta nhập hàng?”

Vệ Đình gật đầu.

“Tốt lắm, dù sao cũng đi nhập hàng vậy người giúp ta lấy thêm mấy loại khác nữa, ta không phải đi đến tiệm khác, tất cả chỗ hoa này của người ta mua luôn, hoa của người thực tươi mới, ta hảo vừa ý.” Thanh niên nghĩ nghĩ lại nói: “Hoa hồng trắng, hoa hồng đỏ, hoa hồng phấn, hồng Champagne, hồng bách hợp, bách hợp, đa đầu bách hợp mỗi loại một trăm nhánh, đúng mười hai giờ trưa mai ta đến lấy.”

Cửa hàng bán hoa mở đã hơn một năm, Vệ Đình tới giờ chưa có vụ làm ăn nào lớn như vậy, nhất thời hưng phấn đứng lên, nội tâm kích động không lời nào có thể diễn tả được, đành phải hướng về phía thanh niên mãnh liệt gật đầu một cái.

“Đúng là đồ ngốc!” Thanh niên bị hắn chọc cho buồn cười, không khỏi cong lên khóe môi, gỡ kính nhìn xuống Vệ Đình, sau đó nhướn mày cười cười, trên người tự nhiên tản mát mùi vị lưu manh.

Vệ Đình nháy mắt bị vẻ tươi cười này đánh gục, đực mặt ra nhìn thanh niên, toét miệng cười ngoác tới mang tai cả nửa ngày.

“Cứ quyết định vậy đi, ta đi trước.” Thanh niên mang kính vào, đi tới cửa lại quay đầu lại, “Nhớ kỹ, đừng hòng lừa ta, nếu không cho người gánh không nổi đâu!”

Thanh niên đi rồi, Vệ Đình lấy tay nâng cằm đẩy lên trên, miệng cuối cùng chịu khép lại.

Vệ Đình lấy máy tính tính toán lại giá cả, trừ đi phí tổn đại khái có thể kiếm hơn 2000 đồng, còn nhiều hơn số tiền hắn kiếm được trong nửa năm nay.

Vệ Đình vô pháp bình tĩnh, vơ lấy túi, nhanh chóng kéo lại cửa cuốn, khóa kỹ rồi chạy tới ngân hàng.

Mới vừa đi ra khỏi chợ, Vệ Đình đụng phải Sở Hiểu Phong.

“Tiểu chủ nhà, người đi đâu vậy? Không mở tiệm sao?”

Vệ Đình cười tươi như hoa, đem chuyện vừa rồi kể cho hắn nghe.

“Oa! Thật không! Chỉ một lúc mà đã bán được nhiều hoa như vậy! Ta cùng người đến ngân hàng lấy tiền nga.”

Vệ Đình gật gật đầu, hai người sóng vai đi tới ngân hàng.

Rút tiền về, Vệ Đình đi chợ mua rất nhiều thứ mà bình thường không dám mua, chuẩn bị làm một bữa thật ngon để ăn mừng.

Trong nhà trạch nam này không có gì là bí mật, Vệ Đình làm cơm chiều xong, bưng đồ ăn lên bàn trước, hai tên khách trọ còn lại cũng đã biết được tin này từ miệng Sở Hiểu Phong.

Lúc ăn cơm, A Bố hỏi: “Người nọ có đặt cọc không?”

Vệ Đình lắc đầu.

“Có để lại số điện thoại?”

Vệ Đình tiếp tục lắc đầu.

“Thế hần tên gì? Nhà ở đâu?”

Vệ Đình vẫn là lắc đầu.

“Đồ ngốc!!”

Vệ Đình nghi hoặc nhìn A Bố, vẻ mặt khó hiểu.

“Người chẳng lẽ không nghĩ tới nếu ngày mai hần không đến thì phải làm sao? Đồng hoa này người bán cho ai? Ít nhất cũng phải bắt hần đưa tiền đặt cọc hoặc là lưu lại gì đó để liên hệ chứ!”

Nghe A Bố nói xong, Vệ Đình liền ngăn người tại chỗ, như bất thành linh bị sét đánh, biểu tình kinh ngạc gần như đại ra, đồ ăn trong miệng cũng nuốt không nổi nữa.

Trước đó đầu óc choáng váng vì vui sướng, Vệ Đình không lo nghĩ nhiều như vậy, bây giờ ngấm lại hần cảm thấy lời A Bố nói rất có đạo lý.

Hoa đã nhập về thì không thể trả lại, nếu người kia không đến thì làm sao đây? Nhiều hoa như vậy trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng bán hết được, lại không thể giữ lâu trong nhà, cuối cùng khô héo liền khô héo, phai tàn liền phai tàn.

Vệ Đình khẽ cười, nụ cười thập phần miễn cưỡng, khoa tay múa chân nói: Không thể nào? Người nọ thoát nhìn không giống một tên lừa đảo.

“Lừa đảo sẽ đi viết chữ ‘lừa đảo’ trên mặt sao?” A Bố cười nhạo, “Ta khuyên người vẫn là đừng đi nhập hàng, mắc công tự nhiên bị lừa.”

Vệ Đình khoát tay: Nhưng ta đã đáp ứng hần rồi.

“Ta chỉ là đề nghị, quyền quyết định cuối cùng vẫn là do người.”

Vệ Đình gật đầu, biểu tình có điểm trầm trọng.

“Nữ nhân đúng là tóc thì dài mà kiến thức thì đoản!” Cổ An liếc xéo A Bố một cái, tiến đến bên cạnh Vệ Đình, vỗ vỗ vai hần, an ủi: “Đừng nghe lời nàng, người nọ không hẳn là gạt người đâu, người không biết hần, cũng chưa từng đắc tội với hần, hần cần gì phải chơi người? Mở tiệm buôn bán, nếu đã đáp ứng người ta rồi thì không thể lật lọng, nói không chừng tương lai hần lại là khách quý của người.”

Cổ An còn nói: “Phàm việc gì cũng nên nghĩ về phương diện tốt, đợi lát nữa ta đi tìm bằng hữu mượn xe, sáng mai cùng người đi nhập hàng.”

Vệ Đình nhếch miệng cười, gật đầu không ngớt.

Tuy hần cảm thấy lời nói của A Bố lẫn Cổ An đều có đạo lý, nhưng hần là một người theo chủ nghĩa lạc quan tiêu chuẩn, nhìn việc đương nhiên là nhìn theo mặt tốt rồi.

Thanh niên kia khẩu khí không giống như đang nói đùa, hẳn cũng không nghĩ ngày mai lúc người ta tới mua hoa mà trong cửa tiệm không có hoa, như vậy không chỉ chọc giận khách hàng mà còn bị mất uy tín cùng danh dự.

Thấy hẳn cao hứng, Cố An cũng vui vẻ, “VẬY ĐI, CƠM NƯỚC XONG TA ĐI MƯỢN XE.”

Sở Hữu Phong ở bên cạnh chen vào nói, “Tiểu chủ nhà, sáng mai ta cũng đi cùng người, nhân tiện đem theo họa bản vẽ vài bức.”

Vệ Đình vui vẻ: Được a!

A Bố nhin không được bữu môi: “Ba tên tiểu gay không có não, một lũ bị áp.”

Cố An phản bác: “Sát! Lão tử là 1!”

“Người ấy à? Có thể áp được ai a?” Ngón hai lần thìa liền hết cơm, A Bố đứng dậy leo thang lên lầu, “Ngày mai ta cũng đi, nhân tiện giúp các người mặc cả.”

A Bố quay đầu lại cười, nụ cười khuynh đảo ngàn vạn chúng sinh, “Mua nhiều hoa như vậy, mỗi nhánh bớt được năm xu gộp lại đủ cho người đóng tiền điện nước những hai tháng.”

Ba bạn gay bé bỏng đồng ý gật đầu: Quả nhiên vẫn là nữ nhân giỏi tính toán tỉ mỉ.

Đầu mỗi bán hoa ở phía Bắc thành phố, cách chợ hoa điều hơn một giờ lái xe.

Hôm sau trời vừa hửng sáng, Cố An liền lái xe chở mọi người xuất phát.

Ô tô trên đường cứ lách trái lách phải mà chạy về phía trước, giống như một gã say bét nhè đang cầm lái, đánh võng đến lợi hại.

A Bố mắt tròn trắng: “Người mượn xe ở đâu vậy hả? Tính năng gì mà kém thế? Lắc muốn tiêu tùng luôn rồi.”

Cố An cười hắc hắc: “Không phải xe tính năng kém, mà là kỹ thuật của ta không tốt lắm.”

A Bố hỏi: “Người có bằng lái không?”

Cố An làm bộ ngạc nhiên: “Bằng lái là cái gì a?”

A Bố nghiêm mặt: “Dừng xe, ta không muốn chết trong tay người.”

“Đồ miệng qua!” Cố An nói đến là thoải mái, “Nhớ năm đó ta mỗi ngày đều ở công viên chơi xe điện đung, kỹ thuật thật sự là xuất thần nhập hóa, không ai sánh bằng a!”

A Bố giận dữ: “Người có động kinh thì đi về mà động, đừng đem ba mạng người chúng ta ra mà đùa như vậy, lái chậm một chút, ổn một chút có được không!”

“Hảoooooooo –” Cố An dài giọng, nhấn mạnh ga, xe liền phi nhanh như bay.

— - - - -
Mấy người kia lập tức gắt gao thất lại dây an toàn.

Hoàn hảo buổi sáng xe ít người vắng, ô tô cứ phóng ngang như cua cũng không gặp vấn đề gì.

Một giờ sau, cả bọn hữu kinh vô hiểm tới nơi.

Chọn hoa tươi tốt, sau khi hỏi giá, A Bố bắt đầu cò kè mặc cả.

“Ông chủ, mỗi nhánh bớt năm xu đi?”

Ông chủ lắc đầu y hệt cái bát lạng cổ (cái trống lắc của em bé): “Như vậy sao được, mỗi nhánh ta còn lời không tới năm xu đó!”

A Bố bước dài, hướng về phía mọi người nói: “Đi thôi.”

Ông chủ lập tức gọi nằng lại: “Mỗi nhánh bớt một xu, được chưa?”

“Đi.”

“Vậy hai xu, hai xu được không?”

“Đi.”

“Ba xu?” Ông chủ lau mồ hôi, “Đây là giá thấp nhất rồi, không thể bớt nữa, nếu không ta sẽ lỗ vốn.”

A Bó cười cười: “Bốn xu, không được thì chúng ta đi chỗ khác.”

Ông chủ hung hăng cắn răng: “Được!”

Ba đồng chí tiểu gay hoan hô kéo nhau mang hoa lên xe.

Ông chủ lại lau mồ hôi: Lũ này còn đáng sợ hơn cả thổ phỉ![+ +]~

Trên đường về, mọi người tước đoạt quyền điều khiển của Cố An, đổi thành Sở Hiểu Phong lái xe.

Ô tô bình ổn chạy trên đường, bị vô số chiếc xe vượt qua.

A Bó ngáp dài, “Béo huynh, người có thể nhanh lên chút được không, tốc độ này ngay cả xe đạp cũng có thể vượt mặt chúng ta.”

Sở Hiểu Phong tay cầm lái, mắt hướng về phía trước, trả lời đặc biệt thật thà: “An toàn là trên hết, an toàn là trên hết.”

“Ta ngủ trước một giấc, đến nơi gọi ta dậy.” A Bó nói xong liền nhắm mắt lại.

Bởi vì hôm nay dậy sớm, một lát sau, Vệ Đình cùng Cố An cũng nặng nề thiếp đi.

Ô tô tiến vào nội thành, mọi người bị một cơn chấn động kịch liệt làm cho choàng tỉnh.

Mở mắt, nhìn thấy một màn trước mắt một, hoảng sợ đến há hốc miệng.

Ô tô lao lên phần đường dành cho người đi bộ, một đầu yên vị trên bồn hoa ven đường.

Đầu xe lồm xướng, kính chắn gió nát bầy.

Cố An kêu thảm một tiếng, chạy vội xuống xe xem tình trạng ra sao.

Vệ Đình xoay nhanh qua hỏi Sở Hiểu Phong đang ngồi cạnh: Người như thế nào lại lái xe lên tận đây?!

Sở Hiểu Phong vò đầu, “Ta vừa rồi hình như đang ngủ.”

Vệ Đình bắt đầu dĩ thử dài, hoàn hảo Quả Cầu lái xe khá chậm, cho nên lực va đập không quá mạnh, mọi người cũng không bị thương, chính là xe này phải đem sửa a.

Vệ Đình xuống xe, nhìn đầu xe đã bị tàn phá thê thảm, lại nhìn Cố An ngồi xồm trước xe thấp giọng than thở, trong lòng có điểm áy náy.

Nếu không phải vì mình, cố an cũng sẽ không mượn xe, như vậy cũng sẽ không phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Vệ Đình đi đến bên cạnh Cố An, vỗ nhẹ lên vai hấn: Đừng buồn, ta sẽ chịu tiền sửa xe.

“Khụ, không phải vấn đề tiền bạc.” Cố An bứt rứt ôm đầu, hữu khí vô lực nói: “Ta đem xe của tên biến thái kia xe quây cho hỏng hóc thế này, hấn nhất định sẽ thừa cơ làm khó dễ ta.”

Nghe hấn nói vậy, Vệ Đình càng áy náy : Biến thái? Ai biến thái? Nếu hấn muốn gây khó dễ với người, người cứ bảo hấn tìm ta.

“Chính là người lần trước tới tìm ta.”

Vệ Đình vô cùng kinh ngạc: Là nam nhân bộ dạng giống hệt như yêu tinh kia?

“Đúng vậy, là hấn!”

Vệ Đình khó hiểu: Hấn thực sự biến thái sao? Nhìn không ra a.

Cố An đem ống quần cuộn lên, lộ ra một dấu răng nơi , “Hấn phi thường biến thái!! Đây là hấn cắn đó!!”

Tên biến thái mà Cố An nói, Vệ Đình đã gặp qua vài lần.

Nam nhân kia bộ dạng thực quyến rũ.

Tuy từ “quyến rũ” này dùng để hình dung một nam nhân thì thực không thỏa đáng, nhưng Vệ Đình tìm không ra từ khác để miêu tả vẻ ngoài của nam nhân kia.

Khuôn mặt trái xoan, làn da trắng trẻo, trên mặt lúc nào cũng lộ vẻ cười thản nhiên.

Mày liễu mắt phượng, khóe mắt xếch lên yêu kiều, lúc nhìn người khác đầu tiên sẽ nheo mắt lại, sau đó nhẹ nhàng liếc một cái, ánh mắt mê ly kia tựa hồ có thể câu hồn đoạt phách, giống như một con hồ ly tinh tu luyện thành người.

Mỹ nhân như vậy sao lại là một tên biến thái?

Vệ Đình không lý giải được.

Bất quá Cố An cũng đẹp, mà Cố An chính là một tên biến thái.

Nghĩ đến đây, Vệ Đình cuối cùng đã giác ngộ.

Cố An có nói qua nam nhân kia là bạn cùng chơi với hắn từ nhỏ đến giờ, nếu hai người là bạn bè, khẳng định là ngư tử ngư gia, mã tử mã gia, hẳn chuột một ổ.

Chính là Vệ Đình không hiểu nổi Cố An tại sao lại sợ nam nhân kia như vậy.

Vệ Đình ra dấu: Thế thì làm sao bây giờ? Hay là chúng ta đem xe đi sửa trước, tân trang cho hảo rồi trả lại hắn.

“Hắn lát nữa sẽ dùng xe.” Cố An đứng lên, nhìn về phía Vệ Đình cười cười, “Bỏ đi, cùng lắm thì nợ hắn một nhân tình, đừng lo, không cần ngươi bỏ tiền ra sửa, hắn không thiếu gì tiền đâu.”

Vệ Đình gật gật đầu, thầm nghĩ phải tìm cơ hội nhất định hảo hảo báo đáp Cố An.

Sở Hiểu Phong lúc này cũng đã đi tới, mặt đầy bất an, cúi thấp đầu, tay vịn vào góc áo, giống như hải tử làm chuyện sai quấy, “Thực xin lỗi, xe này để ta bồi thường.”

“Không sao đâu.” Cố An xua xua tay, “Đừng vì chuyện này mà mất vui.”

“Xin lỗi cũng không ích gì.” A Bó hươu hươu di động, “Giải quyết vấn đề trước đã, ta đã báo cảnh sát rồi.”

Vừa dứt lời, một chiếc xe cảnh sát đã đỗ trước mặt bọn họ.

Cửa mở, một giao cảnh (cảnh sát giao thông) trẻ tuổi mặc đồng phục từ bên trong bước ra.

Giao cảnh khám xét hiện trường sự cố trước, chụp vài tấm ảnh rồi hỏi mọi người, “Ai là chủ xe, phiền cho xem bằng lái, chứng minh thư.”

Cả đám cúi đầu nhìn ngón chân, không lên tiếng.

Giao cảnh lại hỏi: “Ai là người điều khiển?”

Trừ Sở Hiểu Phong, ba tên còn lại đồng loạt lui về sau một bước.

Giao cảnh nhìn Sở Hiểu Phong, vươn tay ra, “Bằng lái đâu?”

Thanh âm trầm thấp từ tính truyền đến tai, Sở Hiểu Phong cảm thấy thanh âm này hết như ma âm, từ lỗ tai xuyên thẳng đến nơi sâu thẳm trong tim, khiến cả con tim chấn động.

Sở Hiểu Phong ngẩng đầu nhìn đối phương, chỉ một cái liếc mắt liền không cách nào di dời tầm mắt.

Ánh nắng rọi trên khuôn mặt nam nhân, phảng phất phủ lên đó một tầng mạng che mặt màu vàng kim như thực lại như ảo.

Ngũ quan anh tuấn, khí chất chính trực ngang nhiên.

Nhìn nam nhân anh tuấn này, Sở Hiểu Phong đột nhiên nghĩ tới những đại hiệp duy trì chính nghĩa trường ác dương thiện trong tiểu thuyết võ hiệp.

Tâm tình không tự chủ được mà kích động, Sở Hiểu Phong sờ ngực mình, tim cứ đập loạn cả lên.

Giao cảnh thấy Sở Hiểu Phong không đáp lời, lại hỏi: “Người không có bằng lái?”

.....

“Giám xe, phạt tiền.”

.....

“Theo ta về cảnh cục.”

.....

Giao cảnh:

Thấy tình hình không ổn, Cố An nhanh nhẹn nhảy ra hoà giải, “Cảnh sát ca ca, hần có bằng lái, bắt quá để quên ở nhà, chúng ta lập tức trở về lấy đưa người xem, người xem rồi phạt tiền thôi, đừng giam xe a.”

Giao cảnh ân một tiếng, không nói gì thêm .

Cố An hỏi: “Cảnh sát ca ca, còn vấn đề gì không?”

Giao cảnh chỉ số hiệu trên cảnh phục nói: “220041 số hiệu của ta, các người cầm bằng lái đến cục tìm ta.”

Cố An đầu cúi lưng khom: “Vâng vâng.”

Giao cảnh lại ân một tiếng, dang chân bước vào trong xe. Giây tiếp theo, xe cảnh sát phóng như bay mà đi.

Nhìn theo nơi xe cảnh sát mất hút, Cố An có điểm mờ mịt: “T ên giao cảnh này ngốc nhỉ, hần ngay cả cảnh cục nào cũng chưa nói, chúng ta làm sao tìm hần a? Hơn nữa vấn đề này cũng không giải quyết a.....”

Vệ Đình hươ tay: Có lẽ hần vừa vào nghề, không khéo xử lý vấn đề cho lắm.

A Bố nói: “Muốn tìm hần cũng dễ thôi.” Nhìn bộ dáng nghi hoặc của mọi người, nàng cười nói ra đáp án, “Giao cảnh ngày ngày đứng gác ở đầu phố chính là hần.”

“Đầu phố chợ hoa điều?” Cố An chấn động, “Ta như thế nào chưa thấy qua hần?”

“Thì giống như tiểu chủ nhà đã nói, hần đại khái vừa nhận công tác, mới đến một tuần, hơn nữa.....” A Bố đột nhiên cười thần bí: “Khách trọ mới đến ở cửa hàng thú nuôi đối diện cũng là hần.”

“Thì ra là hàng xóm!” Cố An đi vào trong chiếc xe hồng hóc, mở cửa tiếp đón mọi người, “đi thôi, chúng ta trở về. Đợi lát nữa đem bằng lái đưa đến nhà hần là được rồi.”

Sau khi lên xe, Vệ Đình phát giác bộ dáng Sở Hiểu Phong có điểm không đúng, ngơ ngơ ngác ngác , ánh mắt không hề có tiêu cự.

Vệ Đình đưa tay quơ quơ trước mắt hần, xuất thủ ngữ: Người lại vờ ngơ ngẩn?

Sở Hiểu Phong phối hợp cười ngố, nói: “Ta hình như thích hần rồi.”

Vệ Đình kinh ngạc: Thích ai?

Sở Hiểu Phong tiếp tục cười ngố: “Cảnh sát ca ca.”

Vệ Đình trợn mắt trắng dã: Không phải vậy chứ? Mới liếc mắt một cái liền có thể thích ngay?!

“Đúng nga, hình như không phải thích.” Sở Hiểu Phong cúi đầu trầm tư một lát, lại ngẩng đầu, ánh mắt dị thường kiên định: “Là yêu! Ta hình như đã yêu hần!”

Mọi người trầm mặc....

Bởi vì xảy ra sự cố ngoài ý muốn, lúc về tới nhà đã gần giữa trưa .

Vệ Đình nhìn đồng hồ trên cổ tay, thở phào nhẹ nhõm, mới mười một giờ rưỡi, nửa tiếng nữa mới đến giờ hẹn.

Vệ Đình đem hoa phân loại rồi đặt trước cửa tiệm, sau đó cầm kéo cắt cành tỉa lá.

Xong xuôi mọi việc, hắn lại nhìn đồng hồ một chút, đã mười hai giờ mười.

Vệ Đình có điểm buồn bực, qua giờ hẹn rồi mà người nọ như thế nào còn chưa đến?

Vệ Đình dời một băng ghế nhỏ, ngồi trước cửa lẳng lặng chờ đợi.

Thời gian cứ từng giây từng phút giây trôi qua, từ mười hai giờ đến một giờ, rồi đến hai giờ, ba giờ, bốn giờ...

Thanh niên vẫn chưa tới.

Mặt trời lặn xuống phía tây, Vệ Đình lại một lần nữa nhìn đồng hồ, đúng sáu giờ chiều.

Sự tình quả nhiên bị miệng quạ của A Bố nói trúng rồi, người nọ thật sự là một tên lừa đảo.

Nhìn đồng hoa tươi trước cửa, Vệ Đình cười khổ một chút, gục đầu, dời băng ghế đi về phòng.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu công của Quả Cầu đã xuất hiện rồi ~[]~

Cảnh sát ca ca có điểm ngốc a =. =

4. Chương 4: Hai Tên Ngốc

Buổi tối, mọi người lục tục về nhà, vừa thấy hoa tươi chất đầy phòng, trong lòng lập tức hiểu được, tiểu chủ nhà đã bị lừa.

Đến giờ ăn tối, Vệ Đình nhốt mình trong phòng, ba bạn khách trọ thay phiên gọi hắn ra ăn cơm, hắn đều không để ý tới.

Cố An nóng nảy, đang muốn phá cửa xông vào, A Bố lại ngăn hắn, “Bỏ đi, cứ để hắn được yên tĩnh. Sáng mai chúng ta đem hoa lấy đến thị trường cửa bãi quán, liên bán phí tổn giới, còn có thể giúp hắn vân hồi một chút tổn thất.”

“Ân!” Cố An gật đầu đồng ý, tiếp theo nói với Quả Cầu: “Hiếu Phong, lấy bằng lái, chúng ta đi tìm cảnh sát ca ca xử lý vấn đề.”

“Hảo hảo!” Sở Hiếu Phong chạy vội lên lầu, thân hình đột nhiên trở nên linh hoạt hẳn, vài bước đã chạy lên lầu, lấy bằng lái, lại vài bước từ thang trên lầu nhảy xuống, vọt tới bên cạnh Cố An ngu ngơ cười: “Chúng ta đi thôi.”

Cố An giật giật khóe miệng: “Người có thể dừng ngó như vậy không!!”

Hai người đi vào cửa hàng thú nuôi, cảnh sát ca ca vẫn chưa trở về.

Sở Hiếu Phong nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ tối, chẳng lẽ cảnh sát ca ca còn chưa tan sở?

Cố An tùy tiện ngồi bên cạnh ông chủ cửa hàng thú nuôi, vui vẻ bắt chuyện: “Tiểu Tha Bả (tha bả nghĩa là giặt lau ^^), người bình thường có sở thích tiêu khiển gì không?”

Nam nhân bị gọi là Tiểu Tha Bả vẫn vui đầu vào máy tính, không đếm xỉa hắn.

Cố An nghiêng đầu đến trước mắt hắn, cười hì hì nói: “Tiểu Tha Bả, giúp chút việc gấp đi.”

Tiểu Tha Bả ngẩng đầu, rống giận: “Đừng gọi ta là Tha B ả!!”

Cố An không thèm để ý hắn rít gào, lại nói: “Giúp ta đặt trên mạng một con sex doll đi, loại thượng hạng a, mới có thể cảm nhận được cảm xúc tiếp cận một thân thể như người thật, giá cả không thành vấn đề.”

Tiểu Tha Bả tiếp tục rống: “Biến thái chết tiệt! Sao người không tự mình đặt đi?!”

Cố An tự nhiên nói: “Ta chưa từng mua qua, không biết loại nào tốt, người cho ta vài đề nghị xem, ta tin vào người!”

Tiểu Tha Bả mặt đỏ cả lên: “Ta cũng chưa từng mua qua! Ta không biết thế nào là loại tốt!!”

“Vậy sao?” Cổ An thần bí cười, không nói tiếp.

Tiểu Tha Bả tổng cảm thấy hần hình như đã biết chuyện gì đó, lắp bắp hỏi: “Biến thái chết giẫm, người... người đột nhiên muốn mua sex doll làm gì?”

Cổ An vẫn tươi cười, làm bộ nghi hoặc: “Người nói cái dạng gì tốt đây? Tóc vàng mắt xanh da trắng mặc đồ thủy thủ có được không?”

Tiểu Tha Bả nghe vậy chấn động, sex doll trong nhà mình đúng là tóc vàng mắt xanh da trắng mặc đồ thủy thủ!

“Biến thái chết bầm! Người cư nhiên nhìn lên ta?!”

Cổ An đập bàn cười ha ha: “Tiểu Tha Bả, sở thích của người thực độc đáo!”

Tiểu Tha Bả siết chặt nắm tay, môi run run tức giận đến nói không ra lời.

Thấy đối phương bộ dáng bị hạ gục, Cổ An càng cười đến man rợ.

Tiểu Tha Bả tên là Lương Bằng, là đối thủ một mất một còn của Vệ Đình.

Hai người sống đối diện, một tên mở tiệm bán hoa, một tên mở cửa hàng thú nuôi, không phải đồng hành, cũng không phải oan gia, lúc mới quen biết cũng coi như hòa hợp.

Có điều Lương Bằng lòng dạ đặc biệt hẹp hòi, bất kể làm chuyện gì cũng đều thích cùng người khác so cao thấp.

Như chuyện mở cửa tiệm chẳng hạn, hần không chấp nhận người khác làm ăn tốt hơn hần.

Cửa hàng bán hoa mỗi ngày khai trương thực dễ dàng, tùy tiện bán vài đóa hoa liền kiếm được một mớ.

Cửa hàng thú nuôi thì không như vậy, không thể mỗi ngày đều có người đến mua thú nuôi, từ sáng đợi cho đến tối, thường xuyên gặp phải tình trạng ngay cả một túi thức ăn cho chó cũng không bán được.

Lương Bằng chỉ cần thấy Vệ Đình làm ăn thuận lợi trong lòng liền khó chịu. Hần tới giờ chưa từng nghĩ qua, số tiền mà Vệ Đình bán mấy trăm nhánh hoa cũng không nhiều bằng hần bán một con thú nuôi.

Vốn dĩ là một mối quan hệ láng giềng hòa thuận, lại bởi vì hần lòng dạ hẹp hòi mà biến oan gia.

Vệ Đình mỗi lần bán được một đóa hoa, hần liền từ cửa hàng thú nuôi lên đến tiệm hoa, quái gỡ khen vài câu.

Chẳng hạn, ông chủ Vệ kinh doanh tốt ghê a, ông chủ Vệ lại làm ăn lớn a, ông chủ Vệ sắp phát tài to rồi.

Bla bla bla.....

Ban đầu Vệ Đình cũng không để ý lắm, còn tưởng hần là hay nói đùa.

Thế nhưng về lâu dài, mỗi ngày đều phải nghe loại giọng điệu quái thanh quái khí này, Vệ Đình bắt đầu thấy phản cảm, vừa nhìn thấy hần bước vào cửa hàng bán hoa liền nghĩ muốn lấy chổi quét hần đi.

Có lần, Lương Bằng thấy Vệ Đình lại bán được một đóa hoa, liền lủi vào cửa hàng, mở miệng nói: “Ông chủ Vệ sinh ý thịnh vượng a, sáng sớm liền khai trương, ta thật sự hảo hâm mộ hảo hâm mộ.....”

“Á...” lời còn chưa nói xong, chổi đã phang tới bản mặt hần.

Ngay sau đó, hần bị Vệ Đình đuổi ra khỏi cửa hàng.

Quan hệ hai người từ đó về sau triệt để tan vỡ.

Thật ra sáng hôm đó Vệ Đình căn bản không bán buôn được gì, mà là đụng phải khách hàng cố ý làm khó, hoa bán vài ngày trước đã muốn héo tàn thế nhưng khách hàng kia lại muốn đổi giống.

Theo tôn chỉ phục vụ “khách hàng là thượng đế”, Vệ Đình không nghĩ vì một nhánh hoa mà so đo cùng hần, liền cho hần đổi lại một cành, nhưng không ngờ Lương Bằng lại điên cuồng chạy tới.

Vốn đã nổi nóng, Vệ Đình thật sự nhịn không được nữa, mới lấy chổi quét hắt ra ngoài.

Sau màn ầu ẩu kia, Lương Bằng khắp nơi đối chọi với Vệ Đình, đem rác nhà mình xả trước cửa nhà Vệ Đình, gọi đám thú nuôi của hắt đến cửa hàng bán hoa quấy rối, tận lực đóng vai một tên nhóc làm đủ việc xấu xa thô bỉ.

Vệ Đình là một hài tử thật thà, gặp phải loại chuyện này chỉ có thể nén giận, hắt không nói được, muốn cùng đối phương đàm phán một chút cũng không được.

Có câu: Vô quýt dày có móng tay nhọn.

Cho đến lúc Cố An gia nhập nhà trạch nam, tháng ngày tươi đẹp của Lương Bằng cũng chấm dứt.

Cố An sau khi tìm hiểu ân oán giữa hai người, bắt đầu phục thù Lương Bằng.

Con cún cưng của Lương Bằng là giống Komondor, toàn thân lông trắng như bị dây thừng dày quấn lại, nhìn từ xa xa giống như một cái chổi lau.

Bởi vậy Cố An gán cho Lương Bằng biệt danh “Tiểu Tha Bả” này, con cún kia thì bị đặt tên là Lão Tha Bả, còn là trưởng bối so với Lương Bằng.

Cố An thường xuyên hành Lão Tha Bả, luôn thích lấy than vẽ búp bê trên người nó.

Lương Bằng mỗi ngày đều tắm rửa cho Lão Tha Bả, có điều than lưu lại trên da lông tẩy thế nào cũng không sạch, lông trắng biến thành lông xám, càng giống giẻ lau.

Cố An nhàn rỗi không có việc gì làm hay chạy tới cửa hàng thú nuôi, nhốt chó mèo chung với nhau, cho vệt ăn thức ăn cho chó, mở lồng chim xong luôn (cố tình) quên đóng lại, quăng mấy con chuột vào chung hộp với hamster cho vàng thau lẫn lộn.

Chó mèo nhốt chung trong một lồng sắt đều bị chứng uất ức. Vệt ăn phải thức ăn cho chó đau bụng hết mấy ngày, chim bay ra rồi cuộc không bay trở về, chuột lẫn lộn bị Lương Bằng tưởng nhầm thành hamster bán đi một con, cuối cùng khách hàng đem theo cái lồng hamster điên tiết đến tìm hắt tính sổ, túm con chuột ném vào mặt hắt, trên mặt lập tức để lại ba đường cào rướm máu, bộ dáng anh tuấn mà trước giờ hắt luôn tự hào đã bị hủy dưới móng vuốt chuột.

Lương Bằng vì nổi bị ai thúc dục, vọt đến cửa hàng bán hoa, trước mặt mọi người khóc rống cầu xin khoan hồng, còn hạ lời thề độc không đối chọi với Vệ Đình nữa. Sau đó, hắt nhìn thấy Cố An giống như gặp ôn dịch né tránh thật xa. Cho dù như thế, Cố An vẫn không buông tha hắt, còn đem thú vui được xem là lớn nhất trong đời hắt ra mà đùa giỡn.

Lương Bằng đã sớm biết Cố An là một tên cuồng xem trộm, nhưng không ngờ chính mình cứ nhiên thành con mồi của hắt.

Bí mật bị bật mí, Lương Bằng cảm thấy chính mình hiện tại như bị lột sạch quần áo phơi bày trước mặt hắt, xấu hổ không chịu được, không có lấy nửa điểm riêng tư đáng nói.

Lương Bằng hung tợn trừng mắt nhìn hắt một cái, xoay người đi vào buồng trong.

Lương Bằng vừa vào trong, cảnh sát ca ca liền từ ngoài bước đến.

Cố An nhanh nhẩu xông lên: “Cảnh sát ca ca, người cuối cùng cũng đã về, chúng ta đem bằng lái đến trình người đây.”

Cảnh sát ca ca nhìn hai người trong phòng, ngơ ngác nói: “Các người sao lại ở trong này? Ta luôn chờ các người ở cảnh vực.”

Cố An thiếu điều rót cầm xuống đất: Giao cảnh này quả nhiên thực ngốc.

Cố An chỉ chỉ cửa hàng bán hoa đối diện: “Chúng ta ở nơi đó, hiện tại mọi người là hàng xóm.”

Cảnh sát ca ca nga một tiếng.

Sở Hiếu Phong cúi đầu đem bằng lái giao tận tay cảnh sát ca ca, thanh âm run đến lợi hại: “Cảnh... sát sát ca ca, đưa... đưa đưa... cho người.”

Cảnh sát ca ca nhận lấy bằng lái, trước sau như một chỉ ân một tiếng, không hề n ói gì thêm.

Cố An một phen lau mồ hôi lạnh, thật cẩn thận hỏi hân: “Cảnh sát ca ca, chúng ta tông hư bồn hoa có phải còn bị phạt tiền hay không a?”

“Ân, phải phạt.”

“Phạt bao nhiêu?”

Cảnh sát ca ca bày ra bộ dáng tự hỏi.

“Bỏ đi, người công tác ở cảnh cục nào?” Cố An bắt đắc dĩ thở dài, “Ta ngày mai đến cảnh cục tìm người.”

“Đội giao cảnh trông chợ.”

“Nga, rất gần khu chợ này a.”

“Ân.”

“Xin hỏi phải xưng hô thế nào với người a?”

“Ta họ Cung, tên Cung Nghị, các người gọi ta là lão Cung được rồi.”

Lão công? (“cung” với “công” trong tiếng Hoa phát âm giống nhau ^^!)

Cố An khóe miệng run rẩy: Người chiếm tiện nghi ta!

Thấy Cố An bộ dáng nghẹn khuất, Cung Nghị tựa hồ hiểu được gì đó, nghiêm trang giải thích: “Đồng sự trong cục đều là gọi ta như vậy.”

.....

“Vậy các người gọi ta là Tiểu Cung đi.”

“Bỏ đi, vẫn là gọi người cảnh sát ca ca được rồi.” Cố An vui vẻ, “Hảo thân thiết, hảo êm tai!”

“Ân, cũng được.”

“Vậy không quấy rầy người nữa, chúng ta đi trước.”

“Ân.”

Nói xong nói, Cố An kéo Sở Hiểu Phong đang ở trạng thái si mê ngu muội đi ra ngoài.

Thật không dễ dàng gì mới đi một chuyến, nhưng chỉ nói được một câu với cảnh sát ca ca, Sở Hiểu Phong không muốn ra đi như vậy, tách khỏi tay Cố An, đi đến trước mặt cảnh sát ca ca, ngữ điệu run run nói chuyện.

“Cảnh sát ca... ca... ta... ta.....”

Cung Nghị nhìn sinh vật vĩ đại trước mắt, phát biểu một câu thật lòng: “Người mập quá!”

Sở Hiểu Phong bất khả tư nghị mở to hai mắt, tan nát cõi lòng : T__T cảnh sát ca ca cư nhiên ghét bỏ ta.

“Phải giảm béo.”

.....

“Béo quá đối với thân thể không tốt.”

Vết thương lòng nháy mắt khép lại, Sở Hiểu Phong cười trộm: Cảnh sát ca ca cũng quan tâm ta a!

“Ân! Ta sẽ giảm béo !” Sở Hiểu Phong liên tục gật đầu, “Từ nay trở đi ta sẽ không ăn cơm !”

“Không ăn cơm không được.” Cung nghị nghĩ nghĩ, “Vận động giảm béo thì được.”

Bạn Sở Hiểu Phong chưa bao giờ vận động của chúng ta liền phối hợp nói theo: “Đúng a, vận động giảm béo là hiệu quả nhất, từ ngày mai ta phải bắt đầu kiên trì vận động.”

Sở Hiểu Phong điên rồi!

Sáng hôm sau chưa đến năm giờ hán đã rời giường, vệ sinh xong lại đến trường tiểu học bên cạnh khu chợ, dưới chân buộc theo hai bao cát lớn chạy vòng vòng quanh sân vận động.

Từ năm giờ đến sáu giờ, Cung Nghị có thói quen tập thể dục buổi sáng cũng vừa vận đi tới trường tiểu học, hai người gặp nhau trong sân vận động.

Sở Hiểu Phong hưng phấn chào hỏi hán: “Cảnh sát ca ca, người tới chạy bộ a?”

Cung nghị vừa chạy vừa đáp: “Ân, đến chạy bộ.”

Sở Hiểu Phong chạy chậm theo sau hán, nhìn bóng lưng hán mà rùng rùng chảy nước miếng.

Cung Nghị đột nhiên dừng bước, quay đầu lại hỏi: “Người cũng đến chạy bộ?”

Sở Hiểu Phong mãnh liệt gật đầu: “Đúng a! Đúng a!”

“Nga.”

“Ân.”

.....

“Cảnh sát ca ca, chúng ta cùng chạy đi?”

“Hảo, cùng chạy.”

“Nga.”

“Ân.”

.....

Chạy xong, Sở Hiểu Phong tuy mệt thở hơi tai, nhưng có thể cùng cảnh sát ca ca sóng vai bên nhau, hán liền cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Hai người ra khỏi sân trường, đứng ở cổng trường học vẫy tay tạm biệt.

Sở Hiểu Phong quệt mồ hôi trên mặt nói: “Cảnh sát ca ca, ta phải về nhà .”

Cung Nghị gật đầu: “Ân, hẹn gặp lại, ta cũng về nhà .”

“Hảo, hẹn gặp lại.”

Nói xong, hai người đồng thời đi về hướng chợ hoa diêu, suốt dọc đường không nói gì.

Về nhà tắm rửa xong, Sở Hiểu Phong canh đúng giờ ôm họa bản chạy đến ngã tư ngồi xổm bên đường nhìn Cung Nghị chỉ huy giao thông.

Vừa thấy chính là đúng ngo.

Đến giữa trưa, Sở Hiểu Phong thấy Cung Nghị đổi phiên trực đi xuống, liền giả bộ như tình cờ gặp mặt chạy đến bên hán chào hỏi: “Cảnh sát ca ca, thì ra người gác ở trong này? Bây giờ đã tan sở phải không?”

“Nghỉ giữa trưa.” Cung Nghị nói, “Lát nữa lại trực.”

Sở Hiểu Phong đem nước khoáng hảo chuẩn bị từ sớm đưa tới trước mặt hán: “Cảnh sát ca ca đứng suốt buổi trưa hán là vừa mệt vừa khát lắm phải không? Ta vừa vận mua một chai nước khoáng, người uống đi.”

“Cảm ơn.”

Cung Nghị đón nhận nước khoáng, mở nắp uống một ngụm, đưa ngược lại cho hán: “Người cũng uống đi, ngồi suốt buổi trưa cũng vừa mệt vừa khát lắm phải không?”

Sở Hiểu Phong nghe vậy đực ra, mặt thoáng chói đỏ bừng, sợ tâm tư của mình bị phát hiện, cuống cuống giải thích: “Ta không phải vì nhìn người mới ngồi xổm ven đường, ta là họa... họa... họa sĩ, vẽ xe, vẽ đường.....”

Cung Nghị không hiểu cho lắm: “Ta có nói người ngồi nhìn ta đâu.”

Sở Hiểu Phong:

Buổi chiều, giờ ăn.

Buồn bực suốt một ngày một đêm, Vệ Đình cuối cùng cũng ra khỏi phòng.

Bị lừa vẫn không thể để tinh thần sa sút mãi được.

Hắn chuẩn bị cơm nước xong lại đem hoa đến chợ đêm phân phối.

Bán rẻ một chút, thậm chí lỗ vốn cũng không sao. Hắn không muốn trơ mắt nhìn hoa tươi chất đầy trong phòng héo rũ đi.

Để bổ sung thể lực, Vệ Đình quyết định đêm nay ăn thịt bò.

Khoai tây chiên thịt bò, chẳng những ngon, mà giá trị dinh dưỡng lại cao.

Thịt bò cho vào chảo xong, Vệ Đình mới sức nhớ trong nhà không có khoai tây.

Sở Hiểu Phong chủ động giành lượt đi chợ.

Mua khoai tây là thứ yếu, đi ngang qua cửa hàng thú nuôi trộm nhìn cảnh sát ca ca mới là trọng điểm.

Bất quá khi hắn đi ngang qua cửa hàng kia, cũng không thấy cảnh sát ca ca.

Sở Hiểu Phong ủ rũ gục đầu đi vào chợ mua khoai tây, vừa quay người lại cặp mắt liền sáng rõ.

Cảnh sát ca ca mang theo đồ ăn đang đứng trước mặt hắn.

Sở Hiểu Phong cười ngớ bực tới, “Cảnh sát ca ca, người đi mua đồ ăn sao?”

Cung Nghị gật đầu, “Ân, đến mua đồ ăn, người cũng đến mua đồ ăn?”

“Đúng a.” Sở Hiểu Phong lại hỏi: “Người mua cái gì a?”

Cung Nghị giơ lên cái túi to dùng trong tay, “Cá.”

Sở Hiểu Phong cũng giơ lên cái túi bự chẳng trong tay, “Ta mua khoai tây.”

“Nga.”

Sở Hiểu Phong không biết nên nói tiếp thế nào, lại không muốn tỏ nhạt, chỉ đành phải không nói chuyện tìm nói, “Ta rất thích ăn cá.”

“Vậy sao?” Cung Nghị đem cá nhét vào tay hắn, “Cho người ăn đó.”

Sở Hiểu Phong thụ sủng nhược kinh, vội đem túi khoai tây đưa cho Cung Nghị, “Có qua có lại, khoai tây này cho người ăn.”

“Hảo.” Cung Nghị tiếp nhận túi khoai tây trong tay, khách sáo nói: “Cám ơn.”

Sở Hiểu Phong cũng thực khách khí, quơ quơ cá trong tay, “Ta cũng muốn cám ơn người.”

Cung Nghị nghiêm trang: “Không cần cảm tạ.”

“Nga.”

“Ân.”

.....

Tiếp đó hai người về nhà, không ai nói ai, chỉ im lặng bước đi.

Đến cửa nhà, tạm biệt xong, Sở Hiểu Phong nhìn theo bóng lưng Cung Nghị đến xuất thần, cảm giác ngọt ngào nhộn nhạo dâng tràn trong ngực.

Ngây ngốc một hồi, Sở Hiểu Phong hoan hô bước vào trong nhà.

Nghe thấy tiếng hắn, Vệ Đình từ nhà bếp đi ra, khoa tay nói: Mau đưa khoai tây cho ta, thịt bò muốn như luôn rồi.

Sở Hiểu Phong lượn vài vòng trong phòng, cười ngớ đem cái túi to trình ra

Vệ Đình nhận lấy, mở ra vừa thấy, mặt liền đen lại: Người ngốc cái gì vậy?! Ta muốn người mua khoai tây, người mua một con cá về làm chi?

Sở Hiểu Phong còn đắm chìm trong hạnh phúc vui sướng, vừa nhảy chân sáo vừa nói: “Ta mua khoai tây a, hai khối ngũ nhất cân, ta mua hai cân.”

Vệ Đình dụi dụi mắt, nhìn lại, trong tay vẫn là cá.

Ngẩng đầu, nhìn Quả Cầu đang phiêu, trong lòng tràn ngập thông cảm.

Tên ngốc này ngay cả khoai tây và cá cũng không phân biệt được.....

Cơm tối xong, Vệ Đình dẫn theo mấy rổ đi tìm chợ đêm thượng bãi quán.

Đi vào chợ đêm, Vệ Đình tìm một vị trí gần đầu phố, đem hoa đã phân loại bày ra xong, bắt đầu mời chào.

Trên giỏ hoa treo một tấm biển, trên đó viết — mua một tặng một.

Tuy nói là mua một tặng một, nhưng thật ra một nhánh hoa giá tương đương giá vốn của hai nhánh hoa, không lời không lỗ.

Đến nước này rồi, có thể không lời không lỗ cũng là tốt rồi, Vệ Đình không nghĩ sẽ kiếm lãi.

Vệ Đình đặc biệt tỉ mỉ, trên đóa hoa phun chút nước, hoa tươi kiêu diễm ướt át lập tức nở rộ như nụ cười, nở đến viên mãn, hương thơm nức mũi.

Hoa tươi xinh đẹp, hơn nữa hân hạ đáng vui vẻ cười mở, rất nhanh liền hấp dẫn rất nhiều khách nhân.

Vệ Đình vẻ mặt vẫn tươi cười, đối với mọi người lễ phép lại khách khí, trên quầy hàng hoa tươi dần dần vơi đi.

Mất nhìn mà tâm vui. Có thể bán được hoa, hân hạ cũng đã thực thỏa mãn.

Bán sạch hoa tươi, Vệ Đình mang theo lẵng hoa không đi về nhà.

Trong lòng ca hát, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười.

Mới vừa đi đến chợ hoa điệu, một nam nhân sượt qua vai hân hạ đi qua.

Vệ Đình ngẩn người, vội quay đầu lại, nhìn bóng lưng nam nhân, một đoàn lửa giận mãnh liệt bốc lên khắp người.

Vệ Đình dùng ngữ điệu rít gào trong lòng rống giận: Đồ lừa đảo, người đứng lại đó cho ta!

Giây tiếp theo liền đỏ mắt nhảy lên lưng nam nhân, lấy tay siết cổ hân hạ cổ, cúi đầu cắn lỗ tai hân hạ.

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mừng năm mới [v]o~~~

Tiểu Tha Bả là một tiểu tiện thụ =. =

5. Chương 5: Giải Trừ Hiểu Lầm

Đột nhiên bị tập kích, thanh niên ứng biến nhanh nhạy, nhắc bổng Vệ Đình lên, túm lấy xương bả vai trái của hân hạ quật qua một cái, đem hân hạ từ trên người mình quăng xuống dưới.

Thân thể trực tiếp ngã nhào trên mặt đất, đau đớn vô cùng, Vệ Đình ngẩng đầu, trừng mắt nhìn thanh niên, bộ dáng hung hân hạ hết như muốn ăn thịt người.

Thanh niên nhìn lại tên đánh lén mình, cả kinh: “Sao lại là ngươi?” Rồi sờ tai mình, thấy âm ẩm dính dính, đưa tay ra trước mặt, hàng mày nhanh chóng nhúu thành một đoàn, trừng mắt rống to: “Kháo, con mẹ nó người có bị bệnh không vậy! Lão tử chảy máu rồi này.....”

Còn chưa rống xong, thanh niên đã thấy Vệ Đình như một con thú nhỏ trực tiếp húc đầu vào mình mà tấn công tới tấp.

“Người còn chưa chịu thôi sao!” Thanh niên không kịp tránh né, liền bị Vệ Đình ôm lấy thắt lưng, trước ngực truyền đến một trận đau nhức, thanh niên phần nộ quát lên: “Lão Tử đắc tội người sao? Con mẹ nó người đừng cản người a! Buông ra! Nghe thấy không..... Nếu không buông ta sẽ không khách khí nữa đâu!”

Vệ Đình hết như không nghe không thấy, liều mạng ôm chặt đối phương, cứ thế cắn loạn trên người hắn.

Lúc này thanh niên đã thật sự tức giận, hai phát gỡ tay Vệ Đình ra, dùng sức đẩy một cái, Vệ Đình lùi liền mấy bước, lão đảo rồi nằm dài trên mặt đất.

Thanh niên mặt mày sa sầm bước đến trước mặt Vệ Đình, khom lưng nắm lấy cổ áo hắn xách lên, lãnh ngôn lãnh ngữ uy hiếp: “Tiểu tử, người có biết chọc giận ta sẽ gánh hậu quả gì không? Có tin ta phá nát tiệm hoa của người không?”

Vệ Đình không sợ uy hiếp, cứ vung loạn nắm đấm trước mặt thanh niên.

Thanh niên buông một tay ra định ngăn hắn, hắn lại thuận thế nhảy bổ lên người mình.

Hai tay ôm cổ, hai chân quấn quanh hông, cúi đầu cắn bả vai.

Thanh niên đại khái trước giờ chưa từng gặp qua người nào cố chấp lại bám dai như vậy, đứng chết trân nhìn trời mà la làng: “Kháo! Người là chó a? Sao cứ thích cắn người thế hả?!”

Người trong khu chợ đều quen biết nhau, thấy Vệ Đình đang ẩu đả cùng người khác, lập tức gọi ba tên khách trọ đến đây.

Ba đồng chí kia vừa vào tới cổng chợ, liền thấy một màn thế này.

Vệ Đình giống như một con Koala dính chặt vào người một nam nhân, vùi đầu trong hõm vai nam nhân, tư thế trông có điểm ái muội.

Nam nhân kia vẻ mặt bất đắc dĩ, muốn ném hắn xuống, lại bị hắn bầu quá chặt, chỉ biết ngẩng đầu nhìn trời, xem chừng có điểm bất lực.

Cổ An sau khi nhìn ra dáng người nam nhân kia, cũng thực bất đắc dĩ, nhanh chóng vọt tới trước bọn họ, hô to: “Tiểu chủ nhà, người hiểu lầm hắn rồi! Hắn không phải kẻ lừa đảo, vừa rồi hắn đã đem tiền đến trả cho người!!”

Nghe vậy, Vệ Đình ngẩn người, miệng cũng nhả ra.

Ngẩng đầu nhìn thanh niên, nửa ngày trời, xấu hổ cười trừ.

Thanh niên đen mặt lại, găm nhẹ: “Xuống.”

Vệ Đình buông tay, lập tức từ trên người hắn tuột xuống.

“Người có não không a?” Thanh niên lấy ngón tay xĩa vào đầu Vệ Đình, “Có chuyện gì không thể hảo hảo nói a? Ta trông giống lừa đảo lắm sao? Chưa hỏi han gì đã động thủ, người cho là người vô cùng oai phong a?”

Thanh niên nói một câu, lại xĩa một cái vào đầu Vệ Đình. Vệ Đình vẫn cúi đầu, không phản kháng, mặc cho hắn xĩa.

“Coi như ta xúi quẩy, thấy người vẫn còn là một tiểu hài tử nên ta không so đo với người.” Xĩa được một lát, cũng nguôi giận, thanh niên bỏ lại một câu như thế rồi xoay người đi ra khỏi khu chợ.

Vệ Đình ngơ ngác, cuống quýt đuổi theo.

Giữa hè, ban đêm không có chút gió.

Vệ Đình lon ton theo sau thanh niên.

Thanh niên dường như biết hắn theo sau, cố tình bước nhanh như bay.

Lau lau mồ hôi trên trán, Vệ Đình tăng tốc, cố đuổi theo sát sao.

Mắt thấy đã sắp đến bên cạnh thanh niên, Vệ Đình lại dừng bước, đứng yên tại chỗ vài giây, đợi khoảng cách giữa hai người giãn ra thêm hai thước, mới bước đi tiếp.

Đi được hơn mười phút, Vệ Đình chính là lẳng lặng theo sau, không quấy rầy đối phương, thủy chung duy trì khoảng cách hai thước.

Thanh niên đang đi phía trước đột nhiên dừng bước, quay đầu, nhìn hẩn.

“Người cứ theo ta thế này rốt cuộc là muốn làm gì?!”

Vệ Đình nhìn nhìn hẩn, lại cúi đầu.

“Người thấy áy náy trong lòng sao? Được rồi, người quay về đi.”

Vệ Đình giữ hai ngón tay cái đối diện nhau, sau đó xua tay, hai lòng bàn tay lại nâng lên.

“Ta không hiểu thủ ngữ.”

Vệ Đình cúi thấp đầu đi đến bên cạnh thanh niên, nắm lấy tay hẩn, ở trong lòng bàn tay hẩn viết: Thực xin lỗi.

“Bỏ đi.”

Vệ Đình lắc đầu, lại viết: Ta bồi thường cho người.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khê: “Người bồi thường cho ta thế nào?”

Vệ Đình ngẩng đầu, chỉ chỉ lỗ tai thanh niên, lại viết lên lòng bàn tay hẩn: Xử lý vết thương.

Vệ Đình móng tay cắt ngắn gọn gàng chỉnh tề, ngón tay thon dài, đầu ngón tay mềm mại.

Ngón tay vẽ trong lòng bàn tay, vừa ngứa ngứa, lại vừa tê tê.

Thanh niên cúi đầu nhìn hẩn, khóe miệng cong lên: “Hảo, ta chấp nhận lời xin lỗi của người.”

Vệ Đình cười cười, ánh mắt cũng loan loan mang theo vẻ cười, kéo tay thanh niên quay lại.

Hai người đi vào cửa hàng bán hoa, trong nhà không có người.

Vệ Đình dẫn thanh niên vào phòng ngủ của mình, lại từ trong tủ thuốc gia dụng lôi ra hộp first-aid.

Vết máu trên lỗ tai đã khô, Vệ Đình lấy bông y tế thấm chút cồn giúp hẩn lau vết máu, sau đó thoa thuốc.

Thanh niên vẫn im lặng ngồi ở đầu giường, âm thầm đánh giá gian phòng ngủ này.

Gian phòng không lớn, đại khái hơn hai mươi thước vuông, có một cái giường, hai cái tủ đầu giường, một tủ quần áo, ngoài ra còn có một cái bàn máy tính chiếm phần lớn không gian của căn phòng.

Trong phòng thực sạch sẽ và ngăn nắp, bộ chăn và khăn trải giường màu trắng, rèm cửa sổ cũng màu trắng, đỉnh đầu quạt trần quay ô ô, gió thổi đến bức rèm phất phơ tung bay, rồi nhẹ nhàng hạ xuống, như sóng nước lan tỏa. Ánh trắng theo không gian giữa hai cánh cửa rộng mở chiếu xuyên vào, khiến cả căn phòng như một thế giới bằng bạc huyền ảo.

Khung cảnh giản đơn lại có một loại ảm áp không nói nên lời, thanh niên cười cười nói: “Uy, người tên gì? Ta là Trầm Huyền.”

.....

“Người bao nhiêu tuổi? Nhìn bộ dạng chắc chưa thành niên đúng không? Ta năm nay hai mươi mốt.”

.....

“Người một người ở nơi này sao? Ba mẹ người đâu?”

.....

Thanh niên vừa cười: “Suýt chút nữa đã quên người không nói được, chúng ta trao đổi thế nào đây? Người nghĩ biện pháp đi.”

Vệ Đình giúp hắn xử lý vết thương xong, cất hộp first-aid trở lại chỗ cũ, thuận tay mở máy tính.

Máy tính chậm rãi khởi động, Trần Huyền sau khi thấy máy tính mặt bàn liền ngẩn người: “Desktop của người thực khác biệt a.”

Vệ Đình cười đến hạnh phúc, mở ra khung word, trên đó viết: Đúng a, cái này thú vị lắm phải không? Thoạt nhìn thấy là lạ phải không? Nhân vật đều xiêu xiêu vẹo vẹo phải không? Ha ha! Đây là tranh minh họa của một thiên tiểu thuyết trên mạng, ta phi thường thích tác giả viết thiên tiểu thuyết này, tranh này cũng là chính hắn vẽ, tuy vẽ không được đẹp lắm, nhưng yêu ai yêu cả đường đi, bất luận là hắn viết văn hay hắn vẽ tranh ta đều thích!

Trần Huyền giật giật khóe miệng, cười không được tự nhiên: “Ta cảm thấy tranh này vẽ không tệ.”

Vệ Đình lắc cốc gõ bàn phím: Người thích xem tiểu thuyết sao? Tác giả này là Hỏa Viêm, người nên xem những tiểu thuyết hắn viết, tình tiết khúc chiết động lòng người, hành văn lão luyện độc đáo, khiến người đọc suy tư sâu sắc. Chỉ một điểm không tốt, hắn là chúa ngâm truyện, ngâm lâu không nói đi, còn update rất chậm nữa. Bất quá chỉ cần hắn bỏ ngang là được, là fan ruột của hắn ta sẽ luôn ủng hộ hắn! Nếu ta có thể viết được như hắn vậy thì tốt biết mấy!

Trần Huyền kinh ngạc hỏi: “Người cũng viết tiểu thuyết?”

Vệ Đình gật gật đầu.

“Viết cái gì? Cho ta xem xem.”

Vệ Đình cật lực lắc đầu.

“Ngượng a?”

Vệ Đình gõ bàn phím: Ta viết tệ lắm, viết hai mươi mấy vạn từ chỉ có lấy một cái phản hồi, căn bản không ai xem.

“Sợ gì chứ? Viết không phải là để cho người ta xem sao?”

Ngẫm lại cũng đúng, nếu đã viết, còn sợ người khác xem sao.

Vệ Đình mở ra phần mềm trình duyệt web, gõ tên trang web văn học, mở trang văn chương của mình.

Trần Huyền ghé sát vào nhìn, “xì” một tiếng bật cười: “Bá đạo luyện nhân? Người viết tiểu thuyết ngôn tình a? Tên này đều bị người ta dùng nát cả rồi.”

Sau đó nhìn văn án, lại cười: “Gương vỡ lại lành? Loại đề tài nhảm chán này cũng bị người ta viết đến mục luôn rồi.”

Thấy tên nhân vật chính nữa, cười càng lợi hại hơn: “Thủy Ánh Nguyệt, Dạ Phong Hàn? Người là fan ruột của Quỳnh Dao a?”

Vệ Đình đen mặt lại nhanh chóng tắt trang mạng.

“Giận sao?” Trần Huyền nhin cười, lấy cánh tay nhẹ nhàng huých huých hắn: “Người thế nào lại nhỏ mọn như vậy?”

Vệ Đình ngoảnh mặt, không thèm để ý tới hắn.

“Người rốt cuộc bao nhiêu tuổi? Sao còn trẻ con thế?”

.....

“Đúng rồi, người tên gì?”

.....

Thanh âm bên tai có điểm không kiên nhẫn: “Uy, phản ứng chút đi được không?!”

Vệ Đình bấu môi, vươn hai ngón tay, từng chút một gõ bàn phím, vẻ mặt tràn đầy tức giận: Ta tên là Vệ Đình, năm nay mười tám tuổi, đã thành niên!! Còn nữa, mồm miệng của người thực khó ưa!

“Người nói cái gì?!” Trầm Huyền nhanh chóng nhủu mày vốn định nổi nóng, nhưng thấy bộ dáng trẻ con của Vệ Đình, lửa giận không hiểu sao liền bị dập tắt, trong lòng ngược lại nổi lên một chút nhu tình. “Ranh con, không so đo với người làm gì, ta đi về trước, tiền đã đưa cho bạn người, người đợi lát nữa đếm cho chính xác, đừng lại nói ta là đồ lừa đảo.”

Nói xong, Trầm Huyền mở cửa phòng đi ra ngoài.

Chờ hẩn đi rồi, Vệ Đình mới nhớ tới hoa còn chưa giao cho hẩn.

Đuổi theo lại thấy không có bóng người nào a.

Vệ Đình thở dài.

Lại quên hỏi hẩn làm thế nào để liên hệ, cũng không rõ hẩn có đến nữa hay không.

Trước đó chảy nhiều mồ hôi, trên người cũng bốc mùi, Vệ Đình về nhà liền ôm quần áo sạch vọt vào phòng tắm.

Lúc đang kỳ cọ, lời nói của Trầm Huyền cứ luôn lẩn quẩn trong đầu hẩn.

Suy đi nghĩ lại, trong một thiên văn chương, văn án và tên nhân vật đặc biệt quan trọng, Vệ Đình cảm thấy bản thân đã hoàn toàn xem nhẹ điểm này, đem văn án cùng tên đặt không ra gì, khó trách không có ai xem.

Xem ra, phải sửa!

Vệ Đình đứng dưới vòi sen, tắm sạch xà phòng trên người, tổng ra hết nóng nảy trong người, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái.

Tắm rửa xong, lúc trở về phòng ngủ, trong đầu hẩn đột nhiên lóe lên một ý tưởng.

Người kia xấu tính, lại độc mồm độc miệng, điểm ấy rất giống Tĩnh ca ca.

Bất quá Tĩnh ca ca so với hẩn vẫn là đáng yêu hơn.

Nghĩ đến Tĩnh ca ca, Vệ Đình lại có điểm khổ sở.

Kể từ ngày cự tuyệt hẩn, mấy hôm nay hẩn vẫn không online.

Vệ Đình không muốn thừa nhận cũng không được, lần này Tĩnh ca ca đã thật sự nổi giận, nói không chừng hẩn cũng đã không còn kiên nhẫn.

Trở về phòng, Vệ Đình một bên lau khô tóc, một bên đăng nhập QQ.

QQ khởi động, chú chim cánh cụt nhỏ cứ láo liên không ngừng.

Vệ Đình lần lượt mở ra, rất nhiều tin nhắn và tin tức.

Đột nhiên một khung đối thoại bắn lên, Vệ Đình nhìn nhìn nội dung trên đó, lập tức nở nụ cười.

Tĩnh ca ca: Khang nhi, có đó không?

Tĩnh ca ca: Hai ngày nay ta đi phần đất bên ngoài, cho nên không lên mạng.

Tĩnh ca ca: online thì pm ta.

Thì ra hẩn đi phần đất bên ngoài.

Vệ Đình cười ngố, vội vàng trả lời.

Dương Khang: Ta đến đây.

Tĩnh ca ca: Hai ngày không gặp có nhớ ta không?

Dương Khang: Nhớ ~

Tĩnh ca ca: chúng ta đúng là tâm ý tương thông, ta cũng nhớ người.

Dương Khang: [v] Ân

Tĩnh ca ca: Mấy hôm nay ngươi đã làm gì?

Dương Khang: Cũng như bình thường thôi, chẳng qua hôm nay ta đã làm một chuyện mắt mắt T_T

Tĩnh ca ca: Chuyện gì? Nói ta nghe.

Dương Khang: Khó mà kể đầu đuôi sự tình, chính là có một người lừa ta, ta ở trên đường tình cờ gặp mặt hắn liền cắn lỗ tai hắn, cắn đã mới biết hắn không phải lừa đảo, thật ra là ta hiểu lầm hắn, hảo mắt mắt a! [o]~~

Tĩnh ca ca:

Dương Khang: Ngươi nghe có hiểu không?

Tĩnh ca ca: Hiểu.

Dương Khang: Ta cắn lỗ tai hắn đến chảy máu :-[

Tĩnh ca ca: Chuyện này xảy ra hồi nào?

Dương Khang: Một tiếng đồng hồ trước.

Tĩnh ca ca: Ngươi cắn lỗ tai hắn, hắn phản ứng thế nào?

Dương Khang: Hắn lúc đầu rất tức giận, thiếu chút nữa muốn đánh ta, hiểu lầm hóa giải, cũng không so đo, ta còn giúp hắn xử lý vết thương.

Tĩnh ca ca: Xử lý ở đâu?

Dương Khang: Trong nhà ta a.

Tĩnh ca ca:

Dương Khang: Sao thế?

Tĩnh ca ca: Không có gì.

Dương Khang: = =

Tĩnh ca ca: Ngươi cảm thấy người kia thế nào?

Dương Khang: Ngươi hỏi vậy làm gì?

Tĩnh ca ca: Hỏi ngươi, ngươi cứ nói.

Dương Khang: Hắn a, tính tình không tốt, lại xấu miệng, rất khó ưa.

Trầm Huyền ngồi trước máy tính nhìn khung đối thoại, tâm tình có điểm phức tạp.

Chẳng lẽ Khang Nhi chính là tiểu ách ba kia?

Thật là bất khả tư nghị!

Thế giới này rộng lớn như vậy, chính mình như thế nào lại có thể gặp hắn?

Quả là khó tin!

Nếu Khang Nhi và Vệ Đình là cùng một người, Trầm Huyền đột nhiên hiểu được nguyên nhân hắn nhất mực không chịu gặp nhau.

Nhớ lại sự cố ở cổng chợ hoa điều kia, Trầm Huyền bất chợt bật cười.

Tiểu tử kia thoát nhìn nhĩ nhận trầm lặng, vóc dáng không cao, thân hình nhỏ nhắn, nhưng một khi nổi nóng thì quả là vô cùng hung hãn.

Nếu hắn biết cái tên tính tình không tốt lại xấu miệng kia chính là mình, sẽ phản ứng ra sao nhỉ?

Lúc này, dưới taskbar biểu tượng QQ đang nhấp nháy.

Dương Khang: Người sao không nói gì hết?

Dương Khang: Nói đi a!

Dương Khang: Còn ở đó không?

Trầm Huyền lấy lại tinh thần, gõ một câu, nhưng không gửi qua.

Hắn đột nhiên không muốn khai thật với Vệ Đình.

Trầm tư một lát, Trầm Huyền xóa câu kia, lại lốc cốc gõ bàn phím.

Tĩnh ca ca: Còn, vừa rồi bạn tiếp một cú điện thoại.

Tĩnh ca ca: Người nọ thật sự rất khó ưa sao?

Dương Khang: Đúng vậy, đặc biệt khó ưa!

Trầm Huyền hưng phấn nhìn màn hình máy tính: Tiểu tử ngốc, dám nói xấu sau lưng ta, xem ta thu thập người như thế nào!

6. Chương 6: Bồi Thường

Vệ Đình là một người bình thường, có nội tâm cũng bình thường.

Vui vẻ thì cười, thương tâm thì khóc, nỗ lực rồi hy vọng được công nhận.

Hắn vẫn hay than thở với Đẹp Trai lâu ba vì không có comment, vì viết áng văn này, đã đầu tư toàn bộ tâm huyết, nhưng hiệu quả vẫn không như mong đợi.

Bất quá hắn cũng chỉ là oán giận ngoài miệng thôi, hắn vững tin nỗ lực nhất định sẽ được hồi báo, nhưng không ngờ hồi báo lại tới nhanh như vậy.

Buổi sáng ngủ dậy, Vệ Đình mở máy, cứ theo thường lệ truy cập trang web văn học, vào thăm tác phẩm của mình, kéo chuột xuống, cả người liên ngẩn ra.

Một bài comment xếp trên cùng, số lượng từ không nhiều lắm, nhưng phi thường kích động lòng người.

Cốt truyện tình tiết không tệ, cổ lên.

Vệ Đình vô cùng kích động, nhưng hắn kích động không phải vì những lời này, mà là vì người để lại comment này.

Tên người comment rõ ràng rành mạch hai chữ: Hỏa Viêm.

Đại Thần Hỏa Viêm?

Tác giả mà ta thích nhất?

Thực là bất khả tư nghị!

Vệ Đình muốn điên cuồng la lên!

Lập tức đứng dậy, học theo King Kong đấm ngực chạy vòng vòng trong phòng.

Phát tiết xong cảm xúc kích động, Vệ Đình ngồi vào trước máy tính, tra lại địa chỉ IP, xác nhận kết quả, comment này quả thật là của Đại Thần Hỏa Viêm, vừa đăng không lâu, đúng bốn mươi phút trước.

Tim đập loạn đến lợi hại, Vệ Đình vội vã bưng ngực, sợ tim mình sẽ đột nhiên nhảy tót ra ngoài.

Nhìn phản hồi này, Vệ Đình dào dạt đắc ý.

Không comment, không favorite, không ai ghé xem, mặc kệ!

Đại Thần comment cho ta! Đại Thần thưởng thức ta! Đại Thần khen ta văn chương bay bổng!

Suốt cả buổi sáng, Vệ Đình đắm chìm trong niềm hạnh phúc vô biên “Đại Thần comment cho hần” khó tự kềm chế, chỉ cần có khách hàng đến mua hoa, hần liền hướng về phía người ta mà cười ngố.

Tâm tình cực tốt, mua một tặng một. Người ta mua cái gì hần tặng cái đó, khiến khách hàng không hiểu gì cả, đều cảm thấy trong chuyện này có chút kì quặc, nhận hoa xong liền bỏ chạy thoát thân.

Giữa trưa, Sở Hiểu Phong từ lầu hai đi xuống vừa vặn thấy Vệ Đình tặng một nhánh hoa tươi cho khách.

Sở Hiểu Phong kinh ngạc há miệng thật to, qua một hồi lâu mới hỏi: “Tiểu chủ nhà, người bán loại Uất Kim Hương này 30 đồng một nhánh, giá vốn đã gần 20 đồng, người còn tặng không thêm một nhánh, thế chẳng phải là lỗ nặng sao?”

Vệ Đình cười ngu, nhảy chân sáo trở vào cửa hàng lên mạng.

Sở Hiểu Phong gãi gãi đầu, cảm thấy thật mù mịt.

F5 trang web, Vệ Đình cười càng ngố hơn.

Sức ảnh hưởng của Đại Thần quả nhiên không giống người thường, mới qua vài tiếng đồng hồ, đã có hơn mười comment, comment của Đại Thần vẫn xếp trên cùng, số lượng người thích bên dưới tăng thêm hơn ba mươi.

Vệ Đình hướng phía Sở Hiểu Phong vẫy tay, đang chuẩn bị khoe, liền thấy Trần Huyền từ bên ngoài đi vào.

“Hi, tiểu ách ba.” Trần Huyền đi đến trước bàn máy tính, vui vẻ nhìn Vệ Đình: “Người trông thật cao hừng nha.”

Vệ Đình ghét nhất bị người khác gọi là ách ba.

Nhú nhú mày, ngẩng đầu nhìn Trần Huyền, biểu tình không thân thiện cho lắm.

Trần Huyền tâm tình xem ra cũng không tệ, cười nói tiếp: “Ta là tới lấy hoa .”

Lấy hoa?!

Vệ Đình đột nhiên biến sắc.

Lần trước nhập hoa, đã mang ra chợ đêm bán hết một phần, sáng nay lại tặng thêm một phần, hiện tại căn bản không còn đủ hoa giao cho hần.

Vệ Đình quỳnh quáng, hoàn toàn quên mất Trần Huyền nhìn không hiểu thủ ngữ, hướng về phía hần lo lắng ra dấu.

Trần Huyền quay đầu nhìn Sở Hiểu Phong, tươi cười: “Người hiểu thủ ngữ không? Phiên dịch giúp ta.”

“Nga.” Sở Hiểu Phong gật gật đầu: “Tiểu chủ nhà nói trong tiệm không đủ hoa, hần bảo người chờ một chút, hần lập tức đi lại chợ đầu mối giúp người nhập hàng về.”

“Có phải không đây?! Ta cần gấp a!” Trần Huyền sầm mặt, “Ta thanh toán tiền rồi, người lại nói không bán, sao lại không có uy tín như vậy?!”

Vệ Đình vò đầu bứt tai, vẻ mặt đau khổ diễn tả thủ ngữ: Thế làm gì bây giờ?!

Sở Hiểu Phong cũng vò đầu bứt tai, vẻ mặt đau khổ hỏi: “Thế làm gì bây giờ?!”

“Cần số lượng lớn như vậy, đến nơi khác mua cũng không còn kịp rồi. Không có hoa, chuyện tốt của ta cũng đi tong.”

Sở Hiểu Phong nhỏ giọng hỏi: “Chuyện tốt gì a?”

“Người hỏi nhiều làm chi? Ta chỉ có thể cho các người biết, hoa này với ta mà nói phi thường quan trọng.” Trần Huyền lại lé mắt nhìn Vệ Đình: “Không thể giao hoa, hay là dùng cái khác bồi thường ta đi.”

Vệ Đình gật đầu, ra thủ ngữ, rồi đi về phía phòng ngủ.

Sở Hữu Phong đứng một bên phiên dịch: “Hắn nói đem tiền trả lại người.”

“Ta không cần tiền.”

Vệ Đình dừng bước, quay đầu dùng ánh mắt hỏi hắn.

Sở Hữu Phong lập tức hiểu ý, liền giải thích hộ: “Người không cần tiền, vậy thì muốn gì?”

Trầm Huyền bước nhanh lên phía trước, một phen nắm lấy cánh tay Vệ Đình, lôi hắn ra ngoài, “Cứ đi theo ta tự nhiên sẽ hiểu.”

Ra tới khu chợ, sau đó ngồi vào một chiếc xe đưa mui trần màu đỏ, Vệ Đình vẫn chưa hiểu được nên bởi thường đối phương thế nào.

Vệ Đình nhìn logo đóng trên tay lái — BMW.

Đừng có sờ ta.....

Chả trách hắn không cần tiền.

Không máy tính, không di động, không giấy bút, đối phương lại đang lái xe. Vệ Đình không biết nên làm sao trao đổi cùng hắn.

Đang lúc Vệ Đình cảm thấy khổ sở, một quyển vở màu lam nhạt ném tới trước mặt hắn.

“Có cái gì muốn nói viết cho ta xem, trong học dự trữ có bút, người tự lấy đi.”

Vệ Đình mở học dự trữ, lấy ra một cây bút, xoát xoát xoát viết: Người muốn ta bồi thường người thế nào?

Trầm Huyền nhún vai, bày ra bộ dáng lười biếng: “Cụ thể thì ta còn chưa nghĩ rõ, bây giờ ta muốn đến trường lên lớp, người bồi ta đi.”

Vệ Đình một bên nghiêng răng một bên viết: Ta còn phải mở tiệm! Không rảnh điên với người! Cùng lắm ta bù thêm cho người năm trăm đồng được không?

Trầm Huyền cười nhạt: “Người cảm thấy ta túng tiền lắm sao? Ta nói sao người nghe vậy là được rồi, nếu người làm ta vui vẻ, hoa trong tiệm người ta mua hết.”

Nhìn bộ dáng vênh vác kia của hắn, Vệ Đình phùng má, ghé người đến trước mặt hắn, ở trên tay hắn viết vài cái chữ to: Có tiền thì hay lắm sao!

“Ranh con.” Trầm Huyền cười đến hưng phấn, vươn bàn tay vừa được viết kia cọ cọ lên mặt Vệ Đình, đem toàn bộ mực đen quét trên mặt hắn: “Người sao mà trẻ con thế không biết!”

Vệ Đình hất tay hắn ra, tức giận nhìn ra bên ngoài.

Trầm Huyền ngẩng khuôn mặt nhìn nghiêng của Vệ Đình trong kính chiếu hậu, trong mắt ý cười càng sâu.

Khuôn mặt trắng muốt biến thành mặt hề, thoát trông thực buồn cười. Cặp mắt hạnh to mà sáng ngời, lông mi rất dài, cong vút tự nhiên, mười tám tuổi rồi mà trên mặt vẫn mang nét trẻ con, tóc bị gió thổi rối tung, càng đặc biệt lộ rõ vẻ ngây ngô non nớt.

Trầm Huyền một bên lái xe, một bên trộm nhìn hắn, khóe miệng không ngừng nhếch lên, thật lâu không rời mắt.

Chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ tiến vào trường học, tuyệt không giảm tốc độ.

Tối qua trời đổ mưa to, xe chạy như bay, làm văng nước đọng cao cả thước, dọa đến người đi đường gào thét ồm ồm, chạy loạn né tránh.

Vệ Đình bĩu môi, tên này không chỉ phô trương, khoe của, mà còn vô cùng thất đức.

Xe đỗ trước một dãy lớp học, Trầm Huyền xuống xe, rồi lôi Vệ Đình từ trong xe ra, dúm tờ một trăm đồng vào tay hắn, ra lệnh: “Mau đi mua cho ta một chai nước khoáng, ướp lạnh, bên trong phải đông đá.”

Vệ Đình cầm tiền buồn bực, hắn không biết tự mua sao.

“Cứ đi thẳng sẽ gặp căng tin.” Trầm Huyền đẩy hấn về phía trước: “Đừng có ngơ ngác ngác nữa a, đi nhanh về nhanh, ta ở đây chờ người, nhớ kỹ, phải đông đá!”

Đông đá cái đầu người!

Vệ Đình cắn răng, nắm chặt tiền chạy vội lên phía trước.

Một bên chạy, một bên nhìn quang cảnh xung quanh, Vệ Đình chậm rãi dừng bước.

Cây xanh rợp bóng, hương hoa tản mát khắp nơi, ánh nắng chiếu trên lá cây, khiến những giọt mưa lưu lại trên đó lấp lánh tỏa sáng, vườn trường sau cơn mưa trông thực đẹp.

Bầu trời quang đãng, lúc này Vệ Đình trong lòng đã có chút ưu phiền.

Nếu không gặp tai nạn, hấn hẳn là vẫn được ở trong vườn trường đọc sách.

Năm ấy xảy ra tai nạn hấn đang học lớp 11, từ lúc không thể nói chuyện, cuộc sống hấn liền thay đổi 180 độ, không được đọc sách đã đành, hấn còn phải lo kế sinh nhai.

Một tên ách ba, lại không có tay nghề, muốn tìm việc làm rất khó.

Nếu không có căn nhà cũ kỹ kia, hấn thật không biết mình sẽ sinh tồn thế nào.

Vệ Đình cất lực lắc đầu, như thể muốn đem toàn bộ phiền não tổng khứ hết.

Bi thương rồi, mờ mịt rồi, khóc cũng đã khóc rồi, còn điều gì chưa trải qua? Chính mình không phải vẫn luôn nỗ lực tiếp tục cuộc sống sao?

Lại ngẩng cao đầu, trên mặt trưng ra một nụ cười xán lạn, Vệ Đình hồi phục lại tâm tình đang tốt, vội chạy tới hướng căng tin.

Đi vào căng tin, Vệ Đình mở tủ lạnh, khom lưng lục lọi bên trong.

Cầm lên một chai nước khoáng rồi lại bỏ xuống, sau đó cứ cầm lên rồi lại bỏ xuống, mấy chai nước trong tủ lạnh bị hấn lật chổng lên trời, chính là tìm không ra chai nào đông đá.

Ông chủ căng tin nghĩ hấn đến quậy phá, đứng một bên hung tợn trừng mắt nhìn hấn, “Tiểu bằng hữu, người có mua hay không a? Không mua thì đi chỗ khác chơi.”

Vệ Đình tùy tiện cầm lấy một chai nước, hướng phía ông chủ cười áy náy, vội móc tiền ra trả.

Ông chủ một bên kiểm tra tiền một bên lẩm bẩm: “Một trăm đồng mua một chai nước khoáng, người đến đổi tiền lẻ à?”

Vệ Đình lại từ trong ví tiền lấy ra một đồng năm xu đặt lên tủ lạnh.

“Người rõ ràng là có lẻ tiền mà!” Ông chủ đem nguyên tờ một trăm trả lại cho hấn, tiếp tục lẩm bẩm: “Ta đã biết người là đến đổi tiền lẻ.”

Vệ Đình mắt tròn trĩnh, nắm tiền chạy đi.

Ông chủ vẫn ở sau lưng hấn lẩm bẩm: “Đám nhỏ bây giờ thực không lễ phép gì hết!”

Chạy tới chạy lui chỉ mất năm phút đồng hồ, tốc độ đã rất nhanh rồi.

Vậy mà lúc Vệ Đình về đến Trầm Huyền lại chờ mất cả kiên nhẫn, nhận lấy chai nước từ tay hấn, đưa lên trước mắt tỉ mỉ quan sát, sau đó đem chuyện bé xé ra to: “Nước đá đâu? Ta như thế nào không thấy nó đông đá?”

Nghe xong những lời này, Vệ Đình hận không thể một cước giẫm chết hấn!

Trầm Huyền mở nắp chai nước khoáng, uống một ngụm, lại nói: “Sao người chỉ mua có một chai thế? Không biết tự mua cho mình a? Ta không cho người uống ké đâu nha.”

Vệ Đình bị hấn tức chết rồi, lửa giận ngàn ngọn bốc lên. Hấn trước giờ chưa từng gặp qua loại người vừa xía xối vừa lảm lại vừa nhỏ nhen như vậy.

Đem tờ một trăm đồng trong tay vò thành một cục, hung hăng ném vào mặt Trầm Huyền, sau đó dùng đũa đi ra khỏi trường học.

Trầm Huyền nhặt tiền lên, mỉm cười kéo hắt lại, “Người sao dễ nổi giận thế? Ta chỉ đùa với người chút thôi mà, xem người đầu toàn mồ hôi kìa, uống trước ngụm nước đi.”

Nói xong, đem chai nước nhét vào tay Vệ Đình, còn vươn tay giúp hắt lau đi mồ hôi trên trán.

Trầm Huyền động tác vô cùng nhẹ nhàng ôn nhu, cũng thực tùy ý, Vệ Đình ngốc lảng, chỉ cảm thấy trong ngực tràn ngập một cổ ấm áp, đồng thời lại có chút xấu hổ.

Khẽ lui về sau một bước, ôm lấy chai nước khoáng, hùng hổ ực liền mấy ngụm nước lớn, thỉnh thoảng bị sặc, tiếp đó liền mạng ho khan tới tấp.

“Từ từ uống, có ai giành với người đâu, đồ ngốc!” Trầm Huyền vỗ nhẹ lưng hắt, ngữ khí tuy mang ý trách cứ, nhưng trong mắt lại lộ ra sự thân thiết cùng mấy phần đau lòng.

Ho khan một lát, đã dễ chịu hơn, Vệ Đình vừa thở phào đã bị Trầm Huyền kéo vào lớp học.

Trầm Huyền vươn tay quàng qua vai hắt, ôm lấy hắt tiến lên phía trước, ngoài miệng oán giận: “Ta hôm nay lại đến muộn, toàn do người hại!”

Liên quan gì đến ta a?

Vệ Đình hít vào một hơi, trong lòng tự nhắc, đừng tức giận, đừng so đo với loại người ấu trĩ này!

Đi đến cửa phòng học, Trầm Huyền vẫn ôm ghì lấy Vệ Đình, căn bản không có ý định buông tay.

Vệ Đình vùng vẫy vài cái, lại sợ gây huyên náo, kinh động người trong phòng học, đành ngoan ngoãn theo hắt đi.

Trầm Huyền ôm Vệ Đình đi vào lớp, vẻ mặt tươi cười, thần sắc tự nhiên, hoàn toàn không đếm xỉa tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Lão thầy giáo đang giảng bài liếc bọn họ một cái, nhưng cái gì cũng không nói.

Đi đến hàng ghế cuối cùng, Trầm Huyền đẩy Vệ Đình vào trong, lực tuy không lớn, nhưng mặt Vệ Đình vẫn bị dán dí lên tường.

Vệ Đình cả giận! Đứng thẳng thân người, hùng hổ vỗ bàn một cái, phát ra tiếng động thật lớn.

Toàn bộ người trong phòng học sợ ngây người.

Lão thầy giáo sững sốt mất một lúc mới hoàn hồn, nhẹ nhàng mà ho khan hai tiếng, nói: “Trầm Huyền, bảo tiểu nam bằng hữu của người nhỏ tiếng một chút.”

7. Chương 7: Sự Kiện Trong Trường

Trong phòng học tiếng cười đột nhiên vang lên, ánh mắt mọi người nhất tề hướng về hàng ghế cuối cùng.

Bất gặp vô số cặp mắt mang ý cười, Vệ Đình đỏ bừng cả mặt, vội ôm đầu núp xuống bên dưới bàn học.

Trầm Huyền bị hắt chọc cho buồn cười, vươn tay nhắc bổng hắt đặt lên trên chỗ ngồi, ghé bên tai hắt trêu: “Tiểu nam bằng hữu của ta, người nếu cảm thấy thẹn thùng đừng trốn dưới cái bàn a, cứ rúc vào lòng ta đây này.”

Bị trêu chọc, Vệ Đình đang trong trạng thái xấu hổ cực độ nhưng không hề bực bội, cũng không phát hỏa, mà nằm rạp trên bàn, vùi đầu vào sâu trong cánh tay, chỉ để lộ hai lỗ tai hồng hồng.

Thấy Vệ Đình ngây thơ khả ái chịu không nổi, Trầm Huyền mỉm cười, tâm nhu thành một mảnh.

Kim lòng không dẫu vươn tay véo một tí cái tai hồng hồng kia.

Xúc cảm nồng nhiệt như một dòng điện nho nhỏ, ấm áp, từ lòng bàn tay truyền đến từng góc ngách trong cơ thể.

Cõi lòng khẽ xao động.

Trước khi gặp Vệ Đình, Trầm Huyền vẫn luôn tưởng tượng bộ dáng hần thế nào.

Trên mạng, Vệ Đình thích quần quýt bên cạnh Tình ca ca, bồi hần hồ nháo trong diễn đàn, bồi hần chơi game, nhu thuận nghe lời, như một con cừu non ngoan ngoãn.

Mỗi lần trò chuyện cùng hần, Trầm Huyền cứ nghĩ hần nhất định là một người hay bị khi dễ, thoát nhìn giống như không thích nói chuyện, không nóng nảy, là một kẻ yếu đuối hướng nội.

Đến khi gặp rồi, thực tế và tưởng tượng chênh lệch rất lớn.

Vệ Đình bộ dạng rất xinh đẹp, khuôn mặt toát ra vẻ thông minh bướng bỉnh.

Tính cách hoạt bát cởi mở, cho dù là một tiểu ách ba, cũng không vì thế mà tự xem thường bản thân.

Con người đơn thuần thiện lương, tâm tư đều thể hiện hết trên mặt, là một tiểu tử cực kỳ đơn giản.

Trầm Huyền không thể phủ nhận, hần thật sự rất thích một Vệ Đình như thế này.

Buông tay ra, nhẹ nhàng ghé sát bên tai hần, thổi phù phù vào tai, cho đến khi thấy hần xiết chặt nắm tay mới chịu thôi.

Trầm Huyền nhếch miệng cười: “Tiểu nam bằng hữu, giúp ta đi mua vài thứ nga.”

Vệ Đình hung hăng ngẩng đầu, từ đầu đào ra quyển vở cùng bút, viết: Đừng giở trò lưu manh! Ta mới không phải tiểu nam bằng hữu của ngươi!

Trầm Huyền véo má hần, dùng chút lực, thấy hần lại xiết chặt nắm tay mới chịu thôi.

Giật lấy quyển tập từ trong tay hần, ở trên một trang giấy viết chỉ chút chữ lớn chữ nhỏ, sau đó xé ra đưa cho hần, “Mua những thứ viết trên đây về, đi bằng cửa sau ấy, đi nhanh về nhanh.”

Ngươi cho ta là oshin để sai vặt à!

Vệ Đình trừng mắt liếc hần một cái, nắm lấy tờ giấy định chạy ra ngoài, lại bị một bàn tay to lớn túm trở về.

Trầm Huyền từ trong ví rút ra mấy tờ tiền mệnh giá lớn dúi vào tay hần, lại nói: “Mua xong trở về, đừng chạy loạn, nhớ kỹ, đừng lán la bắt chuyện với người lạ.”

Nếu có thể lên tiếng, Vệ Đình thật muốn rống to, một tên ách ba thì làm sao bắt chuyện với người khác a?!

Vệ Đình tự nhận mình là một người tính tình ôn hòa, bình thường không hay nổi nóng, có điều từ sau khi gặp Trầm Huyền, liền thay đổi 180 độ.

Nhìn bản mặt kia của hần đã muốn nện cho một quyền, nghe hần nói vậy lửa giận liền bùng lên, thế nào cũng không kiềm lại được.

Vệ Đình không thể hiểu nổi, với cái loại tính tình này, hần như thế nào có thể an ổn mà sống tới giờ?

Vệ Đình thật muốn vò tiền thành một cục ném vào mặt hần, ngẫm lại vẫn là không nên làm như vậy, không khéo kinh động người trong lớp thêm lần nữa, thế thì càng không hay.

Vệ Đình nhét tiền vào túi quần, khom lưng theo cửa sau lặng lẽ chuồn ra ngoài.

Chạy đến căng tin, nhìn nội dung trên tờ giấy, Vệ Đình có chút giật mình.

Những thứ hần muốn mua toàn là quà vặt, nhưng lại là quà vặt mà Vệ Đình thích.

Chẳng lẽ ta với cục nợ đáng ghét kia khẩu vị giống nhau?

Vệ Đình bĩu môi, lựa đồ ngon, trả tiền xong, vác một túi quà vặt to ùng trở về.

Vừa tiến vào dãy lầu, phía sau truyền đến một giọng nói ôn hòa.

“Áo T shirt xanh, đồ của ngươi rách rồi kìa.”

Nghe thấy tiếng gọi, Vệ Đình cúi đầu nhìn đúng là mình đang mặc một áo thun xanh, vội quay đầu, liền thấy một nam nhân từ trên mặt đất nhô lên một khối thịt hun khói, đi về phía hắn.

Nam nhân trong tay ôm sách, mang một cặp mắt kính gọng vàng, trông khoảng ba mươi tuổi, nước da trắng nõn, thoạt nhìn có vẻ là một người nhã nhặn.

Nam nhân đi đến bên cạnh Vệ Đình, đem thứ trong tay đưa cho hắn, cười nhạt: “Đây là thứ ngươi làm rách, cái túi của ngươi bị rách rồi.”

Vệ Đình nhận lấy khối thịt, rồi nhìn lại cái túi trong tay, đáy túi quả nhiên bị rách một lỗ to, phỏng chừng là vòng thiết của khối thịt cắt thủng.

Đem lỗ thủng ở đáy túi buộc thắt gút lại, Vệ Đình hướng về phía nam nhân thủ thế cảm ơn, rồi tiếp tục đi phía trước đi.

“Áo xanh a.” Nam nhân đột nhiên gọi hắn lại, thấy hắn quay đầu liền vươn tay vuốt má hắn.

Người này cư nhiên đùa giỡn ta?

Vệ Đình không khỏi hít một ngụm lạnh khí, trợn tròn đôi mắt.

“Trên mặt ngươi dính mực.” Đầu ngón tay lại điểm điểm lên má hắn, nam nhân cười nói: “Ngay chỗ này.”

Nghe nam nhân nói vậy, Vệ Đình mới sực nhớ, vừa rồi Trần Huyền lấy mu bàn tay có viết chữ trên đó cọ vào mặt hắn, nhất định là ngay lúc đó hắn bị dính mực.

Hiểu lầm ý tốt của nam nhân, Vệ Đình có chút ngượng ngùng, lại làm chuyện mất mặt nữa rồi

~~

Một bên lấy mu bàn tay quẹt quẹt mặt, một bên hướng về phía nam nhân cười ngớ, xoay người co cẳng định chạy đi tiếp.

Nam nhân lại gọi hắn lại: “Ngươi hình như không phải học sinh trường này?”

Vệ Đình gật gật đầu, quay đầu cười với nam nhân một lúc.

Nam nhân nghi hoặc nhìn hắn, cẩn thận hỏi: “Ngươi không nói được?”

Vệ Đình lại gật đầu, cũng không phát ý, mỉm cười.

Nam nhân nhìn Vệ Đình, trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, còn mang theo một tia thương tiếc, sau đó cũng không hề nói thêm câu nào.

Lặng lặng bước đi, lặng lặng lên lầu, Vệ Đình phát hiện nam nhân kia vẫn đi theo sau hắn, trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không quan tâm.

Đến cửa lớp, vừa vặn ngay giờ chuyển tiết.

Vệ Đình mới đi tới trước bàn, Trần Huyền đã làm âm ỉ: “Ngươi sao lại đi lâu như vậy?!”

Vệ Đình mặc kệ hắn, ném túi đồ ăn lên bàn, vài mẫu thạch từ bên trong túi lặn ra.

“Nói người hai câu, ngươi còn tức tối?” Trần Huyền một bên oán giận một bên mở lớp niêm phong trên thạch, đưa thạch tới bên miệng hắn, ác thanh ác khí nói: “Há miệng ra.”

Vệ Đình ngốc lảng, há miệng.

Giây tiếp theo mẫu thạch đã chui tọt vào trong miệng hắn.

Cảm giác trơn mềm xẹt qua đầu lưỡi, mùi táo thơm ngát trong nháy mắt kích thích gai vị giác, chua chua ngọt ngọt, ăn thật ngon.

“Ngon không?”

Trầm Huyền cúi đầu hỏi, trong mắt mang theo ý cười.

Con người đen nhánh toát ra vẻ ngời sáng, lấp lánh như ánh sao.

Vệ Đình có chút mơ hồ, dường như hắn có thể thấy được tình ý dạt dào trong đôi mắt đối phương.

Tim không hiểu sao lại đập nhanh hơn, để che giấu nội tâm hoảng loạn, Vệ Đình vào chỗ ngồi, tùy tay cầm lên một ổ bánh mì xé bao bì xong liền gặm một phát.

Trầm Huyền ngồi bên cạnh hắn, nhắc nhở: “Ăn từ từ thôi, đồ này đều là mua cho người ăn, không ai giành với người đâu.”

Mua cho ta? Vệ Đình buồn bực, hắn như thế nào biết ta thích ăn mấy thứ này?

Chưa kịp nghĩ nhiều, tiếng chuông vào tiết đã vang lên, thầy giáo mang theo giáo án bước vào, lớp học huyền não dần dần im ắng lại.

Nhìn thầy giáo đứng trên bục giảng, Vệ Đình chấn động.

Hắn không phải là nam nhân vừa rồi sao?

Nam nhân đưa mắt nhìn chung quanh, tầm mắt dừng trên người Vệ Đình, hướng về phía hắn gật đầu mỉm cười.

Vệ Đình cũng nở một nụ cười xán lạn đáp lại hắn.

Nụ cười này khiến Trầm Huyền nhìn đến choáng váng.

Trầm Huyền tái mặt, thấp giọng hỏi: “Người quen hắn sao?”

Vệ Đình lắc đầu.

“Nếu không quen, người còn cười với hắn làm gì?”

Vệ Đình viết lên quyển vở: Vừa rồi ta làm rớt một khối thịt hun khói, là hắn nhắc nhở ta.

“Vậy cũng không nên tươi cười với hắn a!”

Ngữ khí Trầm Huyền dường như có chút tức giận, Vệ Đình cảm thấy không hiểu gì cả, chẳng rõ hắn tại sao lại đột nhiên phát điên.

“Không học nữa, theo ta ra ngoài.” Trầm Huyền đứng lên, hồn nhiên không để ý tới bầu không khí im lặng trong phòng học, một cước đá văng ghế.

Ghế ngã trên mặt đất, phát ra âm thanh nặng nề.

Nghे thấy tiếng động, mọi người đều quay đầu, toàn bộ ánh mắt tập trung trên người hắn.

Trầm Huyền không chút dể dảm, cầm lấy cái túi quà vật trên bàn, tiếp theo lại kéo Vệ Đình đứng lên, ôm lấy hắn đi tới phía trước, bộ dáng vô cùng ngang ngược độc tài.

Đi đến cửa lớp, Trầm Huyền khiêu khích nhìn nam nhân, sau đó mím môi hừ một tiếng, liền đi ra ngoài.

Vệ Đình quay đầu lại, nhìn nam nhân đứng trên bục giảng, cười áy náy.

Đi ra khỏi dãy lầu, ngồi vào xe, Trầm Huyền sắc mặt vẫn trầm trọng, cái gì cũng không nói, chỉ yên lặng lái xe.

Xe phóng như bay, gió như những lưỡi dao quất tới tấp vào mặt, bỏng rát.

Vệ Đình cúi người xoa xoa hai má, lúc ngẩng đầu lên, phát hiện mũi xe chậm rãi đóng lại.

Gió bị chặn bên ngoài, đang hè nắng nóng, bên trong xe nhất thời oi bức hẳn lên.

Trầm Huyền ấn nút, mở điều hòa, khí lạnh tràn ra, mang đến cảm giác mát mẻ thoải mái.

Tựa lưng vào ghế, Vệ Đình cảm thấy thư thái rất nhiều, trộm liếc Trần Huyền một cái, đối phương vẫn là biểu tình băng lãnh, đôi môi mỏng mím thật chặt, khiến khuôn mặt tuấn lãng tăng thêm vài phần khí thế bức người.

Thật là một anh chàng bảnh trai a, tại sao cứ thích nổi khùng thế không biết?

Vệ Đình trong lòng nhủ thầm, cầm lấy bút viết vài cái chữ thật to lên quyển vở, sau đó đưa tới trước mắt hắn: Người phát điên cái gì đây?

Trần Huyền vẫn không nói lời nào, khuôn mặt tuấn tú lại trầm xuống vài phần.

Vệ Đình lại viết: Nói đi a, tại sao vô duyên vô cớ giận dỗi?

“Người còn hỏi ta tại sao?!” Trần mặc nửa ngày, Trần Huyền cuối cùng mất hết kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Ta đã bảo người đừng bắt chuyện với người lạ, người như thế nào không nghe a?”

Làm rối đồ, người ta giúp ta nhặt lên, này cũng coi là bắt chuyện sao?

Vệ Đình trợn trắng mắt, dựa sâu vào lưng ghế, mặc kệ hắn luôn, nhắm mắt lại giả bộ lim dim.

Thấy Vệ Đình không phản ứng, Trần Huyền nói tiếp: “Mới ra ngoài chốc lát liền đi gạ gẫm người khác?”

Vệ Đình mi mắt giật giật, vẫn không thèm đếm xỉa hắn.

Trần Huyền hung hăng: “Sao không phản bác? Bị ta nói trúng tim đen chứ gì?”

Đối với loại hành vi chụp mũ bậy bạ này Vệ Đình trước giờ luôn rất phản cảm, nhưng không hiểu thế nào, hắn hiện tại không chỉ không nổi nóng, mà ngược lại rất muốn phá lên cười.

Hai mươi mốt tuổi rồi mà còn nói những lời ấu trĩ như vậy, Vệ Đình quả thật hoài nghi chỉ số thông minh của hắn.

Vệ Đình nghiêng người, đối mặt với cửa xe, tiếp tục lim dim.

“Thủy tính dương hoa.” (ý chỉ mấy em lẳng lơ ^^) Bốn chữ ngắn gọn hữu lực rất nhanh xuyên vào lỗ tai, mang theo ý tứ thần nhiên châm chọc.

Không khí yên tĩnh bị phá hỏng, Vệ Đình lập tức từ chỗ ngồi bắn lên, đầu hung hăng va vào mui xe, đánh “cộp” một phát.

Vệ Đình ôm đầu, trợn mắt nhe răng ngồi xuống, trong lòng căm giận mắg: Vô văn hóa! “Thủy tính dương hoa” chỉ dùng để đến hình dung nữ nhân!

Thấy Vệ Đình bị đụng đầu, Trần Huyền tâm tình tốt lên hẳn, vui vẻ toét miệng cười, vừa cười vừa nói: “Đáng đời!”

Lửa giận kiềm nén bấy lâu rốt cục cũng bạo phát, Vệ Đình trừng mắt thật lớn nện cho hắn một quyền, xuống tay đặc biệt hung hăng.

Bị đánh, Trần Huyền dường như không chút để tâm, liếc tà Vệ Đình một cái, dùng ngữ điệu làm phách nói lời vô duyên: “Trừng mắt lớn như vậy làm gì? Người là con ếch sao? Coi chừng trông mắt từ trong hốc mắt rớt ra luôn a.”

Vệ Đình ngồi thẳng lưng, xiết chặt nắm tay, muốn phát hỏa, lại thấy Trần Huyền cười đến càng hơn hớn hơn.

Vệ Đình giờ đã ngộ ra, mình càng so đo, càng tức tối, cục nợ kia lại càng vui vẻ.

Vệ Đình chán nản tựa lưng vào ghế ngồi, vô tình nhìn đến bóng mình trong kính chiếu hậu, cổ hồng hồng, mắt trợn tròn, hai má phùng đến nhiệt tình khiến vết mực trên mặt nở thật lớn, thoát nhìn cứ như một chú hề, vô cùng buồn cười.

Vệ Đình giật giật mi mắt, cật lực xoa xoa mặt, định làm cho bản thân khôi phục lại trạng thái bình thường, nhưng không ngờ tiếng cười càng lớn hơn nữa.

“Người sao mà ngốc thế không biết?!”

Trầm Huyền vươn tay vò loạn một trận trên đầu hần, vò đến tóc hần rối bời.

Từ sau khi cổ họng không thể phát ra tiếng, Vệ Đình thương tâm khổ sở vài ngày rồi liền thần nhiên tiếp nhận sự thật này, nhưng hiện tại hần ngàn vạn hy vọng mình có thể mở miệng nói chuyện, như vậy mới có thể chỉ vào mũi đối phương, hung hăng mắng hần một trận cho thông suốt.

Vệ Đình viết vào quyển vở hai chữ to đùng: Dừng xe!

Sau đó ném tới trước mặt hần.

Trầm Huyền nhìn thoáng qua, nhần ga mạnh hơn nữa, không hề có ý định dừng xe.

Vệ Đình cởi bỏ dây an toàn, mở cửa xe, bày ra tư thế muốn nhảy xuống.

Trầm Huyền bị dọa đến nhảy dựng, lập tức nổi giận hét to: “Người không muốn sống nữa sao!!” Vội phanh lại.

Xe đỗ ven đường, Vệ Đình nhảy ra khỏi xe, dùng sức đóng sầm cửa lại, bước nhanh về phía trước. Trầm Huyền cũng không đuổi theo, chiếc xe thể thao màu đỏ lướt qua hần phóng như bay.

Nhìn về phía trước, Vệ Đình thở dài.

Ta còn chưa giận, người giận cái gì?

Ba ngày hè thời tiết thất thường, chưa được bao lâu đã ầm ầm một trận sấm sét, những hạt mưa tí tách rơi xuống, ban đầu chỉ lác đác vài giọt, ngay sau đó đã ào ào như trút nước.

Vệ Đình ôm đầu, hơi cúi người mà chạy.

Mưa càng lúc càng lớn, toàn thân đều ướt đẫm, mưa theo tóc chảy xuống, hai đôi mắt không thể mở ra.

Vệ Đình nhớ là cứ đi phía trước thêm hai trăm thước nữa sẽ có trạm xe bus, liền cấp tốc chạy tiếp.

Chưa được vài bước, chiếc xe thể thao màu đỏ đáng lẽ đã đi xa lại đỗ ngay trước mặt hần, cửa xe mở ra, Trầm Huyền ngồi bên trong hô to: “Lên xe mau!”

Một tia ấm áp lướt qua trong lòng, Vệ Đình chần chờ một chút, sau đó ngồi vào trong xe.

Ô tô chậm rãi khởi động, bên trong xe mở điều hòa, vừa ngồi vào, Vệ Đình liền cảm thấy hơi lạnh, không khỏi rung mình một cái.

Trầm Huyền thấy thế, vươn tay tắt đi điều hòa, hạ kính xe xuống một chút.

Quần áo bị ướt cứ dính bết vào người khiến Vệ Đình cảm thấy thật khó chịu, đã vậy vạt áo còn không ngừng nhỏ nước, đọng thành một vũng quanh chỗ ngồi.

Vệ Đình cảm thấy thực áy náy, vội cởi áo, một phen lau mặt.

Nhìn phần thân trên khóa lộ của Vệ Đình, yết hầu Trầm Huyền khê dao động, sau đó nheo mắt lại tỉ mỉ đánh giá.

Thân thể Vệ Đình thật quá gầy yếu, tựa hồ vẫn chưa phát triển thành thực, cánh tay gầy nhằng, thất lưng cũng nhỏ, Trầm Huyền có cảm giác mình chỉ dùng sức một chút là có thể bẻ gãy lưng hần.

Làn da trắng nõn nhẵn nhụi, nước mưa từ trên đầu chảy xuống người, trên da thịt bóng loáng như ngọc ánh lên trong suốt. Bờ ngực theo từng hơi thở phập phồng lên xuống, cực kỳ mê người.

Trầm Huyền nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, trong lòng nhưng lại có cảm giác khác thường, rất ngọt ngào, cũng rất mỹ diệu.

Trong người đột nhiên dâng lên một cỗ khô nóng, chậm rãi lan khắp toàn thân, tiểu huynh đệ bên dưới nhảy mắt góc đầu dậy.

Trầm Huyền ép mình thu hồi tầm mắt, cởi áo T-shirt trên người, ném lên đầu Vệ Đình, mặt hơi đỏ lên, cực kỳ mất tự nhiên nói: “Mặc áo vào đi, mắc công cảm lạnh.”

Vệ Đình ôm lấy cái áo, cảm kích nhìn hần.

Qua tiếp xúc, Vệ Đình biết Trầm Huyền là một tên ngoài cứng trong mềm, miệng dao găm, tâm đầu hủ, tuy độc mồm nhưng thật ra căn bản không hề làm chuyện hại người, chính là hấn lúc nóng giận, cho tới bây giờ đều không che đậy, nghĩ gì nói đó, lời nói quá trắng trợn quá khó nghe, ngay cả nói tránh đi cũng không biết, khiến người ta khó bề tiếp thu.

Vệ Đình không hiểu tại sao hấn cứ quẩn lấy mình, chẳng lẽ là hứng thú nhất thời?

Loại thiếu gia nhà giàu nhàn rỗi vô sự như hấn thường thích tìm người trêu chọc, mình lại vừa vặn có thể giúp hấn giải khuây?

Chưa kể trước đây mình từng cần hấn, bắt mình làm trâu làm ngựa cho hấn, có thể đây là một loại phương pháp phục thù của hấn?

Đang lúc Vệ Đình còn chìm trong suy tưởng, ô tô đã chạy đến khu chợ nhà hấn.

Xe dừng lại, Trầm Huyền lấy tay chọt chọt đầu hấn, “Nghĩ gì thế?! Về nhà rồi!”

Vệ Đình hoàn hồn, định mở cửa xe đi ra, Trầm Huyền kéo hấn lại, nhét đồ ăn vặt vào trong tay hấn, nói: “Ngày mai ta tới đón người, không nói trước giờ giấc, ở nhà chờ ta, đừng chạy loạn.”

Vệ Đình mờ mịt, còn chưa hiểu ắt giáp gì đã bị Trầm Huyền tổng xuống xe.

Giây tiếp theo, ô tô đã phóng mất hút.

Mưa rào mùa hạ cứ phun được một chút liền xong việc.

Mặt trời nóng đỏ lại xuất hiện, rực rỡ đến chói mắt.

Vệ Đình nheo mắt lại, lại nhìn về phía trước, thầm nghĩ, màn bồi thường này đến bao giờ mới chấm dứt a?

8. Chương 8: Sự Kiện Ô Long [thượng]

Trên đường về nhà đi ngang qua quầy trái cây Vệ Đình mua mấy cân táo.

Vừa đi bước vào tiệm hoa, ngoài cửa có một nam nhân đang đứng.

Người nọ mặc trang phục viên chức chính quy, sơ mi trắng, quần tây xám, giày da đen.

Tay áo xắn lên tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay nhỏ nhắn nhưng mạnh mẽ hữu lực. Quần tây là thẳng tắp, khiến đôi chân càng lộ vẻ thon dài. Giày da đen được đánh bóng sáng loáng đến có thể làm mặt gương.

Nhìn nhìn nam nhân, Vệ Đình soi lại chính mình, toàn thân ướt sũng, trên chân đôi giày cùng ống quần lấm tẩm bùn đất, so với hấn mình thật giống một tiểu ăn mày.

Vệ Đình nghi lắm a.

Trời vừa mưa xong, bên ngoài toàn là bùn đất nước đọng, hấn như thế nào đi vào?

Trên chân tại sao không dính lấy một giọt nước?

Chẳng lẽ hấn có khinh công?

Nam nhân thấy Vệ Đình liền thần nhiên cười, vươn tay ra.

“Chào, ta là Trần Mặc, chúng ta từng gặp qua.”

Vệ Đình nhận ra hấn, hấn chính là tên biến thái mà Cố An thường nhắc kia.

Vệ Đình đi đến bên cạnh nam nhân, gạt đầu mỉm cười, đem quần áo ướt sũng trên tay trái nhét vào trong túi trái cây, sau đó vươn tay ra.

Nam nhân nhíu mày, lại thu tay về, cười nói: “Ta đến tìm Cố An.”

Bàn tay bắt huyệt giữa không trung, Vệ Đình cười đến xấu hổ.

Được ra vài giây, quay đầu làm cái mặt quỷ, đem túi trái cây trên tay phải đổi sang tay trái, bước nhanh vào cửa tiệm.

Sở Hiểu Phong đang ngồi trong quầy thu ngân lên mạng, thấy Vệ Đình đã quay lại, lập tức đón mừng.

“Tiểu chủ nhà, người cuối cùng cũng về rồi!”

Sở Hiểu Phong bày ra một bộ dáng vô cùng đáng thương, ngay cả giọng nói nghe cũng vô cùng ủy khuất, Vệ Đình theo ánh mắt hắn đi về hướng nhà bếp.

Sở Hiểu Phong cũng theo sát, vào tới nhà bếp bỗng nhiên xoay người, khép cửa, tiến đến bên cạnh Vệ Đình nhỏ giọng nói: “Nam nhân ngoài kia đầu óc hình như có vấn đề, ta sắp bị hắn tra tấn đến chết rồi.”

Vệ Đình đem táo cho vào bồn rửa, ra dấu: Sao vậy?

“Ta trước giờ chưa từng gặp qua tên nào hâm như thế! Hắn bảo hắn đến tìm Cố An, ta bảo hắn ngồi chờ ở sô pha, hắn lại ngai sô pha quá lún, ngồi xong quần tây sẽ bị nhăn, ta liền kéo một cái ghế đến cho hắn, hắn lại nói ghế cứng quá ngồi lâu ê mông, ta hết cách, liền mặc kệ hắn, hắn tiếp tục sai khiến ta, bảo ta cho hắn cốc nước lọc, ta bưng tới cho hắn, kết quả hắn cầm cốc nước trong tay vọc cả nửa ngày trời mà không uống lấy một hớp, cuối cùng hắn lại di dời sự chú ý tới hoa tươi trong tiệm, hắn nói hoa rất đẹp, muốn mua vài nhánh đem về, ta liền cật lực quảng cáo với hắn, hắn rõ ràng rất vừa ý, chờ tới lúc ta gói hoa cẩn thận đưa cho hắn, hắn lại bịt mũi hắt xì mấy cái liền, nói là hắn dị ứng với phấn hoa!” Sở Hiểu Phong nước mắt lưng tròng, “Tiểu chủ nhà, hắn có phải đang đùa giỡn ta không a?”

Vệ Đình khước miệng run rẩy, an ủi: Người này đầu óc quả thật có vấn đề, chúng ta không cần tính toán với hắn.

“Ta không tính toán, chính là không muốn cùng hắn gây ngốc trong một gian phòng, hắn thật sự rất đáng sợ.....”

Vệ Đình rửa sạch táo, đưa cho Sở Hiểu Phong một trái: Chúng ta ra ngoài trước, hắn dù sao cũng là khách, để hắn một mình bên ngoài không hay cho lắm, chờ Cố An về rồi tính sau.

Sở Hiểu Phong cầm trái táo gật gật đầu, hai người đi ra khỏi nhà bếp.

Đến phòng khách, đập vào mắt là cái gã tên Trần Mặc kia đang ngồi trên cái ghế “ngồi lâu ê mông” uống nước lọc.

Hai người trợn mắt há mồm, trong lòng khinh bỉ: Đúng là tên gia hỏa khẩu thị tâm phi!

Vệ Đình đi đến cạnh Trần Mặc, đưa cho hắn một trái táo, mỉm cười với hắn, ánh mắt cũng cười đến loạn loạn, tựa như hai vầng trăng khuyết.

Trần Mặc quả nhiên có sở thích đùa giỡn người khác, chậm rãi buông cốc nước, lại chậm rãi vươn tay, nhận lấy quả táo hỏi: “Rửa sạch chưa?”

Nghe vậy, Vệ Đình biến sắc, quay đầu cùng Sở Hiểu Phong liếc mắt nhìn nhau.

Hai người đồng loạt đưa quả táo trong tay mình lên miệng hung hăng cắn một phát.

Nhìn hành động ấu trĩ kia của bọn họ Trần Mặc chỉ cười cười, từ trong túi lấy ra một mảnh khăn tay, nhẹ nhàng phát lên, khăn liền bung ra, bao lấy quả táo, lau đi lau lại mới cho vào miệng.

Hai tên tiểu quỷ ấu trĩ trừng mắt nhìn hắn, cố ý cắn táo đến rôm rộp.

Ăn táo xong, Trần Mặc lại từ trong túi lấy ra một mảnh khăn khác, nhẹ nhàng phát lên, khăn mở ra, màu sắc kiểu dáng giống hệt cái vừa rồi.

Hai người lú lũi, thời đại này người dùng khăn tay vốn không nhiều, vậy mà hắn cứ nhiên mang theo bên người hai mảnh khăn tay y chang nhau?!

Trần Mặc lấy khăn lau miệng, động tác tao nhã, dù là gơ tay hay nhấc chân đều lộ rõ khí chất quý phái.

Lau miệng xong, Trần Mặc đứng lên, phúi phúi quần, ném hạc táo vào thùng rác, cười nói: “Thật ra ta không thích ăn táo.”

[_] Vệ Đình tức giận, lập tức hướng về phía Sở Hiểu Phong ra thủ ngữ: Người này thật bệnh hoạn! Mau gọi Cố An, bảo hắn lập tức về đây!!

“Nga.” Sở Hiểu Phong móc di động ra, còn chưa kịp ấn nút gọi, đã nghe thấy Trần Mặc nói: “Không cần gọi, ban nãy ta đã gọi cho hắn, hắn hiện tại đang trên đường về.”

Nói xong, Trần Mặc lại cười, “Ta hiểu thủ ngữ, ta vốn từng làm tình nguyện viên phiên dịch thủ ngữ. Các người muốn nói xấu ta có thể viết ra, cũng có thể đưa lưng về phía ta mà dùng khẩu hình, như vậy ta sẽ không biết.”

Vệ Đình tức giận đến nghiến răng, hiện tại hắn coi bộ đã được đại khai nhãn giới, trên đời này cư nhiên còn có người đáng ghét hơn cả Trầm Huyền!

Lách người đi vào quầy thu ngân lên mạng, không đếm xỉa tới nam nhân này nữa.

Vừa đăng nhập QQ, Vệ Đình liền tìm nick của Tĩnh ca ca trong danh sách hảo hữu.

Tĩnh ca ca lúc nào cũng ẩn nick, không bao giờ hiện online, luôn ra vẻ thần bí.

Vệ Đình tìm thấy tên hắn, mở khung đối thoại, gõ gõ bàn phím.

Dương Khang: Tĩnh ca ca, người có đang online không T_T

Tin vừa gửi đi, lập tức có trả lời.

Tĩnh ca ca: Đây, sao thế?

Dương Khang: Hôm nay ta gặp phải hai chuyện không vui...

Tĩnh ca ca: Chuyện gì??

Dương Khang: Còn nhớ tên gia hỏa đáng ghét mà lần trước ta kể cho người nghe không? Chính là cái tên bị ta cắn lỗ tai ấy.

Tĩnh ca ca: Nhớ.

Dương Khang: Hắn đã bắt đầu trả thù ta ~~o[_]o ~~

Tĩnh ca ca: Hắn trả thù người thế nào?!

Dương Khang: Hắn coi ta như oshin sai vật, muốn ta làm trâu làm ngựa cho hắn, 55555~~

Tĩnh ca ca:

Dương Khang: Người cũng thấy thật hết nói phải không? Người cũng thấy hắn thật xấu xa phải không? Mấy ngày nắng nóng thế này hắn bắt ta mua cho hắn chai nước khoáng đông đá, kết quả không mua được, hắn còn không cho ta uống nước. [o]~~

Gõ một tràng, Trầm Huyền vừa lúc đang uống một họng nước, nhìn những dòng này, hắn liền phun nước xối xả lên màn hình.

Trầm Huyền một bên lau màn hình, một bên oán giận: “Kháo! Ta xấu xa như vậy hồi nào?! Ta rõ ràng có cho người uống nước! Ta còn cho người mua nhiều quà vật như vậy, sau đó lại đem áo cho người mặc, đưa người về nhà, những chuyện đó sao người không nhớ đi?! Ranh con vô tâm vô phế!”

Trầm Huyền quyết định lấy lại công đạo cho bản thân, vội gõ tiếp một câu.

Tĩnh ca ca: Người nói có khoa trương quá không? Trên đời này có người xấu xa như vậy sao?

Dương Khang: Ách, hơi khoa trương một chút, nhưng hắn thật sự có nói qua là sẽ không cho ta uống nước!

Ta chỉ đùa với người thôi mà!

Trầm Huyền tức đến sùi bọt mép, tiểu tử thối này đúng là ngốc chết đi được!

Nói nhiều quá, thân phận sẽ bại lộ .

Suy nghĩ một lát, Trầm Huyền từ bỏ ý định lấy lại công đạo trong đầu, quyết định lái sang chuyện khác.

Tĩnh ca ca: Quên đi, đừng so đo, nói không chừng là người lại hiểu lầm người ta! Người không phải nói gặp hai chuyện không vui sao? Còn một chuyện nữa là gì?

Dương Khang: Có một vị khách đến nhà ta, ta nghi hấn là tới kiếm chuyện.

Tĩnh ca ca: Đã xảy ra chuyện gì?

Dương Khang: Hấn a, có tật kén cá chọn canh. Khi thì nói sô pha nhà ta sô pha quá lún, khi thì nói ghế nhà ta ghế quá cứng, khi thì nói hoa nhà ta hại hấn hất xì. Ta cho hấn trái táo, ăn xong hấn lại bảo hấn không thích ăn táo. Ta thật không hiểu nổi, nếu đã không thích ăn, thế còn ăn làm gì? Này còn không phải cố tình gây sự sao!

Tĩnh ca ca: Người gốc a? Biết rõ hấn đến kiếm chuyện, sao còn cho hấn ăn táo?

Dương Khang: Hấn là khách a, hơn nữa lại quen biết, làm chủ nhà ta nên chiêu đãi hấn a.

Tĩnh ca ca: Hấn là ai vậy? Có quan hệ gì với người?

Vệ Đình vừa gõ được vài chữ liền nghe tiếng của Cố An từ bên ngoài truyền vào.

Vệ Đình trong lòng mừng rỡ, tùy tay click nút Gửi đi, lại thấy còn một câu chưa nói xong, nên bổ sung thêm vài chữ rồi gửi đi, sau đó chạy ra cửa nghênh đón Cố An.

Một câu chia làm hai, ý tứ biểu đạt sẽ khác đi.

Trầm Huyền nhìn dòng chat, lâm vào trầm tư.

Dương Khang: Hấn là thanh mai trúc mã với...

Dương Khang: bạn ta.

Suy nghĩ nửa ngày, Trầm Huyền cho rằng hai câu này chính là Vệ Đình đưa ra hai đáp án.

Vấn đề thứ nhất.

Hấn hỏi: Hấn là ai vậy?

Vệ Đình trả lời: Hấn là bạn ta.

Vấn đề thứ hai.

Hấn hỏi: Có quan hệ gì với người?

Vệ Đình trả lời: Thanh mai trúc mã.

Về phần chữ “với” sau cùng đã triệt để bị hấn phớt lờ.

Trong đầu kêu ong ong, chớp nhoáng, Trầm Huyền có chút choáng váng.

Vệ Đình có bạn thanh mai trúc mã?

Trầm Huyền cảm thấy thật bất khả tư nghị, hấn tới bây giờ vẫn chưa nghe Vệ Đình nhắc qua chuyện này.

Hấn vẫn luôn cho rằng, Vệ Đình là thuộc về hấn .

Vệ Đình ở trên mạng thường xuyên quần quýt bên hấn, chuyện gì cũng kể cho hấn biết, cho nên hấn dám khẳng định Vệ Đình thực thích hấn. Hấn chưa từng hoài nghi tính chân thật của đoạn cảm tình này, hiện tại cũng không hề hoài nghi.

Chính là, cái gã thanh mai trúc mã từ đâu chui ra này khiến hấn cảm nhận được một mối nguy cơ, vừa nghĩ đến cảnh tượng Vệ Đình chơi cùng một nam nhân từ nhỏ đến lớn, hai trẻ vô tư, tình đầu ý hợp, lòng hấn liền khó chịu. Bất luận hai người họ có dây dưa tình cảm với nhau hay không, chỉ bằng bốn chữ “thanh mai trúc mã” này cũng đủ khiến hấn nổi điên.

Trần Huyền không nhần được nữa, tắt máy tính, vợ lấy chìa khóa xe, vội vàng phóng ra khỏi nhà. Vệ Đình sau khi nghênh đón Cố An, trở lại quầy thuê ngân nhìn màn hình máy tính, phát hiện Tình ca ca không hồi âm, trên khung đối thoại của QQ hiển thị đối phương đã offline hoặc ẩn nick.

Vệ Đình liên tục gửi đi mấy dòng chat hỏi hần còn online không, cũng không thấy trả lời.

Đợi cả nửa ngày, vẫn là không có phản ứng, biểu tượng của Tình ca ca vẫn một màu xám ngắt.

Vệ Đình gãi gãi đầu, có điểm mạc danh kỳ diệu.

Lúc này, trong phòng khách truyền đến tiếng tranh cãi thu hút sự chú ý của hần.

Ngẩng đầu liền thấy Cố An hỏn hển trừng mắt nhìn Trần Mặc, gân cổ rống to: “Sát! Người cho lão tử là tên gốc a?! Lúc ta mượn xe, người rõ ràng nói chiếc xe cà tàng đó không đáng giá, bảo ta cứ tùy tiện mà chơi. Bây giờ xe hỏng rồi, ta nói đem đi sửa, người lại khăng khăng muốn một chiếc nguyên vẹn, ta làm không được, người đòi ta bồi thường một trăm hai mươi vạn?! Người sao không đi ăn cướp luôn cho rồi a!”

Trần Mặc cười đến xán lạn, từ trong ví tiền moi ra một tờ biên lai đưa tới trước mặt Cố An: “Biên lai ở trong này, ở trên giá cả đã ghi rõ ràng rành mạch, ta không đòi người nhiều hơn một xu nào, mà còn bớt đi số lẻ, người nên cảm ơn ta mới phải.”

Cố An đoạt lấy biên lai, hai phát xé tan tành, cười ha ha: “Chứng cứ đâu, ta sao biết được chiếc xe cà tàng kia trị giá một trăm hai mươi vạn?”

“Ta biết ngay người sẽ chơi chiêu này.” Trần Mặc xoa xoa mi tâm, bộ dáng có chút bất đắc dĩ, tiếp theo nhướn mày cười, trong mắt lóe lên vẻ mưu mô: “Vừa rồi tờ kia chỉ là bản sao, biên lai chân chính để trong nhà ta, rõ ràng như thế mà người cũng nhìn không ra, coi bộ chỉ số thông minh của người cần phải nâng cao hơn.”

Cố an lấy tay chỉ hần, môi run run, nói không nên lời. Tựa như đã vô cùng nhục nhã, vẻ mặt bi phẫn, trong mắt toàn là lửa giận.

Thấy một màn như thế, Vệ Đình một phen trộm lau mồ hôi lạnh, hần rốt cục đã hiểu được tại sao Cố An nói nam nhân này là một tên biến thái.

Được mệnh danh là “Giỡn mặt thiên hạ vô địch thủ”, có nhiều ý đồ xấu nhất, tư tưởng dơ bẩn nhất, vĩnh viễn chỉ có hần đùa giỡn người khác chứ trước giờ chưa từng bị người khác đùa giỡn, vậy mà Cố An cứ nhiên bị nam nhân này hạ gục!

Phải công nhận, nam nhân này quả thật rất có tâm cơ!

Vệ Đình nhìn nhìn Trần Mặc, không khỏi co rút da đầu.

Đối phương đang lé mắt nhìn Cố An, khóe mắt hơi xếch lên câu dẫn, tự tiểu phi tiểu, trên mặt lộ ra biểu tình gian kế đã thành công.

Thế này thì quả đúng là một con hồ ly tinh tu luyện thành nhân hình!

9. Chương 9: Sự Kiện Ô Long [hạ]

Gặp phải tiểu nhân thì làm sao bây giờ?

Cố An cho rằng miễn là người càng tiểu nhân hơn so với hần, như vậy thì đến lượt hần phiền muộn.

Nhìn con hồ ly kia, Cố An hít sâu một hơi, ép bản thân tỉnh táo trở lại, đầu óc nhanh chóng vận động, nghĩ cách đối phó hần.

Thời khắc này lại không cho hắn từ tốn cân nhắc, Trần Mặc chỉnh chu lại vạt áo mình một chút, nhìn đồng hồ, bước đi: “Ta còn có việc, đi trước, một trăm hai mươi vạn kia mau đem trả cho ta, ta chỉ cho người kỳ hạn một tuần.”

Một tuần?!

Cố An muốn học máu!

Hắn một không có việc làm, hai không có sở trường, hai mươi hai tuổi rồi còn sống bám ba mẹ, tình hình này mà cứ tiếp tục, cả đời hắn cũng không có khả năng xoay sở ra một trăm hai mươi vạn!

Không có tiền đưa, Cố An bắt đầu giở trò vô lại: “Người cũng không phải không hiểu ta, ta đào đâu ra một trăm hai mươi vạn cho người a? Tiền một xu cũng không có, mạng thì có đây, người dứt khoát cầm dao đâm chết ta đi a.”

Để chứng minh mình thật sự không muốn sống nữa, Cố An hùng dũng bước đến bên cạnh Trần Mặc, cởi áo ra, chỉ vào ngực, nói: “Trong nhà bếp có dao, người mau đi lấy lại đây đâm vào chỗ này, nhớ xuống tay mạnh chút, đừng một dao đâm không chết ta!”

Trần Mặc vẫn cười tao nhã, không lộ ra lấy một cái răng: “Người không có tiền, ba mẹ người có a, ta có thể tìm họ mà đòi a.”

Thản nhiên một câu, nhanh chóng khơi mào lửa giận của Cố An.

Cố An gân cổ rống giận: “Người nếu dám tìm họ, ta liền bỏ người!”

Trần Mặc ung dung thong thả hỏi lại: “Người nói ta có dám hay không?”

Ngữ khí chắc chắn, ánh mắt cũng chắc chắn.

Cố An biết, hắn dám

Lúc vừa tốt nghiệp đại học, Cố An qua mặt người nhà trộm hộ chiếu, dùng tiền tiêu vặt mua một chiếc xe secondhand, còn chưa kịp tận hưởng niềm vui, cùng ngày mua xe đã gặp phải tai nạn, cho nên ba mẹ hắn vẫn luôn không cho hắn lái xe. Việc này nếu lọt vào tai hai lão bảo thủ đó, bọn họ thế nào cũng lột da hắn.

Cố An hoảng sợ, biến sắc, lại đổi nét mặt, cười nịnh nọt: “Mặc ca ca, người đại nhân không chấp nhất tiểu nhân, tha cho ta đi, ta từ từ để dành tiền trả lại cho người! Đừng kinh động lão nhân gia, người cũng biết sức khỏe họ không tốt, không thể tức giận, người gia hạn thêm chút thời gian, ta ngày mai liền ra ngoài tìm việc! Tranh thủ sớm ngày gom đủ tiền trả cho người, có được không?”

“Đừng có làm cái bộ dạng này.” Trần Mặc khinh thường bĩu môi, vừa nói vừa đi ra ngoài: “Tối đa gia hạn thêm một ngày, tám ngày sau đem tiền đến nhà ta.”

“Ách!!!” Cố An lập tức kéo tay Trần Mặc lại, trong giọng nói muốn bao nhiêu ân thương thì có bấy nhiêu: “Đừng đi!!!”

Những người trong phòng đồng loạt giật giật khóe miệng.

“Cho dù giết ta, ta cũng không thể nào trong tám ngày gom đủ một trăm hai mươi vạn! Hơn nữa lại không được nói cho ba mẹ ta biết, bọn họ mà biết sẽ đánh chết ta!” Cố An lệ rơi đầy mặt, kéo tay Trần Mặc chùi chùi nước mũi: “Việc này còn có cách giải quyết khác không?”

Trần Mặc vội vàng rút tay về, lấy ra khăn lau tay, vẻ mặt chán ghét: “Còn một cách, người tới công ty ta làm, coi như là trả nợ cũng được.”

“Đến công ty người làm?” Cố An mãnh liệt lắc đầu: “Còn cách nào khác nữa không?”

“Không.” Trần Mặc không muốn cùng hắn tiếp tục dây dưa nữa, lại dậm bước: “Người tự mình suy nghĩ, hoặc là ngày mai đi làm, hoặc là nội trong tám ngày đem tiền trả ta, bằng không ta sẽ thăm hỏi người nhà của người.”

“Mặc ca ca, người đừng đi a, chúng ta thương lượng lại a thương lượng lại.”

Cố An lại nhào tới, ôm lấy thắt lưng Trần Mặc không cho hắn đi, một bộ dáng mặt dày mày dạn.

Trần Mặc ra đòn sát thủ, đoạt lấy kính mắt của Cố An vứt đi, sau đó gỡ hai tay hắn, bước nhanh ra ngoài. Không có kính, Cố An như thể người mù chính hiệu, khung cảnh trước mắt chỉ còn là một mảnh mơ hồ, thấp thoáng thấy được bóng lưng nam nhân mặc quần tây càng đi càng xa, rồi dần dần mất hút.

Cố An híp mắt, quỳ rạp trên mặt đất tìm kính, miệng phần nộ nguyên rủa: “Trời nóng vậy mà còn mặc áo sơ mi dài tay, nóng chết người! Chúc người toàn thân nổi sài!”

Vệ Đình nhặt kính từ trong đám hoa trước cửa đưa cho Cố An, trong lòng cảm khái, nam nhân kia thực sự là quá nham hiểm rồi, ném kính vào trong đám hoa, nếu chúng ta không có ở đây, dựa vào cặp mắt chỉ để trang trí của Cố An, có quỳ rạp dưới đất mò mẫm cả đời cũng không lần ra được mắt kính.

Nhìn Cố An mang kính vào, Vệ Đình lập tức ra dấu: Người tính thế nào? Đến công ty hắn làm thật sao?

“Đương nhiên rồi!” Cố An đẩy đẩy kính, ánh mắt sau kính toát ra vẻ giảo hoạt: “Dám ury hiếp ta? Xem ta có chơi cho hắn chết luôn không! Ta phải rình trộm toàn bộ người trong công ty, phơi bày chuyện riêng tư của họ, để coi ông chủ như hắn ăn nói thế nào với đám nhân viên!”

Nói xong, Cố An cười ha hả, hưng phấn khoa tay múa chân, y như bệnh nhân tâm thần: “Tiểu chủ nhà, không lâu nữa tên biến thái kia sẽ phải trả một cái giá thật đắt cho những gì hắn đã làm hôm nay, người nói đến lúc đó hắn có hối hận hay không khi bắt ta đến công ty hắn làm a? Thật đáng thương a, muốn đấu với ta sao, hắn còn chưa đủ bản lĩnh đâu!”

Vệ Đình không dám vội vàng kết luận, nếu chưa gặp qua Trần Mặc, luận về âm hiểm giảo hoạt hắn tuyệt đối tin tưởng không ai có thể sánh bằng Cố An, nhưng sau khi đại khai nhãn giới, hắn bắt đầu cảm thấy Cố An dường như đâu không lại tên cáo già kia. Có lẽ nếu đấu thêm trận nữa, cuối cùng kẻ đáng thương vẫn là Cố An.

Cố An quả nhiên suy nghĩ rất tích cực, hắn xòe tay ra trước mặt Vệ Đình, dương dương đắc ý nói: “Tiểu chủ nhà, cho ta mượn chút tiền, ta đi mua một bộ thiết bị xem trộm công nghệ cao, đợi vài ngày nữa ta được cấp thêm tiền tiêu vật liền đem trả cho người.”

Vệ Đình gật đầu, thở dài: Ta về phòng lấy cho người, lúc rình trộm đừng lộ liễu quá, cẩn thận bị người ta tóm được.

Vào phòng, rồi đi ra, Vệ Đình đưa thẻ tín dụng cho Cố An: Xài bao nhiêu tùy người, mật mã là ngày sinh nhật ta.

Cố An tiếp nhận thẻ, ôm Vệ Đình hôn một cái: “Đình Đình yêu dấu, người đúng là người tốt, cực kỳ tốt.”

Vệ Đình một bên chùi nước bọt một bên giãy dụa, muốn thoát khỏi vòng tay hắn.

Cố An cười đến vô lại, mười ngón đan vào nhau, làm thành một cái khóa, vòng tay càng chặt chẽ vây lấy Vệ Đình, cúi đầu trên hắn: “Đình Đình, người khả ái như vậy, bảo ta sao đành lòng buông tay được! Lại đây nào, cho ca ca hôn vài cái!”

Vệ Đình mắt trợn trắng.

Sớm biết hắn phát điên, vừa rồi không nên đem tiền cho hắn mượn!

Cố An liều mạng động kinh, Vệ Đình liều mạng phản kháng.

Một màn vô cùng kinh hoàng vô cùng bạo lực vừa vụt lọt vào tầm mắt của Trần Huyền vừa bước vào tiệm hoa.

Trần Huyền lập tức hóa thân thành siêu nhân hột vẹt muối, hơn nữa còn là một siêu nhân hột vẹt muối đang cực kỳ phần nộ, để cứu thiếu niên bị khi dễ, nhẹ nhàng bay đến, nện con quái thú tên “Cố An”kia một quyền.

Quái thú bị đánh ngã xuống đất, siêu nhân hột vẹt muối phần nộ một lòng muốn vì xã hội trừ hại, cười lên người hắn mà hung hăng đầm đá. (=====)

Quái thú hét thảm.

Thiếu niên đứng một bên nhìn đến ngu ngơ không hiểu ắt giáp gì.

Ngốc lảng ra một lúc, mới xông lên giữ chặt cánh tay của siêu nhân hột vẹt muối.

Trong phòng nhất thời hỗn loạn không chịu nổi.

.....

Đang lúc nguy cấp, Sở Hiểu Phong dũng cảm nhảy ra, thân hình công kênh kia của hắn đột nhiên phát ra sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, vọt đề lên trên người Trần Huyền.

Bị áp phía dưới cùng, Cố An thét lớn một tiếng, thiếu chút nữa tắt thở.

Sở Hiểu Phong vươn tay siết cổ Trần Huyền, la to: “Đừng đánh nữa, ngươi muốn đánh chết hắn sao! Mau đứng lên, nghe không!”

“Kháo! Ngươi đề ta nặng vậy, ta làm sao đứng lên đây?!” Trần Huyền hồn hển quát, quát xong nhắm ngay mặt Cố An đánh một quyền.

Kính bị đánh méo qua một bên, Cố An oa oa kêu thảm.

Vệ Đình không biết Trần Huyền phát điên cái gì, thấy Cố An bị đánh, tức muốn chết, cũng nhào vào, bắt chước Sở Hiểu Phong bóp cổ Trần Huyền.

Sức nặng trên người lại gia tăng, Cố An hô hấp không thông, chỉ cảm thấy trong ngực một trận đè nén, có chút nghẹt thở, dốc cạn khí lực cuối cùng rên rỉ: “Sát! Lão tử sắp bị các ngươi đè chết...”

Ba người ở trên đang trong trạng thái kích động cực độ, căn bản không hề nghe thấy tiếng rên gần như đứt quãng kia.

Siết cổ, nú kéo nhau, phi thường náo nhiệt.

Cho đến khi Cố An sắp tắt thở, A Bố đang ngủ trên lầu ba nghe thấy có chuyện ồn ào mới đi xuống lầu.

Nhìn một đám người cứ xoắn lấy nhau trên mặt đất, A Bố mi mắt giật đến kịch liệt, hai bước đi qua, một tay túm Vệ Đình, một tay túm Sở Hiểu Phong, quăng qua một bên.

A Bố nhìn Trần Huyền, siết chặt nắm đấm nghe đến răng rắc: “Vị đại ca đẹp trai này, ngươi muốn tự đứng lên, hay là muốn ta đến giúp, ngươi nói một tiếng đi.”

Trần Huyền đang nóng tới bốc khói, hấn hảo tâm giúp đỡ Vệ Đình giáo huấn lưu manh, Vệ Đình không cảm tạ hắn thì thôi đi, cứ nhiên còn giúp người ngoài đối phó hắn, hắn có thể không tức giận sao?

Một người đang nổi nóng, nói chuyện tự nhiên cũng không kiêng nể: “Ai bảo hắn giở trò lưu manh, hắn khi dễ tiểu ách ba, ta chẳng lẽ không thể giáo huấn hắn sao!”

Nghe những lời này, Cố An trong lòng kêu khổ không ngừng, những quả đấm này thực là oan uổng a!

“Đại ca, ngươi hiểu lầm rồi, ta vừa rồi cùng tiểu chủ nhà đùa giỡn thôi, chúng ta bình thường vẫn hay đùa giỡn như vậy mà!”

Đùa giỡn? Tiểu chủ nhà? Hắn là khách trọ của tiểu ách ba?

Trần Huyền nghi hoặc, hắn vẫn nghĩ tên lưu manh này là thanh mai trúc mã của Vệ Đình.

Nhìn kỹ người dưới thân, phát giác đối phương trông quen quen.

Lần trước đến tiệm hoa trả tiền, hình như là hắn tiếp đãi mình.

Trần Huyền đứng lên, nhìn khắp bốn phía, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Vậy... Thanh mai trúc mã đâu?

A Bố thấy bộ dáng hắn tâm sự trùng trùng, hỏi: “Đại ca, ngươi đang tìm cái gì?”

“Không có gì.” Trần Huyền liếc Cố An một cái, thần nhiên nói: “Tiền thuốc men ta bồi thường, nhưng từ nay về sau đừng đùa kiểu này nữa.”

Thái độ này là sao!

Cố An còn không kịp oán giận, đã thấy Trần Huyền lôi Vệ Đình ra khỏi cửa tiệm.

Cố An buồn bực nhìn hai người còn lại trong phòng, hỏi: “Hắn không phải là người mua hoa hôm đó sao? Như thế nào lại như là bạn trai của tiểu chủ nhà, còn có điểm bá đạo nữa chứ?”

“Quả thật rất bá đạo.” A Bố cười cười, “Xem ra hắn dường như rất thích tiểu chủ nhà.”

Trần Huyền đã quen làm theo ý mình, hành sự chưa bao giờ hỏi qua ý kiến của người khác.

Cũng như hiện tại, hắn bá đạo lôi Vệ Đình lên xe, căn bản không nghĩ tới đối phương có nguyện ý đi cùng hắn hay không, có nguyện ý lên xe hắn hay không.

Ngồi trên xe, chỗ ngồi ẩm ướt trước đó còn chưa khô, Vệ Đình nhắc mông nhích lên phía trước một chút, hơn phân nửa cái mông vắt vẹo bên ngoài.

Trần Huyền luôn chú ý nhất cử nhất động của hắn, thấy thế bèn dừng xe lại, một phen túm lấy hắn, ném ra ghế sau, tiếp đó đưa cho hắn một hộp khăn giấy, vừa khởi động ô tô, vừa nhỏ giọng lầm bầm.

“Mau lau sạch mặt, có loại đùa giỡn như vậy sao! Ta còn chưa hôn qua!”

Xe nổ máy trong nháy mắt liền tăng tốc, tiếng gió gào thét bên tai, Vệ Đình chỉ nghe được câu đầu, câu sau nghe không rõ lắm.

Vệ Đình rút khăn giấy lau mặt, không dùng chút khí lực nào, tùy tiện lau hai cái liền ném đi.

Qua vài tiếng đồng hồ, hắn cảm thấy vết mực trên mặt căn bản không thể lau sạch được.

Vệ Đình nhìn ra ngoài cửa sổ, ô tô đang chạy hướng trung tâm thành phố, hắn vốn muốn hỏi Trần Huyền định mang hắn đi chỗ nào, nhưng đối phương đang lái xe, trong tay hắn lại không có giấy bút, liền từ bỏ ý niệm này trong đầu.

Vệ Đình thở dài, bỗng nhiên có loại cảm giác vô lực.

Cái tên Trần Huyền này hỉ nộ vô thường, tính tình cổ quái, bất kể làm chuyện gì cũng không bao giờ bàn trước với người khác.

Hắn sao lại đột nhiên chạy tới tiệm hoa?

Thấy Cố An trêu chọc mình, hắn lại vì cái gì mà phần nộ như vậy?

Vệ Đình vắt óc mãi vẫn không ra nguyên nhân, chung quy cảm thấy ở bên hắn nhưng không thể bắt kịp suy nghĩ của hắn, bản thân lại không thể nói chuyện, muốn cùng hắn trao đổi bình thường quả thật rất khó.

Lúc ô tô chạy vào bãi đậu xe Vệ Đình vẫn còn đang đắm chìm trong vấn đề này.

Trần Huyền kêu hắn xuống xe, hắn tựa như không nghe thấy, ghé vào cửa kính, tay nâng má làm bộ dạng trầm tư.

Trần Huyền xuống xe, đi đến trước cửa xe đằng ghế sau, lấy tay chọt chọt đầu hắn: “Suốt ngày ngơ ngác ngác, trong đầu ngươi chứa cái gì vậy? Mau xuống xe a!”

Vệ Đình hồn vía bị chọt trở lại, đang định mở cửa xuống xe, Trần Huyền dường như mất hết kiên nhẫn không chờ được, kéo hắn ra khỏi xe.

Ấn nút điều khiển từ xa, ô tô phát ra hai tiếng đô đô, mui xe chậm rãi đóng lại.

Đi ra bãi đỗ xe, Vệ Đình mới biết được bọn họ đã tới phố N sầm uất nhất khu thương nghiệp.

Trần Huyền nắm tay hắn bước nhanh về phía trước, cũng không nói đi đâu.

Vệ Đình chạy theo sau, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Đi đến cửa rạp chiếu phim, Trần Huyền cuối cùng dừng bước, buông tay, cúi đầu nói với Vệ Đình: “Đứng yên ở chỗ này, ta đi mua vé, mua đồ ăn, ngươi thích ăn bỏng ngô không? Ngươi muốn uống cái gì, Coca hay là Sprite? Coca một, Sprite hai, đưa tay cho ta xem.”

Vệ Đình có điểm mờ mịt, tay trái đưa ra một ngón, tay phải đưa ra hai ngón.

“Người giỡn mặt ta? Bỏ đi, ta thấy đi mua trước. Người đừng chạy loạn, ta mua xong sẽ trở lại.” Trầm Huyền tức giận, dùng sức véo má hấn một chút, xoay người đi về hướng quầy vé.

Nhìn đối phương đi xa, Vệ Đình xoa hai má đang ê ẩm, cảm thấy bất khả tư nghị.

Xem phim, uống Coca, ăn bỏng ngô.

Chỉ có tình nhân mới làm những chuyện như vậy, mà mình cùng hấn lại không có nửa phần quan hệ ...

Vệ Đình cảm thấy buồn cười, nhưng trong lòng lại nổi lên một trận ngọt ngào.

10. Chương 10: Rạp Chiếu Phim Ấm Ấp

Trầm Huyền khi trở về trông y như một diễn viên tạp kỹ, hai tay giơ cao ngang nhau, trên mỗi bàn tay bưng hai ly nước ngọt, cánh tay còn treo thêm một túi đồ ăn vặt.

Nhìn hai ly nước lung lay như sắp đổ, Vệ Đình mặt đầy hắc tuyến, mua nhiều như vậy ăn sao hết?!

Đi đến trước mặt Vệ Đình, Trầm Huyền cao giọng oán giận: “Không thấy gì a? Còn không mau qua đây phụ một tay!”

Vệ Đình mắt tròn trắng, vội nhận lấy hai cái ly trong tay hấn.

Trên đời này tồn tại một loại người, rõ ràng là có lòng tốt, làm chuyện gì cũng khiến người ta cảm động, nhưng mở miệng ra lại không có lấy một câu dễ nghe. Làm chuyện tốt, người ta chẳng những không cảm ơn hấn, ngược lại còn cảm thấy hấn thực khó ưa.

Trầm Huyền chính là loại người này.

Thật lòng mà nói, Vệ Đình vô cùng bội phục hấn, bản tính thiện lương, lại thích sắm vai phản diện, quả rất có năng khiếu làm cho mọi người phải chán ghét a.

Bản lĩnh này, không phải người bình thường nào cũng có thể làm được a!

Hai tay trở lại trống không, Trầm Huyền đem túi quà vặt treo lên cổ Vệ Đình, vừa nghênh ngang đi phía trước vừa nói: “Mua cho người, người tự mình cầm đi. Phim còn một tiếng nữa mới bắt đầu, chúng ta đến khu trò chơi chút đã.”

Vệ Đình cầm ly nước theo sau hấn, trong lòng bức xúc, còn chưa bắt đầu người mua nhiều đồ ăn như vậy làm gì?! Có ai lại vừa cầm đồ ăn vừa chơi không!

Đi vào khu trò chơi, Trầm Huyền đi mua xu, Vệ Đình bưng bê đồ ăn đứng bên cạnh chờ hấn.

Mua xong, Trầm Huyền quay người lại liền đụng phải Vệ Đình, cái ly trong tay suýt nữa đã rơi xuống đất.

Bên trong khu trò chơi ồn ào huyên náo, Trầm Huyền gân cổ quát: “Người ngốc a? Kiểm một cái bàn trống để đồ xuống! Người nghĩ người đang diễn xiếc sao?”

Vệ Đình nhìn quanh bốn phía, trong khu trò chơi còn cái bàn trống nào sao?

Trầm Huyền chỉ vào máy gấp thú bên cạnh, lại quát: “Máy này không ai chơi, đem để lên nó đi!”

Hảo, hảo, ta lập tức làm ngay! Lão gia ngài đừng lớn tiếng như vậy, ta không có điếc!

Vệ Đình ở trong lòng nói với hấn, đem cái ly trong tay cùng cái túi trên cổ để lên.

“Đúng là đồ ngốc.” Trầm Huyền nhìn máy gấp thú, đột nhiên mỉm cười: “Chơi cái này đi, cầm đồ lên, ta gấp cho người vài con gấu bông đem về.”

Vệ Đình choáng váng, bảo đặt lên trên là hấn, bảo cầm lại cũng là hấn, xem ta là con khỉ mà đùa giỡn sao!

Kiểm chân, đem túi quà vặt máng lại lên cổ, cầm bốn cái ly lên.

Trong lòng phát ách, ta sắp thành diễn viên tập kỹ, còn không phải nhờ người bức ép!

Trầm Huyền không hề so đo, lực chú ý của hắn hoàn toàn tập trung vào mấy con thú nhồi bông trước mặt, phí mất hai mươi mấy đồng tiền xu rồi mà chẳng gặp được con nào.

Không tử tế quan sát, không điều chỉnh phương vị, thì làm sao gặp được gấu bông lên?

Vệ Đình bĩu môi, khinh thường, đem mấy cái ly để xuống, một phen đẩy hắn ra.

Sau khi bỏ tiền xu vào, Vệ Đình nửa quỳ nửa ngồi trước cái máy tỉ mỉ quan sát, cuối cùng điều khiển cần gấp đến bên trên con gấu bông nằm ngay chính giữa tủ, giơ tay ước lượng, điều chỉnh vị trí cái kẹp, nhẹ nhàng ấn nút.

Cái kẹp bung ra, chậm rãi di động, rơi trên thân con gấu, quắp lại, con gấu bông bị gấp lên, bỏ vào nơi cửa ra.

Vệ Đình túm lấy con gấu bông, hướng về phía Trầm Huyền vui mừng, bày ra một bộ dáng dương dương đắc ý.

Thấy hắn vui, Trầm Huyền cũng vui theo, xoa xoa đầu hắn, tấm tắc khen: “Nhóc con, có chút tài năng nhỉ!”

Vệ Đình gật đầu khoái chí, vô cùng cao hứng, cầm một đồng xu nữa đi đến máy gấp thú kể bên.

Trầm Huyền yên lặng đứng một bên nhìn hắn chơi, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Những người nhạy cảm, thường sẽ tức cảnh sinh tình.

Vệ Đình tâm tư đơn thuần, nhưng khá nhạy cảm, thường dễ dàng vì một việc nhỏ mà buồn rầu, cũng lại vì chút chuyện con con mà cảm thấy vui vẻ một cách kì quặc.

Cũng như hiện tại, khung cảnh náo nhiệt này, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Nhìn máy gấp thú trước mặt, hắn bỗng nhiên nhớ tới một số chuyện cũ.

Vệ Đình là cao thủ gấp thú, con gấu bông đầu tiên trong đời chính là do ba hắn, kèm tay dạy hắn gấp lên.

Từng có một quãng thời gian hạnh phúc, hễ rảnh rỗi là hắn lại quần quýt lấy ba mẹ, đòi họ dẫn hắn đến khu trò chơi.

Con cái là cốt nhục của ba mẹ, buồn khóc vui cười, nhất cử nhất động, đều ảnh hưởng đến tâm trạng của ba mẹ.

Hắn đòi gì, ba mẹ hắn đều không cự tuyệt.

Một tay kỹ thuật gấp thú điêu luyện, cũng là nhờ lúc đó mà luyện thành.

Sau đó đi học, cứ mỗi cuối tuần hắn lại cùng bạn học rủ nhau đến khu trò chơi.

Những cậu trai bình thường đều thích chơi bắn súng, đua xe, hắn lại ít khi chơi những thứ này. Hắn thích những trò chơi của con gái hơn, như là gấp thú, đập chuột, đánh trống.

Lúc ấy hắn đặc biệt oai phong, đứng trước máy gấp thú, phía sau là một đám nữ sinh vây quanh, mọi người đều đem đồng xu dâng cho hắn rồi nhìn hắn chơi, gấp hay đến nỗi bốn phía đồng loạt vang lên tràng pháo tay hoan hô.

Khoảnh khắc hạnh phúc thường vô cùng ngắn ngủi, cuộc sống học sinh vô tư lự đã sớm lùi về quá khứ.

Thấm thoát, đã hơn hai năm hắn không tới khu trò chơi.

Lần này quay lại, thật không ngờ cũng không đa cảm như tưởng tượng.

Lại bắt được một con thú bông, Vệ Đình quay đầu, ánh mắt sáng ngời như nhìn Trầm Huyền, trong con người nét cười nồng đậm, khiến người nhìn liền cảm thấy ấm áp.

Vệ Đình cười đến đôi mắt đều loan loan, có người đi cùng, hẳn bỗng nhiên cảm thấy rất vui vẻ.

Tiếp theo, hai người lại đi chơi mấy game khác.

Trầm Huyền tuy không thạo gấp thú, nhưng ném rổ, bắn súng, lái xe, hẳn quả thật siêu hạng.

Hắn chơi, Vệ Đình đứng một bên nhìn.

Vừa uống Coca, vừa ăn vặt, vô cùng nhàn nhã.

Bốn ly nước đều tổng hết vào bụng, đồng xu chơi cũng hết, trong túi quà vặt chỉ còn lại một gói khoai tây chiên.

Trầm Huyền líu lưỡi, sờ sờ cái bụng đã tròn vo của hắn: “Người là heo a? Đưa bao nhiêu ăn bấy nhiêu, no vỡ bụng thì làm sao!?”

Vệ Đình cười ngố, chỉ vào cái đồng hồ lớn treo trên tường, còn không quá năm phút nữa là tới giờ chiếu phim.

Trầm Huyền kéo tay hắn, nhanh chóng ra khỏi khu trò chơi.

Đến trước rạp chiếu phim, Trầm Huyền lại đi mua hai ly Coca cùng một túi bỏng ngô.

Xem phim mà không ăn bỏng ngô, không uống Coca, sẽ cảm thấy như thiếu chút gì đó.

Bước vào trong rạp, phim đã bắt đầu.

Âm thanh quỷ dị vang vọng khắp phòng.

Sống lưng lạnh toát, Vệ Đình nhìn về phía màn hình, khuôn mặt lập tức méo xệch đi.

Sao lại là phim kinh dị?!

Vệ Đình muốn bỏ chạy, Trầm Huyền dường như nhìn ra ý đồ của hắn, túm lấy cánh tay hắn, không cho hắn có cơ hội tẩu thoát.

Âm thanh oán thán quanh quẩn bên tai, Vệ Đình ôm ngực, đôi mắt khép hờ theo hắn hướng đến chỗ ngồi.

Khi đã an tọa, Vệ Đình cúi đầu ăn bỏng ngô, cứ từng lượt từng lượt nhét đầy miệng.

Trầm Huyền thấy buồn cười, ghé bên tai hắn hỏi: “Người sợ ma sao?”

Vệ Đình lắc đầu.

“Nếu không sợ thì ngẩng đầu lên đi.”

Vệ Đình ngẩng đầu, lại nhắm chặt mắt.

Trầm Huyền cười chết được, tiếp tục trêu hắn: “Mở mắt ra, nhắm vậy xem thế nào a?”

Vệ Đình mở mắt ra, hai con mắt cùng liếc về bên trái, nhất mực không nhìn màn hình.

Thừa biết hắn sợ, Trầm Huyền càng muốn trêu chọc, kéo tay hắn, ồn ào nói: “Nhìn kia nhìn kia, quỷ hiện hình rồi, mặt toàn máu me, hảo đáng sợ a!”

Vệ Đình lé mắt trộm liếc một cái, trên màn hình căn bản không có ma quỷ.

Trầm Huyền lại nháo: “Lại thêm một con ma nữa kìa, con này càng đáng sợ hơn, không có cảm!”

Vệ Đình khinh bỉ: Thực ấu trĩ! o[]o

Tiếng ồn quấy nhiễu người xem chung quanh, nam nhân ngồi phía trước họ mất hứng, quay đầu về phía Trầm Huyền rống giận: “Nhỏ tiếng chút coi, đây là nơi công cộng!”

Trầm Huyền từng tuổi này vẫn chưa từng bị ai trách mắng, cơn giận lập tức xông lên, gân cổ chuẩn bị mắng lại, đã thấy người kia đứng lên, khom lưng chuyển sang phía bên cạnh, ngồi vào trong góc khuất.

Một bụng tức giận không có chỗ phát tác, Trầm Huyền bực bội chết được.

Thấy hấn phát ách, Vệ Đình vui như mở hội.

Sự tình đột ngột này hình như đã xua đi nỗi sợ hãi trong lòng.

Nhìn màn hình lần nữa, Vệ Đình cảm thấy có lẽ cũng không đáng sợ lắm.

Phim ma vì sao dọa người? Chủ yếu là dựa vào hiệu ứng âm thanh để tạo không khí thôi.

Âm thanh khi thì khản trương, khi thì xuất hiện tiếng thét chói tai, hoàn hảo phụ họa cho một bầu không khí âm trầm khủng bố.

Vệ Đình không biết từ đâu rút ra khăn giấy, vo thành hai viên tròn, nhét vào lỗ tai, có vẻ đã tìm được cảm giác an toàn rồi.

Vừa ăn bỏng ngô, vừa xem phim. Gặp cảnh kinh khủng, lập tức lấy tay bịt mắt lại, chờ cho tiếng nhạc rừng rợn biến mất, mới len lén nhìn trộm qua kẽ tay.

Thấy tay hấn bận bịu, Trầm Huyền liền vốc một bùm bỏng ngô từng mẩu từng mẩu đút vào miệng.

Ăn được vài viên, sợ hấn khan cổ, lại đem Coca dâng tới miệng hấn. (ai~ ta cũng thật mún có một lão công như vậy ~)

Được người ta chăm nom chu đáo như thế, trong lòng Vệ Đình nóng lên.

Cảm xúc nhẹ nhàng lan tỏa khắp người, giống như một loại cảm giác luyến ái.

Trước giờ hấn chỉ mới yêu một lần, chính là cùng Tĩnh ca ca yêu nhau trên mạng

Tình yêu trên mạng dù sao cũng chỉ là hư ảo, không hề trải qua tôi luyện thực tế, không hề trải qua động chạm chân thật, chỉ dựa vào tưởng tượng mơ mộng, khiến người ta có một loại cảm giác không thật.

Hấn thích Tĩnh ca ca, nhưng lại không dám cùng đối phương thẳng thắn gặp mặt, hoàn cảnh thực tế của mình cũng không dám cho đối phương biết, hấn sợ Tĩnh ca ca từ đó sẽ dò xét từng chút từng chút dấu vết rồi tìm đến tận cửa.

Cứ như vậy mà phòng bị, hấn cũng cảm thấy rất mệt mỏi.

Nhưng hấn lại không từ bỏ được đoạn tình cảm này, trong lúc hấn thương tâm nhất, là Tĩnh ca ca an ủi hấn.

Hấn nói cho Tĩnh ca ca biết, hấn sống một mình đã lâu.

Hấn còn nói cho Tĩnh ca ca biết, cha mẹ hấn đã không còn trên đời nữa.

Tĩnh ca ca nói cho hấn biết, cô đơn không có gì đáng sợ, học cách thích ứng, tự nhiên sẽ thành thói quen.

Thật ra Tĩnh ca ca cũng là một người cô độc, cha mẹ thường không ở bên cạnh, tuy cho hấn rất nhiều tiền để tiêu xài, vậy mà sinh nhật hấn cũng không về nhà bồi hấn.

Hai kẻ cô đơn đến với nhau.

Ngẫu nhiên nói chuyện hợp ý, liền sưởi ấm lòng nhau.

Phần lớn thời gian, chơi game, dạo diễn đàn, nói chuyện trên trời dưới đất, làm những chuyện này để giết thời gian tịch mịch.

Tĩnh ca ca thường nói, tịch mịch là một từ vô nghĩa, trong lòng trống trải, sẽ cảm thấy tịch mịch. Cứ mù quáng bị quan, sẽ chỉ khiến bản thân không ngừng trầm luân trong cảm giác này.

Tĩnh ca ca khẳng định, họ không tịch mịch, bởi vì họ còn có nhau.

Không hiểu sao, Vệ Đình lại có thể xuyên qua con người Trầm Huyền nhìn thấy bóng dáng của Tĩnh ca ca.

Thái độ làm người, hay nóng nảy, cá tính thẳng thắn thỉnh thoảng lại lộ ra chút ôn nhu, những điểm này hai người phi thường giống nhau.

Bất quá, Trầm Huyền cần rõ hơn một tí, đáng ghét hơn một tí.

Ở bên hắn một ngày, Vệ Đình coi như cũng hiểu được tâm tính của hắn, khái quát trong bốn chữ – khẩu xà tâm phật, thật ra hắn khá là đáng yêu.

Nhưng hắn dù sao vẫn là cậu ấm nhà giàu, trong ấn tượng của Vệ Đình, thế giới của những kẻ lăm tiền thật phức tạp, cuộc sống xa hoa, tất nhiên sẽ sinh ra ngạo mạn.

Vệ Đình chỉ thích cuộc sống đơn giản bình yên, tựa như bây giờ, trông coi tiệm hoa, trông coi phòng trọ, bình bình đạm đạm sống qua một đời.

Trong lòng Vệ Đình đã tính, ngày nào đó tìm cơ hội cùng hắn bàn lại chuyện bồi thường, chung quy không thể mỗi ngày bỏ bê tiệm hoa, bồi hấn đi chơi đây đó?

Phim hết, ánh đèn chợt sáng lên, khán giả lục tục đứng dậy, ghế ngồi phát ra tiếng lách cách, ồn ào hỗn độn.

Nghe thấy tiếng vang, hồn vía Vệ Đình mới từ trên cõi trời trở về.

Trầm Huyền một phen kéo hắn dậy, theo cả đám người đi ra ngoài.

Mới đi được vài bước, Vệ Đình giãy ra khỏi tay hắn, quay lại chỗ ngồi, cầm ly nước cùng túi bóng ngô lên.

Thấy một màn như vậy, Trầm Huyền vốn đang buồn bực liền không khỏi mỉm cười.

Đứng trên bậc thang hướng về phía Vệ Đình vẫy tay, ra ý giục hắn nhanh lên.

Vệ Đình gật gật đầu, nhoẻn miệng cười, tung tăng chạy tới.

Sắp chạy đến bên cạnh Trầm Huyền, chân trái không cẩn thận dẫm lên chân phải, bước hụt mất một bậc thang.

Vệ Đình mở to mắt, ngã nhào lên người Trầm Huyền.

Một cú va chạm mãnh liệt, Trầm Huyền cũng mở to hai mắt mà nhìn, ôm Vệ Đình ngã ra sau....

Hoàn hảo phía trước có người, bọn họ không có té thẳng xuống đất, mà là ngã xô lên thân người khác.

Chỉ là người phía trước lại ngã vào người phía trước nữa.

Người phía trước của người phía trước nữa lại tiếp tục ngã...

Tiếng chửi bới, tiếng kinh hô vang lên, một người lại một người xô vào nhau, cả đám ngã dúi dụi thành một hàng, khiến không gian loạn cào cào cả lên.

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn hết chỗ nói, Vệ Đình đang rúc vào trong lòng Trầm Huyền đã hoàn toàn ngây người.

Trầm Huyền trừng mắt nhìn tên đầu sỏ gây chuyện, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Vệ Đình lại ngu ngu cười trừ, có điểm ngượng ngùng.

Hắn cảm thấy Trầm Huyền sống đến từng này tuổi, có lẽ vẫn chưa từng làm ra loại chuyện mất mặt như thế ở nơi công cộng.

11. Chương 11: Nửa Đêm Rình Trộm

Vệ Đình đoán không sai, Trầm Huyền sống hai mươi một năm qua vẫn chưa từng ở nơi công cộng làm ra loại chuyện mất mặt thế này.

Những người bị xô ngã la hét ồm ồm, đều chìa mũi dùi vào hai người họ đòi bồi thường.

Bạn Trầm Huyền siêu cấp sĩ diện sợ mọi chuyện sẽ càng lúc càng rối rắm thêm, lập vung tiền bỏ lại rồi lòi Vệ Đình thoát thân khỏi rạp chiếu phim.

Chạng vạng, sắc trời cũng đã sớm sập tối.

Trên đường đến bãi đỗ xe, Trầm Huyền cứ đi được vài bước rồi dừng lại chột chột lên trán Vệ Đình, miệng không ngừng trách cứ, mắng hấn ngốc, chê hấn ngớ ngẩn, nói hấn đầu óc kém phát triển.

Vệ Đình tự biết mình sai, cũng không dám phản kháng, cúi thấp đầu mặc cho hấn chột, vẻ mặt hết sức nhu thuận.

Trước khi lên xe, Trầm Huyền đặt hai tay lên vai Vệ Đình, đem cả người hấn xoay qua xoay lại, soi mấy bận mới hỏi: “Ban này té có đau không?”

Vệ Đình vui vẻ, người ôm ta rồi mà, cho dù có ngã xuống cũng là ngã trên người người, có đau cũng là người đau a!

Vội lắc đầu, cười tươi roi rói.

Sau đó hai người cùng đi ăn tối. Đối với vấn đề ăn uống, Vệ Đình trước giờ đều là ai cho thì nhận, y như Trầm Huyền đã nói, cho bao nhiêu hấn ăn bấy nhiêu. Nhìn hấn ăn đến hơn hở, Trầm Huyền cũng vui lây, nhưng lại sợ hấn ăn nhiều quá, dạ dày tiêu hóa không kịp, sau khi ăn xong, dẫn hấn đi mua ít thuốc trợ tiêu hóa rồi mới chở hấn về nhà.

Lúc hai người tạm biệt, Trầm Huyền còn bá đạo căn dặn: “Ngày mai ở nhà chờ ta, đừng chạy lung tung khắp nơi.”

Vệ Đình thăm nghĩ nên nhân cơ hội này bàn bạc lại cùng hấn về chuyện bồi thường kia, nhưng chưa kịp nắm tay Trầm Huyền, hấn đã phóng xe đi.

Nhìn chiếc xe thể thao đang xa dần, Vệ Đình bỗng nhiên có cảm giác vô lực, thời khắc quyết định lại không thể nói chuyện, đúng là khiến người ta bất đắc dĩ a.

Vệ Đình cúi đầu bước vào nhà, vừa qua khỏi cửa, mấy đồng chí khách trọ liền lập tức vây lấy.

Cố An cười đến áy muội, đứng bộ dáng bà tám (nguyên văn là “bát bà”, ta ko hề đơm đặt đâu =))) “Tiểu Đình Đình người chịu về rồi sao, tên khách mua hoa kia dẫn người đi đâu thế? Hấn có làm gì người không... hắc hắc... hắc hắc!”

Vệ Đình đầu óc còn đang úng nước, ra thủ ngữ: chúng ta chỉ đi xem phim thôi mà.

“Xem phim?? Chắc chắc. . .” Cố An hưng phấn, nhảy tới nhảy lui bên cạnh Vệ Đình: “Hai người các người có cần phải lãng mạn vậy không?! Hấn có lợi dụng rạp phim tối thui mà nắm tay nắm chân người, hay là hôn môi người không?”

Vệ Đình mi mắt giật kịch liệt: Chúng ta đi xem phim kinh dị! Lãng mạn thế nào đây?

“Phim kinh dị?” Cố An xuyết xoa: “Tên khách mua hoa kia cũng gian lắm a! Coi tới cảnh nào kinh dị, người sẽ bị dọa chết khiếp mà sà vào lòng hấn, thế là hấn có thể đường đường chính chính chiếm tiện nghi!”

Vệ Đình im re, đẩy Cố An ra đi về phòng mình, nhưng lại bị A Bố cản lối.

A Bố nhướn mày, tươi cười hỏi: “Hẹn hò vui không? Ngọt ngào quá nhỉ?”

Vệ Đình suýt rớt cằm, cật lực xua tay: Các người suy nghĩ lệch lạc đi đâu vậy? Ta và hấn không có gì gì với nhau a.

“Không có gì mà lại cùng đi xem phim?” Cố An chỉ vào mặt mình nói: “Vừa rồi hấn thấy ta đùa giỡn thân mật với người liền không nói không rằng mà lao tới động thủ, coi mặt ta đi, bị hấn đánh sưng vù cả lên! Nếu không phải có ý với người, hấn việc gì phần nộ như vậy?”

Vệ Đình vẫn kiên nhẫn giải thích: Chúng ta thật sự không có gì a!

“Người đối với hấn vô tình, nhưng hấn đối với người hữu ý” A Bố hiển nhiên ủng hộ quan điểm của Cố An, dùng ngữ khí cao thâm nói: “Người trong cuộc mê muội còn người ngoài cuộc thì sáng suốt, tình hình ban này có đui cũng nhìn ra được hấn thích người.”

Sở Hiếu Phong ở bên cạnh gật đầu phụ họa: “Tiểu chủ nhà, ta hình như cũng thấy vậy a.”

Vệ Đình nhìn ba tên kia, vẻ mặt mờ mịt.

A Bó vỗ vai hắn: “Thử quen hắn đi, người ta tuần tú thế, đối với người cũng không tệ, so với mấy thứ yêu đương trên mạng vẫn thật hơn, đáng tin hơn.”

Vệ Đình lắc đầu, vẻ mặt có chút bất lực, bỏ lại cả đám, đi về phòng.

Nếu mọi người không nhắc đến, Vệ Đình căn bản sẽ không nghĩ đến phương diện này.

Nhớ lại những chuyện xảy ra trước đó, Vệ Đình thấy nghi ngại. Nếu nói Trần Huyền thích hắn, hắn thật không tin cho lắm. Trần Huyền điều kiện hoàn hảo như vậy, sao có thể đi thích một tên ách ba? Có điều, Trần Huyền đối xử với hắn đúng là rất tốt, hắn cũng cảm nhận được. Hai người mới quen biết có vài ngày, hắn cần gì phải tốt với mình như thế?

Suy đi nghĩ lại, Vệ Đình vẫn cho rằng Trần Huyền chỉ là nhất thời hứng thú, lấy hắn giải khuây thôi, những kẻ lắm tiền nhiều của chẳng phải đều luôn làm như vậy sao?

Vệ Đình mở máy tính, đăng nhập vào QQ tìm tên Tĩnh ca ca, hiện tại hắn rất muốn được nhanh chóng nói chuyện với Tĩnh ca ca một lát.

Trò chuyện cùng Tĩnh ca ca, với hắn mà nói, cũng giống như một liều thuốc, không chỉ có thể xua đi phiền não trong lòng, mà còn khiến hắn cảm thấy vui vẻ hơn.

Vệ Đình trong lòng phấn chấn, gửi tin nhắn, chờ thật lâu cũng chẳng thấy trả lời.

Vệ Đình thất vọng chu chu môi, nghĩ thầm lần sau gặp Tĩnh ca ca, phải nhắc hắn để trạng thái online với mình, như vậy mới có thể biết Tĩnh ca ca lúc nào thì online.

Ngay lúc này, từ loa vang lên tiếng knock knock, dưới thanh taskbar QQ nhấp nháy.

Vệ Đình bật lên, nhìn qua, là tin nhắn muốn kết bạn.

Nhìn nội dung, Vệ Đình vừa kinh ngạc vừa kích động.

Trong đó viết: Hỏa Viêm.

Đại Thần Hỏa Viêm?

Hắn sao lại muốn thêm bạn mình? Hắn sao lại biết số QQ của mình?

Không thêm nghĩ nhiều, Vệ Đình lập tức chấp nhận yêu cầu kết bạn.

Vệ Đình nhìn danh sách hảo hữu dò tìm tên của Hỏa Viêm. Danh sách không nhiều lắm, chỉ một lát đã tìm ra.

Avatar là hình con chim cánh cụt nhỏ nhỏ cơ bản nhất của QQ. Profile một mảng trống trơn, tên là một chuỗi chữ cái tiếng Anh và con số mà người nhìn vào chả hiểu được gì.

Xem profile xong, Vệ Đình rút ra kết luận, Đại Thần không hổ danh là Đại Thần, cực kỳ thần bí!

Gõ một tin nhắn, Vệ Đình cẩn thận ấn nút Gửi đi.

Dương Khang: Xin chào, người là tác giả Hỏa Viêm?

Đợi một hồi lâu, mới có câu trả lời.

asas1212: Phải.

Nhìn câu trả lời ngắn ngủn, Vệ Đình có cảm giác bị lừa bịp.

asas1212? Cái tên này sao mà giống như tùy tiện gõ ra thế nhỉ, một Đại Thần lẽ nào lại tự đặt cho mình một cái tên vừa tùy tiện vừa kỳ quái như vậy?

Tiếng “tích tích” vang lên liên một tràng.

Vệ Đình nhìn màn hình, là Đại thần gửi tin cho cậu.

asas1212: Ngại quá, vừa rồi bạn chút việc

asas1212: Ta có xem qua tác phẩm của người, còn comment bên dưới.

asas1212: Viết không tệ, tình tiết chặt chẽ lại không dài dòng lê thê, tiếp tục cố gắng.

asas1212: Đây là lần đầu tiên người viết sao?

Thì ra Đại thần là người dễ mến như vậy, Vệ Đình phần khởi, vội hồi đáp.

Dương Khang: Vâng! Lần đầu viết trong lòng thấy không chắc chắn lắm, cứ cảm thấy rất nhiều chỗ viết không được tốt, nghe người nói rồi, lại thấy tự tin lên một chút.

asas1212: Haha, từ từ sẽ tiến bộ.

Dương Khang: Xin hỏi người làm sao biết số QQ của ta vậy?

asas1212: Cháu ta cho ta, hần là độc giả của người.

Dương Khang: Cháu người là ai? Tại sao hần lại biết số QQ của ta? Tôi chưa bao giờ nói cho ai biết a.

asas1212: Chuyện của hần ta không rõ lắm, bắt quá, là hần đưa tác phẩm của người cho ta xem.

Dương Khang: Ta có thể biết tên hần không?

asas1212: Ngại quá, hần muốn ta giữ bí mật.

Dương Khang:

asas1212: Haha

Vệ Đình vô cùng nghi hoặc, hần thật sự rất muốn biết cháu của Hỏa Viêm rốt cuộc là ai. Nhưng hần cũng không muốn làm khó đối phương, người ta đã không muốn nói, hần cũng không miễn cưỡng làm gì, đành đem vấn đề này dẹp qua một bên...

Tán gẫu một hồi hần mới phát giác, Hỏa Viêm chưa từng chơi QQ, số QQ này là hần vừa tạo ra, tên quả nhiên cũng là tùy tiện gõ vào.

Vệ Đình biết, số QQ này, nhất định là do cháu hần ta lập giúp.

Vệ Đình điên cuồng lục lọi trong đầu tìm người vừa biết hần viết văn, lại vừa biết số QQ của hần, tìm một hồi được kết quả chỉ có ba người, chính là ba tên khách trọ kia.

Vệ Đình lại nhớ tới Trầm Huyền cũng biết hần viết văn, có điều Trầm Huyền đâu biết số QQ của hần.

Vệ Đình thấy sao mà nan giải, vỗ vỗ đầu, nếu đã nghĩ không thông, thôi thì cũng không tự hỏi vấn đề này nữa.

Sau đó, hai người trò chuyện thêm một lúc, Vệ Đình thừa dịp hỏi Hỏa Viêm khi nào update chương mới, còn đưa ra một kiến nghị nho nhỏ, xin hần đừng ngược đãi nhân vật trong truyện nữa.

Hỏa Viêm vẫn làm một bộ dáng thần bí khó dò, không nói hần biết khi nào update, cũng không chịu tiết lộ nội dung tác phẩm dù chỉ một chút.

Vệ Đình khinh thường, cái gì mà Đại Thần, thật ra chỉ là tên keo kiệt nhỏ mọn.

Tám với Hỏa Viêm xong, bên Tĩnh ca ca cuối cùng cũng đã trả lời.

Tĩnh ca ca tâm tình dường như không được tốt cho lắm, thái độ qua loa hời hợt, tùy tiện nói hai câu đã sign out, khiến Vệ Đình cảm thấy thật khó hiểu.

Ngồi trước máy tính, Trầm Huyền thở dài, trong lòng buồn bực tới cực điểm.

Sớm biết Vệ Đình gặp được Hỏa Viêm lại hưng phấn như vậy, hần đại gì làm trung gian cho hai người họ quen biết nhau!

Từ khi biết Vệ Đình sùng bái Hỏa Viêm, vì muốn làm cho đối phương vui, Trầm Huyền liền nhờ cậu mình xem thử tiểu thuyết hần viết, comment cho hần.

Vừa rồi tạm biệt nhau, Trầm Huyền không về nhà, mà chạy đến nhà cậu, lập một số QQ mới, bắt cậu mình dù đang bận ngập đầu vẫn phải dành ra chút thời gian trò chuyện khích lệ Vệ Đình.

Kết quả, thấy hai người trò chuyện hợp cạ đến quá đáng, lại còn hẹn lần sau lên mạng hảo hảo bàn tiếp, trong lòng liền khó chịu. Hắn không muốn Vệ Đình nhiệt tình với ai khác, cũng không thích Vệ Đình cười với ai khác. Khổ nỗi, người là do tự thân hắn giới thiệu, hối hận cũng vô dụng, loại tư vị tự làm tự chịu này quả là rất khó nuốt trôi.

Cho nên lúc cùng Vệ Đình nói chuyện, thái độ không được tích cực cho lắm, mới nói có hai câu đã out về nhà.

Trầm Huyền lái xe trên con đường rộng thênh thang, gió lạnh vút tới tấp lên mặt, trong lòng nghĩ đến Vệ Đình, bất tri bất giác đã chạy đến trước cổng khu chợ hoa diều.

Hiện tại đã hơn mười một giờ khuya, những cửa hiệu lớn trong chợ đã sớm đóng, chung quanh là một mảng tối đen.

Trầm Huyền cười bất đắc dĩ, không gặp một lúc thôi đã thập phần nhung nhớ... hắn tự thấy mình như đã tẩu hỏa nhập ma trầm trọng.

Hắn trên mạng đã thích Vệ Đình suốt một năm trời, thừa biết loại cảm tình này không chút thực tế, bởi vậy hắn cứ một mực đòi gặp Vệ Đình, nhưng đối phương cứ cự tuyệt hết lần này đến lần khác, khiến hắn có phần nản lòng.

Nhưng tạo hóa lại thích trêu ngươi, chính lúc hắn chuẩn bị chôn vùi cảm tình này sâu trong đáy lòng, lại ở đời thực gặp gỡ Vệ Đình.

Qua một năm quen nhau, thế giới nội tâm của Vệ Đình, hắn cho rằng vô cùng thấu hiểu.

Vệ Đình thoát nhìn kiên cường, thật ra cũng có mặt yếu đuối tự ti, tỉ như hắn không nói được, liền không dám gặp mình ngoài đời. Nhưng cũng vì thế mà Trầm Huyền càng thấy thương hắn hơn, làm nhiều chuyện như vậy, cũng chỉ muốn Vệ Đình được vui vẻ.

Trầm Huyền đột nhiên nghĩ đến chuyện tiết lộ thân phận mình, nói cho Vệ Đình biết, thật ra mình chính là Tĩnh ca ca.

Ý niệm vụt qua đầu, Trầm Huyền lập tức xuống xe, đi vào trong khu chợ.

Đến trước tiệm hoa, cửa đã đóng kín, trong nhà cũng không còn bật đèn.

Trầm Huyền vòng đến chỗ cửa sổ phòng ngủ của Vệ Đình, nương theo ánh trăng nhìn thấy, Vệ Đình đang nằm trên giường, có lẽ đã ngủ.

Quạt trần quay vù vù, gió lướt trên đầu, vài sợi tóc nhẹ nhàng lay động. Vệ Đình say ngủ đến bình thản, ánh trăng chiếu lên gương mặt, trông như đứa trẻ thuần khiết vô tư.

Khí trời oi bức, Vệ Đình lúc ngủ không thềm mặc áo, chỉ độc mỗi chiếc quần soọc, một tấm chăn mỏng đắp trên bụng, ngực phập phồng lên xuống theo từng hơi thở bình ổn, tay chân gầy gò đều lộ ra ngoài, tứ chi rộng mở, toàn thân là một hình chữ đại nằm trên giường, có thể nhìn rõ cả phần da thịt nơi đùi.

Trầm Huyền chỉ cảm thấy yếu hèn một trận đưa đẩy, miệng lưỡi khô khốc đến lợi hại, từ hạ thân đột ngột cuộn cuộn dâng lên một cỗ tà hỏa. Nuốt nước miếng, khổ sở di dời tầm mắt, đứng đờ tại chỗ mất một lúc, mới xoay người đi ra ngoài.

Vừa bước đến chỗ hoa trước cửa, Trầm Huyền va vào người một nam nhân.

Nhìn nam nhân, Trầm Huyền thảm thán “chết chắc”, vội lách người né hắn chuẩn bị thoát thân, không ngờ bị người nọ giữ lại.

Cố An hóa thân thành khí nhảy tới nhảy lui bên cạnh Trầm Huyền, như thể đã phát hiện được một bí mật động trời, hưng phấn đến khoa chân múa tay, kính viễn vọng và máy ảnh kỹ thuật số đeo trên cổ cũng theo đó mà từng bừng nảy lên nảy xuống.

“Chàng đẹp trai, ta để ý người lâu rồi, hóa ra người cũng có sở thích này!”

Trầm Huyền tái mặt, hỏi: “Sở thích gì?”

“Rình trộm a!”

Trầm Huyền không thèm đếm xỉa hấn, dậm bước rời đi.

Cố An lại sắp tới: “Người rình trộm tiểu chủ nhà, ta sẽ đi tố cáo người!”

Trầm Huyền quay đầu lại, rống giận: “Con mẹ nó, người dám nói cho hấn biết, ta đánh chết người!”

Cố An gân cổ rống lại: “Con mẹ nó, ta dám chứ!”

Trầm Huyền phẫn nộ, siết chặt nắm đấm, còn chưa kịp nện hấn đã nghe thấy Cố An la làng: “Tiểu chủ nhà! Tiểu Đinh Đinh! Cứu mạng a! Có người muốn đánh ta a!”

“Ách! Đừng đánh thức hấn!” Trầm Huyền nhú mày, vội vàng bịt mồm hấn.

Cố An đắc ý cực kỳ, gỡ tay Trầm Huyền, hàm hàm hồ hồ nói “Buông ra.”

Trầm Huyền buông tay ra, lạnh lùng trừng hấn.

“Thế này có tốt hơn không, tối ngày giở trò bạo lực, không có gì hay ho.” Cố An khoác vai Trầm Huyền, làm ra vẻ “lão tử biết tổng cả rồi nhé”: “Người thích nhóc chủ nhà chứ gì? Ta có thể lý giải tâm tình của người, nhưng cũng không thể rình trộm hấn a, như thế là phạm pháp!”

Trầm Huyền nhìn hấn trên cổ còn treo toàn thiết bị rình trộm chuyên dụng, vẻ mặt khinh bỉ: “Vẫn còn mặt mũi lên lớp ta sao, bản thân người cũng đâu tốt lành gì.” vươn tay chụp lấy máy ảnh của hấn, giật mạnh một cái, đoạt khỏi cổ Cố An.

Mở máy xem, bên trong toàn là ảnh khó coi, trong đó còn lẫn vài bức Cố An tự sướng.

Trầm Huyền hươ qua hươ lại máy ảnh, cười đến âm hiểm “Chỉ bằng những bức ảnh này, người nói cảnh sát có thể mời người về cục được chưa?”

Cố An khòe miệng run rẩy: “Người uy hiếp ta?”

“Ta cần gì phải uy hiếp người, người không nói ta cũng sẽ không nói, đây là giao dịch. Máy ảnh tạm thời để ta giữ, bao giờ người quên sạch chuyện đêm nay, ta sẽ xem xét có nên trả máy lại cho người không.”

Trầm Huyền vứt lại một câu như vậy liền ngang nhiên bỏ đi.

Cố An nhìn theo bóng lưng hấn thấp giọng than thở: “Này là ta mới mua a, Canon 550D, 18 mega pixel, hơn 5000 lặn a!!! Trả cho ta...”

12. Chương 12: Sự Kiện Ở Bể Bơi [thượng]

Mặt trời đường bệ lên cao, lại là một ngày oi bức.

Từ lúc mở cửa tiệm đến giờ đã hơn hai tiếng đồng hồ mà vẫn chưa có người khách nào ghé qua.

Vệ Đình một bên ôm quạt máy, một bên nằm rạp trên quây thu ngân, lim dim. Đang lúc mơ mơ màng màng, thấy Cố An đi ra lập tức tỉnh táo lại, kinh ngạc ra dấu hỏi: “Người không đi làm sao?”

Cố An duỗi duỗi thắt lưng, vừa ngáp dài vừa vỗ vỗ miệng: “Hôm nay không đi, ngày mai tính sau.”

Vệ Đình tiếp tục hỏi: Tại sao?

“Máy ảnh của ta.....” Nói được một nửa, bộ dáng âm hiểm giảo hoạt kia của Trầm Huyền đột nhiên hiện ra trong đầu, Cố An cắn răng, lái sang chuyện khác: “Ai, hôm nay nóng quá, ta lười ra ngoài, chờ thời tiết mát mẻ một chút hẵng đi.”

Đang là mùa hè, nhiệt độ không khí chỉ biết tăng chứ không biết giảm, chỉ trong chốc lát, thời tiết sao có thể mát đi một chút? Nói trắng ra người chính là lười đi làm chứ gì!

Vệ Đình ở trong lòng tự lý giải, lại rập người lên quây.

Cố An sấn tới, bộ dáng thần bí: “Tiểu chủ nhà, thành thật khuyên cáo người, sau này mỗi tối đi ngủ nhớ kéo rèm cửa sổ lại.”

Vệ Đình thẳng lưng đứng dậy, nắm chặt cổ áo mình, dùng khẩu hình nói với hân: Người rình trộm ta?!

“Ta rình trộm người làm gì?” Cố An dờ khóc dờ cười, “Ta là nhắc nhở người, trên đời này người thích rình trộm không phải là chỉ có một mình ta!”

Vệ Đình không nghĩ thế, lại nằm lên quây, không nhúc nhích.

Bộ dáng thờ ơ này của hân liền hung hăng kích thích Cố An.

Cố An trong đầu bốc hỏa liền không thềm đếm xỉa gì nữa, cao giọng quát: “Người đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà! Tối qua.....”

“Tối qua làm sao?”

Một giọng nói to rõ xen vào, đem những lời Cố An chưa kịp nói bóp chết trong bụng. Trần Huyền bộ mặt tươi cười, ung dung bước tới, đi đến bên cạnh Cố An, cười đến đặc biệt tươi tắn: “Tiếp tục đi a, tối qua thế nào? Ta cũng muốn nghe một chút.”

“Ách —” Có chuyện mà không thể nói, còn khó chịu hơn cả nuốt phải ruồi, Cố An nén giận xua tay, cười cười: “Không có gì, không có gì.”

Trần Huyền nhướn mi, vô cùng đắc ý.

Vệ Đình cứ cảm thấy hai người này hình như có chuyện gì giấu mình, đang định hỏi đầu đuôi ngọn nguồn, đã thấy Trần Huyền ghé sát bên. Khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mắt, mặt đối mặt, cách nhau không đến hai phân, từng lỗ chân lông đều có thể thấy rõ.

Mùi nước hoa cạo râu tươi mát lập tức xông vào mũi, Vệ Đình nhất thời hít thở không thông, có chút rối loạn, vội lui về sau, xấu hổ cụp mi mắt.

Trần Huyền cười cười, lại ghé sát thêm chút nữa, thổi phù phù vào lỗ tai hân, “Tiểu ách ba, ta dẫn người đi bơi, chịu không?”

Không đợi Vệ Đình phản ứng, Trần Huyền liền đi tới cửa tiệm, dọn đám hoa tươi vào trong.

Cố An đứng xem bên cạnh, khinh thường bĩu môi: Rập chiếu phim, hồ bơi, toàn những nơi có thể hảo hảo ăn đậu hủ! Để xem lần tới người sẽ giở tiếp chiêu gì!

Cố An giúp Trần Huyền dọn từng bồn hoa tươi vào trong, ngoài miệng tùy ý nói: “Ai, hôm nay trời nóng thật, dù sao cũng không có gì làm, ta cùng đi bơi với các người luôn, nhân tiện gọi hai người đi chung, đồng người mới vui a.”

Hoa đã bị bọn họ dọn hết vào trong, muốn từ chối cũng không còn kịp nữa. Vệ Đình gật đầu thở dài, đành chờ đi bơi về rồi mở cửa lại.

Vệ Đình đã đồng ý, Trần Huyền cũng không nói thêm câu nào, chỉ là sắc mặt có chút bức bối, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Cố An một hồi.

Khi A Bố biết sắp cùng đi bơi với một đám tiểu gay, tâm tình trở nên cực kỳ phức tạp.

Nàng đường đường là một T đẹp trai, cật lực bày xích mấy loại đồ bơi này nọ.

Có điều bốn người sống chung đã lâu, ăn uống đùa giỡn gì cũng làm cùng nhau.

Không đi thì có phần không nề mặt; mà đi thì có đánh chết nàng cũng sẽ không mặc mấy thứ áo tắm khoe ngực khoe hông trên người.

Nếu đã như vậy, nàng đi bơi có nghĩa lý gì, còn không thành đi phơi nắng sao?

Sau một phen kịch liệt đấu tranh tư tưởng, nàng vẫn là theo mọi người ra khỏi tiệm hoa.

Mới vừa bước ra, bọn họ đã chạm trán cảnh sát ca ca.

Cung Nghị nghi hoặc hỏi: “Các người định đi đâu sao?”

Sở Hiểu Phong liền mê mết: “Cảnh sát ca ca, chúng ta đi bơi, người cũng đi đi?”

“Hảo, hôm nay đúng lúc được nghỉ phép.” Cung Nghị vừa đi vừa nói: “Ta đi lấy quần bơi, các người chờ tí.”

Lúc Cung Nghị trở ra, phía sau còn có Tiểu Tha Bả và Lão Tha Bả.

Nhìn bộ dáng nghi hoặc khó hiểu của cả đám, Cung Nghị cười nói: “Nhiều người mới vui.”

Đối với thành viên mới gia nhập này, mỗi người có một suy nghĩ.

Cùng kẻ thù đi bơi, Vệ Đình cảm thấy rất không tự nhiên.

Vệ Đình không được tự nhiên, Cố An lại hưng phấn ngồi ngồi, Lương Bằng nhưng là đối tượng để hấn giải trí a.

Cố An cao hứng, Sở Hiểu Phong lại buồn bực chết đi được, cảnh sát ca ca tại sao gọi chủ nhà hấn cùng đi bơi a? Hai người ở chung, có khi nào lâu ngày sinh tình không?

Lương Bằng bày ra tư thế nữ vương, lấy tay chỉ chỉ Lão Tha Bả nói: “Là nó muốn đi, không liên quan đến ta.”

Mọi người đồng loạt khinh bỉ: Xạo sự!

Chiếc xe thể thao màu đỏ khởi động .

Ngồi ở ghế trước, Vệ Đình quay đầu nhìn mớ hỗn loạn người cún phía sau, len lén lau một phen mồ hôi lạnh.

Không gian nhỏ xíu nhưng chật ních người, A Bố ôm Cố An ngồi bên trái, Lương Bằng ôm Lão Tha Bả ngồi giữa, Cung Nghị ôm Sở Hiểu Phong ngồi bên phải. Mọi người vai kề vai, lưng dán vào ngực, một chút khe hở cũng không có.

Xóc một cái, mặt Cố An dán dính trên kính xe, quay đầu vừa vặn chạm trán Lão Tha Bả, một người một cún chóp mũi cọ nhau, Lão Tha Bả thè lưỡi một trận liếm liếm, liếm đến mặt hấn đầm đìa nước dãi của cún.

Cố An bị hoàn cảnh bi đát thúc dục, chịu không nổi la to: “Đình Đình đổi chỗ được không? Hiểu Phong bệ vệ như vậy nên ngồi ghế trước mới đúng!! Không thì cảnh sát ca ca ngồi trước cũng được a!!”

Vệ Đình kéo kéo vạt áo Trầm Huyền, ý bảo hấn dừng xe.

Trầm Huyền làu bàu: “Máy ảnh

~”

Cố An lập tức ngậm miệng lại.

Nhìn đám người chen chúc, Cung Nghị phát bệnh nghề nghiệp: “Xe chở quá tải, đây là phạm pháp.”

Trầm Huyền ấn nút điều khiển, mui xe đóng lại: “Thế này sẽ không bị ai phát hiện, lúc tới đèn xanh đèn đỏ các người nhớ cúi đầu thấp xuống nga.”

Trầm Huyền nói nghe rất dễ, A Bố nghe xong lại nhịn không được bức xúc: “Làm sao cúi đầu hả? Một người kẹp một người y như sandwich, có muốn nhúc nhích cũng không được!”

Có người khơi mào, tất sẽ có người phụ họa, mọi người bắt đầu oán thán. Lúc thì nói Trầm Huyền không có đạo đức, chỉ đối xử đặc biệt với Vệ Đình, lúc thì nói Vệ Đình không có nghĩa khí một mình hưởng thụ, còn nói sớm biết lâm vào cảnh này ban nãy gọi taxi đi luôn cho rồi.

Lão Tha Bả ư ử tru vài tiếng phụ họa theo.

Bên trong xe huyền ảo không chịu nổi, tiếng oán than dậy trời dậy đất, đề tài càng nói càng xa.

A Bó rống giận với Cố An: “Người đừng nhích tới nhích lui được không?! Còn dám động đây nữa, ta liền ném người ra ngoài đây!”

Cố An gào vào mặt Lương Bằng: “Kêu cún nhà người đừng liếm ta nữa! Coi chừng ta lột da nó!!”

Lương Bằng hướng về phía Cung Nghị oán giận: “Người xích qua bên phải một chút đi! Ta sắp bị người lấn chết rồi!”

Sở Hiểu Phong mặt đỏ bừng, dùng khẩu khí không có lấy nửa điểm lực sát thương hướng về phía Lương Bằng la to: “Ai cho người khi dễ cảnh sát ca ca!!”

Cung Nghị cười đôn hậu, nhích mông sang bên phải một chút.

Trầm Huyền ngoáy ngoáy lỗ tai, nhấn mạnh ga, ô tô tăng tốc lao đi vun vút.

Cả đám người cùng một con cún bon chen trong chiếc xe thể thao màu đỏ hướng tới hồ bơi thẳng tiến!

Đến cổng hồ bơi, mọi người cuống cuồng nhảy ra khỏi xe, đồng loạt hít vào một ngụm không khí mới mẻ.

Lúc mua vé, nhân viên bán vé không cho bọn họ mang theo cún đi vào.

Lương Bằng phun ra một tràng lời hay ý đẹp, lại mua cho Lão Tha Bả một tấm vé vào cửa, còn cam đoan với nhân viên bán vé sẽ không thả cún xuống nước, mới được vào hồ bơi.

Trong hồ bơi vô cùng đông đúc, đặc biệt ở khu nước cạn, y như chén sủi cải, chật ních người với người.

Con trai đi bơi đều mặc quần bơi bên trong, trừ Sở Hiểu Phong và Lương Bằng, mấy người khác đều cởi quần áo bên ngoài trực tiếp nhảy xuống hồ.

A Bó đỉnh đầu bốc khói, đứng trên bờ hồ, có chút hối hận vì đã tới nơi này.

Cố An ngâm mình ở trong nước hướng nàng vẫy tay: “Mỹ nữ, mau thay áo tắm xuống đây chơi đi a.”

A Bó khòe miệng run rẩy, gằn nhẹ: “Ta không mang theo áo tắm.”

“Không mang theo? Thế người đến đây làm gì?” Cố An cười đến vô lại, “Ta đi mua giúp người một bộ váy, bikini nga!”

A Bó giận tái mặt, để nguyên áo thun cùng quần đùi nhảy thẳng xuống hồ, giãy tiếp theo nhe nanh múa vuốt tấn công hần.

Cung Nghị nhìn bọn họ, nghi hoặc hỏi: “Nam nhân sao phải mặc bikini?”

A Bó nghe thấy thế, một bên nhận đầu Cố An xuống nước, một bên rống giận: “Lão tử là nữ!”

Sở Hiểu Phong đảo một vòng quanh hồ, hần không biết bơi, chỉ dám nhảy vào khu nước cạn.

Một tảng thịt mỡ trắng nõn ùm vào trong hồ, nước văng tung tóe, những em bé ở khu nước cạn nhất thời bị sóng to xô ập xuống.

Phụ huynh của mấy bé vội vớt con lên, chuyển tới một góc, cách hần thật xa.

Những người xung quanh bọn họ thừa thốt dần.

Cố An ngoi đầu lên mặt nước phẩn chấn: “Hiểu Phong, làm tốt lắm! Hiện tại địa bàn này là của chúng ta!”

A Bó lại đem đầu hần ấn xuống: “Người còn dám động kinh? Hôm nay thế nào cũng phải giúp người tẩy não!”

Cố an lại ngóc đầu, bắt chước Châu Kiệt Luân nói: “Địa bàn của ta, ta làm chủ!”

Ngay lúc đó mấy cô gái đang vọc nước ở một bên liền bị dọa cho kinh hách, nhanh chóng lên bờ, người xung quanh họ lại vơi đi một ít.

Cố An mà lên cơn động kinh là không có hồi kết, hần chuyển mục tiêu sang Vệ Đình, vọt tới một phát, ôm Vệ Đình lặn xuống đáy hồ.

Nhìn thấy một màn này, Trầm Huyền thiếu chút nữa bị hù chết, vội đem Vệ Đình từ trong nước mò đi lên. Vệ đình đỏ cả mắt, phun ra mấy ngụm nước, liều mạng ho khan.

Vệ Đình dây thanh quản bị hoại tử, phát không ra tiếng. Nhìn hẩn há miệng nôn khan, lại không truyền ra thanh âm gì, vài thanh niên gần đó cảm thấy thực quỷ dị, cùng bơi về hướng khu nước sâu, người lại càng ít dần.

Vệ Đình bị khi dễ, Trầm Huyền lập tức bỏ nhào vào người Cố An thay hẩn báo thù, hai tên ẩu đả, quyền thủ loạn xạ, nước bắn càng lợi hại hơn.

A Bố thấy Cố An bị đánh, vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa, cũng xông lên đánh ké.

Cung Nghị và Sở Hiểu Phong sợ mọi chuyện phiền phức thêm, lập tức tiến tới khuyên can.

Khung cảnh lại càng hỗn loạn, vài đại thúc vẫn ngoan cố tử thủ trong này cuối cùng cũng chịu hết nổi, hung hăng trừng mắt đi lên bờ hồ.

Vệ Đình đứng giữa khu nước cạn vắng vẻ, nhìn cả bọn cùng nháo một chỗ, lại nhìn đám người phần nộ đứng trên bờ hồ, đưa tay lau lau mồ hôi lạnh, lặng lẽ bơi về hướng khu nước sâu, trong lòng mặc niệm: Ta không quen bọn họ, ta thật sự không quen bọn họ.....

Khung cảnh hài hòa bị nhóm người nháo cho gà bay chó sủa, viên quản lý hồ bơi không thể cứ trơ mắt ra mà nhìn nữa, vừa thối còi vừa rống: “Không được ẩu đả! Không được nháo! Đây không phải là địa bàn của các người! Còn nháo nữa ta liền đuổi hết!!”

Chỉ tay về phía A Bố: “Người mau lên bờ! Không mặc đồ tắm không được xuống hồ.”

Sau đó chỉ vào Trầm Huyền cùng Cố An: “Hai người các người đừng đánh nữa! Mau dừng tay, nghe chưa?!”

Xoay người, chỉ về phía Lương Băng đang ở phòng thay đồ tắm vòi sen: “Còn người nữa! Quần chó cho tốt, đừng để nó chạy lung tung, nếu không người cũng phải theo chân bọn họ ra khỏi nơi đây!”

Viên quản lý ra tay, phút chốc liền giải quyết được vấn đề, mọi người khôi phục lại trạng thái bình thường.

Trầm Huyền ngó quanh quất, thấy Vệ Đình đang bơi qua bơi lại ở khu nước sâu, khoe miệng cong lên lộ ra nụ cười xấu xa, hai sải tay đã bơi đến cạnh hẩn, ôm chầm lấy từ phía sau.

Đột nhiên bị ôm, Vệ Đình bị dọa tới mức há to miệng, không cẩn thận uống liền mấy ngụm nước, theo bản năng bắt đầu giãy dụa, không ngờ càng bị ôm chặt hơn. Giọng nói quen thuộc truyền vào tai, mang theo ý vị trêu chọc: “Đừng lộn xộn, miệng của người đừng phải cái gì, người không cảm nhận ra sao?”

Vệ Đình thôi giãy dụa, hẩn có thể cảm nhận được một vật cứng cứng đang cọ vào miệng hẩn.

Trong lòng lập tức hoảng hốt, cuống quýt muốn thoát thân.

Trầm Huyền bá đạo ra lệnh: “Ôm ta đi.” Tiếp theo xốc hẩn lên người mình: “Ta là nam nhân bình thường, thứ kia gặp động chạm nhất định sẽ có phản ứng, đừng tỏ vẻ ngạc nhiên như thế.”

Vệ đình mắt trợn trắng, không ôm hẩn, cũng không chút động đậy.

“Ôm cổ ta, ta mang người bơi tới thành hồ, ta có chuyện muốn nói với người.” Thấy Vệ Đình vẫn không phản ứng, Trầm Huyền tức giận: “Mau ôm đi a! Chúng ta sắp chìm rồi đây này.”

Vệ Đình vươn tay, có chút không được tự nhiên, vòng qua cổ hẩn.

Trầm Huyền cười cười: “Thế này cũng không tệ.” Dùng sức sải tay bơi về hướng bờ hồ.

Đến cái thang phía trước, Trầm Huyền ngồi lên, nương theo sức nước đem Vệ Đình đặt lên đùi mình, cười thần bí, nói với hẩn: “Xem này.”

Vệ Đình nghi hoặc nhìn đối phương, không biết trong hồ lộ hẩn bán được gì.

Trầm Huyền nâng tay trái vỗ vỗ ngực, rồi nắm tay lại, duỗi ngón cái cùng ngón trở ra ấn lên cằm, tiếp theo chỉ chỉ Vệ Đình.

Vệ Đình ngốc lẳng nhìn hấn, không chút phản ứng.

Động tác thủ ngữ này là Trầm Huyền tối qua học được trên mạng, hấn cho rằng mình làm không đúng tiêu chuẩn Vệ Đình xem không hiểu, nhú nhú mày, hỏi: “Không hiểu a? Thế ta làm một lần nữa vậy.”

Vỗ vỗ ngực nói: “Ta –”

Tiếp theo ấn ngón cái cùng ngón trỏ lên cằm: “Thích –”

Sau đó chỉ vào Vệ Đình: “Người –”

Bỗng dưng được tỏ tình, Vệ Đình hoàn toàn hóa đá, tim đập loạn xạ, cả người mạc danh kỳ diệu khấn trương hấn lên. Trong lòng có loại tư vị nói không nên lời, kinh ngạc, sợ hãi, đồng thời còn có chút hưng phấn.

Đứng ở khu nước cạn, ba tên khách trọ chứng kiến một màn này nhất thời liên tục sôi.

Cổ An hò hét: “Tỏ tình kia, tỏ tình kia, ta đã biết hấn không tốt lành gì mà dẫn tiểu chủ nhà đi bơi!”

“Tiểu tử kia động tác rất nhanh!” A Bồ bữu môi, “Thủ thế của hấn căn bản không đúng tiêu chuẩn!”

Sở Hiểu Phong tự đáy lòng cảm thấy vui vẻ thay cho Vệ Đình: “Nói thật, hai người bọn họ rất xứng đôi a!”

13. Chương 13: Sự Kiện Ở Bể Bơi [hạ]

Vệ Đình nhắm tính thời gian, bọn họ mới quen biết có năm ngày, sao lại dễ dàng thích như vậy? Có điểm không đáng tin nga.

Thấy hấn lơ đãng, Trầm Huyền có chút không vui, vươn tay nâng cằm hấn, khiến ánh mắt hai người giao nhau, bá đạo tuyên bố: “Bắt đầu từ giờ người chính là ái nhân của ta, rõ chưa?”

Vệ Đình trợn tròn mắt, vẻ mặt bất khả tư nghị.

“Người không nói gì, ta coi như người chấp nhận. Sau này không được phép lẳng nhăng, không được phép làm chuyện có lỗi với ta.” Trầm Huyền hoàn toàn không cho hấn cơ hội cự tuyệt, ném hấn trở lại trong hồ, trèo lên bờ, vừa đi vừa nói: “Ta đi mua xúc xích nướng cho người, ở chỗ này chờ ta.”

Vệ Đình ghé vào cái thang, gấp đến độ vò đầu bứt tai: Ta là ách ba, làm sao mà nói a? Ta không chấp nhận, ta có bạn trai rồi!

Bất kể Vệ Đình có nguyện ý hay không, việc này đã bị Trầm Huyền dễ dàng định đoạt. Mua xúc xích nướng về đưa tới tay hấn, lại đi đến khu nước cạn công bố cho cả đám biết bọn họ đã muốn chính thức xác lập quan hệ yêu đương, nhân tiện còn nhờ mọi người làm chứng, cho Vệ Đình sau này khỏi chơi trò trở mặt.

Kể bá đạo thì gặp qua nhiều rồi, nhưng bá đạo đến mức chuyên chế thế này bọn họ mới là lần đầu tiên nhìn thấy.

Ba tên khách trọ trầm mặc: Vậy Tĩnh ca ca nên xử thế nào bây giờ?

Trầm Huyền không phải ngốc tử, Vệ Đình nghĩ gì hấn trong lòng đều hiểu rõ, nhìn bộ dáng rất không tình nguyện kia, hấn đương nhiên biết Vệ Đình căn bản không nhận lời hấn, có điều hấn cứ làm lơ không thèm để ý.

Lại nhảy vào trong hồ bơi, hấn hoàn toàn xem bản thân là bạn trai của Vệ Đình, bắt đầu lập ra quy củ. Nói tới nói lui đều chỉ là một ý duy nhất, muốn Vệ Đình toàn tâm toàn ý yêu hấn, vĩnh viễn không xa rời.

Vệ Đình nhìn hấn, quả thật dở khóc dở cười, cứ cảm thấy đầu óc hấn có vấn đề.

Vệ Đình vốn định nói hấn biết mình đã có luyện nhân, tuy rằng chưa từng gặp mặt, nhưng hai người cảm tình rất tốt, mối tình đã hơn một năm này không phải tùy tiện tiện là có thể tan vỡ.

Bất quá, làm sao có thể phân tích rõ ràng với một tên đầu óc không được bình thường như hắn?

Vệ Đình bắt lấy tay hắn, muốn viết vài chữ vào lòng bàn tay, nhưng hắn lại rút tay về, vừa bẹo má Vệ Đình, vừa xuyt xoa nói Vệ Đình quá chủ động quá tùy tiện, mới xác lập quan hệ đã nhin không được câu dẫn hắn.

Nghe vậy Vệ Đình mặt méo xệch, trong lòng khấn trương a, lo lắng ra dấu, nói cho hắn biết suy nghĩ chân thật nhất trong lòng mình.

Trầm Huyền vẫn mang bộ dáng vô lại kia, nói hắn xem không hiểu thủ ngữ, hắn còn cố ý nhấn mạnh ba chữ “xem không hiểu”.

Vệ Đình coi như tỉnh ngộ, một tên ách ba cùng một tên thần kinh cả đời này đừng hòng có thể trao đổi theo cách bình thường được.

Bên này Vệ Đình đụng chạm vấn đề nan giải, bên kia mấy bạn khách trọ cũng gặp phải phiền toái.

Đúng là trái đất tròn, bạn trai cũ của Sở Hiểu Phong cùng một bầy thanh niên cao lớn đi tới hồ bơi, hai phe giáp mặt tại khu nước cạn.

Tên bạn trai cũ nhìn mấy bạn khách trọ liền cả giận, lần trước ở quán lẩu hắn bị bọn họ chơi đến thê thảm, không chỉ biến thành trò hề cho mọi người cười nhạo, mà lúc đặt mông ngồi xuống, cái quần âu mới mua liền trở thành đồ bỏ, hắn thề với lòng, nếu gặp lại lũ này, nhất định phải giáo huấn chúng.

Hắn đứng ở bờ hồ, từ trên cao nhìn xuống Sở Hiểu Phong, mở miệng châm chọc: “Sở Hiểu Phong, người ú như vậy còn dám đi bơi sao? Không sợ mất mặt a.”

Cố ý lên giọng nhằm thu hút sự chú ý, mọi người liền tập trung ánh mắt lên trên người Sở Hiểu Phong, trong mắt không chút che giấu sự khinh bỉ cùng chán ghét.

Bất gặp ánh mắt thẳng thừng trắng trợn của mọi người, Sở Hiểu Phong lập tức ngốc lảng, hắn cứ cảm thấy mọi người nhìn hắn như thể đang nhìn quái vật. Chậm rãi xoay người, mặt gần như úp hẳn xuống nước, khom lưng đi về hướng cái thang.

Đột nhiên một bàn tay to lớn nắm lấy cổ tay hắn, kéo hắn trở lại chỗ cũ. Cung Nghị nhìn hắn, thản nhiên cười: “Đừng tự ti, so với trước kia người gầy đi nhiều rồi.”

Mới giảm béo có ba ngày, cho dù không ăn không uống cũng không thể bớt đi một lượng lớn thịt trên người, Sở Hiểu Phong biết Cung Nghị đang an ủi mình, trong lòng có chút cảm động, nhưng vẫn không khỏi khổ sở.

Hắn không muốn để cảnh sát ca ca nhìn thấy mặt yếu đuối của hắn, hơn nữa ân oán khúc mắc giữa hắn và bạn trai cũ cũng không muốn cho đối phương biết, nói cho cùng hắn mới là người bị lừa bịp.

Sở dĩ béo lâu như vậy, là vì chịu đả kích, khi chia tay tên bạn trai cũ đặc biệt tàn nhẫn nói với hắn, trong suốt nửa năm hai người quen nhau, từ đầu tới cuối căn bản chưa từng yêu hắn, trước đó thấy hắn khả ái liền nghĩ muốn vui chơi qua đường mà thôi, ai ngờ hắn phi thường bám dai, đáng nói nhất chính là hắn cứ bày ra bộ dáng trinh tiết liệt nữ, rõ ràng là nam nhân, lại không biết phóng đảng một chút, từ thủ trước cái phòng tuyến cuối cùng kia, cho nên cảm thấy chán ghét, không muốn bồi hắn nữa.

Khi mới bị bỏ rơi, hắn thật sự rất đau khổ, mua thật nhiều đồ vật nhốt mình trong nhà ăn không ngừng, ăn xong rồi lại đi mua, cứ vậy trải một mùa đông, thịt mỡ cũng rất nhanh tích tụ. Mùa đông đi qua, hắn mới dần hồi phục lại từ nỗi đau thất tình, muốn ra ngoài cho khuây khỏa lại phát hiện toàn bộ áo quần đều mặc không vừa, đứng trước gương liền thấy béo lên ít nhất hai mươi cân.

Ban đầu tâm lý hắn có điểm tự làm tự chịu, nghĩ rằng dù sao cũng không có ai cần nữa, còn giữ hình tượng làm gì, chi bằng cứ mở bụng ăn thật nhiều.

Qua mấy tháng sau, hắn lại tăng lên hơn hai mươi cân nữa, lúc này hắn đã hoàn toàn thoát khỏi bóng ma thất tình, tự soi gương mới nghĩ đến chuyện giảm béo.

Có điều giảm béo nào dễ dàng như vậy. Vận động thì hắn không có thể lực, bình thường đi vài bước liền thở hổn hển đến lợi hại, còn ăn uống tiết chế thì hắn lại không đủ nghị lực, một lúc không được ăn đã thấy khổ sở, cho nên tới giờ vẫn không giảm được bao nhiêu cân.

Hiện tại bị người cười nhạo, mà còn mất mặt trước cảnh sát ca ca, trong lòng hẳn thật sự rất khó chịu, ngực ần ần truyền đến từng trận đau đớn, như có lửa thiêu đốt.

Sở Hiểu Phong hướng về phía Cung Nghị mỉm cười, nụ cười thực mất tự nhiên, chậm rãi rút tay ra, nhỏ giọng nói: “Ta không chơi nữa, ta đi thay đồ đây.”

Thấy Sở Hiểu Phong bộ dáng ủy khuất, Cố An đứng bên cạnh nhìn không được, hướng tới nam nhân đang đứng trên bờ hồ gầm lên: “Người cái tên khốn này nói thế là sao? Xin lỗi! Lập tức xin lỗi hắn cho ta!”

Nam nhân hừ lạnh: “Ta cứ nói hắn béo đấy thì sao, hơn nữa hắn còn là đôi giày rách ta từng mang qua!”

Lời vừa nói ra, mọi người liền sững sốt mất một lúc.

Sở Hiểu Phong nhìn hai người bạn tốt, lại nhìn Cung Nghị, muốn thay chính mình làm sáng tỏ sự thật, nhưng mở miệng lại nói không ra câu nào, không kiềm nén được lắc đầu, hốc mắt rưng rưng, thiếu chút nữa chảy nước mắt.

Trầm mặc thường là khúc dạo đầu của bạo phát, A Bố mạnh mẽ vươn hai tay bắt lấy chân nam nhân dùng sức lôi xuống.

Mất thăng bằng, nam nhân bị kéo tuột xuống nước, A Bố cùng Cố An nhảy bổ vào người hắn, điên cuồng vùng tay múa chân mặc sức dẫm dẫm.

Đám bạn của nam nhân thấy hắn bị đánh, lập tức nhảy xuống hồ, bọn họ vốc người to lớn, nhắc bóng A Bố và Cố An ném lên bờ. Tiếp theo lại chuyển mục tiêu sang Sở Hiểu Phong, siết chặt quyền chuẩn bị đánh người.

Cung Nghị chắn trước người Sở Hiểu Phong, thoát nhìn bình tĩnh, nhưng trong mắt lại bùng cháy lửa giận, lạnh lùng lên tiếng: “Đánh trong nước rất vô vị, lên trên giải quyết.”

Nói xong kéo tay Sở Hiểu Phong đi ra khỏi hồ.

Nhóm người này ỷ thế đông lại to xác, căn bản không để Cung Nghị vào mắt, theo sát sau đi ra bể bơi.

Tên bạn trai cũ vẻ mặt hèn mọn nhìn Sở Hiểu Phong, không chút lưu tình cười nhạo: “Bộ dáng này của người mà cũng có thể tìm ra chỗ dựa nhanh vậy sao?”

Tiếp theo lại hỏi Cung Nghị: “Giày rách của ta mà người cũng muốn?”

Vừa dứt lời, một nắm đấm đã sấn tới mặt hắn, đầy uy lực, mạnh đến mũi hắn muốn lệch qua một bên, máu mũi tuôn ra xối xả.

Cung Nghị đảo mắt, bình tĩnh nói: “Từng người lên, hay cả đám cùng lên, các người tự quyết định đi.”

Mấy tên to con cảm thấy chính mình bị vũ nhục, nhất tề xông lên, vây lấy Cung Nghị.

Lúc mọi người lên bờ, Vệ Đình liền phát giác không điểm thích hợp, nhìn thấy tình hình kia liền vội chạy tới. Lại thấy nam nhân chảy máu mũi, lập tức hiểu được nguyên do.

Đối phương có bảy người, họ cũng bảy người, nhưng bình quân đầu người của đối phương rõ ràng cao hơn bọn hắn rất nhiều.

Trừ Trần Huyền và Cung Nghị cao hơn một mét tám, những người khác đều không cao lắm, A Bố và Cố An một mét bảy hai mét ba, Sở Hiểu Phong và Lương Băng vừa qua mét bảy, còn Vệ Đình chỉ một mét sáu lắm.

Vệ Đình trong lòng thầm tính, nên đánh thế nào mới có phần thắng đây.

Còn chưa nghĩ ra đối sách, bên kia Cung Nghị đã động thủ. Sáu đánh một, nhưng vẫn không phải đối thủ của hắn.

Cung Nghị từ nhỏ đã luyện công phu, xuất thân con nhà nòi cảnh sát, công phu quyền cước tự nhiên rất khá.

Đám thanh niên lực lưỡng xông lên, hắn né trái tránh phải, một quyền đã có thể đánh ngã một tên.

Những người khác đứng một bên nhìn đến trợn mắt há mồm, nhìn không được hoan hô hẳn.

Ngay lúc mọi người lơ là phòng bị, nam nhân bị chảy máu mũi đứng cách đó không xa lén lút hướng Vệ Đình đánh lén.

Đây là một tên lòng dạ hẹp hòi lại thù dai, Vệ Đình lần trước đã phang giầy lên mặt hắn, khiến hắn chịu sỉ nhục, hắn vẫn luôn ghi tạc món nợ này trong lòng, hiện tại đúng là cơ hội tốt để báo thù.

Hắn nhắc bổng Vệ Đình từ phía sau. Vệ Đình cả kinh, ra sức giãy giụa, mở to miệng muốn gào thét nhưng lại phát không ra bất cứ thanh âm nào.

Mọi người đều tập trung toàn bộ lực chú ý vào Cung Nghị, ngay cả Trầm Huyền cũng không phát hiện Vệ Đình gặp chuyện.

Cuối cùng đại thúc đứng một bên mới nhắc nhở hắn, nói: “Cậu nhóc vừa rồi người ôm trong lòng bị người ta tha đi rồi kìa.”

Trầm Huyền xoay người, trước mắt người người cứ qua lại loạn xạ, ánh mắt đảo quanh tìm kiếm, nhưng thế nào cũng không thấy bóng dáng Vệ Đình, trong lòng bỗng nhiên hoảng loạn, tim đập càng lúc càng nhanh, hắn một bên hỏi thăm những người xung quanh về tung tích của Vệ Đình, một bên đảo mắt tìm kiếm khắp nơi.

Có lẽ hắn quá kích động, nói chuyện không đầu không đuôi, hắn giơ tay ngang cầm mình, hỏi người khác có trông thấy một tiểu ách ba cao chưa tới cầm hắn hay không.

Trong hồ bơi có rất nhiều người vóc dáng nhỏ nhắn, mọi người cũng không biết tiểu ách ba mà hắn nói là nam hay nữ, đành phải lắc đầu.

Hồ bơi này nằm ở phía tây công viên, là hồ hơi ngoài trời được xây dựng bên trong công viên, chiếm diện tích lớn, mặt trước là bể bơi, mặt sau là một khu vườn bố trí theo lối kiến trúc cổ. Trầm Huyền thầm nghĩ Vệ Đình hẳn là bị người kia mang đến nơi vắng vẻ yên tĩnh.

Nghĩ đến đây, Trầm Huyền càng thêm lo lắng, trong đầu lóe lên vài ý niệm không hay.

Hành hạ, mưu sát, hoặc là..... cưỡng.gian!

Sải bước, chạy thật nhanh về phía khu vườn ở phía sau hồ bơi.

Qua một phen tìm kiếm, Trầm Huyền rốt cục cũng tìm được Vệ Đình ở phía sau một hòn non bộ.

Thấy một màn trước mắt, hắn vừa phần nộ lại vừa muốn phá lên cười.

Nguyên nhân phần nộ là nam nhân này lá gan quá lớn, cứ nhiên dám bắt cóc người của hắn.

Nguyên nhân muốn cười là nam nhân thật sự rất chặt vật, một tên cao to thước tám thế nhưng lại không làm gì được một cậu nhóc vóc dáng nhỏ nhắn.

Vệ Đình hết như một con thú nhỏ xù lông, cứ nhè vào người nam nhân điên cuồng cắn loạn, hai tay bấu chặt cánh tay hắn, móng tay bấm đến thịt.

Nam nhân luôn miệng ầm ĩ chửi bới, liều mạng kéo cánh tay Vệ Đình, tựa hồ muốn vứt hắn đi, mặt mày bặm trợn, nhưng trong mắt tràn ngập vẻ bất đắc dĩ, bộ dáng sắp sụp đổ.

Trầm Huyền đột nhiên nhớ lại, lần trước Vệ Đình hiểu lầm hắn là kẻ lừa đảo, cũng dùng chiêu này đối phó hắn. Bởi vì từng nếm qua, cho nên hắn coi như có được kinh nghiệm xương máu, không thể phủ nhận, loại chiến thuật tấn công loạn xạ liên miên này, thật đúng là khiến người ta phải bó tay chịu chết.

Hai bước phóng qua, tách Vệ Đình khỏi thân thể đối phương, Trầm Huyền xoa xoa nắm tay, nện cho nam nhân một trận như tử, tới khi hắn ôm đầu xin tha mới chịu ngừng lại.

Sau đó ôm Vệ Đình ra khỏi khu vườn.

Trầm Huyền vừa đi vừa hỏi: “Có bị thương không?”

Vệ Đình lắc đầu, xòe bàn tay ra cho hắn xem, trong lòng bàn tay có một dím tóc.

Trầm Huyền bật cười: “Đây là tóc hấn?”

Vệ Đình gật đầu, vô cùng đắc ý.

Trầm Huyền xoa đầu hấn, trầm mặc chốc lát, nhẹ giọng nói: “Người biết không, vừa rồi không thấy người đâu, ta suýt bị dọa chết. Nếu người xảy ra chuyện gì, ta sẽ không tha thứ cho mình, bởi vì ta đã không trông chừng người cẩn thận.”

Vệ Đình nhìn Trầm Huyền, phát hiện đối phương vẫn đang cười, nhưng lúc hấn nói lời này, trong thanh âm không hề có ý cười, giọng điệu bình đạm, ngữ khí kiên định, mang đến cho người ta một loại cảm giác rất chân thành.

Tâm cảm động sâu sắc, Vệ Đình rũ mi mắt, nhìn bàn chân mình từng bước một đi về phía trước, nhịp tim không ngừng tăng tốc, Trầm Huyền còn nói điều gì đó hấn tựa hồ nghe không rõ lắm, bên tai chỉ văng vẳng tiếng tim mình đập dồn dập.

14. Chương 14: Nhà Trầm Huyền

Tâm cứ thế rối loạn, lúc quay lại, Vệ Đình nỗ lực bày ra một bộ dáng trấn định nhoài người thoát ra khỏi vòng tay Trầm Huyền.

Trầm Huyền không để ý, nhú mi bước nhanh về phía trước, Vệ Đình cúi đầu theo sau, mái tóc phủ kín trán, đôi mắt cũng ẩn sau mái tóc, thỉnh thoảng lại liếc trộm một cái, trong lòng dường như càng thêm rối loạn, rồi lại lập tức cúi đầu thấp hơn nữa.

Hai người trở lại hồ bơi, trận ác chiến kia cũng đã kết thúc. Đám người đó bị Cung Nghị đánh cho kêu cha gọi mẹ, cuối cùng vất giò bỏ chạy.

Cố An hóa thân thành tiểu thái giám, xun xoe bên cạnh Cung Nghị, khi thì giúp hấn đầm lưng, khi thì giúp hấn bóp chân, cuối cùng, bày tỏ suy nghĩ chân thật nhất trong lòng: “Cảnh sát ca ca, dạy ta chút công phu loại xịn đi? Ban này người một chọi sáu oai thật a! Dạy ta toàn bộ những chiêu thức đó nga?”

“Được.” Cung Nghị vẫn cười đến là don hậu. Thời điểm chiến đấu, hấn tựa như một con mãnh thú hung hăng, đối đãi kẻ địch tuyệt không nương tay, mọi việc êm xuôi rồi, hấn lại khôi phục bản tính chất phác, nói chuyện ngắn gọn, hỏi gì đáp nấy, y như tên khờ.

Có thể học công phu miễn phí, Lương Bằng cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt này. Vứt lại tuýp kem chống nắng, vèo một cái đã đến bên cạnh Cung Nghị, hai mắt lấp lánh, vẻ mặt tràn ngập chờ mong: “Ta cũng muốn học.”

“Hảo.” Cung Nghị một miệng đồng ý hết thảy, quay đầu nhìn Sở Hiểu Phong, nghiêm trang hỏi: “Người học không?”

Còn có phần của ta? Sở Hiểu Phong tâm tình vẫn đang trong trạng thái cực xấu liền lập tức vui vẻ trở lại, không ngừng gật đầu: “Học a, học a, đương nhiên học a!”

Cung Nghị cười cười, vươn tay xoa xoa đầu Sở Hiểu Phong.

Sở Hiểu Phong nháy mắt liên ngáy ngốc.

Vệ Đình cũng muốn học, mở to hai mắt, hưng phấn xông về phía đám đông, nhưng mới vừa đi được vài bước đã bị Trầm Huyền lôi lại.

“Người hòa theo xem náo nhiệt làm gì? Thứ công phu mèo ba cẳng đó có gì đáng học chứ!”

Trong ngữ khí không kiên nhẫn lại nồng đậm vị dấm chua, Vệ Đình đột nhiên nhớ tới những lời Trầm Huyền vừa nói kia, tim lại đập nhanh hơn vài nhịp, ngờ ra đứng bất động tại chỗ.

Trầm Huyền nắm mở quần áo trên mặt đất lên nhét vào tay hấn: “Mau mặc quần áo rồi đi về.”

Vệ Đình nhận quần áo trực tiếp tròng lên người, thân thể vừa rồi đánh nhau bám đầy bụi đất hằn quên cả tẩy rửa lại, quần bơi ướt sũng hằn cũng quên thay nốt.

Mười hai trưa, mặt trời nóng đỏ rọi thẳng lên đầu. Chút mát mẻ khoan khoái trên người sau khi bơi đã liền bị sóng nhiệt cuộn cuộn cuốn đi hết. Cả đám ra khỏi hồ bơi, A Bó khoát tay gọi một chiếc taxi, những người khác cực kỳ ăn ý ủa vào trong xe, ngay cả tạm biệt cũng không chào một câu, bỏ lại một mình Vệ Đình ở đó.

Nhìn chiếc taxi xa dần, Vệ Đình ngốc lảng ra một lúc, quay đầu liền phát hiện Trần Huyền cũng đã mất dạng.

Kinh ngạc nhìn quanh quất, không thấy tăm hơi đối phương, sờ sờ túi, rỗng tuếch, sớm biết như vậy ban nãy ra khỏi nhà nên mang theo chút tiền tiêu vặt trên người.

Ngay lúc này bên cạnh vang lên tiếng còi xe “tín tín”, Vệ Đình quay đầu liền thấy Trần Huyền đang cau có, không kiên nhẫn ấn còi liên tục.

“Sao còn đứng đó ngơ ngác? Người có thể thông minh một chút được không? Lên xe mau!”

Lời còn chưa dứt, tiếng còi lại vang lên.

Cản trở giao thông, gây ô nhiễm tiếng ồn sẽ bị cảnh sát phạt a! Vệ Đình bất đắc dĩ trợn trắng mắt, vội nhảy lên xe.

Một cây kem đập trên đùi hấn, Trần Huyền quay đầu nhìn hấn cười: “Nực không? Mau ăn đi.”

Trong lòng có chút cảm kích nho nhỏ, Vệ Đình cũng không muốn biểu đạt ra, cầm lấy cây kem, xé bao, thè lưỡi liếm từng chút từng chút, ánh mắt đảo quanh, tránh tầm nhìn của đối phương.

Nhìn kiểu ăn này Trần Huyền ngây ngẩn cả người, trong lòng nổi lên một loại cảm giác vi diệu, như thể cái lưỡi hồng hồng kia không phải liếm kem mà là liếm trái tim hấn, như thể có một mảnh lông chim đang phe phẩy quanh trái tim hấn, khiến hấn nhột nhạo khó nhịn.

Ngạnh vật dưới thân bắt đầu phản ứng, Trần Huyền khinh bỉ chính mình, quyết liệt thu hồi ánh mắt, ác thanh ác khí lên tiếng: “Liếm cái rắm, kem chảy rồi kìa, cắn nhanh lên a!”

Vệ Đình tự dưng bị hấn rống cả người run lên, lập tức thu lưỡi về.

Ô tô phóng nhanh, qua ngã tư lại rẽ trái, Vệ Đình mới phát hiện con đường này đâu phải về nhà mình.

Kéo tay Trần Huyền, dùng ánh mắt hỏi hấn.

Hai tên trước giờ luôn ông nói gà bà nói vịt lúc này cư nhiên tâm ý tương thông, Trần Huyền bình tĩnh giải thích: “Đến nhà ta.”

Vệ Đình lập tức lộ ra vẻ mặt cảnh giác.

Trần Huyền vươn tay búng lên trán hấn hai phát: “Nghĩ gì thế hả?! Ta có thứ muốn đưa cho người, đầu óc đừng có đen tối quá được không!”

Vệ Đình sờ sờ cái trán, vừa trợn trắng mắt vừa bĩu môi, mới tỏ tình đã dẫn về nhà người? Nói kiểu này thực dễ khiến người ta hiểu lầm!

Xe tiến một tiểu khu hoa viên xa hoa. Khung cảnh tao nhã, thiết kế bày trí đều hiển hiện vẻ sang trọng quý phái, ngầm báo mọi người biết chỉ có danh gia vọng tộc, thương nhân thành công cùng đám người thượng lưu mới có thể ở nơi này. Bước ra khỏi xe, Vệ Đình do dự không dám đi về phía trước, nhìn chiếc áo thun sẫm cũ bạc màu trên người, cảm thấy mình không hợp với nơi này chút nào.

Trần Huyền đi phía trước, quay đầu lại vẫy hấn: “Đến đây a.”

Vệ Đình vẫn không nhúc nhích.

“Nhanh lên a, mau tới đây đi.”

Vệ Đình nặng nề nhắc chân bước từng bước nhỏ.

“Sao còn lề mề làm gì?” Trầm Huyền trở lại, bắt lấy cánh tay hắn, lôi hắn đi, “Người sợ hả?”

Vệ Đình gật đầu, nhìn khung cảnh lạ lẫm, trong lòng có chút hoảng hốt khó hiểu.

“Đừng nói là người sợ lát nữa sẽ diện kiến người nhà ta a? Yên tâm đi, ta ở một mình, không có gì phải sợ.”

Vệ Đình nhẹ nhàng thở phào, hắn quả thật lo lắng về vấn đề này.

“Nhanh lên, trên người ta ngứa chết được, ta muốn trở về tắm rửa.” Trầm Huyền vạch áo lên, phía sau lưng cùng trên bụng toàn là những nốt mẩn đỏ chi chít, thoạt nhìn thực kinh khủng: “Nước trong hồ bơi không sạch, hại ta làn da mẩn cảm, người vẫn chưa phát hiện trên cánh tay ta đều là từng mảng đỏ hoặch sao? Còn mặt ta nữa, cũng bắt đầu ngứa ngáy khó chịu rồi này.”

Trầm Huyền không ngừng oán giận, thầm trách Vệ Đình không quan tâm hắn.

Nhìn đối phương toàn thân đỏ hồng, Vệ Đình sinh lòng áy náy, đồng thời cũng thấy buồn cười, mảng đỏ rên mặt ngày càng rõ, còn có chút phù lên, y như bị hủy dung mạo, thoạt nhìn rất buồn cười.

Vệ Đình mỉm cười, bước nhanh hơn đi theo hắn.

Vào trong nhà, Trầm Huyền lập tức vọt vào phòng tắm, miệng còn không quên ra lệnh: “Tới phòng ngủ lấy dùm ta một bộ đồ sạch, phòng đầu tiên trên lầu hai chính là phòng ngủ của ta.”

Vệ Đình đi về hướng thang lầu, ánh mắt thỉnh thoảng đánh giá thiết kế nội thất trong nhà. Cái gì cũng có, đồ dung xa hoa, thiết bị cũng xa hoa, rõ ràng chủ nhà phi thường hưởng thụ cuộc sống. Chỉ là trên những đồ vật đó đều phủ một tầng bụi thật dày, giống như đã lâu lắm rồi không có ai ở đây. Nền nhà cũng thực bẩn, nơi nơi đều là hỗn độn dấu chân.

Bước lên thang lầu, Vệ Đình vô ý chạm một chút vào tay vịn, sờ thấy bàn tay đầy bụi.

Quay đầu nhìn đại sảnh, tro bụi phủ khắp đồ vật trong phòng, những thứ thiết bị xa hoa cũng như một đồng sắt vụn, im ắng đứng trong bóng tối, dù thấy được vị trí, lại không ai người để ý, đã sớm mất đi vẻ sáng bóng vốn có.

Là hắn lười, không muốn quét tước? Hay là nhà của những gã độc thân vốn chính là như vậy?

Vệ Đình không thể hiểu nổi.

Một người cho dù có lười thế nào cũng vô pháp buông thả để cho nơi ở của mình tệ hại đến mức này?

Như Sở Hiểu Phong chẳng hạn, phòng hắn vừa bẩn vừa lộn xộn, nhưng cách một thời gian hắn sẽ quét tước phòng ốc một lần.

Với điều kiện của Trầm Huyền, nếu bản thân không thích dọn dẹp, có thể thuê người giúp việc a, tại sao lại để một ngôi nhà hoàn hảo như thế ra đến nông nổi này?

Đi lên lầu hai, đẩy cửa phòng, Vệ Đình trong lòng sớm đã có sự chuẩn bị.

Phòng ngủ quả nhiên cực kỳ lộn xộn, trên giường chất đồng quần áo, trên bàn máy tính cạnh giường bày bừa những tô mỳ gói đã ăn xong, trên sàn trải một tấm thảm dày, có chỗ thì bị mòn, có chỗ thì bị tàn thuốc chọc thủng thành lỗ nhỏ, điều đáng mừng duy nhất là gian phòng ngủ này không bám bụi cho lắm, đồ vật đều có dấu vết sử dụng qua, mang lại chút sinh khí cho căn phòng.

Vệ Đình cầm lên một bộ đồ từ trên giường, vội vàng chạy xuống phòng tắm dưới lầu giao cho Trầm Huyền.

“Treo đồ lên cửa giúp ta.” Trầm Huyền vừa gãi vừa nói: “Người không phải rất thích Hỏa Viêm sao? Ta mua cho người một bộ tiểu thuyết từng xuất bản của hắn, trên đó có chữ ký hắn tự tay ký lên nữa đấy.”

Vệ Đình kinh ngạc há miệng, Trầm Huyền nhìn trong mắt hắn ánh lên vẻ hưng phấn, trong lòng cũng vui theo, lại nói: “Bộ sách kia đặt trên tủ đầu giường trong phòng ngủ, người tự đi lấy đi.”

Vệ Đình gật gù, xoay người chạy lên lầu.

Tiểu thuyết của Đại Thần, đích thân Đại Thần kí tên, đây là thứ mà Vệ Đình luôn tha thiết cầu mong.

Khi hần ôm quyển tiểu thuyết, còn chưa kịp cẩn thận lật xem, vô tình phát hiện dưới cái gối có một quyển sách.

Quyển sách không phổ biến lắm, ít người xem, nhưng nó mang ý nghĩa đặc biệt, nó đại diện cho tấm chân tình của một người đối với một người khác.

Bìa sách in bốn chữ đậm nét vô cùng chói mắt — Thủ ngữ Trung Quốc.

Lòng dâng lên một cổ ả ả ả, Vệ Đình là người đặc biệt dễ cảm động, hốc mắt từng đợt nóng lên, hần mỉm cười, nhét lại quyển sách bên dưới cái gối.

Trong lòng tự nhủ, đối phương tốt với mình như thế, cũng nên làm gì đó để báo đáp.

Đem bát không ném vào thùng rác, thủ thế “Đình Đình cố lên” ^^!, bắt đầu quét tước căn phòng.

Phân loại quần áo, sạch thì bỏ vào tủ đồ, bẩn thì chất một bên đợi lát nữa đem giặt.

Dọn dẹp lại đồng tạp vật trên bàn, trong phòng trong nhất thời nhìn thuận mắt hơn.

Mở máy hút bụi đẩy khắp phong hút sạch ả ả bụi trên thảm, rồi lau lại bằng giẻ thêm một lần nữa. Áo gối, chăn màn, drap giường đều đổi hết, còn tháo cả rèm cửa xuống.

Trong phòng rực rỡ hần lên, nhìn kiệt tác của chính mình, Vệ Đình hài lòng nở nụ cười, ôm đồng quần áo bẩn cùng rèm chăn đi vào nhà vệ sinh trong phòng.

Trầm Huyền tắm rửa xong đi lên phòng mình liền thấy Vệ Đình đang ngồi xổm trong nhà vệ sinh giặt drap trải giường, lại nhìn quang cảnh trong phòng, kinh ngạc cười toét đến mang tai.

Hần hoàn toàn không nhớ căn phòng này đã bao lâu rồi không quét tước, đừng nói đến bẩn không chịu nổi, dọn dẹp lại nhất định tốn không ít công phu.

Trầm Huyền lẳng lẳng đứng ở cửa, nhìn Vệ Đình cật lực chà xát giặt giũ tắm drap, tuy trên trán đã bết vài sợi tóc ướt ả ả mồ hôi, nhưng hần không hề ngừng tay, cho đến khi mồ hôi sắp chảy vào mắt, hần mới nhấc tay quệt đi một chút, sao đó lại vùi đầu giặt giũ.

Trầm Huyền đột nhiên cảm nhận được cái gọi là không khí gia đình ả ả ả, trước đây hần vẫn xem nơi này chỉ là nơi nghỉ chân, như một khách sạn không hơn không kém, một mỗi sẽ trở về nghỉ ngơi, lúc thanh tỉnh căn bản không muốn ở đây dù chỉ một lát.

Ba mẹ hần trong đầu chỉ có sự nghiệp, đối với chuyện của hần chẳng hề quan tâm, cho rằng chỉ cần tạo cho hần cuộc sống tốt nhất, hần sẽ vui vẻ.

Hơn mười căn biệt thự, hần muốn ở đâu thì ở. Tiền chu cấp từng xấp dày, hần muốn xài thế nào cứ xài. Bọn họ trước giờ chưa từng hỏi qua hần thật sự muốn gì.

Hần không thèm quét tước nhà cửa, tiền cấp bao nhiêu hần tiêu bấy nhiêu, một chút cũng không biết tiết kiệm. Hần từng muốn dùng cách này khiến ba mẹ để ý đến mình, sự thật chứng minh suy nghĩ của hần quá ngây ngô, đối với loại hành động phá sản này của hần, ba mẹ chọn cách nhắm mắt làm ngơ.

Mỗi đứa trẻ đều trải qua thời kỳ nghịch phá, mẹ hần thường bảo thời kỳ trái tính trái nết của hần đến sớm hơn so với người khác, hơn nữa còn kéo dài, đã hai mươi một tuổi rồi mà vẫn chưa biết suy nghĩ chín chắn.

Lúc mẹ hần nói lời này, trong lòng hần không biết có bao nhiêu ả ả ả. Có lẽ chỉ cần cứ tiếp tục ả ả ả, tiếp tục làm một kẻ vô dụng, ba mẹ sẽ lại để ý đến mình.

Từ nhỏ đến lớn, hần sớm quen cô đơn, quen một người một cõi. Tính tình hần quái đản, không cần bạn bè, mãi cho đến khi Vệ Đình đột nhiên bước vào cuộc sống hần.

Vệ Đình trên diễn đàn muốn làm quen hần, hần vốn tưởng rằng đối phương chỉ là nhất thời hứng thú, nếu không được sẽ từ bỏ.

Có điều sự tình không như hần nghĩ, Vệ Đình kiên trì suốt một tháng trời.

Loại tinh thần bám riết không từ bỏ này khiến hần bị lay động, mới để lại email của mình.

Hai người quen sau, hắn từng lo lắng Vệ Đình sẽ không chịu được tính cách thất thường của hắn. Bên nhau một thời gian, hắn mới phát hiện mình lo lắng dư thừa, Vệ Đình căn bản không ngại, cam tâm tình nguyện làm người hầu bé nhỏ cho hắn, nhu thuận nghe lời, cực kỳ thỏa mãn thói ham hư vinh của hắn.

Hắn bình thường thích nhất chính là xem lại phần lưu trữ những cuộc trò chuyện giữa hắn và Vệ Đình, từng câu từng lời hắn đều ghi tạc trong đầu.

Cuộc sống có nơi nương tựa, hắn tuyệt không cảm thấy tịch mịch, hắn biết Vệ Đình sẽ luôn ở bên hắn.

Trầm Huyền rón rén đi vào nhà vệ sinh, nhắc bóng Vệ Đình từ phía sau, áp mặt lên mái tóc hắn, nhẹ giọng nói: “Đồ ngốc, trong nhà có máy giặt mà.”

Vệ Đình vùng vẫy muốn thoát ra, Trầm Huyền lại ném hắn lên giường, rồi nhào lên luôn.

Hai người mặt đối mặt, Trầm Huyền đặt toàn bộ trọng lượng cơ thể mình trên người Vệ Đình, ngẩng đầu, nhìn vào mắt hắn nói: “Người không được làm chuyện có lỗi với ta.”

Vệ Đình cảm thấy mờ mịt, tên này quả nhiên tư duy không tầm thường.

“Đáp ứng nhanh đi a.” Thấy Vệ Đình không phản ứng, Trầm Huyền thúc giục: “Gật đầu mau lên a.”

Vệ Đình bị ép gật đầu.

“Không cho lăng nhăng, không cho thích người khác.”

Lại nữa, lại nữa, người có thể dừng ầu trĩ như vậy nữa được không?!

Vệ Đình đảo mắt sang phía khác, mặc kệ hắn.

Trầm Huyền nhất quyết không tha: “Dừng nói người thích lăng nhăng a?”

Vệ Đình nhe nanh làm mặt quỷ.

Trầm Huyền bị kích thích, vươn tay véo má Vệ Đình, véo đến biến dạng.

Vệ Đình tức giận, co chân chuẩn bị đá bay hắn.

Lúc này điện thoại đặt trên tủ đầu giường reo lên.

Trầm Huyền nhào người nhìn số điện thoại hiện thị bên trên, không khỏi nhíu mày.

15. Chương 15: Chút Mâu Thuẫn Nhỏ

Điện thoại réo liên tục, Trầm Huyền làm ngơ, nghe cũng giả bộ như không nghe, nằm úp trở lại lên người Vệ Đình, tiếp tục lải nhải.

Vệ Đình cực kỳ bất đắc dĩ, một tay chỉ vào điện thoại, một tay đẩy hắn ra, ý bảo hắn mau tiếp điện thoại.

“Ta nói chuyện nghiêm túc với người!” Trầm Huyền cao giọng cường điệu, thấy Vệ Đình xoay đầu sang một bên mới ấn phím loa, gắt gỏng: “Người gọi ta làm gì?!”

Loại này khuếch đại âm thanh hiệu quả không tồi, vang như loa, một giọng nữ ôn hòa từ điện thoại truyền ra, ngữ điệu thoải mái, mang theo ý cười.

“Huyền Huyền, người đang ở nhà a, ta gọi vào di động người như thế nào lại không có người tiếp?”

“Không nghe thấy, di động ta ném dưới lầu rồi.”

“Nga, người ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, có việc gì nói mau.”

Người bên đầu dây kia trầm mặc trong chốc lát mới nói: “Lần sinh nhật này của người ta và lão ba người bạn không về được, người muốn cái gì, ta mua cho người.”

Trầm Huyền dường như đã sớm liệu được, hừ lạnh một tiếng, cười nhạt: “Người làm việc tới lúc lẩn rồi sao? Sinh nhật ta đã qua lâu rồi, hơn nữa cũng có người giúp ta tổ chức, hẳn đối với ta rất tốt, không giống các người, hư tình giả ý. Nhân tiện nói cho người biết, hẳn là bạn trai của ta, ta đời này ở bên hẳn, chuyện nói dối tông đường đừng tìm ta, các người sớm sinh thêm một đứa con trai đi.”

Dứt lời liền dứt khoát gác máy.

Đoạn đối thoại này Vệ Đình nghe không sót một chữ, đột nhiên có chút thương cảm cho Trầm Huyền. Có lẽ hẳn thiếu tình thương của cha mẹ nên tính cách mới trở nên bất hảo như vậy.

Không có đứa trẻ nào trời sinh hư hỏng, tính cách khiếm khuyết hơn phân nửa là do hoàn cảnh hoặc nhân tố gia đình tạo thành.

Thương cảm thì thương cảm, nhưng thái độ hẳn đối với ba mẹ, Vệ Đình không đồng tình chút nào.

Ba mẹ hẳn tuy không ở bên cạnh, nhưng vẫn là thực lòng quan tâm hẳn. So với kẻ không cha không mẹ này, hẳn đã hạnh phúc lắm rồi.

Nếu có thể nói chuyện, Vệ Đình thật muốn giáo huấn hẳn một chút, để hẳn nhận thức được sai lầm của mình, sau này hảo hảo hiếu kính với ba mẹ.

Trầm Huyền không đoán được suy nghĩ trong Vệ Đình, thấy hẳn bộ dáng không hài lòng liền mất hứng. Một bên véo má hẳn một bên quát: “Hoàn hồn đi a, ta có lời muốn nói với người.”

Vệ Đình nhìn hẳn, chờ hẳn tiếp tục nói.

Trầm Huyền trở người, nằm sang một bên giường, lại kéo Vệ Đình vào lòng: “Tuần sau là sinh nhật ta, người mừng với ta nga.”

Vệ Đình gạt đầu, ngoài mặt nhu thuận nhưng thật ra trong lòng mắng ầm lên: Người thật là vô lại! Sinh nhật rõ ràng chưa tới, lại nói dối đả kích mẹ người, nhớ nhằm ngày sinh nhật của con trai, mẹ người hẳn khổ sở lắm a!

“Ngoan!” Trầm Huyền hài lòng cười, ra vẻ đại gia lên tiếng: “Đừng quên chuẩn bị quà cho ta đó.”

Vệ Đình lại gạt đầu, tiếp tục bức xúc: Còn có loại mặt dày chủ động đòi quà sao?!

“Người chưa biết ta thích cái gì phải không?” Trầm Huyền nghĩ nghĩ nói: “Ta cái gì cũng không thiếu, người cũng đừng tốn tiền mua quà cho ta, tặng thứ gì có ý nghĩa ấy.”

Có ý nghĩa.....

Vệ Đình cảm thấy thật khó bắt kịp ý tưởng của hẳn.

“Tự người nghĩ đi, phải có ý nghĩa, lại không quá tốn kém.”

Tên này nghiện tự sướng hay sao ấy! Vệ Đình bĩu môi, vừa có ý nghĩa lại không quá tốn kém, này còn không phải là ép buộc người ta sao!!

Vệ Đình rất bội phục Trầm Huyền, hẳn quả thật có niềm đam mê “hâm lại”, nói xong chuyện này liền quay trở lại đề tài dở dang ban nãy, hẳn lại bắt đầu lải nhải quy tắc làm người yêu của hẳn.

Không được lăng nhăng.....

Không được thích người khác.....

Không được làm chuyện có lỗi với hẳn.....

Mấy câu đó cứ tuần hoàn, y như cái máy tua đi tua lại, Vệ Đình nghe đến ngủ gà ngủ gật. Trầm Huyền cũng không cho hẳn ngủ, banh mi mất hẳn ra, kể chuyện của bản thân.

Thích ăn món gì, thích chơi trò gì, thích màu gì..... Chuyện lớn nhỏ gì đều nói luôn một hơi. Vệ Đình càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, hẳn cùng tỉnh ca ca lại sao lại có sở thích giống nhau như thế?!

Hai người đều thích màu đen, thích ăn sầu riêng, ngay cả game online cũng không khác nhau.

Tính cách tương tự, sở thích như nhau, Vệ Đình suýt nữa nghĩ hẳn chính là Tĩnh ca ca .

Vệ Đình còn nhớ rõ lúc ấy trên mạng Tĩnh ca ca nói hẳn thích ăn sầu riêng, Vệ Đình còn cười nhạo hẳn một phen. Sầu riêng thôi thối, còn có mùi như than, hương vị quả thực khiến người ta khó mà nuốt trôi. Tĩnh ca ca lại không nghĩ vậy, hẳn nói sầu riêng là loại thực vật tuyệt nhất trên thế gian, dinh dưỡng phong phú, mùi vị độc đáo, không hổ là vua trái cây.

Cùng một lời nói, Trần Huyền cũng thốt ra một lần. Vệ Đình bắt đầu hoài nghi hẳn với Tĩnh ca ca chính là anh em song sinh thất lạc nhiều năm.

Trần Huyền đã quen với tật lơ đãng của Vệ Đình, lại véo má hẳn, lời tư tưởng hẳn trở về hiện thực, đột nhiên ghé mặt sát lại, thần thần bí bí nói: “Hôm sinh nhật ta sẽ cho ngươi một kinh hỉ, đến lúc đó ngươi nhất định sẽ rất vui!”

Vệ Đình mắt tròn trắng, không thèm đáp lời hẳn.

Khí trời nóng bức hai người lại ôm nhau, cả người đầy mồ hôi. Vừa rồi nghe Trần Huyền nói, Vệ Đình căn bản không phát giác tư thế bọn họ có bao nhiêu ái muội.

Cho đến lúc hơi thở Trần Huyền phả ra trên mặt hẳn nóng hổi, hẳn mới ý thức được hành động của bọn họ lúc này đã vượt xa giới hạn bạn bè.

Trần Huyền ôm hẳn, nhưng hẳn tuyệt không bài xích. Trần Huyền véo má hẳn, hẳn lại cảm nhận được tư vị sùng nịch trong đó, được người quan tâm, yêu thương, là loại tư vị ngọt ngào khi được che chở.

Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một tia bất an, Vệ Đình cuống quýt ngồi dậy, cúi đầu chỉnh chu lại quần áo. Hẳn cảm thấy có lỗi với Tĩnh ca ca, cứ nhiên ôm ấp với một người chỉ mới quen nhau có năm ngày. Ở một nơi xa lạ lắm, thoải mái nằm trên giường người khác, hưởng thụ hảo đãi của người ta, đã thế, một chút ngưỡng chừng cũng không cảm thấy.

Vệ Đình vơ lấy cây bút đặt lên bàn, viết vài chữ trong lòng bàn tay, tiếp theo vươn tay cho Trần Huyền xem: Ta phải về nhà.

“Đợi lát nữa hãy về.” Trần Huyền rời giường: “Đi tắm trước đã, vừa rồi ngươi đổ mồ hôi quá trời.”

Vệ Đình lắc đầu, lại viết trong tay: Ta về nhà tắm sau.

“Bảo ngươi tắm thì ngươi phải đi tắm, đừng nhiều lời vô nghĩa.” Thấy Vệ Đình còn viết nữa, Trần Huyền có điểm mất kiên nhẫn, không nói không rằng ôm hẳn đi tới phòng tắm, còn tự tay lột đồ hẳn.

Vệ Đình không phải đối thủ của Trần Huyền, giây giữa vô ích, hai phát đã bị lột sạch.

Nhìn thân thể nhỏ nhắn trắng trẻo non mềm trước mắt, Trần Huyền nhếch miệng cười vô lại, vừa tự cởi quần áo vừa nói: “Ta cũng đổ mồ hôi rồi, chúng ta cùng tắm đi.”

Vệ Đình giận dữ, ngón tay viết lên bờ ngực hẳn hai chữ to đùng: Lưu manh!

“Uy, ngươi cũng không phải nữ nhân, còn sợ ta cưỡng gian ngươi a?”

Vệ Đình ôm quần áo đi ra ngoài.

Trần Huyền lôi hẳn trở về, thấp giọng uy hiếp: “Không được phản kháng! Nếu không ngoan ngoãn nghe lời ta, ta liền cưỡng gian ngươi thật đấy!”

Vệ Đình quyền đấm cước đá, điên cuồng giãy giụa.

Bị trúng vài quyền, Trần Huyền cũng nổi giận, áp Vệ Đình vào tường, một tay chống tường, một tay chế trụ vai hẳn: “Là ngươi ép ta! Có tin ta lập tức ăn ngươi không hả?!”

Vệ Đình bất động, giận tái mặt, biểu tình trở nên khó coi.

Trần Huyền nghĩ hẳn sợ hãi, đang khoái chí, đột nhiên thấy một cái chân hướng tới hạ thân mình đạp một phát.

Trong lòng thầm hô không ổn, lại không kịp tránh, bàn chân liền thân mật tiếp xúc với tiểu đệ đệ, Trần Huyền ôm hạ thân, gặp người nhảy tới nhảy lui, miệng còn phát ra tiếng rên thống khổ thảm thiết.

Vệ Đình vẽ mặt bình tĩnh đẩy hẳn ra ngoài, không hề tổn chút sức, sau đó nhanh nhẹn khóa cửa lại, nhàn nhả tự đắc tắm rửa kỳ cọ, trong lòng vô cùng thống khoái.

Tắm rửa xong, Vệ Đình ôm một thau quần áo đi ra, nhìn Trần Huyền, trộm cười. Đối phương như bị hoá đá ngồi ở đầu giường, vẽ mặt còn đen hơn cả đáy nồi.

Đi tới vỗ vai hắn, đem đồng quần áo cùng chăn màn đã giặt sạch đưa trước mặt hắn.

“Đừng có chọc ta!” Trần Huyền rạp người lên giường, quay lưng về phía Vệ Đình không nhúc nhích.

Hắn thật sự nổi giận rồi sao? Vệ Đình buông thau đồ, hai tay chống giường, nhào người nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Trần Huyền lập tức vùi mặt vào trong gối.

Vệ Đình lay lay hắn một phen, hắn không để ý tới. Lại đẩy, vẫn là không để ý tới. Bất đắc dĩ thở dài, ôm thau đồ đi ra ngoài.

Vừa rồi sau khi vào nhà, Vệ Đình phát hiện phía trước phòng khách có cái bàn công nhỏ, nơi đó hẳn là có thể phơi quần áo.

Còn chưa ra khỏi phòng ngủ, Trần Huyền nhảy khỏi giường, lớn tiếng chất vấn: “Người đi đâu vậy? Định về nhà sao? Đánh ta đã cũng không thêm an ủi một chút, lương tâm người bị chó tha mất rồi hả?”

Gặp phải kẻ cố tình gây sự, tốt nhất nên phớt lờ hắn, Vệ Đình ôm thau tiếp tục đi lên phía trước.

Trần Huyền theo sát: “Ách! Người còn không thêm đếm xỉa ta? Đánh người còn cư nhiên ra vẻ đúng lý hợp tình, con người người thế nào lại như vậy a!”

Vệ Đình ngoáy ngoáy lỗ tai.

Trần Huyền tiếp tục oán giận: “Chỗ đó không thể đá a! Đau chết mất, căn cứ địa của ta thiếu chút nữa thành đồ bỏ rồi!”

Vệ Đình gật đầu cho có lệ.

“Ta chỉ đùa người chút thôi, ta cũng không phải cầm thú! Sao có thể thật sự cưỡng gian người!”

Vệ Đình trong lòng gào thét: Người mà dám động thủ, ta cho người tuyệt tự!

“Ta không biết, người phải bồi thường ta.”

Vệ Đình dừng bước nhìn hắn, dùng ánh mắt hỏi.

Trần Huyền ghé mặt sát lại: “Hôn ta một cái.”

Vệ Đình một chưởng đánh văng hắn ra.

Trần Huyền lại sấn tới: “Không hôn cũng được, vậy người cho ta hôn một cái.”

Vệ Đình trợn trắng mắt.

“Hôn chỗ nào nhỉ?” Trần Huyền đảo mắt quét trọn khuôn mặt Vệ Đình, vươn tay vén tóc hắn: “Hôn trán đi.”

Khuôn mặt tuần tú áp đến gần, đôi môi truyền đến cảm giác mềm mại, chậm rãi lan tỏa rồi thấm vào, như ngọn lửa cháy bỏng, thiêu đốt nội tâm. Vệ Đình phút chốc mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn đối phương, muốn đẩy hẳn ra, nhưng phát hiện chính mình tựa như bị yểm trụ, cả người không thể nhúc nhích.

Trần Huyền không hề được voi đòi tiên, hôn vài giây liền ngẩng đầu lên, một tay đoạt lấy thau đồ trong tay Vệ Đình: “Ta đi phơi quần áo, người đi lấy sách, hảo hảo phơi xong chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Đầu sỏ gây chuyện ôm thau đồ nghênh ngang bỏ đi, để lại Vệ Đình vẫn đang trong trạng thái hóa đá tại chỗ.

Rời khỏi nhà Trần Huyền, Vệ Đình vẫn chưa hoàn hồn lại, Trần Huyền nói gì với hắn, hắn cũng không để ý tới, ngẩn ngơ nhìn phong cảnh ngoài cửa xe.

Trần Huyền biết mình đã dọa hắn, nhưng cũng không cần phải ngạc nhiên thế chứ, chẳng qua chỉ là một nụ hôn thôi mà, hôn một cái đầu mất đi miếng thịt nào. Ngẫm lại, có lẽ đây là nụ hôn đầu tiên của hắn, nên hắn mới có thể cảm thấy bối rối?

Nghĩ đến đây Trần Huyền liền vui vẻ hẳn lên, nụ hôn đầu đời của Vệ Đình là thuộc về hắn!

Trần Huyền một bên lái xe một bên an ủi: “Người tuyệt không phải chịu thiệt, đây cũng là nụ hôn đầu tiên của ta, ta đem nụ hôn đầu tiên hiến dâng cho người, người nên cao hứng mới đúng a.”

Nghe hắn nói xong, Vệ Đình dở khóc dở cười, cuối cùng có phản ứng, tận lực véo tay hắn một cái, xem như đòn trừng phạt hắn.

Bị cướp đi nụ hôn đầu tiên, Vệ Đình cũng quá không để ý. Chỉ là nụ hôn này đã nhiễu loạn tâm hắn, khoảnh khắc Trần Huyền kề môi lên trán mình, hắn thế nhưng đã xao động, Trần Huyền càng đối xử tốt với hắn, lòng hắn càng xao động lợi hại hơn. Hắn thích Trần Huyền tự tung tự tác trước mặt hắn, hắn không thể nói chuyện, không thể phụ họa đối phương, đối lại là người khác nhất định sẽ cảm thấy không chút thú vị. Nhưng Trần Huyền lại không như thế, hề mở miệng là y như súng liên thanh, lưỡi nhai không ngừng, trong đầu hắn còn có rất nhiều ý tưởng cổ quái, cho nên hắn hay nói chuyện trượt quớt, lại thích đoán bừa lung tung. Hắn cứ tự hỏi tự đáp, Vệ Đình chỉ cần yên lặng lắng nghe, hắn liền cảm thấy thỏa mãn. Hai người ở cùng nhau tuyệt không nhàm chán, một tên ham nói cùng một tên ách ba có vẻ là một cặp trời sinh, một thích nháo, một lắng nghe, tuy không thể dùng ngôn ngữ trao đổi, nhưng chỉ cần một ánh mắt đã có thể đọc được suy nghĩ cùng cảm nhận của nhau. Sự ăn ý giữa hai người, chỉ có chính họ mới có thể hiểu được.

Cứ đà này, tương thành thế nào cũng bị công phá. Vệ Đình là một người trọng tình cảm, Trần Huyền tuy đối với hắn rất tốt, nhưng cũng rất bá đạo, hắn có chút không kham được. Hắn tự nhủ trong lòng, không thể có lỗi với Tình ca ca.

Xe đỗ trước một siêu thị điện máy, Trần Huyền nói với Vệ Đình: “Ta mua cho người một cái di động nga.”

Vệ Đình liên tục xua tay, hắn không muốn được tặng một thứ tốn kém như vậy, hơn nữa hắn cũng không dùng được di động.

Trần Huyền hiểu được suy nghĩ của hắn, lái xe đến trước showroom: “Xuống xe mau, di động không phải chỉ để gọi điện thoại, còn có thể lên mạng và nhắn tin, có di động bất luận làm gì cũng tiện hơn.”

Vệ Đình cảm thấy hắn nói có lý, nhưng vẫn ngồi yên trên xe không nhúc nhích, di động có thể tự mình mua, hắn không nợ Trần Huyền quá nhiều.

Trần Huyền cau có, mở cửa xe lôi Vệ Đình ra: “Người như thế nào luôn không nghe lời? Đừng cãi ta, ta không khổng chế được bản thân đâu.”

Vệ Đình sợ hắn phát hỏa tại chỗ, lập tức theo hắn bước vào siêu thị điện máy.

Trần Huyền giúp Vệ Đình chọn một chiếc di động dạng thanh. Bàn phím lớn, thích hợp nhắn tin, ống kính chụp ảnh pixel cao, lập tức lắp sim của mình vào, đầu ghé sát vào đầu Vệ Đình ấn phím chụp chung một bức.

“Cái này đi.” Chả buồn hỏi tới ý kiến Vệ Đình thế nào đã trả tiền cho nữ nhân viên bán hàng.

Tiếp theo mua một cái sim mới, nhập số của hai người vào di động của nhau, hắn mới lái xe đưa Vệ Đình tới một quán ăn nhỏ.

Gọi món xong, Vệ Đình cầm di động chậm rãi thưởng thức, trong lòng rất vừa ý, kiểu dáng đơn giản, nhưng đa tính năng, cho dù hắn không thể gọi điện thoại, cũng có thể tải xuống một ít trò chơi thành máy chơi game.

Vệ Đình bấm vài chữ vào bản tin nháp, đưa tới trước mặt Trần Huyền.

Trần Huyền nhìn rồi nói: “Hiện tại người là bạn trai của ta, cho nên không cần bồi thường ta.”

Vệ Đình nhấn tiếp: Như vậy sao được! Ta trả tiền hoa lại cho người, còn có tiền mua cái di động này nữa.

Trầm Huyền nhìn hẩn, bình tĩnh hỏi: “Người có ý gì?”

Vệ Đình vốn định nói cho hẩn biết thật ra mình cho tới bây giờ vẫn không xem hẩn là bạn trai, nhưng lại cảm thấy làm vậy có hơi tàn nhẫn, nghĩ nghĩ ần câu tiếp theo: Ta không muốn nợ người quá nhiều.

Trầm Huyền nói: “Là ta tự nguyện, người không cần phải gia tăng gánh nặng tâm lý cho bản thân.”

Vệ Đình nóng lên, tiếp tục ần: Chúng ta không quen không biết, ta không thể đòi hỏi người này nợ, nếu người không cần tiền, cái di động này ta cũng không cần.

Nhìn đoạn tin này, Trầm Huyền giận tái mặt không nói thêm lời nào, không khí trầm mặc trong nháy mắt bao phủ lấy hai người.

Vệ Đình cảm thấy lời nói vừa rồi có chút quá đáng, thời gian quen nhau tuy không lâu, nhưng hai người ở chung thực hòa hợp, hơn nữa Trầm Huyền đối với mình tốt như vậy, nhìn câu kia hẩn nhất định sẽ rất buồn lòng?

Lại lách cách ần phím, chuẩn bị an ủi hẩn.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng vang thật lớn, Vệ Đình cả kinh, ngẩng đầu liền thấy Trầm Huyền đang rảo bước đi ra ngoài, ghé ngã xuống bên cạnh chân bàn.

Vệ Đình hoảng hốt, nhắc chân đuổi theo, còn chưa chạy đến cửa liền bị nhân viên ngăn lại, đòi hẩn thanh toán. Ngặt nổi trên người hẩn không mang theo tiền, lại không thể mở miệng giải thích với người ta, ngóng cổ đã thấy chiếc xe thể thao màu đỏ phóng đi mất rồi.

Trong lòng ần ần từng đợt khó chịu, Vệ Đình gục đầu, nhấn tin cầu cứu Cố An, nhờ hẩn đem tiền lại đây.

Không lâu sau, Cố An đã chạy đến, thanh toán xong tiến tới cạnh Vệ Đình, bắt đầu điều tra: “Tiểu chủ nhà, người không mang theo tiền còn mò vào quán ăn làm gì a? Rồi cái di động trên tay người ở đâu ra thế?”

Vệ Đình ra dấu, giải thích đại khái một chút.

Cố An cảm giận bất bình: “Tên họ Trầm kia không chút suy nghĩ bỏ người chạy mất thật sao? Hoàn hảo người nhớ số của ta, nếu không người ta tưởng người ăn quýt, gô cổ người về đồn thì khổ!!”

Trong lòng khó chịu, Vệ Đình không muốn tiếp tục vấn đề này nữa, cúi gằm mặt bước nhanh ra phía trước.

Cố An gọi hẩn lại: “Tiểu chủ nhà, theo ta đi mua một cái máy ảnh kỹ thuật số đã nào.”

Vệ Đình quay đầu ra thủ ngữ: Người không phải đã có rồi sao?

“Đừng nhắc nữa, cái máy ảnh kia bị Trầm Huyền cướp đi rồi.”

Vệ Đình buồn bực: Hẩn sao lại muốn chiếm máy ảnh của người?

Cố An bỗng nhiên ý thức được mình lỡ miệng, ấp úng: “Ta... ta cũng không biết, việc này người hỏi hẩn đi.”

Hai người đã trở mặt, còn hỏi cái rắm gì a! Một cảm giác mất mát thật lớn quét qua, Vệ Đình mím môi, có chút khổ sở.

Mua máy ảnh xong, về đến nhà, Vệ Đình mở cửa tiếp tục việc buôn bán.

Khí trời oi bức, hoa héo đi không ít. Vệ Đình đau lòng chết đi được, mấy hôm nay cùng Trầm Huyền vui đùa bên ngoài, hẩn cư nhiên quên bẵng đi việc chăm sóc hoa, nếu thường xuyên tưới nước một chút, tia bớt những nhánh khô héo một chút, hoa sẽ không úa tàn nhanh như vậy.

Đem hoa khô đi chôn, Vệ Đình ngồi xỏm trước cửa hàng, ngẩn người nhìn xa xăm.

Một buổi chiều cứ thế trôi qua, suốt khoảng thời gian này có vài người khách đến mua hoa, biểu hiện của hẩn coi như nhiệt tình, khách đi rồi, hẩn lại ngơ ngẩn ngồi xỏm trước cửa, thi thoảng đảo mắt ngó quanh quất, hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng Trầm Huyền.

Cơm tối xong xuôi, Vệ Đình liền trở về phòng, muốn viết văn tiếp, nhưng trong đầu cứ loạn cào cào, ngồi lý trước máy tính suốt hai tiếng đồng hồ, thế mà một chữ cũng rặn không ra. Lại vào QQ gửi một đồng tin nhắn cho Tĩnh ca ca, nhưng không thấy trả lời.

Trong lòng trống trải, Vệ Đình tắt máy tính, ngã người lên giường, lăn qua lăn lại vài vòng tìm tư thế thoải mái để ngủ, có điều mắt cứ mở khao khao.

16. Chương 16: Chính Thức Đi Làm

Đêm nay Vệ Đình thật sự ngủ không yên.

Cửa sổ phòng ngủ đối diện với một khoảng đất trống, khuya rồi mà hàng xóm sát vách lại tụ tập bạn bè ra đó uống rượu chơi cầu cơ, đã vậy còn cãi nhau, khiến hấn không tài nào nhắm mắt ngủ được.

Đoàn quân muỗi cũng vào cuộc giúp vui, lớn vồn vo ve xung quanh hấn, thỉnh thoảng còn đốt hấn mấy phát.

Vô phương ngủ được, bật đèn, rời giường, Vệ Đình tay cầm cây vợt muỗi, nhảy lên nhảy xuống trong phòng diệt muỗi.

Tận hai giờ sáng đám người say xỉn kia mới giải tán, muỗi cũng gần như bị tiêu diệt hết. Vệ Đình lau mồ hôi, lê dép bước vào phòng tắm.

Đứng dưới vòi sen, nhìn trên người sưng đỏ từng mảng nhờ phúc muỗi đốt, hấn lại nghĩ tới Trầm Huyền.

Trước đó hấn đã tra cứu trên mạng, những nốt hồng hồng trên người Trầm Huyền gọi là mề đay, là một loại bệnh ngoài da thông thường, chỉ cần bôi thuốc lên sẽ khỏi.

Buổi chiều khi Trầm Huyền tắm rửa xong không có bôi thuốc, sau đó bọn họ liền ra ngoài, sau đó nữa Vệ Đình lại chọc hấn nổi giận bỏ đi.

Với tình hình của hấn, làm sao biết thế nào là tự chăm sóc bản thân. Nhà cửa bừa bộn, đói bụng ăn mì gói, làn da mẫn cảm nhất định cũng không để ý tới.

Nên nhắn tin nhắc nhở hấn, hay là nên mua thuốc mỡ đem đến tận nhà hấn?

Vệ Đình cật lực lắc đầu, cảm thấy cả hai ý tưởng này đều không hay cho lắm, hiện tại đã hơn hai giờ sáng, nói không chừng hấn đã sớm ngủ rồi.

Lau người xong trở lại phòng ngủ, Vệ Đình rót vào tay chút tinh dầu, thoa đều lên thân thể, tiếp theo ngồi trên giường nghịch di động.

Vô tình mở ra thư mục ảnh, tinh tế ngắm bức hình hai người chụp chung hồi chiều.

Hai cái đầu ghé sát nhau, một tên cười đến vui vẻ, một tên trừng mắt, nhe nanh, y như tên ngốc.

Vệ Đình đưa ngón tay trạc trạc khuôn mặt tươi cười kia, vừa trạc vừa oán giận trong lòng.

Cười cái rắm ấy! Khó coi chết đi được!!

Trạc người này! Trạc chết người này!!

Bại hoại! Vương bát đản!!

.....

Ba giờ mười lăm phút sáng, Vệ Đình bắt đầu buồn ngủ, ngã người lên giường, ngáp dài, tay ấn điện thoại, soạn một đoạn tin nhắn cho Trầm Huyền.

Ngủ chưa? Trên người còn ngứa không? Chỗ đó... còn đau không? Thực xin lỗi!

Tin nhắn đang gửi đi.....

Vệ Đình đột nhiên tỉnh táo lại.

Trời a! Ta đang làm gì thế này!

Chỗ đó còn đau không?! Câu hỏi này thật quá dâm dăng a! T_T

Vội vã ấn phím hủy gửi tin, trên màn hình lại hiển thị tin nhắn gửi đi thành công.

Vệ Đình khóc không ra nước mắt, không ngừng vò đầu bứt tai.

Lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên, hại hắn muốn đứng tim, nhìn lại liền thấy cái tên trên màn hình — cục nợ!

Bị hoảng hốt, Vệ Đình luống cuống tay chân tắt nguồn luôn điện thoại, ngẫm lại vẫn là cảm thấy có chút không an toàn, quyết liệt tháo cả pin ra.

Tiếp theo, nhắm mắt lại, đếm cừu, ngủ.

Bị đánh thức, cục nợ nào đó giờ di động lên, cảm thấy mặc danh kỳ diệu, gọi trở lại thì: Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

Cục nợ rống giận: “Tiểu tử thúì, ngươi cư nhiên dám đùa giỡn ta!!!”

Sáng sớm, Vệ Đình còn đang chìm trong xuân mộng, Cố An cầm một tờ nhật báo xông vào.

“Tiểu chủ nhà, dậy đi, chúng ta được lên báo này!!”

Vệ Đình dụi mắt, tiếp nhận tờ báo, vừa nhìn vào, chấn động.

Trên tờ nhật báo Đô thị in một bản tin bắt mắt — Hồ bơi Cổ Lâm Viên xảy ra ẩu đả, dân cảnh biết pháp phạm pháp cầm đầu đánh nhau gây náo loạn.

Bên dưới còn có hai bức ảnh, một bức là Cung Nghị một chấp sáu, một bức là mọi người nhiệt tình cổ vũ hắn.

Nhìn đến đây, Vệ Đình lo lắng vô cùng, làm sao bây giờ? Cảnh sát ca ca có bị xử phạt hay không a?

Cố An dường như còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, hưng phấn nhảy nhót: “Đây là lần đầu tiên ta lên báo đó nga, hảo vui vẻ, hảo vui vẻ! Không ngờ ta cũng ăn ảnh lắm chứ a, nhìn tấm này đi, thật là bảnh a!”

Vệ Đình vẻ mặt đầy hắc tuyến, hướng về phía hắn ra dấu: Đây không phải là chuyện tốt, ngươi vui cái rắm gì!

Cố An vẫn đang hoa tay múa chân vui sướng: “Ta muốn cắt bức này ra trưng riêng, để về già còn có thể lấy ra hoài niệm về thời trai trẻ.”

Đồ thần kinh! Vệ Đình mắt trợn trắng, một phen đẩy hắn ra, rời khỏi phòng ngủ, vừa vặn gặp Sở Hiểu Phong mới bước vào nhà.

Sở Hiểu Phong vừa tập thể dục buổi sáng xong, trong tay còn ôm hai bao cát lớn, trên mặt nhễ nhại mồ hôi, quần áo trên người cũng ướt đầm.

Thấy Vệ Đình, hắn cười chào buổi sáng: “Tiểu chủ nhà, sớm an.”

Vệ Đình gật gật đầu, đoạt lấy tờ báo trong tay Cố An đưa cho hắn.

Sở Hiểu Phong cầm tờ báo, xoay người một vòng, “Các ngươi xem ta có gầy không? Ta hình như đã gầy đi rất nhiều a, mấy cái quần size lớn hiện tại mặc có chút rộng a.”

Vệ Đình tỉ mỉ đánh giá hắn, hình như thật sự gầy đi một chút, mặt cũng không còn tròn như trước kia, xem ra bây giờ hắn đã hạ quyết tâm giảm béo.

Sở Hiểu Phong lại nói: “Vận động xong luôn rất đói bụng, bữa trưa ăn hơi nhiều, sau này ta sẽ bớt ăn lại, thế thì xuống cân nhanh hơn.”

Vệ Đình giơ tay, đang định dấn hẳn dừng đầy ải thân xác quá, Cố An lại xen mỗ vào: “Người nhìn bản tin trên Nhật báo Đô thị đã, đọc rồi bữa trưa cũng ăn không vô đâu.”

Sở Hiếu Phong nghi hoặc mở tờ báo, mới thấy cái tí liên mất bình tĩnh, hoang mang chạy ào ra ngoài.

Chạy đến cửa hàng thú nuôi, Sở Hiếu Phong cứ đứng lóng ngóng trước cửa, lòng nóng như lửa đốt cũng không dám bước vào. Lại không ngừng cốc đầu mình, trong lòng thầm oán hận bản thân, phen này quả thật đã hại cảnh sát ca ca thê thảm rồi!

Thời gian cứ chậm rãi trôi, chỉ mới hơn mười phút, thế mà loại áp lực vô hình cùng chờ đợi này, tựa như đã trải qua vài thế kỷ.

Khi hẳn thấy Cung Nghị mặc cảnh phục chỉnh tề từ trong phòng bước ra, lập tức trở nên hoảng hốt, cả chào hỏi đối phương cũng không đủ dũng khí.

Vẫn là Cung Nghị trông thấy hẳn, chủ động mỉm cười với hẳn.

“Hiếu Phong, người không về nhà tắm rửa sao? Trên người toàn mồ hôi thế.”

“Đợi lát nữa đã, người xem này.....” Hẳn ử rữ bước lên phía trước, y như phạm nhân bước lên pháp trường. Đưa tờ báo ra, trong mắt mang theo vài phần tuyệt vọng cùng khủng hoảng, im lặng nhìn Cung Nghị.

Đọc xong bản tin, Cung Nghị mỉm cười: “Không sao đâu, đừng lo.” Xoa đầu Sở Hiếu Phong, rảo bước đi tiếp: “Người mau trở về tắm rửa đi, ta đi làm đây.”

“Cảnh sát ca ca –” Sở Hiếu Phong đi theo, thấy Cung Nghị nghi hoặc nhìn hẳn, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Ta cùng người đến cảnh cục được không? Nếu cấp trên trách phạt người, ta có thể giúp người giải thích.”

Cung Nghị dẫn đo một lát: “Cũng được.”

“Ta đi tắm rửa thay quần áo, nhanh lắm, người chờ ta nga.”

“Hảo.”

Sở Hiếu Phong tức tốc chạy về.

Hai người đi vào đội giao cảnh của khu chợ, nhóm đồng sự cười chào hỏi.

“Lão Cung, người được lên báo nga.”

“Lão Cung, người siêu quá a, một chấp sáu luôn.”

“Lão Cung, người làm náo loạn cả hồ bơi a.”

“Lão Cung, cục trưởng đang chờ người trong văn phòng đấy.”

Cung Nghị, Sở Hiếu Phong:

Một đồng chí nhìn nhìn tờ báo, lại nhìn nhìn Sở Hiếu Phong, mở to mắt, lớn tiếng hô: “Uy, người không phải là tên tiểu ú nu đứng sau lưng lão Cung sao! Bộ đáng thật khả ái a!”

Mấy đồng sự khác liền bu lại, mồm năm miệng mười \$\$\$@/!? cực kỳ ồn ào.

“Đúng là tiểu ú nu kia a!”

“Lão Cung, báo viết người vì hẳn mới động thủ đánh người , chắc chắc, anh hùng cứu mỹ nhân nga!”

“Lão Cung, các người có quan hệ gì thế?”

“Chẳng lẽ hẳn là bà xã người?”

.....

Sở Hiếu Phong gấp đến độ đầu đầy mồ hôi lạnh, hoang mang giải thích: “Không liên quan cảnh sát ca ca, là ta hại hẳn..... Còn nữa, ta không phải bà xã hẳn.....”

Tiếng tắc lưỡi lại vang lên.

“Chắc chắc, cảnh sát ca ca, nghe hảo thân mật a!!”

“Vợ lão Cung này, đừng thẹn thùng nữa a!”

Sở Hiểu Phong méo máo: Dân cảnh quả nhiên thực đáng sợ!

Cung Nghị ra mặt giải vây, kéo Sở Hiểu Phong đi vào trong, “Đừng sợ, bọn họ thích đùa lắm, không có ác ý đâu.”

Vào văn phòng, cục trưởng đang ngồi phía sau bàn làm việc xem văn kiện, nghe thấy tiếng mở cửa, mới ngẩng đầu lên. Sở Hiểu Phong chỉ dám nhìn hẩn một cái liền nhanh chóng cụp mắt lại.

Ngồi sau bàn là một nam nhân khoảng hơn năm mươi tuổi, diện mạo uy nghiêm khí thế thâm trầm, nếp nhăn trên trán cùng tóc hoa râm hai bên thái dương không làm cho hẩn già đi, ngược lại còn tăng thêm vẻ lão luyện vững chãi. Ánh mắt sắc sảo như kiếm, tựa hồ có thể nhìn thấu mọi việc, vô hình trung mang đến cho người ta một cảm giác áp bách cực lớn.

Ngài cục trưởng này nhất định rất có uy a? Sở Hiểu Phong nghĩ đến đó, không khỏi đổ mồ hôi thay Cung Nghị, trộm nhìn hẩn một cái, vừa vận giao với tầm mắt của hẩn.

Tâm đập mạnh vài nhịp, Sở Hiểu Phong vội cúi đầu, hai tai phấp phồng.

Cung Nghị thấy thế mím môi nhin cười.

Nhất cử nhất động của hai người đều thu vào ánh mắt của cục trưởng đại nhân.

Hai tiếng “e hèm” cổ ý cất cao giọng vang lên trong phòng, cục trưởng đại nhân chất vấn, “Hẩn là ai?”

Cung Nghị trả lời: “Hàng xóm của ta.”

“Người dẫn hẩn đến làm gì?”

Cung Nghị:

Sở Hiểu Phong nhỏ giọng chen vào: “Đừng trách cảnh sát ca ca, không phải hẩn dẫn ta đến. Ta tới đây chính là muốn làm sáng tỏ một chút, hẩn không cầm đầu gây sự, mọi chuyện đều do ta mà ra, đừng phạt hẩn, muốn phạt hãy phạt ta đi!”

Cục trưởng đen mặt nhìn Cung Nghị: “Người là một đại nam nhân, lại để thị dân ra mặt cho người?”

“Ta quả thật động thủ đánh người, nhưng ta không hối hận.” Cung Nghị thản nhiên nói: “Ba, người không phải luôn nói vì dân chấp pháp, trừ bạo an dân là chức trách cao cả của mỗi cảnh sát chúng ta sao!”

“Thế cũng không thể động thủ đánh người a!” Cung ba ba khóe miệng run rẩy: “Còn nữa, ở cục phải gọi ta là cục trưởng!”

“Vâng, thưa ba. Nga, lộn, Cung cục trưởng.....”

Cung ba ba hai hàng lệ tung hoành: Ta như thế nào lại sinh ra một thằng con ngu như vậy!

“Được rồi, các người ra ngoài đi. Loại chuyện này về sau đừng để xảy ra nữa!” Hẩn sợ bản thân bị đũa ngốc này làm cho tức chết, khoát tay đuổi đi, tiếp tục cúi đầu xem văn kiện.

Ra khỏi văn phòng cục trưởng, Sở Hiểu Phong mới thẳng lưng trở lại, cẩn thận hỏi: “Cảnh sát ca ca, thì ra cục trưởng là ba người a, vậy hẩn có phạt người không?”

“Chắc có, dù sao cũng là ta sai trước, bị phạt cũng đúng.”

“Nga.” Sở Hiểu Phong thấy thật khó xử, nếu không phải tại hẩn, chuyện này sẽ không xảy ra.

Càng tự trách, càng muốn làm chút gì đó bồi thường, hẩn kéo tay Cung Nghị, lấy hết dũng khí: “Cảnh sát ca ca, thực xin lỗi người! Sau này có việc gì cứ mở lời, ta quyết không chối từ! Ta nguyện ý vì người làm bất cứ chuyện gì.”

Nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.....

Thật ra câu này cũng coi như ngầm tỏ tình đi, những lời Sở Hiểu Phong nói đều là thật lòng, hẳn muốn ở bên Cung Nghị, âm thầm yêu, âm thầm làm tất cả vì hắn.

Đáng tiếc Cung Nghị không hiểu được ẩn ý trong lời hắn nói, không hiểu được suy nghĩ của hắn, chỉ cho rằng hắn vì cảm kích mới nói thế.

“Không sao mà, người đừng tự trách nữa.” Hướng về phía hắn mỉm cười, hỏi: “Ta phải đi trực, người hôm nay có ra đầu phố vẽ tranh không?”

“Có chứ.” Có cơ hội tiếp xúc với cảnh sát ca ca, Sở Hiểu Phong đương nhiên không bỏ qua.

“Tốt, chúng ta đi thôi.”

“Hảo a!!”

Sở Hiểu Phong đi theo sau Cung Nghị, nhìn bóng lưng cao lớn của hắn, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, trong lòng thầm ra một quyết định.

Mười giờ sáng, đã qua giờ đi làm từ lâu, Cố An mới ôm kính viễn vọng và máy ảnh bước vào công ty của Trần Mặc, tâm không cam tình không nguyện gia nhập đại quân của công ty.

Bảo vệ gác cửa lén nhai kẹo cao su bị hắn chop một bức; nữ tiếp tân lén trốn dưới quầy gọi điện thoại lại bị hắn chop cho một bức; hai gã trưởng phòng liếc mắt đưa tình ở phòng trà nước cũng bị hắn chop nốt.

Phê phỡn với cái máy ảnh, hắn chẳng buồn gõ cửa cứ thế xông vào văn phòng của Trần Mặc, làm nữ trợ lý đang báo cáo tình hình công ty bị dọa cho hết hồn.

Lát sau, cô trợ lý trừng mắt: “Người là ai? Đây là chỗ người có thể tùy tiện ra vào sao?”

Cố An liếc nàng một cái, lại liếc thêm cái nữa, không khỏi nhú mày.

Cái gì thế này? Trang phục tươi mát sao? Đi làm mà ăn mặc kiểu này a?

Không thèm trả lời nàng, trực tiếp đi tới trước bàn làm việc, nói với nam nhân đang phê duyệt văn kiện: “Uy, ta đến làm rồi a.”

Trần Mặc ngẩng đầu, nhướn mày ra hiệu với nàng trợ lý, đối phương lập tức ra khỏi văn phòng.

Thanh âm kỳ quái vang lên: “Ai nha, chỉ bằng ánh mắt đã có thể hiểu được suy nghĩ của nhau, các người thật ăn ý a.”

Trần Mặc vẻ mặt bình tĩnh vạch trần sự thật: “Người ghen!”

Cố An nhảy dựng lên, phủ nhận: “Ta phi! Người tự kỷ quá đi!”

“Không cần ghen làm gì, ta không có hứng thú với nữ nhân.”

“Ta phi phi!! Ai thèm ghen? Ai thèm thích người?”

“Người đừng quên người từng tỏ tình với ta.”

“Ta phi phi phi!!”

“Phủ nhận cũng vô dụng, ta chỉ nói sự thật.”

Lời Trần Mặc nói đều không sai, đứng trước sự thật, Cố An ngoại trừ phát điên, thật sự không phản bác nổi dù chỉ một câu.

Mỗi người đều có thời điểm mù quáng, Cố An không ít lần thóa mạ chính mình, năm đó tại sao lại si mê tên đào hoa Trần Mặc kia.

Bọn họ là hàng xóm, từ nhỏ đến lớn, Cố An thích nhất là đi theo Trần Mặc, y như một cái đuôi nhỏ, đối phương đi đâu, hắn theo đến đó, hai người luôn như hình với bóng. Người đầu tiên khiến hắn động tâm chính là Trần Mặc, nhưng đối phương chỉ xem hắn như tiểu đệ. Nhìn Trần Mặc thay bạn trai như thay áo, trong lòng hắn khó chịu vô cùng, rốt cục hạ quyết tâm tỏ tình. Thế mà Trần Mặc lại cự tuyệt hắn, chỉ nói với hắn một câu, cái vòng luẩn quẩn này người không kham nổi đâu.

Kể từ đó quan hệ giữa hai người đã xảy ra nhiều biến đổi, Cố An vì muốn chứng tỏ bản thân rộng lượng, cũng không đoạn tuyệt với Trần Mặc, vẫn đối đãi hần như bình thường, chỉ là trở nên có chút vô tâm vô phách, cả ngày hi hi ha ha không đứng đắn, hơn nữa, tuyệt không đem những suy nghĩ trong lòng kể cho hần nghe như trước.

Hai người vốn không có bí mật gì dần dần trở nên xa cách, tuy vẫn không cắt đứt quan hệ, gặp mặt cũng chào hỏi, thế nhưng trong lòng đều hiểu rõ, cả hai sẽ không thể nào trở lại như trước kia được nữa.

Thấy Cố An tức tối, Trần Mặc dường như rất vui, rời mắt khỏi đồng văn kiện, nhìn hần cười nói: “Được rồi, bàn chuyện nghiêm túc thôi.”

“Chuyện gì nghiêm túc a?”

“Chuyện chức vị của người”

“Nga, vấn đề này chúng ta nên hảo hảo nói chuyện.” Cố An không chút xấu hổ: “Với bằng cấp của ta ít nhất phải làm đến chức quản lý a?”

“Công ty không thiếu quản lý.”

“Thế còn trưởng phòng?”

“Cũng không thiếu.”

“Vậy..... phó phòng?”

“Vẫn là không thiếu.”

Cố An phát điên: “Vậy người gọi ta tới công ty làm gì!!”

“Kho hàng ở tầng hầm còn thiếu phụ khuân vác.”

Cố An bất khả tư nghị mở to hai mắt nhìn, la oai oái: “Người cư nhiên bảo một sinh viên một trường đại học danh tiếng tốt nghiệp loại ưu đi làm phụ khuân vác?!”

Trần Mặc cười nhạt: “Làm hay không tùy người, dù sao đến ngày thứ tám ta không nhận được tiền thì sẽ đi thăm hỏi người nhà của người.”

“Hảo.” Cố An nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta làm!”

“Ân, vậy thì người vào việc đi.”

Ngay lúc Cố An sắp ra khỏi văn phòng, Trần Mặc gọi hần lại: “Đợi đã, đem mấy thứ đó giao cho ta.”

Cố An quay đầu lại, không kiên nhẫn hỏi: “Giao cái gì?”

“Máy ảnh cùng kính viễn vọng.”

“Tại sao phải giao cho người?!”

“Ta không cho phép trong công ty xuất hiện loại hành vi vô lại này.”

Cố An khóe miệng run rẩy, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Trần Mặc gõ gõ lên bàn: “Nhanh lên.”

.....

“Số điện thoại của bác gái là mấy nhỉ,13872.....”

“Ách!!” Cố An bị khuất phục, lập tức giao những thứ kia ra: “Được rồi được rồi, giao hết cho người.”

“Ân.” Trần Mặc hất hàm, nhìn về phía cửa phòng, ý bảo hần ra ngoài.

Cố An tức giận đến giậm chân, vẻ mặt bị phẫn bỏ đi.

Chờ hần đi rồi, Trần Mặc mới mở máy ảnh, tò mò xem những bức ảnh bên trong.

17. Chương 17: Chân Tướng Sáng Tổ

Trầm Huyền tính tình dễ nổi giận nhưng cũng mau nguôi giận.

Ra khỏi quán ăn hần liền hối hận, nhưng sợ mất mặt, cố kìm nén ý muốn quay lại tìm Vệ Đình, thế là trực tiếp lái xe về nhà.

Mãi cho đến khi nhận được tin nhắn kia, bao nhiêu uất ức dồn nén trong lòng mới phun trào.

Ngủ không được, hần mở máy tính, đăng nhập vào QQ, liền thấy những dòng tin Vệ Đình gửi qua.

Dương Khang: Tỉnh ca ca, người có đang online không?

Dương Khang: Lại không online sao?

Dương Khang: Ta đang hảo rầu rĩ T_T

Dương Khang: Người muốn gặp nhau phải không?

Dương Khang: Quên đi, coi như câu trên ta chưa nói qua.

Dương Khang: Ngủ ngon, ta đi ngủ.

Nhìn những dòng này, Trầm Huyền mới chợt ý thức được hần đã không nghĩ đến cảm nhận của Vệ Đình.

Thử hỏi có ai lại chịu làm bạn trai với một người mình mới quen được năm ngày?

Hần biết thân phận Vệ Đình, cho nên lúc hai người bên nhau hần tuyệt không cảm thấy mất tự nhiên, thậm chí muốn từng bước tìm hiểu sâu thêm về đối phương. Loại tiếp xúc chân thật này không giống trên mạng, chỉ có thể tưởng tượng sáo rỗng.

Có điều, Vệ Đình lại không biết thân phận hần, cho nên mới cự tuyệt. Dù sao bọn họ ở trên mạng là quan hệ luyện nhân, với bản tính thật thà của Vệ Đình, nhất định sẽ không bắt cá hai tay.

Trầm Huyền khinh bỉ chính mình, chuyện quan trọng như thế nào lại quên mất?

Vốn hần định vào ngày sinh nhật sẽ khai thật thân phận của mình với Vệ Đình, mang đến cho đối phương một sự kinh hỉ. Nhưng hiện tại thấy Vệ Đình buồn rầu như vậy, hần cảm thấy vô cùng áy náy, kế hoạch này đành phải tiến hành trước thời hạn rồi.

Ngày hôm sau, hần xin nghỉ học một buổi, rồi tức tốc lái xe tới khu chợ nhà Vệ Đình. Tìm nơi đỗ xe, hần lại chạy vào siêu thị đối diện mua nhiều món ăn vặt mà Vệ Đình thích, mới vác một túi to dùng bước vào tiệm hoa.

Trầm Huyền cười hì hì nhìn Vệ Đình, trêu hần: “Ông chủ, ta muốn mua hết toàn bộ hoa trong này.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Vệ Đình ngẩng đầu liền bắt gặp khuôn mặt tươi cười xán lạn, hết như ánh nắng giữa trưa, rực rỡ đến chói lóa, khiến hần vô pháp di dời tầm mắt.

“Còn ngờ ngác ra đó?” Bước đi đến quầy thu ngân, Trầm Huyền đặt túi quà vặt lên trên, vươn tay bẹo má Vệ Đình, hoàn toàn không dùng chút sức lực, chỉ nhẹ nhàng véo một chút liền buông ra, chăm chú nhìn hần, khóe miệng mỉm cười, ánh mắt mang theo nhu tình: “Thực xin lỗi, hôm qua ta không nên nổi giận với người.”

Vệ Đình không ngờ một người cao ngạo như vậy lại có ngày xuống nước xin lỗi mình, không chỉ cảm thấy kinh ngạc, trong lòng còn có chút vui vẻ nho nhỏ.

Hần khẽ lắc đầu, muốn nói cho đối phương biết mình cũng không để tâm.

“Sau này ta sẽ không giận hờn vu vơ nữa.” Trầm Huyền nhẹ giọng cam đoan, kéo ghế đến ngồi cạnh Vệ Đình, xé một bịch khoai tây chiên, cầm một miếng đưa tới miệng hần: “Há miệng ra nào.”

Vệ Đình ngoan ngoãn làm theo, khoai tây nhét vào miệng, vừa ăn, trong lòng vừa thắc mắc.

Hắn cảm thấy dường như hôm nay Trầm Huyền có điểm kỳ quái, người nọ bình thường mở miệng ra là ác thanh ác khí, hiện tại lại ôn nhu như vậy.

Đối phương đột nhiên đổi tính, khiến hắn có chút không thích ứng kịp.

“Há miệng cái nữa nào.” Khoai tây lại đưa tới bên miệng, Vệ Đình lập tức lấy tay tiếp được. Đột nhiên ý thức được bản thân lại cãi lời hắn, hắn là ngay sau đó hắn sẽ gân cổ quát mắng?

Ngoài dự đoán, tiếng quát trách không hề vang lên, mà bên tai truyền đến giọng nói ôn hòa: “Tự cầm ăn đi, ta khai thạch cho ngươi.”

Bịch khoai tây bị nhét vào tay, Vệ Đình nhìn Trầm Huyền chui đầu vào cái túi to đựng khoai tây kia tìm thạch, miệng còn lầm bầm: “Ăn vị táo trước hay là vị ô mai trước nhỉ.” Sau đó ngẩng đầu hỏi: “Vị cam được không?”

Vệ Đình run lấy bối, cảm thấy chuyện này quả thực rất quỷ dị, thậm chí phải nhanh chóng thoát khỏi hắn.

Có điều là, chạy trốn cũng không có khả năng. Trầm Huyền ngồi ngay cửa ra vào, vây hãm hắn bên trong quầy, hắn muốn đi ra ngoài, chỉ có thể đẩy đối phương ra.

Vệ Đình trong lòng suy tính, hay là tìm đại cái cớ, ra ngoài hít thở chút không khí trong lành, hắn sắp bị bầu không khí quỷ dị này làm cho ngạt chết rồi.

Còn chưa kịp hành động, Trầm Huyền đã đưa mẫu thạch khai sẵn tới tay hắn, sau đó yên lặng nhìn hắn, biểu tình cực kỳ dị thường.

“Đình Đình, ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Nhìn bộ dáng nghiêm túc kia của đối phương, Vệ Đình còn tưởng đã xảy ra sự kiện trọng đại gì, vểnh tai lên, buông hết mấy thứ trong tay, đặt tay lên đùi, ngồi thẳng lưng đằng hoàng.

“Đừng khẩn trương, không phải chuyện xấu.” Trầm Huyền bị hắn chọc cho buồn cười, vuốt tóc hắn, nói: “Ta hỏi trước ngươi vài vấn đề, ngươi phải thành thật trả lời ta, không được nói dối.”

Vệ Đình gật đầu.

“Ngươi trên mạng đã quen một người bạn rất thân có phải không?”

Vệ Đình tiếp tục gật đầu, nghi hoặc, sao hắn biết được chuyện này?

“Các người quen nhau đã hơn một năm, còn yêu nhau?”

Vệ Đình mở to miệng, vẻ mặt kinh ngạc.

“Các người quen nhau trong diễn đàn văn học, nick của hắn là Tĩnh ca ca.”

Vệ Đình mở to hai mắt, kinh ngạc không biết nên phản ứng thế nào.

“Nếu Tĩnh ca ca kia chính là ta, ngươi có thấy vui không?”

Vệ Đình hoàn toàn hóa đá.....

Trầm Huyền ôm lấy khuôn mặt Vệ Đình, nhìn thẳng vào mắt hắn, thản nhiên cười: “Đình Đình, ta chính là Tĩnh ca ca, là Tĩnh ca ca đã thích ngươi từ lâu, là Tĩnh ca ca mỗi ngày đều đòi gặp mặt ngươi.”

Những lời này Trầm Huyền đã sớm chuẩn bị tốt, hắn vốn định vào ngày sinh nhật nói cho Vệ Đình nghe, tuy bây giờ đã khai luôn rồi, nhưng tất cả phản ứng của Vệ Đình đều nằm trong dự kiến của hắn.

Người yêu quen nhau hơn một năm trên mạng thật ra lại ở ngay bên mình, ai mà không kinh ngạc?

Nhìn bộ dáng trợn mắt há mồm của Vệ Đình, hắn suýt chết cười.

Thình lình được báo tin vui, lại được tỏ tình, còn không đủ làm Vệ Đình cảm động sao?

Hắn cảm thấy chỉ một lát nữa thôi, Vệ Đình sẽ hưng phấn vỡ òa mà sa vào lòng hắn.

Nở một nụ cười mà hắn luôn tự cho là cực kỳ tuấn tú cực kỳ mê người, giang hai tay, chờ Vệ Đình nhào đến.

Đáng tiếc, hần đoán đúng khúc mở đầu, nhưng lại đoán sai kết cuộc.

Vệ Đình sững sốt nửa ngày trời, đột nhiên đứng lên, một phen đẩy hần ra, chạy vào trong phòng.

Cú đẩy có dùng lực. Cao to như hần vậy mà bị một người nhỏ nhắn như Vệ Đình đẩy cho ngã lăn quay, cái ghế cũng bị va chạm, lung lay vài vòng rồi đổ ập lên chân hần, đau muốn cắn lưỡi.

Trầm Huyền nhồm dấy, vọt tới trước cửa phòng ngủ, vịn vịn nắm cửa, cư nhiên đã bị khóa bên trong.

Hần một bên gõ cửa, một bên kêu to: “Đinh đinh, mở cửa!”

Người trong phòng không chút lung lay.

Tiếp tục gõ, tiếp tục kêu, “Đinh Đinh, mở cửa đi, có chuyện gì từ từ nói, ta không phải cố ý gạt người, người nghe ta giải thích đã!”

.....

“Đinh Đinh ngoan, mở cửa đi.”

.....

“Đừng nháo nữa, mở cửa mau!”

.....

“Mở cửa, có nghe thấy không!!”

.....

“Ta hỏi một lần nữa, có chịu mở cửa không thì bảo?!”

.....

“Tiểu ách ba, người chán sống rồi sao? Mở cửa mau!! Nếu không ta liền phá cửa xông vào đấy!”

.....

Ai đó vừa nói sẽ không bao giờ giận dữ hay nổi điên gì nữa hiển nhiên đã quăng lời cam kết của mình lên chín tầng mây, một bên đập cửa, một bên điên cuồng mà rống.

“Ta đếm ba tiếng, người không mở cửa, ta sẽ lấy chân đạp!!”

“Một..... hai.....”

Tiếng “ba” còn chưa hô, cửa đã mở, Vệ Đình đứng sau cửa, vẻ mặt bình tĩnh, cảm giận trừng mắt nhìn hần.

“Rượu mời không uống đi uống rượu phạt.” Trầm Huyền lại giơ tay véo má Vệ Đình, cười khoái trá: “Tiểu gia hỏa muốn đùa a? Rốt cuộc có nghe ta nói hay không.” Một phen đẩy Vệ Đình qua một bên, nghênh ngang đi vào trong phòng, đặt mông ngồi ở đầu giường, chéo chân, cười hì hì vẫy tay gọi hần: “Lại đây.”

Lúc này Vệ Đình thực nghe lời, kêu một tiếng liền tới, bất quá là nhe nanh múa vuốt đi tới, tư thế y như muốn liều mạng với người ta. Quyết liệt đẩy Trầm Huyền ngã lên giường, hai tay siết cổ hần, húc đầu vào người hần mà cắn loạn.

Trầm Huyền vốn không phải một người ôn hòa, bị cắn mấy dấu, máu nóng cũng sôi lên. Lật người đem Vệ Đình đặt dưới thân, đè hai tay hần lại, dùng chân áp trụ chân hần, cười lạnh: “Người thích cắn chứ gì? Ta phải cho người nếm mùi bị cắn.”

Cúi đầu nhắm ngay má hần cắn một phát, trên mặt lập tức xuất hiện hai dấu răng khểnh bố.

Trầm Huyền ngẩng đầu, cười đến cực độ vô lại: “Có phải thích lắm không a?” Tiếp theo nhắm ngay cái mũi cắn thêm một phát.

Vệ Đình tức giận đến đỏ bừng mặt, dùng sức giãy dụa, nhưng đầu không lại đối phương, vẫn bị áp tới gắt gao.

“Không ngoan gì hết, thu phục người trước đã, sau đó chúng ta mới hảo hảo nói chuyện vậy.” Trầm Huyền cười xấu xa, trực tiếp hôn môi hắn. Đầu lưỡi dễ dàng tách khớp hàm ra, xâm nhập vào bên trong, cuồn cuộn tới lui trên chốc, quần lấy lưỡi đối phương, ngang ngạnh khiêu khích.

Thân thể bé nhỏ trong lòng cứng đờ đến lợi hại, Trầm Huyền thấy hai mắt hắn mở to, lộ vẻ kinh hoàng, không khỏi mềm lòng. Lấy tay che mắt hắn lại, nhẹ nhàng liếm quanh nội bích trong khoang miệng, không còn cuồn cuộn như vừa rồi, rồi bất chợt mút lấy đầu lưỡi hắn.

Chìm trong nụ hôn ôn nhu triền miên kia, Vệ Đình hoàn toàn quên hết tất cả, chậm rãi thả lỏng thân thể, lâm vào trạng thái mơ hồ ý loạn tình mê.

Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, Vệ Đình cả kinh, đầu óc khôi phục lại bình thường, đẩy mạnh Trầm Huyền qua một bên.

A Bố đứng ngay cửa, kinh ngạc đến không thể khép mồm lại.

Trầm Huyền trừng nàng, trong ánh mắt mang theo tức giận.

A Bố trầm mặc một lúc, biểu tình chậm rãi khôi phục lại vẻ bình tĩnh, vừa đóng cửa vừa nói: “Các người cứ tiếp tục.”

Trầm Huyền lại đề lên người Vệ Đình, hào hứng nói: “Chúng ta tiếp tục đi.”

Còn chưa kịp làm ăn gì, cửa lại bị đẩy ra, tên kỳ đà cản mũi vẫn là A Bố.

Nàng nói: “Tiểu chủ nhà, người buôn bán nữa sao? Tiềm không ai trông coi, người không sợ hoa bị trộm đi sao? Còn nữa, sổ sách tiền bạc của người cũng để bên ngoài đấy!”

Nói xong, hướng về phía Trầm Huyền nhướn mi, cười không chút hảo ý.

Nụ hôn đã không thể tiếp tục, nghe A Bố nói xong, Vệ Đình lập tức phóng xuống giường. Trầm Huyền cũng không ngăn cản, hắn biết nếu hoa bị trộm, Vệ Đình nhất định sẽ rất đau lòng. Trừng mắt nhìn A Bố một cái, rồi đi theo ra ngoài.

Lại ngồi vào quầy thu ngân, Trầm Huyền phát hiện Vệ Đình đột nhiên trở nên là lạ, vẫn vùi đầu mở hết ngăn kéo đến ngăn kéo khác, nói chuyện với hắn thì hắn tựa như không nghe không thấy, vẫn không ngừng lục lọi, ánh mắt cũng như đang trốn tránh điều gì đó.

Trầm Huyền đóng ngăn kéo, đoạt lấy laptop, đăng nhập vào QQ, mở ra profile, ba chữ “Tình ca ca” hiện ra trước mắt Vệ Đình.

“Đình Đình, hôm qua không phải ta đã nói tới sinh nhật sẽ mang đến cho người một điều bất ngờ sao? Thật ra chính là muốn đem chuyện này nói với người, nhưng nhìn dòng tin off của người, ta mới hiểu ra ta đã không nghĩ đến cảm nhận của người. Ta không muốn để người tiếp tục khổ sở, ta thực thích người, người hắn cũng nhìn ra, ta cũng hiểu được nguyên nhân người không chịu gặp mặt. Người không nói được, ta tuyệt không để ý, từ nay về sau, ta sẽ nói thay người, ta làm miệng của người. Chúng ta quen nhau đi, được không?”

Vệ Đình gục đầu xuống, không chút phản ứng. Thoạt nhìn bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng đã sớm dậy sóng.

Lúc mới biết Trầm Huyền chính là Tình ca ca, hắn có cảm giác bị lừa gạt, cho nên mới trốn vào trong phòng.

Hắn thường xuyên nói xấu Trầm Huyền trước mặt Tình ca ca, thế nhưng bọn họ là cùng một người, trước mặt người ta còn dám chỉ trích xía xói người ta, chỉ giấu lại thôi hắn đã xấu hổ cực độ.

Bởi vì là cùng một người, cho nên này hai người có sở thích giống nhau, suy nghĩ cũng giống nhau.

Hắn cảm thấy mình thật ngốc, chân tướng đã phơi bày trước mắt, hắn lại không chút phát hiện.

Hắn thích Tình ca ca, điểm này không cần nghi ngờ. Qua mấy ngày bên nhau, hắn cũng đã quen có Trầm Huyền ở bên cạnh, cũng thâm động tâm. Lòng dạ vốn đang rối bời vì mình cứ nhiên cùng lúc thích cả hai người, giờ biết được chân tướng, cũng đâu cần phiền não làm gì nữa. Chính là hắn không biết nên đối mặt

Trầm Huyền thế nào, rõ ràng thích người ta, lại cảm thấy có chút không được tự nhiên, cho nên mới không dám nhìn hắn, không dám để ý đến hắn, mượn việc này nọ để che giấu nội tâm đang rối loạn.

Đột nhiên nghe thấy những lời này, tựa như được uống một viên thuốc an thần, vui sướng cùng cảm động dâng lên trong lòng, tựa như có dòng nước ấm áp chảy lan khắp cơ thể. Người ta thường nói, được yêu là hạnh phúc lớn nhất trên đời, lúc này trong lòng hắn thật sự tràn ngập hạnh phúc.

Giọng nói lo lắng vang lên bên tai: “Đình Đình, người phản ứng chút đi được không? Có chịu quen ta hay không thì nói một câu a!”

Vệ Đình trộm cười, cười đến toàn thân run lên.

Cầm bị một bàn tay to lớn nâng lên, tầm nhìn giao với một đôi mắt đang mở to giận dữ: “Người cười cái gì? Ta đang nói chuyện nghiêm túc! Đừng có hi hi ha ha với ta!”

Vệ Đình chu chu đôi môi nhỏ nhắn, ra thủ ngữ với hắn.

“Ta không hiểu, người viết cho ta xem.”

Vệ Đình cười, cười đến hàng mày loan loan, đôi mắt cũng loan loan. Một bên khoa tay múa chân, một bên dùng khẩu hình nói với hắn: Ta đồng ý.

18. Chương 18: Kỳ Kỳ Quái Quái

Ở bên người yêu thì bất luận làm gì cũng đều cảm thấy hạnh phúc.

Sau khi thổ lộ tâm ý với nhau, hai người cứ thế ngồi trong quầy mà nói chuyện trên trời dưới đất.

Một tên nói bằng miệng, một tên dùng tay gõ chữ. Tuy không được tiện cho lắm, nhưng cũng không ảnh hưởng tới quá trình trao đổi giữa hai người.

Vệ Đình đột nhiên hỏi vụ mua hoa hôm nọ, lúc đó Trầm Huyền nói là vì cần dùng gấp nên mới mua nhiều hoa như vậy, nhưng là qua nhiều ngày rồi, tiền mua hoa cũng đã thanh toán, hắn lại không đả động tới dù chỉ là một nhánh hoa.

Trầm Huyền lập tức giải thích nguyên nhân, trường hắn tổ chức một lễ hội văn hóa nghệ thuật, cho nên phân công một tên cán sự thấp hèn trong hội sinh viên là hắn đi chợ mua hoa, hắn vốn không ưa loại lễ nghi phiền phức này, ngày đầu tiên đến đặt hoa trong tiệm Vệ Đình, hôm sau liền quên bằng chuyện đó, chờ tới khi hắn nhớ ra, lễ hội cũng đã tổ chức xong, hắn đương nhiên bị phê bình, hơn nữa hoa cũng không dùng được.

Nói tới đây, Trầm Huyền đặc biệt nhấn mạnh, hắn không phải là một người nói không giữ lời. Lúc trước là hắn bị bắt phải gia nhập hội sinh viên, cho nên cũng không để ý lắm tới mấy chuyện mà hội phân công, lần này thất trách bị mọi người đuổi ra khỏi hội, thật ra cũng rất hợp ý hắn. Thế nhưng hắn không hề quên cuộc hẹn nhận hoa với Vệ Đình, liền tự mình xuất tiền túi thanh toán khoản này.

Nghe đến đó, Vệ Đình lại thắc mắc, Trầm Huyền vẫn còn đi học, mà hắn ngày nào cũng quần lấy mình, chẳng lẽ không cần đi học sao?

Về vấn đề này, Trầm Huyền lại ôm Vệ Đình vào lòng để biểu đạt tâm ý.

Hắn bảo, trong lòng hắn không gì có thể so với Vệ Đình, muốn từng giờ từng khắc được ở bên Vệ Đình.

Vệ Đình toàn thân run rẩy, ốc át da gà gì đều dựng đứng lên hết, tự thấy mình sao mà giống một con hồ ly tinh mê hoặc lòng người quá thể.

Hắn khuyên Trầm Huyền đi học đi, Trầm Huyền khăng khăng không chịu.

Hai người cứ “đi đi – không đi” suốt nửa ngày trời, Trần Huyền mới ra một đề nghị, muốn hấn đi học, Vệ Đình phải đi theo, tới đến hai người lại ra chợ đêm dọn hàng bán hoa.

Nói cũng đã nói hết lời, Vệ Đình không phản đối nữa, dù sao đang đắm chìm trong cơn lốc tình yêu cuồng nhiệt, hấn cũng không muốn phải xa người yêu.

Đến giữa trưa, Trần Huyền định dẫn Vệ Đình ra ngoài ăn cơm, Vệ Đình không muốn đóng cửa tiệm, liền đề nghị ăn ở nhà.

Được Vệ Đình đích thân làm cơm trưa cho mình ăn, Trần Huyền đương nhiên sung sướng, lập tức chạy ra chợ mua thật nhiều nguyên liệu tươi ngon.

Heo bò gà vịt đủ thứ, nhìn đông đồ hấn mua về, Vệ Đình đầu đầy hắc tuyến, chỉ là một bữa cơm bình thường thôi cũng phải khoa trương vậy sao!

Vệ Đình nấu cơm trong nhà bếp, Trần Huyền ở bên ngoài trông tiệm, cảm giác ấm áp như sợi tơ tình tế nối trái tim hai người lại, chỉ cần cứ yên bình ở bên nhau thế này, bọn họ đều cảm thấy thỏa mãn.

Nấu ăn xong, Trần Huyền nhìn một bàn đầy mỹ vị, đột nhiên cảm thấy mình thực hạnh phúc, kéo Vệ Đình vào lòng, cúi đầu khê hôn hấn, dù chỉ là đụng chạm nhẹ nhàng, trong lòng bất giác dâng lên một cổ ngọt ngào.

“Đình Đình, người không được làm chuyện có lỗi với ta a.”

Vệ Đình gật đầu, hiển dăng đôi môi mình.

Câu nói này cứ lặp đi lặp lại, Vệ Đình hiểu Trần Huyền là một người thiếu cảm giác an toàn, hấn từ nhỏ cũng đã thiếu đi tình thương, một khi có được hạnh phúc, sẽ rất sợ hạnh phúc vụt khỏi tầm tay.

Môi kẻ môi chặt chẽ thiếp hợp, Vệ Đình hôn đến nhập tâm, muốn dùng hành động để chứng minh cho lời ước hẹn cả đời, chỉ hy vọng Trần Huyền có thể an tâm, không phải suy nghĩ vẩn vơ nữa.

Ngay lúc hai người đang tình tứ ôm hôn, Cố An từ ngoài bước vào, phá vỡ bầu không khí ngọt ngào trong phòng.

“Thanh thiên bạch nhật, các người làm ơn bớt phô trương chút đi.”

Cố An dường như có điểm bực dọc, ngữ khí lộ ra vẻ uất ức. Hấn đi đến bàn ăn, cầm lên cái đùi gà ngoạm một phát.

“Tiểu chủ nhà, đây là người làm sao? Ngon quá a! Vừa lúc ta cũng chưa ăn gì, ta vào phòng bếp múc cơm đây.”

Vệ Đình phát hiện Cố An đi cà nhắc, thấy hấn bưng bát trở ra, liền ra dấu hỏi: Chân người bị vậy? Người không phải đang đi làm sao? Như thế nào lại quay về?

“Cái công việc chết giẫm đó ta không làm!” Cố An căm giận nói: “Bảo ta làm phu khuân vác ta cũng cam rồi, nhưng Trần Mặc còn kêu người cố ý làm khó dễ ta, cái thùng hàng hơn một trăm mấy cân, tên quản lý kia còn chê ta chậm chạp, muốn ta một lần vác hai cái, rớt cuộc rớt trúng chân, đau chết lão tử! Ta ngồi dưới đất xoa xoa chân, hấn lại nói ta nhàn hạ, này là rõ ràng muốn giết người mà!”

Vệ Đình lú lười, Cố An gầy như vậy, kêu hấn một lần vác hai cái thùng hơn một trăm mấy cân, hấn vác thể nào cho nổi, lão hồ ly kia quả nhiên thật xấu xa.

Vệ Đình nhìn hấn đầy thông cảm, còn Trần Huyền thì không thèm để ý, một bên ngầu ngẩn một bên tỏ vẻ vui sướng khi người gặp họa: “Bình thường không chịu rèn luyện, đáng kiếp!”

Cố An hung hăng đập bàn: “Người có ý gì?!”

Trần Huyền cười khinh miệt: “Oan có đầu nợ có chủ, ai khi dễ người thì đi tìm người đó mà tính sổ, đừng ở đây giễu võ dương oai.”

Cố An gân cổ hợm rống: “Ta hôm nay phải tính sổ với người! Có bản lĩnh đi ra ngoài đánh một trận với lão tử!”

Trầm Huyền chậm rãi phun ra hai chữ: “Máy ảnh –”

“Máy ông nội người!” Cố An nghe nhanh múa vuốt sẵn đến: “Lão Tử hôm nay tâm tình không tốt, đúng lúc có người để xả giận! Con mẹ nó, ta cảnh cáo người, sau này đừng có lôi máy ảnh ra uy hiếp ta!”

“Người dám mắng ta?! Lão Tử hôm nay nện cho người sút môi luôn!” Trầm Huyền một bước xông ra, hai người lập tức sấp vào đánh nhau.

Hai người từ phòng khách đánh tới cửa tiệm, rồi từ cửa tiệm đánh tới bên ngoài, đánh đến từng bùng, càng đánh càng kịch liệt. Vệ Đình vài lần muốn xông lên khuyên can, còn kịp chạm tới đã bị bọn họ đẩy ra, hoa trong tiệm bị bọn họ nháo cho tơi tả, Vệ Đình trợn trắng mắt, không thèm đếm xỉa nữa, ngồi vào bàn tiếp tục ăn cơm.

Hai người vừa đánh vừa mắng, một tên hạ thủ ngoan độc, một tên âm hiểm狡詐 hoạt.

Cố An bịt lấy hai mắt, thét chói tai: “Con mẹ nó, người bỉ ổi, dám chọt mắt lão tử? Ta liều mạng với người!”

.....

Trầm Huyền quệt máu mũi, cả giận rống to: “Vương bát đản! Người dám đột mũi ta?! Lão tử hôm nay phải phết người!”

.....

Cố An một tay hất tóc, nhìn Trầm Huyền ôm hạ thân ngồi xổm dưới đất, đắc ý dào dạt: “Ranh con, muốn đấu với ta! Phết đi của quý của người trước đã, cho người cả đời làm thái giám!”

.....

Trầm Huyền vuốt lông mày lông mi lông mũi, nhìn Cố An bợ mông đứng ngồi không yên, tỏ vẻ vui sướng khi người gặp họa: “Thế nào? Tư vị tiểu thí thí nở hoa chắc thích lắm a?!”

.....

Hai người đánh tới khí thế ngất trời, giở ra hết thảy những thủ đoạn bỉ ổi nhất, hạ lưu nhất, vô sỉ nhất, nhưng vẫn là khó phân cao thấp!

Vệ Đình cơm nước xong, ngoái cổ thấy bọn họ vẫn đang đánh nhau, thậm chí còn có vẻ rất vui, mới dọn bàn, mang đồ ăn về lại nhà bếp.

Tiếng chửi bới từ bên ngoài truyền đến, lọt vào tai, thật sự rất náo nhiệt, Vệ Đình ngồi trong quầy, đeo tai nghe điện thoại, chỉnh âm lượng tới mức lớn nhất, một bên nghe nhạc, một bên chơi game, không để ý tới hai tên dở hơi đó nữa.

Trần Mặc canh đứng giờ, dẫn theo trợ lý xuống kho hàng, giả ra một bộ dáng thị sát tình hình, nhìn khắp xung quanh.

Đảo một vòng không thấy bóng dáng Cố An, quay đầu hỏi gã quản lý đang đứng bên cạnh: “Hiện tại đã đến giờ tan tầm rồi sao?”

“Vẫn chưa.”

“Nếu chưa đến, mọi người chạy đi đâu hết đi?”

“Đều đang làm trong này cả a!”

“Thật sự đều ở trong này sao? Nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời ta.”

“Nga! Trần tổng muốn nói tên tiểu tử mới tới hôm nay phải không? Hắn đã sớm về mất rồi.”

“Tại sao hắn đi về?”

“Tiểu tử đó yếu xìu, làm rớt thùng hàng lên chân, liền phải mông đi về.”

“Thùng rớt trúng chân?” Trần Mặc nhú mày, thoáng lên cao giọng, cho thấy nội tâm hắn đang lo lắng.

Viên quản lý chỉ vào cái thùng to trong góc tường nói: “Chính là bị cái thùng này rót trúng, Trần tổng, ta thật không ngờ hần không có sức như vậy, ngay cả hai cái thùng cũng khiêng không nổi.”

“Cái gì? Người bắt hần vác hai cái thùng?!”

Viên quản lý nhỏ giọng lẩm bẩm: “Ai cũng vác hai cái mà.”

Trần Mặc mắt bình tĩnh: “Ta cho hần làm phu khuân vác, chính là muốn đùa hần thôi, người cư nhiên bắt hần khuân hàng thật sự!!”

Viên quản lý tự biết mình làm chuyện ngu xuẩn, nhưng trong lòng có điểm không phục: “Người không nói rõ ràng, ta sao biết người chỉ muốn trêu đùa hần a.”

Trần Mặc nheo mắt lại, nhãn thần lạnh lùng, đang chuẩn bị phát hỏa, nữ trợ lý đứng một bên nhắc nhở: “Trần tổng, chú ý hình tượng.”

Trần Mặc hít sâu một hơi, hai hàng mày nhíu chặt chậm rãi giãn ra, hừ lạnh một tiếng rời khỏi kho hàng.

Vào thang máy, Trần Mặc chỉnh chu tóc tai lại một chút, giọng điệu bình thản nói ra một chuyện rất không thể bình thản: “Hủy cuộc họp chiều nay, ta có việc cần ra ngoài.”

Nữ trợ lý kinh ngạc: “Trần tổng, cuộc họp này không thể hủy bỏ a! Vất vả lắm mới hẹn được vị khách kia, không chừng hôm nay sẽ ký luôn hợp đồng.”

Trần Mặc không đáp, thang máy lên đến tầng cao nhất, hần đẩy trợ lý ra ngoài, tiếp theo ấn nút xuống tầng trệt.

Trên đường lái xe tới chợ hoa điều, Trần Mặc thật muốn gọi cho Cố An, nhưng cứ cầm di động lên rồi bỏ xuống, không có dũng khí ấn vào dãy số quen thuộc kia.

Hần không biết mình đang sợ cái gì, sau khi cự tuyệt Cố An, giữa hai người đã có nhiều thay đổi, hiện tại lại thêm hiểu lầm, hần sợ quan hệ hai người càng xấu đi.

Hai năm qua, Cố An đã không bao giờ còn như trước kia cả ngày quần quýt bên hần, hần thấy thật mất mát, cũng thật bàng hoàng, nhưng hần vẫn không muốn kéo Cố An vào trong vòng tròn luẩn quẩn. Hần quá hiểu về gia đình Cố An, nhị vị tiền bối cố chấp lạc hậu kia, nhất định không thể chấp nhận con mình là một kẻ đồng tính luyến ái.

Hai người không thể trở lại như trước kia, điểm ấy hần có thể hiểu được. Nhưng mỗi lần thấy Cố An vô tâm vô phẩy cười, trong lòng hần không biết có bao nhiêu khó chịu, có điều ngay cả một câu “ta thích người” hần cũng nói không nên lời, bởi vì đoạn cảm tình này hần đã chôn sâu vào nơi mềm yếu nhất trong nội tâm, một khi chạm vào, sẽ càng không thể vãn hồi.

Dừng xe trước một hiệu thuốc, hần mua một lọ thuốc trật đả, liền bước nhanh vào hoa điều.

Đến trước cửa tiệm hoa, hần lấy di động làm gương soi, vuốt lại tóc, sửa sang lại áo quần, nhìn chính mình trong gương đến là say mê trong chốc lát, mới chậm chạp đi vào trong.

Vào đến rồi, Trần Mặc tươi cười chào hỏi Vệ Đình: “Tiểu bằng hữu, đang trông tiệm a?”

Vệ Đình liếc mắt nhìn hần, xoay mặt đi chỗ khác.

Vô duyên vô cớ bị ngó lơ, Trần Mặc có điểm kinh ngạc, đảo mắt quét một vòng trong phòng, cuối cùng tầm nhìn dừng lại trên người hai tên đang ngồi ở bàn ăn.

Hai người trên mặt bầm xanh bầm tím, vừa ăn cơm vừa đấu võ mồm, nói đến chỗ kích động liền đại chiến bằng đũa, ồn ào một trận rồi lại cầm đũa ăn tiếp, một màn này trong mắt Trần Mặc lại biến thành âu yếm liếc mắt đưa tình với nhau.

Trần Mặc tỉ mỉ đánh giá nam nhân đang cùng Cố An đấu võ mồm, càng nhìn trong lòng càng không thoải mái. Người kia bảnh hơn với hần suất, trẻ hơn hần, quần áo phục sức đắt tiền, không có lấy một điểm thua kém hần.

Một cổ cảm giác nguy cơ đột nhiên nảy sinh, hần vẫn giả vờ bày ra bộ dáng bình thản, đi tới trước mặt Cố An.

Mãi một lúc sau, Cố An mới phát hiện rasự tồn tại của hần, liền hết hứng đùa giỡn, lạnh nhạt hỏi: “Người tới làm gì?”

Lọ thuốc trật đả nhét trong túi quần, Trần Mặc lại do dự không biết làm sao lòi ra, những lời sớm chuẩn bị trước đó nhất thời vô pháp mở miệng nói ra, hần trầm mặc một lúc, mới hỏi một câu trái với lòng mình: “Người sao không đi làm?”

“Lão Tử không bao giờ tới chỗ người làm nữa!” Cố An rống lớn một tiếng, vứt bỏ đôi đũa, chạy lên lầu.

Trần Mặc nhanh chóng đuổi theo, cười trêu chọc: “Không đi làm thì không tiền trả ta a.”

Cố An tiếp tục rống: “Ta có thể ra ngoài tìm công việc khác!”

Trần Mặc tốt bụng nhắc nhở: “Người chỉ được kỳ hạn tám ngày.”

Cố An quay đầu trừng mắt nhìn hần một cái, ba bước thành hai bước chạy lên lầu hai, lao đầu vào trong phòng.

Trần Mặc theo sau đi vào, đóng cửa phòng lại, thuận tay khóa luôn, cười lạnh nhìn hần.

“Người muốn làm gì?!” Cố An lùi về sau mấy bước.

“Người nói đi?” Trần Mặc xắn tay áo, tiến đến gần.

“Người đừng làm vậy a!”

“Làm vậy cái gì?” Trần Mặc tươi cười: “Chửi bới? Đánh đập? Hay là cưỡng gian người?”

“Người dám!!”

“Người đoán xem ta có dám không?”

Cố An tức điên lên được, hần biết đối phương nếu bị chọc giận thì chuyện gì cũng dám làm. Nhưng là hần mới là người bị hại a, không chỉ bị thùng rơi trúng chân, vừa rồi còn đánh nhau với Trần Huyền đến trọng thương. Hiện tại cả người đều bầm tím, đau muốn bỏ mạng, hần không còn đủ tinh lực để đối phó nam nhân này.

Hảo hán không ngại chịu thiệt trước mắt, Cố An nhanh chóng chuyển sang bộ mặt tươi cười, mở miệng xin tha: “Mặc ca ca, người đừng như vậy mà, ta đi làm, được chưa? Bây giờ chúng ta đi luôn đi.”

“Cởi giày, cởi đồ.” Trần Mặc đẩy hần ngã lên giường, thấy hần biểu tình kinh ngạc, bình tĩnh giải thích: “Cho ta xem thương thế của người thế nào.”

Sự tình vượt ngoài dự đoán, Cố An lập tức không chút phản ứng, ngốc lăng ra đó.

Trần Mặc khom lưng giúp hần cởi giày, tiếp theo lại cởi tất, nhìn bàn chân phải sưng như cái bánh bao, không khỏi đau lòng. Đổ ít thuốc trật đả vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa bóp lên chỗ đau.

“Ta tự thoa được rồi.” Cố An muốn rút chân về, lại bị hần nắm quá chặt: “Đừng động, chịu khó một chút, hần là hơi đau.”

“Làm sao mà hơi đau? Chân của ta thiếu chút nữa bị phế đi rồi!” Cố An chỉ chờ dịp để xả giận: “Cái thùng to dùng kia tới một trăm mấy cân, còn sai ta một lần vác hai cái, cứ thế nện thẳng xuống, có thể không đau sao!”

“Sau này đừng khuôn vác nữa, làm trợ lý của ta đi.”

“Cái gì?”

“Mỗi ngày đi theo ta, ta làm gì người làm cái đó.”

.....

Cố An sững sốt một chút, hần cứ cảm thấy trong lời này còn có ý tứ khác, hỏi dò: “Giống như trước đây sao?”

“Ân, giống như trước đây.”

Cố An mỉm cười: “Đi theo người có lợi gì?”

“Không cần làm việc, không cần trả nợ, bao ăn bao uống, còn được lãnh lương tháng.”

“Hảo, nói phải giữ lời, không được đổi ý! Người đã thỉnh ta đi làm, ta đây đành rang mà đáp ứng người.” Cố An bày ra một bộ dáng rất không tình nguyện, thật ra trong lòng đã sớm vui như thấy hội.

Không cần làm việc còn có thể lãnh lương, hần thật không ngờ trên đời này cứ nhiên có chuyện tốt đến thế.

19. Chương 19: Quà Sinh Nhật

Nhìn Trần Mặc ngồi xổm trước giường xoa bóp chân cho mình, Cố An trong lòng không biết có bao nhiêu vui vẻ, cảm thấy mình thật giống như hoàng đế, còn Trần Mặc chính là tiểu thái giám hầu hạ hần.

“Tiểu Mặc Tử, đem nước rửa chân đến cho ta.” Cố An vừa đắc ý liền dễ dàng trèo lên đầu người ta.

“Người vừa gọi ta là gì?” Trần Mặc nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, nắm lấy cái chân bánh bao kia, âm thầm dùng sức.

“Á, đau quá!” Cố An lập tức sửa miệng: “Mặc ca ca, ta gọi người là Mặc ca ca!”

Trần Mặc bắt đắc dĩ cười, đứng dậy, rót một ly nước đưa cho hần, “Uống đi.”

Cố An cầm lấy ly nước ừng ực uống một hơi, uống đặc quá mau, nước theo khóe miệng tràn ra, thấm ướt cả áo. Trần Mặc thấy thế, không khỏi than nhẹ một tiếng, rút khăn tay ra khỏi túi quần giúp hần lau miệng.

Động tác này chỉ là trong phút vô ý mà sinh ra, lau xong cả hai đều bất giác ngẩn người.

Cố An nghĩ không ra Trần Mặc sao lại ôn nhu với mình như thế, chớp mũi còn lưu lại mùi hương của chiếc khăn, cũng là vị đạo đặc trưng của Trần Mặc. Trước đây lúc hai người còn quấn quýt bên nhau, hần mỗi ngày đều có thể ngửi thấy mùi hương này, không phải mùi nước hoa, mà là mùi thơm tự nhiên của cơ thể. Vị đạo này hần đã sớm khắc sâu trong tâm khảm, lần cuối ngửi được là cách đây hai năm, giờ nghe lại một lần nữa, hần lại cảm thấy xa lạ.

Để giảm bớt không khí xấu hổ giữa hai người, Cố An hóa thân thành trinh tiết liệt nữ, nắm chặt cổ áo mình, lui đến góc giường: “Người trên ta?! Ta sẽ không theo người đâu! Người ta vẫn là hoàng hoa khuê nữ a!”

Trần Mặc khóe miệng run rẩy, ném khăn về phía hần: “Cái khăn này tặng cho người luôn, thứ gì chỉ cần qua tay người đều trở thành đáng khinh.”

Cố An lập tức nổi xung: “Người mới đáng khinh! Thời đại này tên nào còn xài khăn tay đều đáng khinh!!”

Trần Mặc phớt lờ hần, cũng không thèm giúp hần thoa thuốc nữa, mở máy tính theo dõi giá cổ phiếu cùng tin tức về thị trường chứng khoán.

Cố An nhích lại, nịnh nọt: “Trần tổng, giới thiệu vài loại cổ phiếu cho ta chơi thử xem.”

“Người muốn mua cổ phiếu?”

“Tiền để ra tiền, ai không muốn a.”

“Người có tiền sao?”

“Có a, tháng nào mẹ ta cũng cho phí sinh hoạt nha!”

“22 tuổi, còn xòe tay xin tiền ba mẹ, người không thấy hổ thẹn sao?”

“Mẹ ta cứng ta, nguyện ý chu cấp cho ta, người hâm mộ a?”

“Sau này đừng xin tiền ba mẹ nữa, ta cho người.”

“Sao ta lại cảm thấy mình giống như tiểu tình nhân của người thế nhỉ?”

“Đừng vọng tưởng, người là nhân viên của ta, đây là phát lương cho người.”

“Được rồi, người nói tiền lương thì là tiền lương.”

“Àn, ta lấy lương của người giúp người mua cổ phiếu.”

“Khoan đã, ý người là ta không được trực tiếp lãnh lương?”

“Đương nhiên, đưa tiền cho người, người lại đi mua mấy thứ máy ảnh hạ lưu?”

“Máy ảnh có gì mà hạ lưu?! Nó tuyệt không hạ lưu!!”

“Thiết.”

“Nó thần thánh, vĩ đại, chúng ta có thể dùng nó ghi lại những khoảnh khắc đẹp nhất trong cuộc sống!”

“Thiết.”

“Người thiết cái gì mà thiết!”

.....

“Ai ai

Mặc ca ca, người đừng trấn lột mắt kính của ta a! Mau trả cho ta, ta không thấy đường!”

.....

Trần Mặc ném cái kính lên bàn máy tính, sửa sang lại quần áo, vừa ra khỏi phòng vừa nói: “Ta về công ty, người ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, chờ chân hết đau rồi hãy đi làm.”

Cổ An y như tên mù lê lét trên giường, mò mẫm xung quanh tìm mắt kính.

Trần Mặc đi tới cửa, đột nhiên hỏi: “Vừa rồi người kia là ai?”

“Người nào?”

“Người ngồi ăn cơm với người.”

“Hắn là bạn trai của Đinh Đinh.”

“Nga.” Trần Mặc nở nụ cười, “Ta đi đây.”

“Uy! Người đừng đi, mắt kính!! Đưa mắt kính cho ta!!”

.....

Lúc Trần Mặc xuống lầu, tâm tình đặc biệt thư sướng. Khi hắn thấy Vệ Đinh và Trần Huyền quần lấy nhau thành một khối, càng cười ngoác đến mang tai.

“Tiểu bằng hữu, ta đi đây, lần sau lại đến thăm các người.” Hắn cười tạm biệt Vệ Đinh, đi tới cửa lại quay đầu, phun ra một câu từ tận đáy lòng: “Hai người các người thực xứng đôi, hảo hảo bên nhau nga.”

Vệ Đinh kinh ngạc há mồm, bỗng nhiên cảm thấy này tên hồ ly này còn vô lại hơn cả Cổ An.

Vệ Đinh cảm thấy xót xa cho bản thân, tại sao xung quanh mình không có lấy một người bình thường.

Cổ An thì khỏi nói, hắn trước giờ chưa từng làm được chuyện gì nghiêm túc đàng hoàng, hiện tại còn thêm một tên hồ ly, Vệ Đinh đoán những ngày tháng sau này nhất định sẽ không được bình yên.

Sở Hiểu Phong miễn cưỡng coi như là một người bình thường, nhưng là hắn vừa nhìn thấy cảnh sát ca ca liền một bộ dáng si ngốc, mấy ngày liền hắn cứ đóng đinh ngay đầu đường, không quét dọn phòng ốc, cũng không giặt quần áo, Vệ Đinh nghi một ngày nào đó phòng hắn sẽ biến thành tổ sâu ổ kiến mất.

A Bố thì luôn thần thần bí bí, ngày nào cũng ở lì trong phòng không biết để làm cái gì, ngay cả ăn cơm cũng là trốn trong phòng ăn một mình, Vệ Đình cảm thấy nếu nàng cứ tiếp tục ru rú trong nhà, trên đầu nhất định sẽ mọc cả nấm.

Cuối cùng là Trầm Huyền, nhắc tới hắn, Vệ Đình liền đau đầu. Bên nhau một thời gian, Vệ Đình bắt đầu hoài nghi phải chăng trước kia hắn chịu ngược đãi quá nhiều, khuyết thiếu cảm giác an toàn trầm trọng! Cả ngày cứ y như ruồi bọ, không ngừng kêu ong ong bên tai Vệ Đình. Không thể làm cái này, không được làm cái kia, ngày nào cũng đặt ra quy củ, nói cả trăm ngàn lần rồi mà hắn vẫn muốn tua lại. Ban đầu Vệ Đình còn nhẫn nại phối hợp với hắn, cam đoan sẽ không thương ai ngoài hắn. Dần dà, Vệ Đình thật sự chịu được không nổi nữa, chỉ cần hắn bắt đầu tụng, liền nhét hai cục bông gòn vào lỗ tai giả điếc.

Từng ngày từng ngày trôi qua, bình thản mà vui vẻ.

Vào một buổi tối trước ngày sinh nhật thứ 22 của Trầm Huyền, Vệ Đình đang ở trong nhà lên mạng.

Đột nhiên biểu tượng QQ dưới taskbar nhấp nháy, Vệ Đình mở ra, vừa nhìn liền vẻ mặt hắc tuyến.

Ta ư Ờ Đình Đình: Đình đình, nick mới này hay không?

Dương Khang:

Ta ư Ờ Đình Đình: Người cũng đổi nick đi.

Một chuông đánh bay: Đổi rồi đó.

Ta ư Ờ Đình Đình: Tên này là có ý gì?

Một chuông đánh bay: Chữ sao ý vậy.

Ta ư Ờ Đình Đình: Người dám đánh ta?!

Một chuông đánh bay: Đánh người thì đã sao?!

Ta ư Ờ Đình Đình: Bỏ đi, không thèm tính toán với người, nhỏ con như người đánh lại ta sao?

Một chuông đánh bay: Đánh không lại thì cần chết người!

Ta ư Ờ Đình Đình: Ta biết người là con cún nhỏ rồi, coi như ta sợ người đi, được chưa?

Một chuông đánh bay: Đây còn nghe được.

Ta ư Ờ Đình Đình: Mai là sinh nhật ta rồi.

Một chuông đánh bay: Ta biết.

Ta ư Ờ Đình Đình: Chuẩn bị quà cho ta chưa?

Một chuông đánh bay: Chưa.

Ta hận Đình Đình: Người nuốt lời!

Hận thì hận đi: Ngày nào người cũng sát bên ta, làm sao có thời gian ra ngoài mua quà. []

Ta hận Đình Đình: [_]

Hận thì hận đi: [ngoáy mũi]

Ta hận Đình Đình: Đình Đình, ta rất nhớ người.

Hận thì hận đi: [tiếp tục ngoáy mũi]

Ta hận Đình Đình: Ta muốn gặp người.

Hận thì hận đi: Người mới từ nhà ta trở về mà!

Biểu tượng QQ của Trầm Huyền xám lại, Vệ Đình lại gửi đi mấy dòng tin, nhưng hắn không trả lời.

Vệ Đình cảm thấy bất khả tư nghị, hắn sẽ không chạy đến đây thật chứ?

Qua nửa giờ, dự cảm Vệ Đình rốt cuộc đã được chứng thực. Trần Huyền thật sự đến, nhưng là leo cửa sổ mà vào.

Có lẽ khi yêu ai cũng trở thành kẻ ngốc, mới xa nhau một giây đã nhịn không được mà nhớ nhung.

Nhìn Trần Huyền đứng trước mặt mình, trên mặt mang nụ cười xán lạn chói lóa, trong lòng Vệ Đình ngập tràn hạnh phúc ngọt ngào.

Trần Huyền giang rộng đôi tay về phía hắn, giây tiếp theo, hắn liền sà vào lòng Trần Huyền.

Bọn họ ôm nhau, và hôn, hai cái lưỡi người truy ta đuổi, cuối cùng quấn lấy nhau, chia sẻ ngọt ngào.

Thân thể chặt chẽ quyện vào nhau, màn hôn kích tình vừa kết thúc, hạ thân bọn họ sớm đã có phản ứng, chậm rãi nhích đến cạnh giường, rồi cùng ngã xuống giường.

Vệ Đình tựa lên người Trần Huyền, ngạnh vật nơi khó hạ cựa xát, tư thế hết sức ái muội kia trong nháy mắt liền khiến sủng lên nòng.

Trần Huyền mạnh mẽ lật người, đem Vệ Đình đặt dưới thân, nhìn vào mắt hắn, hỏi: “Đình Đình, nguyện ý cho ta không?”

Vệ Đình chớp chớp mắt, không gật đầu cũng không lắc đầu.

“Người không nói lời nào ta coi như người chịu rồi đấy.” Trần Huyền sợ hắn cự tuyệt, cúi đầu chiếm lấy đôi môi hắn.

Lại xài chiêu này?! Vệ Đình ngẩn người một lúc, bắt đầu giãy dụa.

Trần Huyền sớm đã bị dục vọng che lấp lý trí, không cho hắn có cơ hội phản kháng, lấy thân thể gắt gao áp hắn, vươn tay cởi quần hắn, miệng còn trấn an.

“Đình Đình, đừng sợ, ta sẽ không làm người đau.”

.....

“Cho ta, ta nhịn không được nữa.”

.....

Quần bị cởi, quần lót cũng bị lôi xuống dưới. Hạ thân đột nhiên khỏa lộ trong không khí, Vệ Đình hít một ngụm lạnh khí, cắn tay hắn một cái, ý đồ làm cho hắn tỉnh táo lại.

Cánh tay bị cắn đau, nháy mắt dập tắt dục vọng. Hắn ngẩng đầu, nhìn Vệ Đình, trong mắt tràn đầy ủy khuất: “Đình Đình, người không thương ta sao?”

Vệ Đình há hốc, thể này là thể nào a?

“Ta biết, người nhất định không còn thương ta nữa.”

Vệ Đình:

“Không ngờ người lại thay lòng đổi dạ nhanh như vậy.”

Vệ Đình thật muốn một chưởng đánh chết hắn.

“Chuyện người hứa với ta đã quên sạch rồi phải không?”

Vệ Đình trợn trắng mắt, đưa tay mò mẫm quần lót của mình.

“Người đã hứa với ta, sẽ yêu ta cả đời, vĩnh viễn không thay lòng.”

Vệ Đình ở trong lòng mắng ầm, tất cả đều là người ép ta.

“Ta mặc kệ, người nếu đã thay lòng, ta liền giết chết người.”

Vệ Đình rốt cuộc cũng đã tìm được cái quần lót, trực tiếp tròng lên đầu hắn.

Chiến trận hết sức khốc liệt, Trần Huyền bật dậy, gỡ cái quần lót trên đầu xuống, gầm rú lên trước mặt Vệ Đình: “Kháo! Lão tử hôm nay không giết ngươi không được!”

Vệ Đình linh hoạt né tránh, nhảy xuống giường, dùng sức đẩy hấn ngã lăn quay trên giường.

Đầu đập vào tường, Trần Huyền oai oái kêu to: “Ách ba thúi! Ngươi đợi đấy!!”

Vệ Đình lấy một cái hộp gì đó từ ngăn tủ ném cho hấn.

Trần Huyền nhìn cái hộp nhỏ trong tay, nghi hoặc hỏi: “Đây là cái gì?”

Không đợi Vệ Đình trả lời, hấn lại hưng phấn cười khoái chí: “Quà sinh nhật sao? Đây là quà người tặng cho ta phải không?”

Bình tĩnh được hồi lâu, Vệ Đình bắt đầu thiếu kiên nhẫn .

Không thể nói chuyện quả thật đáng thương mà, hấn rất muốn rống vào mặt đối phương: Thứ này chả có liên quan cái rắm gì với quà sinh nhật a!!

Thật ra hấn đã sớm muốn nói cho Trần Huyền biết, lúc này không phải không muốn làm, ai

mà là muốn làm tốt công tác chuẩn bị, trong cái hộp chứa gel bôi trơn, là mấy hôm trước hấn đặt mua trên mạng.

Tuy rằng quan hệ giữa hai người đã thân mật lắm rồi, nhưng làm chuyện đó còn có thể khiến tình cảm thăng hoa hơn nữa, Vệ Đình đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý, hấn cũng biết mình thể cô sức yếu, căn bản không có năng lực áp đảo Trần Huyền, hấn đọc trên mạng, bên bị áp lần đầu tiên sẽ có chút đau, cho nên hấn mới mua gel bôi trơn, hoàn toàn là nghĩ cho bản thân, không liên quan gì tới quà sinh nhật.

Trần Huyền mở hộp, lấy tuýp gel ra, đọc hướng dẫn sử dụng trên thân tuýp, trầm mặc một lát liền hưng phấn: “Đinh Đinh, ngươi hư lắm nha, cứ nhiên đem thân thể của chính mình làm quà sinh nhật tặng cho ta!”

Nghe xong những lời này, Vệ Đình chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể bỗng nhiên cuộn cuộn dâng trào đến lợi hại, thiếu chút nữa phun ra một búng máu lớn.

20. Chương 20: Người Thật Thà Phản Công

Trần Huyền ỷ mình cao to, một tay bồng Vệ Đình phi lên giường, tiếp theo nói một câu khiến hấn mở to hai mắt vì tưởng mình nghe nhầm.

“Đinh Đinh, ta nghĩ kỹ rồi, chúng ta vẫn là khoan làm vội.”

Vệ Đình trong lòng phun trào: Ngươi đang đùa giỡn ta sao?! Ngươi nhất định đang đùa giỡn ta! Mới qua vài phút, ngươi bắt đầu suy nghĩ kỹ từ hồi nào vậy?! Chưa kể, là ngươi đừng vội mới đúng! Câu này cứ như ta đang miễn cưỡng ngươi không bằng!

“Ngày mai là sinh nhật ta, ta định dẫn ngươi đi chơi cả ngày, nếu lộng ngươi bị thương thì làm sao mà đi.”

Vệ Đình tiếp tục điên tiết: Lộng thương?! Ngươi tưởng thứ đó của ngươi là vũ khí hạt nhân sao!!

“Có một bài viết trên mạng nói, lần đầu tiên làm, tiểu thụ sẽ không thể xuống giường trong vài ngày, ngươi mà nằm bẹp ở nhà lấy ai đi chơi với ta?”

Vệ Đình thật muốn gào thét: Tiểu thụ? Chỉ có hủ nữ mới gọi thế! Ngươi lú lẫn rồi sao? Những lời xàm tấu của hủ nữ mà cũng tin!!

“Cho nên, chúng ta vẫn là không vội làm. Tuy ta rất muốn, nhưng sinh nhật một năm mới có một lần, ngày mai đi đâu chơi gì, ta đã lên kế hoạch chu toàn rồi. Qua ngày mai chúng ta mới làm đi, đến lúc đó ngươi nằm một tháng luôn cũng được, có ta hầu hạ ngươi.”

Vệ Đình cuối cùng giác ngộ, người này chỉ dài dòng, tính nết bất ổn, mà còn là một tên ngố siêu hạng.

Lé mắt nhìn hẩn, bĩu môi: Dù sao ta cũng không muốn làm.

Vệ Đình một bên ghé vào giường tìm quần lót, một bên thằn ra quyết định, cả đời này cũng không cho hẩn!

Tìm được quần lót còn chưa kịp mặc vào, một đôi bàn tay to lớn đã lần mò đến. Một tay đoạt lấy cái quần lót ném qua một bên, một tay trực tiếp nắm lấy tiểu đệ đệ của Vệ Đình.

Trầm Huyền cười đến y như một đại thúc trung niên dề cụ: “Đình Đình, dùng tay đi, người giúp ta, ta giúp người, cũng thực thoải mái a.”

Đoạn này bị cắt, ta thật không hiểu, ta không hề vi phạm lệnh cấm về từ ngữ để diễn tả chuyện kia, toàn dùng xxx thay thế, xxx mà cũng tính là mang nội dung không hợp với lễ giáo sao??xxx cũng phải dùng hạn chế sao?? Tại sao lại niêm phong văn của ta chứ!!! Admin các người quả thực muốn bức cho người ta phát điên lên mà!!!! Ta xóa hết!! Hiện tại có thể gỡ bỏ niêm phong cho ta được chưa a!!! (lời tác giả bức xúc)

Đánh một giấc thẳng đến giữa trưa hôm sau bọn họ mới tỉnh lại. Vệ Đình nhìn thấy vết tích xxxx tối qua lưu lại trên giường không khỏi đỏ bừng mặt, vội mặc quần áo vào, đuổi Trầm Huyền khỏi giường, lột sạch chăn drap vọt vào phòng vệ sinh.

Trầm Huyền buồn cười, tự hỏi, tối qua lúc hai người giúp nhau giải quyết Vệ Đình cũng không thấy ngượng ngùng gì, sao tới giờ mới xấu hổ?

Mặc quần áo, Trầm Huyền ra khỏi phòng ngủ, vừa vặn chạm trán Cố An mới từ trên lầu hai đi xuống.

“Uy, người như thế nào lại đi từ phòng ngủ của Đình Đình? Người qua đêm ở đây sao?”

Thấy bộ dáng kinh ngạc của Cố An, Trầm Huyền cực kỳ đắc ý: “Đúng vậy, Đình Đình năn nỉ ta ngủ lại a.”

Cố An giả nôn: “Ta phi! Là người mặt dày mày dạn bị đuổi mà không chịu đi thì có!”

Trầm Huyền hừ lạnh: “Người biết cái rắm gì.”

Cố An chỉ vào mũi hẩn quát: “Ta biết chứ, ta cái gì cũng biết! Người từ đầu đã tính toán, chỉ mỗi Đình Đình ngốc nghếch kia mới có thể chịu nổi người!”

Trầm Huyền một phen đẩy hẩn ra: “Mới sáng sớm, ta không muốn lôi thôi với người.”

Cố An lại sấn tới: “Đã là giữa trưa rồi!! Người mới ngủ dậy sao? Tối qua người làm gì mà tới giờ mới dậy?”

Trầm Huyền quay đầu cười: “Này còn chưa rõ ràng sao, có một số chuyện chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt bằng lời.” Nói xong liền nghênh ngang đi vào phòng tắm.

Cố An có chút nghi hoặc, đi theo hẩn vào phòng tắm, đập vào mắt là cảnh Vệ Đình đang ngồi giặt drap giường, bỗng nhiên hiểu hết mọi chuyện.

Hẩn chỉ tay ngay mặt Trầm Huyền, bất khả tư nghị trừng mắt quát: “Người người người... Đã làm chuyện tội lỗi còn không cho Đình Đình hảo hảo nghỉ ngơi, cứ nhiên bắt hẩn giặt drap?! Đúng là không bằng cảm thú!”

Tiếng rống dọa cho Vệ Đình hết hồn, xoay qua liền phát hiện trong không gian nhỏ hẹp của phòng tắm cứ nhiên chật ních người, A Bố và Sở Hiểu Phong không biết chui vào từ lúc nào, hiện tại mọi người đều tề tựu đông đủ.

Cố An trước mặt cả đám, lớn tiếng chỉ trích: “Các người coi đi, tiểu chủ nhà bị hẩn đàn áp suốt đêm bây giờ còn phải giặt drap giường, hẩn sao không tự mà giặt? Này không phải là rõ ràng khi dễ người ta sao?”

A Bố cùng Sở Hiểu Phong nghe xong lập tức ném cho Trầm Huyền ánh nhìn đầy khinh bỉ.

Trầm Huyền bị bọn họ nhìn đến lửa giận phun trào, nhắm ngay mặt Cố An nện một quyền. Cố An không cam lòng yếu thế, một quyền nện đáp lại, hai người lại bắt đầu hăng máu mà đấm đá túi bụi.

A Bố tổng bọn họ ra ngoài: “Muốn đánh đi ra ngoài đánh, đừng có liên lụy người vô tội.” Sau đó nàng quay về phía Vệ Đình, phần khích: “Tiểu chủ nhà, nhìn không ra người cởi mở như thế a, quen nhau chưa được bao lâu, hai người đã ngủ chung rồi sao?”

Vệ Đình ra dấu giải thích: Không có, chúng ta không hề làm chuyện đó!

“Nếu không làm, sao phải giặt drap giường?” A Bố cười ra vẻ am hiểu: “Đừng ngượng ngùng, ta hiểu mà, nam nhân nói chung hiem khi quần được nửa thân dưới của mình.”

Vệ Đình lắc đầu, còn muốn giải thích tiếp, A Bố đã kéo Sở Hiểu Phong ra ngoài, nói: “Béo huynh, đừng đến gần bọn họ quá, kéo lại bắt chước bọn họ làm vậy. Nhớ cho kỹ, chờ cảnh sát ca ca của người giao hết tiền lương cùng sổ tiết kiệm cho người mới đồng ý lên giường với hấn nga.”

Trong phòng khách, A Bố lải nhải giảng đạo, Sở Hiểu Phong thành thành thật thật ngồi một bên làm thánh giả, còn Trầm Huyền và Cố An vẫn tiếp tục tỷ thí.....

Nhìn cục diện hỗn loạn trước mắt, Vệ Đình rất muốn đập đầu, tại sao bên cạnh ta không có lấy một người bình thường a?!

Giặt drap xong, bốn tên kia đánh nhau cứ đánh nhau, thuyết giáo cứ thuyết giáo, trông có vẻ rất hứng thú, Vệ Đình thật muốn tổng cả đám ra ngoài.

Nhìn đồng hồ, đã hơn một giờ chiều, Vệ Đình đói đến bụng réo ầm ỹ, làm vài món ăn nhẹ, vừa dọn lên bàn, mấy người kia đánh hơi thấy mùi đồ ăn liền xúm lại, ngay ngắn ngồi vào chỗ, không hề khách khí, cầm đũa gấp đồ, miệng còn ồn ào kêu Vệ Đình xúc thêm mấy chén cơm đem ra.

Gân xanh trên trán giặt không ngừng, Vệ Đình nén giận, chạy vào bếp xúc cơm.

Sở Hiểu Phong thấy đồ ăn ít quá, sợ lát nữa không đủ, đánh tiếng chờ tí liền phóng ra chợ mua thêm vài món chế biến sẵn. Lúc hấn quay lại, phía sau còn dẫn theo vài tên ăn chực.

Hấn cười với Vệ Đình: “Cảnh sát ca ca chưa ăn trưa, cho nên ta gọi hấn đến đây.” Nói xong chỉ Lão Tha Bả cùng Tiểu Tha Bả, xụ mặt: “Bọn họ tự muốn đến, không phải ta gọi.”

Cung Nghị hướng về phía Vệ Đình cười đôn hậu: “Thực xin lỗi, đã quấy rầy.”

Lương Bằng một tay ôm Lão Tha Bả, một tay xách hai bình rượu, đi đến bên cạnh Vệ Đình đưa cho hấn: “Đây là tặng cho người, coi như tiền cơm, nhân tiện cho cún cưng nhà ta ăn ké một chút.”

Cố An nhanh như chớp sắp lại, giành lấy bình rượu, nghiêm nhiên bày ra bộ dáng chủ nhà nồng nhiệt tiếp đón mọi người về lại chỗ ngồi: “Một bữa cơm đạm bạc thôi, cần gì phải đáp lễ a? Lại đây lại đây, ngồi xuống đi, đừng khách khí. Đình Đình, lấy thêm vài cái chén nữa, chúng ta nâng ly nào, hôm nay không say không về.”

Trầm Huyền lập tức phụ họa: “Đúng lúc hôm nay sinh nhật ta, mọi người cùng uống cho đã đi, tối đến ta mời các người ra ngoài làm tăng hai!”

Những người khác cũng hòa theo: “Hảo, uống cho đã luôn! Không say không về!”

Vệ Đình khoe miệng không ngừng co giặt: Đám người này thật đúng là mặt dày không biết khách khí!!

Mọi người vây quanh cái bàn thành một vòng tròn, trước mặt đều là một ly rượu đầy, giơ lên, hô to “Cheer”, tiếp theo một ngụm uống cạn, bầu không khí rất ư náo nhiệt.

Thừa dịp bọn họ không chú ý, Vệ Đình đổ cả ly rượu vào bát của Lão Tha Bả. Lão Tha Bả ngửi ngửi, le lưỡi liếm mấy phát, dường như cảm thấy hương vị rượu không tồi, lập tức liếm sạch sẽ cả bát.

Rượu, một khi đã uống thì không thể dừng lại, mọi người cùng nhau cạn ly, cạn đến hào sảng, uống đến thống khoái, tựa hồ không uống đến mặt đỏ tai hồng sẽ không chịu bỏ qua, cứ đà này, thực sự đúng nghĩa không say không về. Mà Vệ Đình từ đầu tới cuối không uống lấy một giọt rượu, toàn đổ vào bát của Lão Tha Bả.

Các đồng chí đang an tọa quanh bàn thật sự mà nói, không tên nào tửu lượng tốt, chưa uống được bao nhiêu đều đã ngà ngà say. Lão Tha Bả là tên đầu tiên khởi xướng tụy quyền, nó y như phải bệnh đại, chạy

loạn khắp nhà, làm vỡ vô số chậu hoa. Vệ Đình đau lòng muốn chết, vội chạy tới thu dọn, còn đám tử quỷ này vẫn ồn ào cười nói vui vẻ.

Vệ Đình nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ một cái, các người đợi đấy!!

Lại ngồi vào bàn, Vệ Đình vẽ mặt tươi cười rót rượu cho bọn họ, dụ bọn họ uống hết hai bình rượu kia, lại chạy ra ngoài mua thêm mấy bình nữa. Một đám bị chuốc rượu đến đầu óc choáng váng, bắt đầu mê sảng, làm chuyện điên rồ.

Cố An trái ôm phải ấp, ôm Lão Tha Bả cùng Tiểu Tha Bả, hôn loạn lên mặt bọn họ, hôn đến miệng đầy lông chó. Hắn nhìn Lão Tha Bả, nghi hoặc: “Đẹp Trai này, lông mặt người sao mà vừa dài vừa nhiều thế?”

Lão Tha Bả ghé sát mặt hắn liếm loạn xạ, Vệ Đình đứng một bên cười muốn tắt thở.

Sở Hiểu Phong rờn rờn nước miếng lết lên người Cung Nghị, than thở: “Cảnh sát ca ca, ta rất thích người, thích lắm, sao người cứ không chịu hiểu cho lòng ta? Tại sao....”

Chân ghế bởi vì không chịu nổi trọng lượng của hai người, lung lay vài cái, đổ ầm, Cung Nghị ôm Sở Hiểu Phong tiếp đất bằng mông. Vệ Đình dở khóc dở cười, bị bọn họ làm gãy ghế mất rồi.

A Bố lại tỏ vẻ buồn bực, một bên uống rượu một bên tán dóc với không khí: “Ta hình như đã phải lòng một người rồi..... Yêu qua mạng thực đau khổ! Những kẻ trên mạng đều không đáng tin..... Nếu nàng là nam nhân thì làm sao bây giờ? Ta đã lún sâu vào mối tình này..... Hôm qua nàng hỏi tên ta, ta không muốn giấu nàng, nhưng lại ngượng phải khai tên thật ra..... Ta hận lão ba, tại sao lại đặt cho ta cái tên ‘Lưu Mẩu Đan’ này..... Gì mà quốc sắc thiên hương, gì mà phú quý cát tường, tất cả đều là chó má!”

Nghe nàng nói xong, Vệ Đình kinh ngạc há hốc mồm, sau đó cười đến toàn thân phát run. Yêu qua mạng? Lưu Mẩu Đan? Còn không biết đối phương là nam hay nữ? Còn gì khôi hài hơn không?

Trầm Huyền ngồi bên cạnh A Bố, nhìn vách tường mà cứ tưởng đang nói chuyện cùng nàng: “Yêu qua mạng không có gì đau khổ, ta với Đình Đình chính là nhờ mạng mới quen nhau, người xem hắn yêu ta biết mấy a! Tối hôm qua còn định hiến dâng thân thể tặng ta làm quà sinh nhật! Ai nha, ta đây chính là mị lực khó cưỡng lại, nam nhân bộ dáng tuấn tú quá cũng thực phiền toái, ở trong trường có rất nhiều người theo đuổi ta, các nàng đều khen lông mày ta là mày kiếm anh tuấn, đặc biệt mê người. Thật ra ta cảm thấy đôi mắt ta cũng rất có thần, còn mũi, miệng nữa, đều rất tinh tế. Đình Đình chính là bị bộ dáng của ta mê hoặc, tuy ngoài miệng hắn không thừa nhận, nhưng trong lòng yêu ta muốn chết a.”

Vệ Đình cười hết nổi, hận không thể một chưởng đánh hắn thành thịt bằm! Lập tức vọt tới, một bên túm lông mày hắn một bên rống giận trong lòng: Người đồ cả lờ phát phơ, đầu óc ngu si tứ chi phát triển, đồ nam nhân thú vị dám trêu hoa ghẹo nguyệt!! Không phải luôn mạnh miệng nói hôm nay dẫn ta ra ngoài chơi sao?!

Thực tế cho thấy, người thật thà cũng không phải dễ chọc. Chờ cả đám say đến không còn biết trời đất, nằm bất động, Vệ Đình bắt đầu tiến hành kế hoạch phục hận.

Trước tiên hắn tha Sở Hiểu Phong và Cung Nghị lên lầu hai, tiếp theo lột sạch bọn họ, ném lên giường Sở Hiểu Phong, đóng cửa phòng, cười xấu xa bước xuống lầu.

Sau đó, hắn chạy đi mua một bộ trang điểm rẻ tiền, tô mặt tô mày cho A Bố, lại dùng son môi viết lên mặt Lương Băng ba chữ “Lưu Mẩu Đan”, tiếp theo ném bọn họ lên ghế sofa, sắp xếp cho bọn họ tư thế tựa đầu vào nhau.

Đối tượng báo thù kế tiếp chính là Trầm Huyền, Vệ Đình lấy dao cạo râu cạo sạch nhẵn lông mày hắn, rồi lôi hắn tới phòng tắm, xếp cho hắn một tư thế thật tốt – ôm bồn cầu ngủ.

Cuối cùng, Vệ Đình chuyển mục tiêu sang Cố An, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng cực kỳ hay ho, móc di động từ trong túi quần hắn, bắt chước ngữ khí khi hắn động kinh, nhắn cho Trần Mặc một tin — Mặc ca ca, người ta rất nhớ người a.

Qua vài giây, Trần Mặc nhắn tin hỏi lại — Người phát điên cái gì đó?

Vệ Đình nhếch miệng cười ngố, lách cách ấn phím — Mặc ca ca, người mau đến đây, ta ở nhà chờ người nga.

Lần này đợi vài phút mới có trả lời — Người uống lộn thuốc hả? Đừng nháo, nếu không sẽ biết tay ta!

Vệ Đình tiếp tục nhấn — Nếu người đã nói không đến, ta liền bỏ trốn theo một tên nam nhân râu ria rậm rạp a!

Tin nhắn lập tức được trả lời — Ta đang họp, người đợi ta một chút! Năm giờ họp xong ta đến ngay.

Vệ Đình nhét di động trở lại túi quần Cổ An, nở một nụ cười vui sướng khi người gặp họa. Tiểu tử thúì, người xong rồi!

Xong xuôi mọi việc, Vệ Đình tâm tình vô cùng sáng khoái, hớn hở về phòng, chớp mắt một tí, chuẩn bị tinh thần chờ xem kịch vui.

21. Chương 21: Một Màn Hỗn Loạn

Vệ Đình bị một tiếng bập tạch đánh thức, nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, đã năm giờ chiều. Hắn vội mặc quần áo rời giường, giả vờ làm ra một bộ dáng say rượu vừa tỉnh lại, lảo đảo ra khỏi phòng ngủ.

Đi vào phòng khách, hắn thấy A Bố đang nhào lên người Lương Bằng sống chết mà tát hắn, còn Lương Bằng thì đang cố nín cười, một bên giơ tay ngăn cản, một bên kêu lên: “Người phát điên cái gì a? Sao tự nhiên đánh ta? Uy uy, người mau soi gương đi, mặt người còn muốn lẻo lét hơn cả mấy bông hoa kia..... Phụt, ta nhịn không được nữa..... Téo quá!”

A Bố nghe xong liền nổi trận lôi đình, đục ngay mắt hắn một quyền, rống giận: “Tên ẻo lả chết tiệt, người dám cười nhạo ta! Xem ta hôm nay có đánh chết người không! Còn nữa, sao người biết tên thật của ta? Cứ nhiên còn dám viết trên mặt? Người điều tra ta? Tại sao lại muốn điều tra ta? Chẳng lẽ người thăm mền ta? Khai mau a! Khai mau!!”

Lương Bằng bịt mắt oa oa kêu to: “Ta không biết tên thật của người! Ta cũng không điều tra người! Ta thích nữ sinh ôn nhu khả ái, như thế nào lại thăm mền người?!”

“Ý người là ta không ôn nhu không khả ái?!” A Bố giận cực phản cười, cười đến âm trầm khủng bố, khiến Lương Bằng phải rùng mình. Nàng lại đánh tiếp, quyền cước loạn đả.

Lương Bằng ôm đầu, lệ rơi đầy mặt: Người là nam nhân, làm sao ôn nhu, làm sao khả ái được!!

Thấy một màn như vậy, Vệ Đình gập bụng mà cười. Trầm mặc vài giây, nén cười tiến tới khuyên can, tốn thật nhiều sức mới tách được bọn họ ra.

Đúng lúc này từ trong phòng tắm truyền đến tiếng gầm giận dữ.

“Con mẹ nó! Đứa nào xén lông mày lão tử?!”

Ba người chạy đến cửa phòng tắm, đập vào mắt là cảnh tượng Trầm Huyền đang đứng đối diện gương soi mà phát hỏa, một bộ dáng sắp ăn thịt người.

A Bố bật cười trước tiên: “Uy, chắc là tự người làm rồi? Trông không tồi a, đúng là buồn cười, khôì hài chết đi được!”

Trầm Huyền quay đầu lại rống giận: “Sao có thể như thế!! Người cũng tự ngó lại mình đi, bộ dáng của người còn tức cười hơn cả ta!”

A Bố liếc mình trong gương, nhịn không được giật giật khóe miệng. Hít sâu một hơi, nàng lập tức bình tĩnh lại, chỉ vào tay Trầm Huyền, cười nhạo: “Dao cạo râu còn trong tay người kia! Không phải chính người chẳng lẽ là quỷ cạo cho người?”

Trầm Huyền chấn động, nhìn dao cạo râu trong tay, bất khả tự nghị mở mắt trừng trừng, lắp bắp: “Chuyện này... chuyện này... không thể nào..... Chẳng lẽ là ta, tự ta làm thật sao?!”

A Bố vuốt cằm, thay hần lý giải: “Say rồi thì chuyện gì cũng có thể làm, có lẽ người đã sớm không hài lòng về lòng mảy của mình, cho nên mới cạo quách nó đi.”

“Thì ra là như vậy a.....” Trần Huyền lẩm bẩm. Ngẫm lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm, chỉ tay vào mấy tên kia lớn tiếng quát, y như một con nhím đang xù lông: “Lòng mảy ta ưa nhìn như vậy, ta sao có thể không hài lòng! Nhất định là một người trong đám các người thừa dịp ta say rượu liền cạo đi, sau đó mới nhét dao cạo vào tay ta! Kẻ nào lại bỉ ổi như vậy a? Cư nhiên dám hãm hại ta! Nếu ta điều tra ra, ta sẽ lấy mạng hần!”

Vệ Đình một trận rùng mình, thụt lui ra sau.

“Ta biết là ai rồi!” A Bố vẽ mặt am hiểu.

“Là ai?”

Vệ Đình bị dọa thót tim, cúi đầu nín thở, tận lực làm giảm đi cảm giác về sự tồn tại của bản thân trong mắt mọi người.

“Kẻ đó nhất định là Cố An!”

+__+ Vệ Đình thiếu chút nữa té xỉu, tiếp theo thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên cảm thấy Cố An có chút đáng thương, vô duyên vô cớ chịu tội thay mình.

A Bố nói tiếp: “Người với Cố An vừa thấy mặt liền đánh nhau, hần đã sớm ghi hận trong lòng. Lần này người say bí tỉ, hần vừa lúc nhân cơ hội này giáo huấn người một chút.”

Trần Huyền gật gù, cảm thấy nàng nói rất có lý, gân cổ hét lớn một tiếng: “Cố An, người đồ vương bát đản mau lần ra đây cho ta!”

Rống xong, lao ra khỏi phòng tắm tìm Cố An tính sổ.

Vệ Đình theo sau không biết nên khóc hay nên cười, lúc này thật sự lớn chuyện rồi!

Tìm một vòng, mọi người mới phát hiện Cố An rúc dưới gầm bàn. Hần đang ôm Lão Tha Bả ngáy như sấm.

Trần Huyền một cước thúc vào người hần: “Vương bát đản, người còn mặt mũi mà ngủ sao! Mau thức dậy cho ta!”

Cố An hừ hừ vài tiếng, xoay người tìm tư thế thoải mái hơn, ngủ tiếp.

Trần Huyền hóa thân thành chiến mã rít gào, một tay kéo hần dậy, nắm lấy vai hần, liều mạng lắc tới: “Người đền lại lòng mảy cho ta! Đền lại lòng mảy cho ta!!”

Thực tế cho thấy tửu lượng Cố An thật sự rất kém, hần mở to hai mắt, cười ngố, giống y như bạch tuộc bám lên người Trần Huyền, chu miệng hôn loạn trên mặt hần, “Đẹp Trai này, cho ta hôn một cái..... hôn một cái nga..... Uy? Đẹp Trai, người sao không có lòng mảy thế..... Chẳng lẽ người là vô mi đại hiệp?”

Mọi người vẽ mặt đều đầy hắc tuyến.

Lúc này bên ngoài vang lên một tràng tiếng đập cửa dồn dập, Vệ Đình đen mặt đi ra mở. Nhìn người vừa đến, hần vội dạt qua một bên, để một màn sau lưng hoàn toàn phơi bày trong mắt đối phương.

Nháy mắt, sắc mặt người nọ còn đen hơn đáy nồi, hần bước lên, đoạt lấy Cố An ôm vào lòng, cúi đầu cười, nụ cười rất ư hòa ái thân thiện: “Thì ra người nhấn ta đến gấp, là muốn cho ta nhìn người tán tỉnh nam nhân khác a.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Cố An cả người chấn động, men say lập tức bay hết hơn phân nửa: “Mặc... Mặc ca ca..... Sao người lại tới đây.....”

“Không phải người bảo ta đến sao?” Trần Mặc vẫn tươi cười, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hần, đột nhiên trong mắt bắn ra một đạo hàn quang, một phen túm lấy lỗ tai hần, hung hăng xách lên: “Lá gan của người càng lúc càng lớn, dám nhấn tin đùa giỡn ta?”

“Đau! Đau! Đau!” Cố An vẽ mặt đau đớn xin tha: “Ai u! Người nhẹ tay chút đi! Ta nhấn tin cho người hỏi nào a!”

Trần Mặc túm lỗ tai hấn lôi ra ngoài: “Lập tức theo ta về.”

Cố An còn chưa kịp phản ứng gì, Trần Huyền đã cầm dao cạo râu vọt tới: “Không được đi!”

Trần Mặc quay đầu lại, cười lạnh: “Người dám giành người của ta?”

Trần Huyền cũng lạnh lùng: “Buông hấn ra! Giữa ta và hấn còn chưa giải quyết rõ ràng đâu!”

Trần Mặc nhìn Cố An, bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến có chút sôi máu trong đó: “Người không phải đã nói hấn là bạn trai Vệ Đình sao? Hiện tại thế này là thế nào? Hấn đang thị uy với ta sao?”

Mọi người nghe chẳng hiểu đầu cua tai nheo, chỉ có Vệ Đình mới rõ, Trần Mặc hiểu lầm Cố An.

Vệ Đình lau mồ hôi lạnh, nhìn lên lầu hai, một lát còn có hiểu lầm ghê gớm hơn nữa! --

Vừa mới nghĩ tới, trên lầu hai liền truyền đến một tiếng thét chói tai, hình như là tiếng của Sở Hiểu Phong.

Mọi người hấp tấp xông lên lầu hai, tiếp theo phá cửa mà vào, nhìn một màn trước mắt, hết thấy đều hóa đá.

Hai tên nằm trên giường cứ nhiên không có lấy một mảnh vải che thân!

Vài đạo tầm mắt bắn đến, Sở Hiểu Phong kinh hô một tiếng, cuống cuống lấy tay che mặt, cứ thế mông trần mà nhảy xuống giường, định trốn dưới gầm giường. Có điều hấn đã quên, gầm giường vốn nhồi nhét nhiều thứ rồi, căn bản hấn không thể tá túc ở đó được. Hoàn hảo Cung Nghị phản ứng cực nhanh, kéo hấn trở lại giường, rồi áp vào lòng, lấy chăn phủ lên thân thể bọn họ.

A Bố làm bộ ho khan hai tiếng, hỏi: “Béo huynh, các người đây là rượu vào hồ đồ sao?”

Sở Hiểu Phong đỏ mặt nhìn mọi người, vẻ mặt rõ ràng là không biết đã xảy ra chuyện gì.

A Bố lại hỏi: “Chẳng lẽ là hấn ép buộc người?”

Sở Hiểu Phong cất lực lắc đầu.

“Vậy là chính người tự nguyện .”

Sở Hiểu Phong tiếp tục lắc đầu.

“Người cứ dài dòng lôi thôi mãi vậy sao!” Cố An một chương đẩy A Bố ra, tiến đến trước mặt Sở Hiểu Phong, hắc hắc cười: “Hiểu Phong, làm tốt lắm! Người rất cực cũng thoát khỏi kiếp xử nam rồi! Không có gì phải ngượng, người hiện tại đã là một nam nhân chân chính! Lát nữa nhớ bôi thuốc, chỗ đó lần đầu tiên sử dụng nhất định đau lắm phải không?”

Sở Hiểu Phong nhỏ giọng nói: “Ta hình như không đau chút nào.”

Cố An kinh hãi: “Mông người làm bằng bê tông cốt thép chắc? Người không đau chẳng lẽ hấn đau?”

Cung Nghị nhăn mày thành chữ xuyên, thoát nhìn thực bối rối, ngơ ngác nói một câu: “Ồ..... hình như mông ta thật sự có hơi đau.”

Nghe hấn nói xong, mọi người kinh ngạc thiếu điều rớt cằm xuống đất.

A Bố nhìn Sở Hiểu Phong, vẻ mặt kính nể: “Béo huynh, nhìn không ra a, người cứ nhiên lợi hại như vậy? Ngay cả dân cảnh cũng bị người chinh phục!”

Cố An ném cho Cung Nghị một ánh mắt khinh bỉ: “Cảnh sát ca ca, người làm ta quá thất vọng, không ngờ người mới là kẻ bị áp.”

Sở Hiểu Phong có điểm ngượng ngùng, trộm nhìn Cung Nghị, ấp úng: “Cảnh... cảnh sát ca ca, ta... ta sẽ chịu trách nhiệm với người.....”

Cung Nghị không lên tiếng, trông có vẻ bình tĩnh, nhưng thật ra trong đầu đã sớm loạn thành một mớ tương cà, hấn đang cố gắng thuyết phục bản thân chấp nhận chuyện này.

Hiểu lầm này đã vượt quá tầm kiểm soát, Vệ Đình khản trương đến độ muốn đập đầu quách cho xong. Nửa muốn khai ra sự thật, nửa lại sợ khiến mọi người sinh nghi. Hấn nhìn Cung Nghị, một phen thông cảm cho

hoa cúc của hân, sau đó trong lòng phun trào: Uống cho người làm cảnh sát, một chút đầu óc cũng không có! Bọn họ đoán bậy đoán bạ thôi, chẳng lẽ người tin là thật? Người ôm một tên mập té từ trên ghế xuống, trực tiếp đáp trên mặt đất, hỏi sao không người không đau!!

“Chúng ta đi thôi chứ vị tiểu gay, để hai vợ chồng son này hảo hảo có không gian riêng một chút.” A Bố khoát tay, dẫn mọi người đi ra ngoài, nhân tiện giúp bọn hân đóng cửa lại.

Lúc cả đám xuống lầu, A Bố dường như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, dừng bước, quay đầu nhìn mọi người, phát biểu: “Đợi đã, chúng ta có phải đang bị lừa giỡn?”

Cố An hỏi: “Sao? Ai lừa giỡn chúng ta?”

A Bố nhanh chóng hóa thân thành đại thám tử Sherlock Holmes: “Ta trước giờ có say tới cỡ nào, cùng lắm cũng chỉ nói nhảm, như thế nào lại tự tô vẽ mặt mình? Bộ trang điểm này ở đâu ra? Trong đây có ai xài thứ này a.”

Mọi người đồng loạt gật đầu, vụ trang điểm đích thực rất khả nghi.

A Bố tiếp tục phân tích: “Ta với Lương Băng thành mặt hề, Trần Huyền bị xén lông mày, béo huynh cùng Cung Nghị bị lột sạch quần lên giường, Cố An rõ ràng là người gục đầu tiên, như thế nào có thể nhấn tin cho Trần Mặc? Chưa kể, con chó đó làm sao cũng say? Là ai cho nó uống rượu?”

Mọi người đều cúi đầu ra dáng trầm tư, tựa hồ đã hiểu được được điều gì đó.

A Bố đột nhiên cười lạnh: “Nếu tất cả những việc này đều không phải chúng ta tự làm, các người nói xem, kẻ duy nhất không gặp chuyện là ai? Việc này nhất định chỉ có hân mới làm được.”

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, đồng loạt quay đầu nhìn Vệ Đình, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể ăn tươi nuốt sống hân: “Vệ Đình!! Thì ra người mới là tên đầu sỏ!”

Vệ Đình giả vờ bày ra một bộ dáng bình thản, ra dấu nói: Ta đi WC trước.

Tiếp theo, nhanh như chớp chạy thoát thân.

Phía sau truyền đến vài tiếng rống giận: “Ách ba thúì, người chạy trời không khỏi nắng đâu! Chúng ta sớm muộn cũng sẽ bắt người!”

Hiện tại chân tướng đã rõ ràng, mọi người đều ai lo việc nấy.

A Bố trở lại lầu ba tẩy trang, Lương Băng ôm Lão Tha Bả về nhà nghỉ ngơi, Trần Huyền tìm Vệ Đình tính sổ, Cố An bị Trần Mặc tha đi, chỉ còn Sở Hiểu Phong với Cung Nghị chưa biết thực hư, vẫn ở trong trạng thái rối rắm cực độ.

Về vấn đề này, mọi người rất ăn ý chọn giải pháp im lặng, hoàn toàn không có ý định nói sự thật cho bọn họ biết, coi như cho họ một cơ hội để phát triển tình cảm.

Quạt trần quay vù vù trên đầu, mùa hè trời nóng bức thế này, mà hiện tại Cung Nghị lại có chút phát lạnh, nhưng không phải vì gió, mà là vì trên lưng hân toàn mồ hôi lạnh.

Hân nghĩ thế nào cũng không thông suốt được, hân là nam nhi bảy thước, cư nhiên bị một tên tiểu ú nu yếu đuối đặt dưới thân, hơn nữa tiểu ú nu kia còn nói sẽ chịu trách nhiệm với hân.

Nghĩ đến đây, hân lại có chút vui sướng, ngày nào cũng gặp mặt tiểu ú nu, hân dần dần phát hiện một vài thay đổi khác thường ở bản thân.

Tới phiên trực, hân thường nhìn phía bên kia đường, xem tiểu ú nu có đang ngồi ven đường vẽ tranh hay không. Nếu đối phương có hiện diện, hân liền cảm thấy thực an lòng, còn không, hân sẽ cảm thấy có chút mất mát.

Hân cảm thấy mình dường như đã động tâm, thích ở bên tiểu ú nu, thích ngắm bộ dáng hay đồ mặt của tiểu ú nu, thích tiểu ú nu cả ngày lon ton vây quanh hân.

Hôm đó hân thừa lúc tiểu ú nu đi mua nước cho hân, lén lật tập tranh ra xem, vừa nhìn thấy người trong tranh, hân liền ngẩn người.

Tất cả đều là hấn, đủ loại sắc thái, đủ loại tư thế, mỗi một bức đều giống hấn như đúc.

Tối đó hấn mất ngủ, trong lòng tràn ngập hình bóng của tiểu ú nu. Vẽ hấn nhiều như vậy, hấn nghĩ tiểu mập mập hấn là rất thích mình, có điều hấn lại không dám khẳng định, dù sao cho tới bây giờ đối phương cũng chưa từng bày tỏ gì.

Con người sợ nhất chính là động tâm, sợ tất cả những viễn cảnh tốt đẹp kia chỉ là đơn phương. Hấn rất muốn biết suy nghĩ của tiểu ú nu, lại không dám hỏi, cho nên hấn vô cùng khổ sở.

Lần này rượu vào hồ đồ, hấn cảm thấy đây đúng là cơ hội tốt để thổ lộ tâm ý. Nhưng hấn vẫn thập phần bối rối, tại sao hấn lại là kẻ bị áp kia chứ? Nếu hai người thật sự đến với nhau, chẳng lẽ cả đời này hấn đều chịu cảnh nằm dưới tiểu ú nu sao?

Sở Hiểu Phong nào biết những suy nghĩ đang lớn vồn trong đầu hấn, lén thoát ra khỏi trong lòng hấn, thấy hấn đang cau mày trầm tư, tim liền “lộp bộp” trầm xuống.

Hấn hiện tại thật sự rất hối hận, vò đầu bứt tai, thậm chí chính mình: Rõ ràng tử lượng không tốt sao còn muốn uống nhiều như vậy! Cư nhiên làm ra loại chuyện không bằng cảm thú này, cảnh sát ca ca nhất định hận ta cả đời! T_T

22. Chương 22: Hiểu Làm Tiếp Tục

Sở Hiểu Phong mặc xong quần áo lại thấy Cung Nghị hàng mây nhú càng lúc càng chặt, trong lòng không khỏi trầm xuống. Hấn không dám bước lên, cũng không dám hỏi gì, đành lẳng lặng đứng góc bên giường suốt nửa tiếng đồng hồ.

Mà trong nửa tiếng đó, Cung Nghị rốt cuộc cũng thông suốt. Thích chính là thích, sao phải tính toán chuyện trên dưới làm gì, có lẽ bị áp vài lần rồi sẽ quen.

Mãi một lúc sau hấn mới phát hiện Sở Hiểu Phong đã ra khỏi vòng tay mình, nhưng vẫn đứng bên giường. Thấy đối phương bộ dáng bàng hoàng bối rối, hấn không khỏi có chút lo lắng, hỏi: “Hiểu Phong, người làm sao vậy?”

“Ta..... Ta.....” Sở Hiểu Phong ấp úng nửa ngày vẫn chưa nói thành lời.

“Người đưa quần áo cho ta trước đã.”

“Nga.” Sở Hiểu Phong nhặt quần áo lên, sau đó thấy Cung Nghị khóa thân rời giường, tầm mắt chuyển xuống mông hấn, tự hỏi liệu có phải mình đã không chút thương lượng tiếc ngọc, lộng đến hấn bị thương.

Cung Nghị mặc quần áo vào, đi đến bên cạnh Sở Hiểu Phong, cúi đầu nhìn hấn, biểu tình nháy mắt trở nên dị thường nghiêm túc: “Hiểu Phong, ta có chuyện muốn nói với người.”

“Chuyện... chuyện gì.....” Sở Hiểu Phong dè dặt hỏi, chột dạ không dám đối diện ánh mắt của đối phương. Trong ấn tượng, Cung Nghị luôn ôn nhu với hấn, về mặt lúc nào cũng mang theo nụ cười. Đây là lần đầu tiên hấn thấy đối phương lộ ra loại biểu tình đáng sợ này. Một cổ áp lực vô hình đột nhiên vây lấy hấn, dồn dập tới nỗi hấn sắp nghẹt thở. Hấn biết việc đã đến nước này cũng vô pháp vãn hồi, muốn đánh muốn giết gì cũng được, hấn chỉ hy vọng đối phương đừng không để ý đến hấn.

Trong chốc lát, từ đỉnh đầu truyền đến một giọng nói ôn hòa: “Chúng ta quen nhau đi!”

“Ồ?!” Lời này khác xa với tưởng tượng, Sở Hiểu Phong hoài nghi liệu có phải do mình khấn trương quá độ mà nghe lầm, hỏi dò: “Quen nhau? Người muốn ta làm bạn trai của người?”

“Ân, quen nhau, ta cũng làm bạn trai của người.”

Ngữ khí chắc chắn, ánh mắt kiên định, khiến Sở Hiểu Phong đứng ngốc lảng tại chỗ. Dung lượng não bộ hắn vốn không được lớn cho lắm, căn bản không kịp tiếp thu chuyển biến đột ngột như vậy, hắn ngơ ngác nhìn đối phương, không biết nên phản ứng thế nào.

Cung Nghị cảm thấy bộ dáng trợn mắt há mồm này của hắn cực kỳ thú vị, muốn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn kia, do dự trong chốc lát, vẫn là không hôn, lấy tay xoa đầu hắn, nhẹ giọng hỏi: “Người đồng ý không?”

Sở Hiểu Phong bất thành linh đón nhận hạnh phúc đâm ra ngu muội, hắn nuốt nuốt nước bọt, miệng há rồi khép, khép rồi lại há, ú ớ nửa ngày vẫn không nói được một câu.

Cung Nghị nhíu mày: “Người không muốn làm bạn trai của ta sao?”

Không đợi Sở Hiểu Phong đáp lời, hắn nói tiếp: “Nếu người không muốn, ta cũng không miễn cưỡng.”

.....

“Bất quá người vẫn nên suy nghĩ kỹ một chút.”

.....

“Chúng ta đã thân mật thể xác rồi.” Cung Nghị nói xong, trên mặt lại nổi lên một tầng đỏ ửng khả nghi: “Hơn nữa người đã nói sẽ chịu trách nhiệm với ta.”

Nghe đến đó, Sở Hiểu Phong mới phản ứng, lời đã nói ra đương nhiên không thể thu lại. Hắn giữ chặt tay Cung Nghị, lắp bắp nói: “Ta... ta sẽ chịu trách nhiệm..... Ta nguyện ý..... nguyện ý làm bạn trai của người.....”

Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, chỉ cần có thể trở thành người yêu của Cung Nghị, Sở Hiểu Phong đã vui lắm rồi. Hắn muốn kéo đối phương vào lòng, lại chán nản phát hiện mình quá thấp, dù đứng thẳng lưng vẫn chưa cao tới cằm người ta.

Trái lại, Cung Nghị đã ôm gọn hắn vào lòng, cúi đầu hôn lên mái tóc hắn: “Nếu chịu rồi thì không thể đổi ý a.”

Người thấy vị đạo trên người đối phương, tim Sở Hiểu Phong đập loạn không thôi, lặng lẽ úp mặt vào bờ ngực rộng lớn kia, lòng ngập tràn hạnh phúc, hắn trịnh trọng hứa hẹn: “Àn, không đổi ý.....”

Trong phòng im ắng, hai người găt gao quấn lấy nhau, bởi vì thẹn thùng nên chưa tiến thêm bước nào thân mật hơn. Mãi cho tới khi đứng tê cả chân, bọn họ mới buông tay.

Sở Hiểu Phong ngẩng đầu liền phát hiện trên cổ áo Cung Nghị mất một cái nút. Hắn tìm ráo rác khắp phòng, vẫn không thấy, nhìn đồng hồ đã không còn sớm, vợ lấy ví tiền chạy ra ngoài.

Cung Nghị theo sau hắn thắc mắc: “Hiểu Phong, người đi đâu vậy?”

“Mua nút.” Sở Hiểu Phong chỉ vào cổ áo hắn: “Chỗ này thiếu mất một cái.”

“Nga.” Cung Nghị cúi đầu nhìn một chút, lập tức nhớn miệng: “Chúng ta cùng đi.”

Mặt trời ngã về tây, màn đêm lặng lẽ buông xuống. Bận rộn cả ngày, ai cũng vội vàng về nhà ăn cơm, chỉ mình hai người họ bụng rỗng đi chợ, kết quả không tìm được chỗ nào bán loại nút giống như vậy. Bọn họ lại tiếp tục ra chợ đêm, quần thật lâu mới phát hiện một quầy bán kim chỉ nút.

Sở Hiểu Phong ngồi xổm trước quầy tìm kiếm từng loại, vẫn là không tìm được loại giống với cái nút kia, hắn bèn chỉ vào cái nút trước ngực Cung Nghị hỏi chủ quầy: “Bà chủ, ở đây có loại nút giống như vậy không?”

Chủ quầy liếc nhìn Cung Nghị một cái: “Nút trên cánh phục ta không có bán.”

Cung Nghị ngồi xuống, nghiêm trang nhìn chủ quầy, nghiêm túc mở miệng nói: “Ta nghĩ người nên nhìn cho kỹ rồi hãy kết luận.”

Chủ quầy là một phụ nữ trung niên, bộ dáng cao lớn thô kệch, vai rộng lưng to, vừa nhìn đã biết ngay là loại đàn bà đánh đá hung dữ. Nàng ngẩn người, sau đó chửi ầm lên, phun ra một cơn mưa nước miếng: “Quầy nút của mình chẳng lẽ ta không biết?! Nói không có bán chính là không có bán! Người như thế nào

không tin?! Cảnh sát thì giỏi lắm sao! Cảnh sát là có thể khi dễ tiểu thị dân sao?! Không có thứ đó chẳng lẽ bắt ta ới ra vài cái cho người?!”

Sở Hiểu Phong bị khí thế sấm sét của nàng kia dọa cho một mẽ, giật giật vạt áo Cung Nghị, nhỏ giọng nói: “Cảnh sát ca ca, chúng ta đi thôi, ngày mai ta tìm chỗ khác mua cho người.”

“Nga, vậy chúng ta đi ăn tối.” Cung Nghị đỡ Sở Hiểu Phong đứng lên, tiếp theo nói với chủ quầy: “Đại thẩm, ta chưa bao giờ khi dễ tiểu thị dân. Lập cảnh vì công, chấp pháp vì dân, toàn tâm toàn ý phục vụ cho nhân dân, đây mới là chuyện ta phải làm.”

Chủ quầy đập bàn đứng lên, hốt một nắm nút ném vào mặt Cung Nghị, rống giận: “Người vừa gọi ta là gì? Đại thẩm?! Lão nương còn chưa tròn 40!! Mặt người bị chó tha mất rồi sao!”

Chủ quầy bày ra tư thế người đàn bà chanh chua ngoác mồm chữi đồng, chuẩn bị đại chiến, nhưng không ngờ Cung Nghị không chút phản ứng, chỉ kéo tiểu ú nu kia đi mất.

Giọng của tiểu ú nu từ xa bay tới: “Cảnh sát ca ca, người thật bao dung! Ta còn tưởng người sẽ giáo huấn gấu mẹ vĩ đại kia a!”

Gấu mẹ vĩ đại?! Chủ quầy khoe miệng run rẩy: “Hai tên ngốc! Nếu tìm không thấy cái nút giống vậy, thì có thể tìm loại tương tự, rồi thay hết toàn bộ nút trên áo a!”

Hai người ra khỏi chợ đêm, tìm một quán ăn, vừa mới tiến vào đã chạm trán Cung papa trong đó.

Cung papa vốn đang uống rượu, nhìn thấy con mình liền đổi sắc mặt, hướng về phía hấn hét lớn một tiếng: “Tiểu tử người cư nhiên dám ăn chơi! Chiều nay sao không đi làm?!”

Cung Nghị nhìn ly rượu trước mắt Cung papa, không khỏi nhăn mặt nhú mày: “Ba, người lại lên uống rượu? Người bị chứng cao huyết áp không thể uống rượu a.”

“Người còn dám quản lão tử!” Cung papa tức giận đến đập bàn: “Cả buổi chiều người đã làm gì?”

Cung Nghị thành thật trả lời: “Uống rượu.”

“Uy, người đúng là con ta!” Cung papa lại vỗ bàn, “Ngày mai chờ chịu phạt đi!”

Cung Nghị kéo Sở Hiểu Phong ngồi đối diện với Cung papa, sau đó gom sạch mấy bình rượu dẹp dưới đất: “Ân, ta cam nguyện bị phạt, người cũng đừng uống rượu được không?”

Cung papa hừ vài tiếng, cuối cùng không la không hét nữa. Hấn chuyển tầm mắt sang Sở Hiểu Phong, nhìn một lượt, cảm thấy tiểu ú nu này trông quen quen.

“Hấn là ai a?”

“Hàng xóm của ta, lần trước có đến cảnh cục gặp người.” Cung Nghị cười khẽ, lại giới thiệu với Sở Hiểu Phong: “Hiếu Phong, đây là lão ba của ta, người còn nhớ không?”

“Ân, nhớ.” Sở Hiểu Phong nhìn Cung papa một cái, gọi một tiếng “Bác trai khỏe” rồi vội cúi đầu thật thấp.

“Tiểu tử này như thế nào cứ hay e thẹn thế kia.” Cung papa nhin không được lắm bấm một câu, định bàn chút việc nhà với con trai, nhưng phát hiện hấn căn bản không hề chú ý đến mình.

Cung Nghị vẫn nhìn tiểu ú nu, ánh mắt thực không ổn cho lắm, trong mắt dường như tràn đầy ôn nhu. Hơn nữa hai đứa cứ dính lấy nhau, tay chạm tay, tư thế này quá mức ái muội nha.

Cung papa giả bộ không cần thận làm rơi chiếc đĩa xuống đất, lúc khom lưng nhặt lên, nhân tiện đảo mắt quan sát bọn họ một chút, quả nhiên thấy hai tên đang nắm tay nhau.

Cung papa ngồi thẳng lưng lại, ho khan hai tiếng, muốn thu hút sự chú ý của bọn họ, nhưng hiệu quả không như mong đợi, thằng con ngốc của hấn vẫn đang ngắm nghía tiểu ú nu đến gần người, còn tiểu ú nu vẫn cúi đầu, không biết là suy nghĩ cái gì.

Hai đứa ngốc! Cung papa bĩu môi, sau đó lên tiếng: “Cung Nghị, theo ta vào WC.”

“Ân.” Cung Nghị đáp ứng một tiếng, lại quay đầu nói với Sở Hiểu Phong: “Ở đây chờ ta, ta đi chút sẽ về ngay.”

Sở Hiểu Phong gật gù đầu: “Nga, hảo.”

Cung papa đi phía trước, thối râu tròng mắt, trong lòng oán thầm, người đầu phải bà xã hắn, báo cáo với hắn làm gì a?

Tới WC, Cung papa liền hỏi thẳng vào vấn đề: “Người có quan hệ gì với tiểu ú nu kia?”

Cung Nghị cũng không giấu diếm: “Tình nhân.”

Cung papa cả kinh há hốc mồm: “Hắc! Người thật sự dẫn một nam nhân về làm dâu nhà ta sao?”

Cung Nghị năm nay hai mươi lăm tuổi, Cung mama đối với chuyện hôn nhân đại sự của hắn rất ư sốt ruột, nhớ năm đó nàng với Cung papa hai mươi lăm tuổi đã sinh ra hắn. Nàng luôn tất bật giới thiệu cho hắn không biết bao nhiêu đối tượng, có điều hắn cứ thờ ơ, không vừa ý cô nào. Cung papa từng nửa đùa nửa thật nói, tiểu tử Cung Nghị này không chút hứng thú với nữ nhân, khuyên Cung mama nên chuẩn bị sẵn tâm lý, tương lai quý tử của họ nhất định sẽ dẫn một thằng con dâu về ra mắt.

Lời nói đùa giờ biến thành sự thật, Cung papa có điểm không thể chấp nhận, nhưng quá hiểu tính cách của Cung Nghị. Tiểu tử này thật thà, hay chấp nhất, lại quá mức cổ hủ, làm việc gì cũng luôn làm đến cùng, cho dù đụng phải chướng ngại vật cũng không quay đầu lại, một khi hắn đã quyết định, tuyệt không dễ dàng từ bỏ.

Cung papa trước giờ đều không muốn can thiệp vào đời tư con mình, tiểu tử này đã lớn như vậy rồi, hắn là có năng lực chịu trách nhiệm cho hành vi của bản thân, tương lai bất luận tốt hay xấu, con đường là do chính hắn chọn.

Cung papa trong lòng tự an ủi, tiểu tử kia ngoại trừ hơi béo, nhưng tính tình có vẻ rất được, thành thành thật thật dễ bắt nạt, nữ nhân bây giờ so ra quá mạnh mẽ, thằng con ngốc của ta e là khó mà chế ngự được các nàng. Không như tiểu ú nu này, nói năng gia giáo nhỏ nhẹ, động chút là đỏ mặt, bộ dáng y như con thỏ trắng ngây thơ, ngốc tử nhà ta còn sợ không thu phục được hắn sao!

Trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, Cung papa cuối cùng cũng đã thành công thuyết phục chính mình chấp nhận chuyện này, thế mà Cung Nghị lại tàn nhẫn phun ra một câu làm hắn chết đứng.

“Ba, không phải con dâu, có lẽ là ‘con rể’ a.”

“Người nói cái gì?!”

Rống xong một tiếng, Cung papa huyết áp cấp tốc cuộn cuộn dâng tràn, hai mắt đứng tròng, ngã xuống cái rầm, hôn mê bất tỉnh.

Cùng lúc đó, Sở Hiểu Phong đang gọi điện cho mama, hắn đỏ mặt áp vào di động, nhỏ giọng nói.

“Mẹ, ta đang yêu”

.....

“Hắn rất tốt với ta, không giống như kẻ trước kia, hắn sẽ không lừa gạt ta, càng không đùa giỡn tình cảm của ta.”

.....

“Hắn là cảnh sát, cao khoảng mét tám lăm, bộ dáng cường tráng, võ công cũng không tồi.”

.....

“Hử? Chúng ta ai là lão công a?”

.....

“A..... Hình như là ta.....”

.....

Đầu dây bên kia bỗng nhiên truyền đến một trận cười quỷ dị, tiếng cười phi thường lớn, ngay cả những người chung quanh cũng nghe thấy. Sở Hiểu Phong thiếu chút nữa thủng màng nhĩ, vội vã đẩy di động ra xa.

Một đạo thanh âm lạnh lạnh cao vút vang vọng khắp quán ăn: “Oa, bảo bối, người tuyệt lắm! Cảnh sát cũng bị người thu phục! Người chờ đó, mama lập tức quay về giúp người lo liệu hôn lễ, cưới vợ cho người!”

23. Chương 23: Thế Giới Riêng Của Hai Người

Thời điểm Cung Nghị và Sở Hiểu Phong đưa Cung papa nhập viện, đầu sỏ của mọi hiểu lầm đang ở nhà đàm phán cùng Trầm Huyền.

Một tiếng gầm giận dữ điên cuồng từ trong tiệm hoa truyền ra, phá vỡ màn đêm yên tĩnh, khiến đám cún và mèo ở cửa hàng thú nuôi đối diện cũng hòa theo giúp vui.

“Ách ba thúì, người đèn lại lông mày cho ta! Đèn lại lông mày cho ta!!”

Gâu gâu gâu gâu.....

Meo meo meo meo.....

Vệ Đình xếp bằng ngồi trên giường, hí hoáy viết vài từ lên giấy với tốc độ sét đánh, sau đó đưa cho Trầm Huyền xem.

“Bình tĩnh một chút?” Đọc xong nội dung trên đó, Trầm Huyền tựa hồ đã hoàn toàn không khống chế được cảm xúc, xé tờ giấy thành từng mảnh, gân cổ rống: “Người bảo ta bình tĩnh thế nào?! Không có lông mày, sau này ta làm sao ra ngoài a!!”

Vệ Đình vùi đầu tiếp tục viết.

Trầm Huyền xem xong tiếp tục xé: “Sớm muộn lông mày cũng sẽ mọc lại?! Người nói nghe dễ nhỉ, đầu phải sáng chiều liền mọc ra a?! Ít nhất cũng phải một tháng! Một tháng đó!”

Vệ Đình ném quyển tập qua một bên, bày ra bộ dáng vô lại, dùng khẩu hình hỏi: Vậy người muốn sao đây?

Trầm Huyền lời dao cạo râu ra khỏi túi quần: “Cạo luôn lông mày của người!”

Vệ Đình kinh hãi, lùi về góc giường. Trầm Huyền vèo một cái vọt tới, áp hấn dưới thân, dẫn dụ dao cạo râu trong tay, cười lạnh: “Đình Đình ngoan, để ta xén lông mày, việc này ta sẽ không truy cứu nữa.”

Vệ Đình có chết cũng không chịu, liều mạng giãy dụa, nhìn dao cạo râu càng lúc càng gần hàng mày của mình, trong lòng đột nhiên lóe lên một sáng kiến, ngẩng đầu hôn môi hấn.

Khoảnh khắc hai đôi môi thiếp vào nhau, Trầm Huyền đang đóng vai trùm khủng bố bị động tác bất thành linh này làm cho ngốc lảng, lửa giận trên người chậm rãi bay đi hết, ánh mắt cũng trở nên mê muội, lập tức giành lại quyền chủ động, vút cả dao cạo râu, ôm chặt lấy Vệ Đình, hôn thật sâu.

Vệ Đình ở trong lòng cười trộm, chiêu này quả nhiên hữu hiệu.

Nụ hôn kết thúc, được dỗ ngon dỗ ngọt Trầm Huyền cũng lười so đo nữa, dù sao lông mày cũng sẽ mọc ra thôi.

Vệ Đình quả biết cách lấy lòng người, mở ngăn tủ lấy ra một sợi dây đeo tay đưa Trầm Huyền, còn nói đây là quà sinh nhật chuẩn bị cho hấn.

Sợi dây đeo tay này là chính Vệ Đình làm, kiểu dáng rất đơn giản, được thắt từ dây tơ hồng, phía trên kết thêm một mảnh ngọc nhỏ.

Mảnh ngọc xanh biếc, không lẫn chút tạp chất, bề mặt trơn tru nhẵn nhụi, sáng bóng như tơ. Nó là bảo bối quý nhất của Vệ Đình, là vật gia truyền mà tổ tiên Đình gia lưu giữ qua bao thế hệ.

Phải có ý nghĩa, lại không quá tốn kém, suy đi nghĩ lại, Vệ Đình quyết định làm một sợi dây đeo tay. Hắn tặng bảo bối mình trân quý cho Trầm Huyền, đủ chứng minh trong lòng hắn Trầm Huyền là quan trọng nhất, là không thể thay thế.

Biết rõ lai lịch của mảnh ngọc, Trầm Huyền lập tức đeo vào cổ tay, nhìn sợi dây, vừa vô cùng cảm động, vừa có chút lằng lằng. Tâm tình thật tốt, hắn vỗ ngực khoa trương hứa hẹn, để hồi đáp tấm lòng Vệ Đình, sau này bất luận Vệ Đình muốn hắn làm gì hắn cũng đều nghe theo.

Vệ Đình nhướn mày cười, cười đến tà ác, viết lên tờ giấy mấy chữ to đùng — Vậy ngươi làm ngựa cho ta cưỡi đi.

Trầm Huyền giận dữ: “Làm cái rắm!”

Vệ Đình méo máo, chớp chớp mắt nhìn hắn, trong mắt nhất thời ngân ngấn một tầng nước, thoát trông cực kỳ đáng thương.

-- Trầm Huyền thừa biết hắn đang giả vờ, nhưng lại không nỡ nhìn hắn chịu nửa điểm ủy khuất, đen mặt lại, tâm không cam tình không nguyện mà quỳ rạp xuống, tứ chi làm thành hình con ngựa, cắn răng than thở: “Cưỡi đi, cưỡi đi, lão tử gì cũng làm cho ngươi!”

Vệ Đình hí hửng, sai bước phóng lên “lưng ngựa” vững vàng ngồi, sau đó còn vỗ vỗ mông “ngựa”, toét miệng cười ngố.

“Ngươi đừng được nước làm tới a! Không được vỗ mông ta!”

.....

“Ngươi còn vỗ sao!”

.....

“Vỗ nữa ta liền hất ngươi xuống!”

.....

“Ta hất đấy! Hất thật đấy!”

.....

Trầm Huyền tuy ngoài miệng oán hận đến lợi hại, nhưng vẫn không hất hắn xuống. Một bên càu nhàu, một bên bò khắp phòng, thoáng chốc đã bò được hơn mười vòng.

Vừa vặn ngay lúc A Bố từ trên lầu đi xuống, nàng nghe thấy tiếng ai oán hận, liền nổi lên lòng hiếu kỳ, mở cửa ra đã thấy một màn, mi mắt giật khí thế.

Trầm mặc vài giây, nàng hỏi: “Các người đây là đang sấm tuồng sao? Điều giáo? Hay Nô lệ?”

Trầm Huyền hướng về phía nàng ra sức rống: “Ngươi có hiểu cái gì gọi là quyền riêng tư không? Sao cứ tùy tiện xông vào phòng người khác thế? Sao không lần nào gõ cửa vậy hả?!”

“Nga, lần sau ta nhất định sẽ nhớ gõ cửa, các người cứ tiếp tục sấm tuồng đi.” A Bố còn tận tâm đóng cửa giúp bọn họ.

Cửa vừa khép lại, Trầm Huyền liền quay đầu dặn dò: “Sau này nhớ khóa cửa luôn đi, một chút riêng tư cũng bị bọn họ thấy hết.”

Vệ Đình gật gù, lại nhắm ngay mông hắn mà vỗ cho mấy cái.

“Ngươi nghiệm vỗ mông a!” Trầm Huyền tức giận, đứng bật dậy, đang định tính sổ với Vệ Đình thì nghe thấy A Bố từ bên ngoài nói vọng vào: “Tiểu chủ nhà, ta qua cửa hàng thú nuôi mua giúp ngươi cái vòng cổ cho cún a, như vậy cho có hình tượng một chút.”

Trầm Huyền mặc niệm: Đám người này không có tên nào tốt lành cả!

Trầm Huyền tuy hơi xấu tính, nhưng đối với Vệ Đình luôn răm rắp nghe lời, trung thành và tận tâm.

Cười “ngửa” một lát, Vệ Đình đã đói bụng, hắn muốn ra ngoài ăn tối, nhưng Trầm Huyền không chịu bước ra khỏi cửa, không có lòng mảy đi ngoài đường nhất định sẽ bị người ta chê cười.

Vệ Đình lại nảy ra ý đồ xấu, lôi ra bộ trang điểm rẻ tiền kia, định vẽ lông mảy cho hắn.

Nhìn bộ dáng không có hảo ý kia của Vệ Đình, Trầm Huyền đương nhiên không đồng ý, rủa tên tiểu yêu tinh này vẽ cho hắn cặp mảy lá liễu thì làm sao bây giờ? Chỉ tưởng tượng thôi hắn liền nổi da gà.

Cực tuyệt không có hiệu quả. Hắn vừa định lắc đầu, Vệ Đình liền xụ mặt xuống, này thì mếu máo, này thì dụi mắt, y như phải chịu ủy khuất thấu trời xanh.

Trầm Huyền trong lòng cảm giận nói, tiểu tử ngươi cứ làm bộ nữa đi!

Hai người giằng co nửa ngày, Trầm Huyền nghe thấy bụng Vệ Đình sục sôi biểu tình, không khỏi mềm lòng, ngồi lên giường, than thở: “Vẽ đi, vẽ đi, nhớ là đừng vẽ mảy liễu a!”

Thực tế cho thấy, không thể quá sủng nịch người yêu.

Lông mảy vừa vẽ xong, Trầm Huyền liền vội vàng soi gương, nhìn khuôn mặt trong gương, hắn nhận không được, khóe miệng co giật liên hồi.

Nhìn hai hàng lông mảy này, hắn bất giác muốn thu lại câu nói vừa rồi, sớm biết thế đã vẽ mảy liễu cho rồi, tuy nữ tính một chút, nhưng ít nhất còn có thể ra ngoài.

Hắn trừng mắt nhìn Vệ Đình, rít ra từng chữ từ kẽ răng: “Ngươi cho ta là cậu bé bút chì sao?!”

Vệ Đình cười tủm tỉm tiến đến trước mặt hắn, dùng sức hôn hắn một cái thật kêu, tiếp theo dùng bút vẽ lông mảy viết vào lòng bàn tay hắn — ta đói bụng a.

Viết xong, còn chớp chớp mắt vô tội.

Trầm Huyền bất đắc dĩ thở dài: “Đi thôi, mua nguyên liệu rồi về nhà ta, ngươi làm cho ta ăn.”

Vệ Đình liên tục gật đầu.

Cứ như vậy, Trầm Huyền mang cặp lông mảy của cậu bé bút chì bước ra khỏi cửa.

Từng khắc nhưng nhớ tụt lại thành thích, rồi từng chút thích kia tích lũy thành yêu.

Trầm Huyền cảm thấy mình đã hoàn toàn lọt vào tay Vệ Đình, suốt một năm trên mạng, hắn không lúc nào không nhớ tới Vệ Đình, gặp mặt rồi, từ thích thăng hoa thành yêu, hắn hy vọng luôn mang đến niềm vui và hạnh phúc cho đối phương.

Hai người bên nhau thì nơi nào cũng là thiên đường, giống như bây giờ vậy, Vệ Đình ở trong bếp nấu cơm, hắn đứng tựa cửa yên lặng nhìn, tuy không thể trao đổi bằng ngôn ngữ, nhưng trong lòng hắn đã phi thường thỏa mãn.

Vệ Đình cũng có suy nghĩ như thế, bởi vì thích mới có thể bộc lộ tính cách trẻ con trước mặt hắn, mới có thể đùa giỡn không kiêng nể gì, yêu sự ôn nhu của hắn, yêu sự chu đáo của hắn, cứ như vậy, bất giác đã yêu hắn mất rồi.

Từ đáy lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm động không biết diễn tả thế nào, Vệ Đình lén dụi dụi mắt.

Ba mẹ, các người có thấy không? Trên đời này hắn là người thương yêu ta nhất, bao dung ta nhất, ta hiện tại tuyệt không cô độc nữa rồi.

Tuy hắn có chút trái tính trái nết, lại hay sĩ diện, nhưng hắn lại chịu làm ngựa cho ta cưỡi, chịu để ta vẽ thành mặt hề. Ta không thể nói chuyện, hắn lại có thể làm miệng của ta, hắn chưa từng ghét bỏ ta, chỉ toàn tâm toàn ý yêu thương ta.

Có hắn bên cạnh, ta thật sự rất hạnh phúc.

Vệ Đình bày ra một bàn toàn món ngon, còn làm hai bát mì trường thọ đầy vung.

Đồ ăn vừa dọn lên, hai người liền lao vào ăn như hổ báo đói mỗi, ăn được vài đĩa lại ngẩng đầu nhìn nhau cười, trong lòng tràn ngập tư vị hạnh phúc.

Một bầu không khí ấm áp hòa hợp bảo phủ cả căn phòng, bất luận ai cũng không muốn quấy rầy thế giới riêng của hai người họ.

Sau đó, thật không ngờ còn có người cố tình không cảm thấy thế, vô tư ấn chuông cửa nhà Trần Huyền.

Người tới chính là cậu của Trần Huyền, tức là Đại Thần Hỏa Viêm mà Vệ Đình luôn sùng bái.

Trần Huyền xụ mặt mời hắn vào, sau đó lại ngồi vào ăn cơm .

Trái lại Vệ Đình thấy người lạ đến nhà, đương nhiên phải tỏ ra lễ phép, buông dưa đứng lên, tỉ mỉ đánh giá nam nhân này, càng nhìn càng cảm thấy quen quen. Nhả nhận tuần tú, da dẻ trắng trẻo, toàn thân toát ra dáng vẻ thư sinh, người này không phải là thầy giáo lần trước giúp ta nhật lại hộp thịt heo xông khói sao?!

Nam nhân thấy Vệ Đình lộ vẻ ngạc nhiên, liền cười khê: “Tiểu bằng hữu, ngươi còn nhớ ta không?”

Vệ Đình gật gật đầu.

Nam nhân tự giới thiệu: “Ta là cậu của Tiểu Huyền.”

Vệ Đình bưng tỉnh đại ngộ, chẳng trách hôm đó Trần Huyền ở trong lớp lại tự tung tự tác như vậy, thì ra là ý đối phương là người thân của mình, sẽ không trách cứ hắn, cho nên muốn làm gì thì làm .

Nam nhân lại nói: “Hôm nay sinh nhật Tiểu Huyền, ta đặc biệt tới chúc mừng hắn.”

Đúng là người cậu tốt a! Vệ Đình bắt đầu thấy kính trọng, lập tức chạy vào bếp lấy thêm một đôi bát đĩa, mời hắn ngồi vào bàn.

Nam nhân không chút khách khí, ngồi đối diện bọn họ, cầm đĩa liền gấp đồ ăn. Vừa ăn, vừa khen: “Tiểu bằng hữu, đây là người làm sao? Tay nghề thực không tệ a!”

Vệ Đình ngưỡng ngừng gãi đầu, sau đó gấp cho cậu một miếng sườn.

Trần Huyền đang ăn cơm liền ngẩng đầu lên, đưa chén tới trước mặt Vệ Đình: “Ta cũng muốn ăn sườn, không được gấp cho hắn.”

Vệ Đình vẻ mặt đầy hắc tuyến, hướng về phía cậu cười xấu hổ, lập tức gấp cho hắn mấy miếng sườn một lượt.

Nam nhân lắc đầu cười, vẫn cười đến thanh nhã: “Tiểu Huyền, ngươi có thể sửa cái tật thích ăn dấm chua này không a?”

“Ai cần ngươi lo.” Trần Huyền đột nhiên kéo Vệ Đình vào lòng, hôn chụt một cái, tuyên bố với đối phương quyền sở hữu của mình: “Ta có thể cho ngươi ở đây ăn cơm coi như đã hết tình hết nghĩa rồi, ăn xong thì đi mau, đừng quấy rầy hai người chúng ta.”

Nam nhân không chút để ý, như thể đã quá quen với thái độ này của hắn, sau đó lẳng lặng ăn cơm, không nói lấy một câu.

Cơm nước xong, Vệ Đình đi rửa chén.

Trần Huyền cùng cậu hắn ngồi trong phòng khách nói chuyện nhà.

“Tiểu Huyền, mẹ ngươi nhờ ta giao cho ngươi thứ này.” Nam nhân từ trong cặp lấy ra một cái hộp màu lam tinh xảo: “Đây là quà sinh nhật nàng tặng ngươi.”

Trần Huyền nhìn thoáng qua: “Ném đại ở đây đi.”

Nam nhân thở dài: “Mẹ ngươi thực lòng quan tâm ngươi.”

Trần Huyền ân một tiếng, lập tức lái sang chuyện khác: “Thế ngươi chuẩn bị quà gì cho ta?”

“Sách của ta.” Nam nhân lại lấy ra mấy quyển sách, liếc mắt về hướng nhà bếp: “Lần trước ngươi tìm ta nói muốn có vài bộ, là để cho hắn phải không? Bộ này vừa phát hành, trên đó còn có chữ ký của ta.”

Trần Huyền mỉm cười: “Cảm ơn.”

Nam nhân cũng cười: “Ngươi cũng biết khách khí sao?”

Trầm Huyền bắt mắt quát: “Ta không phải kẻ không biết tôn ti trật tự.”

“Nếu hiểu lí lẽ, sẽ không đối xử với mẹ ngươi như vậy.”

Trầm Huyền bĩu môi: “Ta biết rồi, dài dòng quá, ngươi thay ta cảm ơn nàng là được chứ gì.”

“Tiểu Huyền, ngươi thay đổi rồi.” Nam nhân vươn tay vuốt tóc hắn: “Trở nên tình cảm hơn, vui vẻ hơn nhiều so với trước kia.”

Trầm Huyền bày ra bộ dáng vùng vằng sắp chịu hết nổi: “Ngươi có thôi đi không!”

“Đây là tiểu tử kia vẽ sao?” Nam nhân lại rê ngón tay lên hàng mày đen kịt của Trầm Huyền, ha ha cười: “Tiểu Huyền, xem ra ngươi thật sự rất thích hắn nga.”

“Vô nghĩa, ta đi đưa sách cho hắn xem.” Trầm Huyền cau có, một phen hất tay hắn ra, ôm sách đi vào nhà bếp.

Nhìn quyển sách, Vệ Đình lập tức hiểu được thân phận nam nhân. Thật ra trước đó hắn cũng từng nghĩ qua vấn đề này, Trầm Huyền biết hắn viết văn, lại biết số QQ của hắn, còn tặng một bộ tiểu thuyết do đích thân Hỏa Viêm kí tên, tất cả những điều này chứng minh lần trước là Trầm Huyền đưa số QQ của hắn cho Hỏa Viêm, Trầm Huyền chính là cầu nối giữa hai người.

Vì muốn khiến mình vui, đối phương đã âm thầm làm nhiều chuyện như vậy, vừa nghĩ đến đây, Vệ Đình liền thấy thực cảm động.

Kiểm chân hôn hắn một cái, nụ hôn ẩn chứa biết bao cảm xúc, vui sướng có, cảm kích cũng có, và nhất là còn có tình yêu sâu sắc.

Ra khỏi nhà bếp, gặp được người bấy lâu mình sùng bái, Vệ Đình lập tức vọt tới, hệt như cún con đang phẩy đuôi, xun xoe nịnh nọt nam nhân.

Vệ Đình lôi ra giấy bút, hưng phấn viết — cậu, ta hảo sùng bái ngươi a! Ta rất thích giọng văn của ngươi! Được gặp ngươi, ta thật hảo vui vẻ! []

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì kích động kia, nam nhân kim lòng không đậu cười lớn: “Cảm ơn ngươi đã ủng hộ.”

Vệ Đình lại viết — ta có thể đưa ra một yêu cầu nhỏ không?

“Cứ nói.”

Vệ đình viết tiếp — ta biết yêu cầu này thực đường đột, nhưng không nói ra ta lại thấy khó chịu trong lòng, ngươi xem xong đừng bực mình nga!

Nam nhân đỏ khốc đỏ cười: “Không tức không giận, ngươi nói đi.”

Vệ đình múa bút thành văn — ta đang theo dõi bộ ‘Bất tử giả’ của ngươi, van ngươi, đừng hành hạ Nina nữa có được không? Tuy nàng đã phạm sai lầm, nhưng nàng cũng ném quá nhiều đau khổ rồi, nàng là một người đáng thương, cho nàng được hưởng kết cục có hậu đi, ngàn vạn lần đừng để nàng chết! T__T còn nữa, ngươi có thể bật mí tình tiết một chút được không a?

Đọc xong nam nhân bật cười: “Ta nhớ có lần ngươi đã đề cập qua yêu cầu này thì phải.”

Vệ Đình gật đầu liên miên.

“Ân, được rồi, ta sẽ xem lại.”

Vệ Đình cảm động, nước mắt lưng tròng: Hắn thật sự là một người cậu tốt a!

Sau đó hai người say mê thảo luận tình tiết trong truyện, hoàn toàn quên mất trong phòng còn có một người.

Nhìn Vệ Đình cứ tíu tít vây quanh người khác, Trầm Huyền tức giận đến tóc dựng cả lên, hắn từng vô số lần ê a này nọ muốn thu hút sự chú ý của Vệ Đình, có điều hiệu quả vẫn không được như ý muốn.

Giận tới cực điểm, hắn bắt đầu bộc phát, một mình nhảy tới nhảy lui trong nhà, gầm rú với cái TV, gào thét với cái tủ lạnh, coi gối đệm trên sofa như bao cát mà đấm đá trút giận.

Ầm ỉ nửa ngày trời, vậy mà hai người kia ngay cả liếc cũng không thèm liếc hắn lấy một cái.

Lửa giận bùng bùng nổi dậy, hắn thật sự mất hết kiên nhẫn, cặp mắt đỏ ngầu vọt tới trước mặt hai người, nhắc nhở Vệ Đình ôm lên lầu.

Đi được hai bước quay đầu cười lạnh: “Đường Thiệu Hiền, người tự mình về, hay là nhờ người kia tới đón? Ta có thể giúp người gọi hắn một cú điện thoại a.”

Nghe xong lời này, Đường Thiệu Hiền trở nên mất bình tĩnh, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, hắn bật dậy khỏi sofa, dường như sợ Trầm Huyền sẽ thật sự gọi cú điện thoại kia, ôm cặp vội vàng vàng lao ra khỏi nhà.

24. Chương 24: Sự Kiện Ở Quán Lẽ Đường

Trầm Huyền vĩnh viễn sẽ không quên đêm sinh nhật hai mươi hai tuổi kia, hắn, một nam nhân cực kỳ sĩ diện, một kẻ xem mặt mũi còn quan trọng hơn cả tính mạng, lại đi làm ra một chuyện vô cùng ngu xuẩn, đánh mất cả tôn nghiêm quý giá nhất của bản thân.

Hắn sau khi ôm Vệ Đình về phòng ngủ, liền cấp tốc cởi quần áo, tự lột sạch mình xong, lại sắp tới lột luôn Vệ Đình, chỉ trong chốc lát, cả hai đều trong trạng thái của Adam.

Hắn nghĩ gì, Vệ Đình làm sao không hiểu, giả vờ kháng cự qua loa liền ngoan ngoãn thuận theo hắn.

Hai người hôn môi, hôn đến không còn biết trời trăng mây nước, cho đến lúc cả hai đều cảm thấy nghẹt thở, 4 cánh môi mới lưu luyến rời nhau. Nụ hôn kích tình vừa kết thúc, thân thể họ liền có phản ứng, tự nhiên sẽ làm đến chuyện kia.

Bởi vì trong nhà không có gel bôi trơn, bọn họ đành dùng sữa tắm thay thế. Hai người đều là lần đầu làm chuyện ấy ấy, lóng ngóng như lính mới vào nghề, chỉ biết dựa vào bản năng chậm rãi thăm dò. Nhưng Trầm Huyền vốn luôn nóng nảy, hắn trút cả đồng sữa tắm thoa lên bảo bối, sau đó áp Vệ Đình dưới thân, hạ thể hai người chặt chẽ tiếp xúc nhau, hắn một bên hôn môi Vệ Đình, một bên nâng mông đối phương lần tìm mật động chui vào.

Không biết có phải do dùng sữa tắm quá liều hay không mà cứ trượt suốt, tiểu đệ đệ mỗi lần xông lên đều đột ngột bẻ lái sang một bên, chui mấy lần vẫn thất bại.

Ban đầu hắn còn bình tĩnh, kêu gọi Vệ Đình hỗ trợ tiểu đệ đệ hắn công thành mà vào.

Vệ Đình trợn mắt, phớt lờ hắn.

Đối phương đã không hợp tác, chỉ có thể dựa vào bản thân.

Hắn cho tay thâm nhập vào bên trong Vệ Đình, khuếch trương một chút, chờ đối phương thích ứng liền rút ngón tay ra, thay bằng tiểu đệ đệ của mình.

Sau đó, mọi chuyện vẫn y như cũ!

Tiểu đệ đệ vừa tới gần hoa cúc liền trượt qua một bên, hắn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, không khỏi khản trương lên.

Nhưng càng khản trương, thì càng dễ hỏng ăn, mấy lần không thành công, tiểu đệ đệ cứ nhiên gục luôn!

Chuyện này với hắn mà nói là một đả kích động trời, hắn nhìn Vệ Đình định tìm kiếm chút an ủi, nhưng không ngờ đả kích lớn hơn nữa còn ở phía sau.

Vệ Đình rời giường, ném cho hắn một ánh mắt khinh thường đến cực độ, rồi chạy vào phòng tắm rửa mông.

Ánh mắt khinh thường kia, giống như sấm sét giữa trời quang, không chút khoan nhượng mà giáng xuống, khiến hấn ngốc lảng tại chỗ.

Vệ Đình rửa mặt xong đi ra, thấy hấn vẫn đang ngồi đực trên giường, dường như còn chưa hoàn hồn.

Thấy hấn tội tội, Vệ Đình có điểm không đành lòng, viết vài chữ lên giấy đưa cho hấn — muốn tiếp tục không? Nếu người thật sự không làm được, thôi thì để ta đi.....(em dám điên loạn đảo phượng kà =))))))))

Nhìn nội dung trên tờ giấy, Trần Huyền mặt đầy hắc tuyến, nhưng không nói lời nào. Một lát sau mới ôm Vệ Đình vào lòng, tắt đèn ngủ.

Trong bóng đêm, hấn cố gắng tự biện minh cho mình: Không phải không có năng lực, mà là trạng thái không tốt. Hôm nay mệt mỏi cả ngày, buổi chiều lại nốc nhiều rượu như vậy, không uể oải mới lạ. Chờ ta nghỉ ngơi khỏe lại, sẽ cho tiểu tử kia mở mang tầm nhìn với sự lợi hại của ta.

Đây quả là một đêm xảy ra đủ thứ chuyện.

Sở Hiếu Phong và Cung Nghị ở lại bệnh viện trông nom Cung papa, thức trắng cả đêm.

Trần Huyền và Vệ Đình ôm nhau nằm trên giường, mỗi người đều theo đuổi một ý nghĩ, trần trọc thật lâu vẫn chưa ngủ được.

Cố An bị Trần Mặc tha đi, lúc này đang gây sóng gió ở một quán ăn.

Sau khi hấn bị lôi khỏi tiệm hoa, hai người không về nhà, mà ghé vào một hàng ăn bên đường.

Trần Mặc tính ưa sạch sẽ, bình thường chỉ ra vào những khách sạn nhà hàng xa hoa, có thể chịu tới nơi này, hoàn toàn là vì chiều ý Cố An, có điều hấn không ngờ vừa bước vào liền sinh chuyện.

Hàng ăn ngoài trời này quả thật buồn may bán đắt, nhìn từ xa, dường như chỗ ngồi đều chật kín người, đặc biệt những vị trí gần quạt máy căn bản không còn trống.

Cố An kéo Trần Mặc đi tới đi lui, mãi vẫn chưa chịu tìm một chỗ ngồi xuống. Trần Mặc trong lòng nghi hoặc nhưng không hỏi gì, cứ theo hấn đảo mấy vòng.

Đám khách ngồi ở một cái bàn gần quạt máy đột nhiên đứng lên rời đi, Cố An nhanh chóng vọt qua, đặt mông ngồi xuống, hướng về phía một nhân viên phục vụ đứng cách đó không xa hô to: “Tiểu đệ, mau tới dọn bàn a.”

Tiểu đệ kia dạ một tiếng, liền chạy tới dọn bàn.

Cố An lại vầy vầy Trần Mặc, gân cổ: “Trần tổng, còn đứng đó làm gì, chỗ này có quạt máy nga! Chúng ta chinh cho nó quay một chỗ!”

Hô hào đã rồi ngang nhiên chinh quạt đứng yên.

Tầm mắt mọi người nhất tề bắn tới, Trần Mặc nhú mày, cảm thấy mắt mắt chết đi được.

Hấn nỗ lực không để ý đến ánh mắt khinh bỉ và những lời xì xầm chỉ trích của người khác, thông thả tao nhã rảo bước đi tới.

Tiểu đệ còn đang dọn bàn, trên bàn vẫn rải rác đồ ăn thừa, Trần Mặc nhìn mà mi mắt giật không ngừng. Cố An bảo hấn ngồi xuống, hấn cứ y như bị yểm bùa, đứng đơ ra tại chỗ.

Lúc này có vài người đi tới, nhìn Cố An với vẻ khó hiểu. Một người trong đó nói với tiểu đệ kia: “Phục vụ, chúng ta còn chưa ăn xong, chỉ là đi WC, sao người dọn sạch sẽ thế kia?”

Tiểu đệ ngẩn người, chỉ về phía Cố An: “Hấn gọi ta đến dọn a.”

Người nọ lại hỏi Cố An: “Người gọi phục vụ dọn bàn của bọn ta làm gì?”

Cố An lập tức giả ngu, đứng lên kéo Trần Mặc đi về phía trước, miệng còn không quên oán giận: “Trần tổng, ta đã nói chỗ đó có người ngồi rồi mà người không chịu tin. Bỏ đi, chúng ta đổi chỗ, cùng lắm thì không có quạt máy.”

Trần Mặc vẻ mặt hắc tuyến, hận không thể bóp chết hấn.

Sau khi hai người lượn một vòng trong quán, mới tìm được một chỗ mà quạt máy triệt để không thổi tới.

Trần Mặc rút khăn tay ra, lau muồn mồn cái ghế mới chịu ngồi xuống. Cố An ngồi một bên nhìn mà khoe miệng giật đến méo xệch, gọi phục vụ, chọn vài món, rồi chờ dọn lên.

Bởi vì quán ăn này rất đông khách, hai người đợi cả nửa tiếng đồng hồ, đồ ăn mới mang ra.

Bà chủ cầm một quyển sổ nhỏ hỏi: “Hai vị muốn uống gì?”

Trần Mặc vô cùng tao nhã phun ra hai chữ: “Vang đỏ.”

Bà chủ liếc hần, ánh mắt hết như đang nhìn một tên thần kinh, tiếp theo nhìn phía Cố An, lại hỏi: “Vị này muốn uống gì? Rượu nếp, bia, hay nước ngọt?”

“Hai chai bia, ướp lạnh một chút .”

“Chờ tí, sẽ có ngay.” Bà chủ quán đáp ứng xong lại đến bàn khác, trước khi đi không quên ném cho Trần Mặc một ánh nhìn khinh bỉ.

Hồi trưa nốc rượu quá nhiều, căn bản không có ăn gì, lúc này Cố An thật sự rất đói, hoàn toàn không thèm để ý tới hình tượng, lập tức cầm đĩa, bắt đầu ngón lấy ngón để.

Về phần Trần Mặc có vẻ ăn không vô, lại lôi khăn tay ra, hết lau đĩa tới hết lau chén, lau xong còn là chén đĩa chưa sạch, thông thả đi ra tiệm tạp hóa đầu phố mua một chai nước khoáng, tiếp tục công cuộc thanh tẩy chén đĩa.

Chờ hần xong xuôi mọi việc, Cố An gần như đã càn quét muồn hết đĩa thịt kho.

Cố An nhìn hần, đầu đầu phát biểu: “Ta nói Trần tổng, mấy loại chén đĩa này đều là xài một lần rồi bỏ, một đồng một bộ, đã tiết trùng rồi.”

“Cẩn thận vẫn hơn.” Trần Mặc rửa muồn nát đôi đĩa mới tao nhã gấp một cọng rau đưa lên miệng, cắn hai nhát liền phun ra: “Mặn quá.”

“Mặn lắm sao? Để ta thử cái đã.” Cố An là động vật ăn thịt, bình thường không đụng tới đồ chay, cho nên hần vẫn không hề càn quét tới đĩa rau kia. Hần vốn tưởng Trần Mặc đang cố ý kiếm chuyện, nào ngờ ăn thử mới biết đĩa rau này thật sự rất mặn, y như ăn phải một chén muối, mặn đến nỗi hần phải uống liền mấy hớp bia.

Hần gọi bà chủ lại, muốn đổi một đĩa khác. Ai ngờ bà chủ tỏ vẻ thờ ơ, chỉ qua loa vài câu cho có lệ đã toan quay đi.

Cố An đập bàn, quát vào mặt bà chủ quán: “Thái độ này là sao? Có còn muốn mở cửa làm ăn không đây?”

Bà chủ trưng ra một nụ cười giả tạo: “Hảo hảo hảo, ta đổi cho người một đĩa.”

Nhìn bà chủ bưng đĩa rau đi xa, Cố An rung đùi đắc ý, khoác lác với Trần Mặc: “Đối phó với loại người này phải hung hăng một chút, nài nỉ mà dăm không đổi, chúng ta sẽ lật bàn.”

Trần Mặc mỉm cười: “Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của người kia.”

Đĩa rau vừa bưng lên, Cố An nhìn thấy thiếu chút nữa hộc máu.

Vẫn là đĩa rau ban nãy! Phỏng chừng đã được bà chủ luộc sơ qua một chút, giờ thì nhuyển như xám ngoét, khiến người ta nhìn vào chả muồn nuốt.

Cố An gọi bà chủ lại: “Uy, không phải ta đã bảo người đổi đĩa khác sao? Sao còn bưng đĩa ban nãy ra.”

Bà chủ quán vệt chết mạnh miệng: “Ai nói thế, ta đã đổi rồi a.”

“Người coi ta là đứa ngốc a?” Cố An hét lớn một tiếng, chuẩn bị đầu võ mồm tay đôi với nàng, nhưng bàn bên cạnh lại có khách tới, nàng lập tức đi qua tiếp đón.

Một bụng đầy lửa không có chỗ xả, Cố An tức giận đến thở hồng hộc từng hơi.

Trần Mặc cười đến vui sướng khi người gặp họa, cố ý trêu hần: “Người có thể lật bàn a.”

Cố An cười nhạt: “Mấy chuyện lật bàn không có tổ chức như vậy ta đương nhiên không làm.” (Kháo, thế đĩa lảo đảo rồi xúi bạn Mặc lật bàn =.=)

“Thiết.” Trần Mặc hừ vài tiếng: “Vậy người tính nên giận?”

Cố An đẩy đẩy mắt kính, cười âm hiểm: “Chờ xem ta chinh nàg thế nào.”

Bà chủ quán vẫn đang cầm quyển sổ nhỏ ghi order cho khách, người ta gọi một phần gà nướng muối ớt, nàg còn chưa kịp ghi lại, một giọng nói lười biếng thông thả vang lên.

“Đừng ăn gà nướng muối ớt, toàn làm từ gà chết không đấy.”

Người khách nọ ngốc lảng một lúc, lập tức sửa miệng: “Đổi lại đi, không lấy gà nữa, cho một phần bò kho.”

Vẫn là giọng nói kia, nhẹ nhàng vang lên: “Bây giờ bệnh bò điên đang lây lan trên toàn thế giới, không biết thịt bò ở đây có vấn đề hay không a? Đi ăn bên ngoài phải cẩn thận một chút.”

Bạn khách lau mồ hôi lạnh, nói với bà chủ: “Vậy không lấy bò kho, chà bông vị cá đi.”

Cố An xoay người về phía bạn khách kia tươi cười: “Ai nha, thực trùng hợp, ta cũng gọi chà bông vị cá a.”

Khách hỏi: “Ăn ngon không?”

Cố An bĩu môi: “Ta khuyên người đừng ăn.”

Khách lại hỏi: “Người cảm thấy ở đây có món nào ngon?”

Cố An vẫn bĩu môi: “Không món nào ăn được.” Hắn chỉ vào đĩa rau kia: “Người xem, đĩa rau này y như bị luộc quá đà, bà chủ quán này keo kiệt vô đối, tiếc cả từng giọt dầu ăn.”

Bạn khách ngóng cổ nhìn nhìn, liền vội vã lôi bạn mình bỏ đi. Trước khi đi vỗ vai Cố An, nói ra lời cảm tạ từ đáy lòng: “Người thật tốt bụng!”

Người đã đi xa, Cố An mới quay về phía bà chủ quán đang ở trong trạng thái hóa đá, bĩu môi: “Bà chủ, mỗi tối kia, mau đón đám khách kia đi a, ta còn định giới thiệu cho bọn họ vài món ngon a!”

Sắc mặt bà chủ lập tức chuyển sang màu gan heo, hạ giọng quát: “Tiểu tử, người đừng có ở đây gây sự nhá!”

Cố An đương nhiên làm sao chịu yếu thế, lập tức rống lại: “Ta chính là muốn gây sự đấy, làm gì nhau nào?!”

“Biến đi!” Bà chủ không kiên nhẫn khoát tay: “Nhìn người thì biết ngay là loại mặt trắng éo lả, cả ngày ăn no không có chuyện gì làm nên cứ thích đi gây sự, đi chỗ khác chơi, ở đây không hoan nghênh người.”

“Hắc, người còn mắng người ta a?” Cố An sững sờ.

“Mắng người thì đã sao!” Bà chủ càng mắng càng có hệ thống: “Mặt trắng éo lả, vô dụng bất lực.”

Đối với màn khôi hài này, Trần Mặc vốn chỉ định xem kịch vui, mặc cho Cố An tùy ý nháo loạn, căn bản không nghĩ sẽ hỗ trợ. Thế nhưng lúc này thấy Cố An bị mắng, hắn liền nổi nóng.

Người của hắn, chỉ có hắn mới được đánh, chỉ có hắn mới được mắng, đâu đến lượt kẻ khác nhúng tay vào.

Hắn lấy di động ra, trước mặt bà chủ gọi điện thoại: “Uy, Cục vệ sinh phải không? Gọi cục trưởng của các người tiếp máy đi.”

.....

“Hoàng cục trưởng, là ta, Trần Mặc đây.”

.....

“Cũng không có gì, chỉ là muốn báo cho người một chuyện ấy mà.”

.....

“Ta đang ngồi trong một hàng ăn lề đường, đồ ăn chỗ này có chút vấn đề, bọn họ toàn lấy gà cúm, bò điên mà chế biến, dễ gây chết người a.”

.....

“Sao? Quán này tên gì à? Người đợi tí, để ta hỏi bà chủ đã.”

Trần Mặc quay đầu nhìn bà chủ, mỉm cười: “Quán tên gì thế? Hay người tự nói chuyện với Hoàng cục trưởng đi.”

Nói xong dí điện thoại đến.

Bà chủ quán liên tục lắc đầu, sợ tới mức mặt mày trắng bệch ra.

Trần Mặc thu di động về, đang định nói tiếp, bà chủ quán đột nhiên níu tay hắn: “Vị đại gia này, chúng ta hảo hảo nói chuyện chút đi.”

Trần Mặc nhướn mày, phớt lờ nàng.

Bà chủ móc ra một cọc tiền trong hầu bao, dúm vào tay hắn: “Đại gia, ta sai rồi, ta đền tiền, van người cúp máy đi.”

Trần Mặc thông thả dứt tiền vào túi quần, sau đó áp di động lên mặt: “Hoàng cục trưởng, vừa rồi chỉ là hiểu lầm, bà chủ đã giải thích rõ ràng, đồ ăn của bọn họ không có vấn đề. Đều do ta nóng vội, vừa nghe người ta đồn bậy liền vội vã báo cho người. Ngại quá, hôm nào mời người một bữa, lần sau nói tiếp a.”

Thấy hắn cúp máy rồi, bà chủ mới thở phào một hơi, đung tới mấy vụ này, nàng không thể làm gì khác ngoài tự nhận mình sai.

Sau đó cả hai rời quán ăn, Cố An hểnh tới bộ dáng khiếp đảm của bà chủ, liền cười không ngừng, một phen hả hê, thật đúng là khiến người ta cao hứng a.

Ngồi vào trong xe, hắn mới tăng tốc: “Trần tổng, người thật lợi hại, cứ nhiên giao thiệp với cả cục trưởng cục vệ sinh nha.”

Trần Mặc vừa lái xe vừa đáp: “Ta nói ta quen cục trưởng cục vệ sinh hồi nào?”

Cố An kinh ngạc: “Vậy người vừa gọi cho ai? Không quen sao lại biết cục trưởng cục vệ sinh họ Hoàng?”

Trần Mặc nhún vai: “Tùy tiện bấm đại một số, nếu người chịu khó theo dõi báo chí tin tức cũng sẽ biết cục trưởng cục vệ sinh họ Hoàng.”

Cố An toát mồ hôi lạnh: “Người cứ mở to mắt mà nói dối vậy a, vừa rồi không phải người bảo bà chủ tiếp chuyện với Hoàng cục trưởng sao, nếu nàng thật sự nghe máy thì lộ tẩy chết?”

Trần Mặc tỉnh bơ: “Người không thấy nàng sợ tới mức vải cả ra quần sao? Có cho nàng thêm một lá gan nữa, nàng cũng không dám tiếp.”

.....

Trần Mặc nói xong mỉm cười, móc cọc tiền trong túi quần ra ném lên đùi Cố An: “Bữa cơm không chỉ không tốn tiền, mà còn lời không ít. Đây là tiền tiêu vặt cho người.”

Cố An khòe miệng run rẩy: Người a, đúng là âm hiểm! Cứ nhiên nói chuyện qua điện thoại với không khí!

25. Chương 25: Kế Hoạch Tác Chiến Ở Văn Phòng [thượng]

Cố An đã tới nhà Trần Mặc rất nhiều lần, nhưng đó là chuyện của hai năm trước.

Về đến nhà, Trần Mặc tắm rửa xong liền muốn đi ngủ.

Sinh hoạt nghỉ ngơi hắn đều tuân theo quy luật hểnh hoi, mấy giờ ngủ, mấy giờ dậy, nhất nhất đều có quy củ.

Hắn là một người cầu toàn, luôn đặt ra yêu cầu rất cao đối với bản thân, làm việc có kế hoạch, còn vô cùng nghiêm cẩn, luôn nỗ lực đạt tới sự hoàn mỹ, là một nam nhân cung Xử Nữ điển hình.

Đối với tình cảm dành cho Cố An cũng thế, bởi vì không nắm chắc, nên hắn không dám dấn thân vào, nhưng cũng không muốn buông tay, chỉ còn nước giữ chặt đối phương bên cạnh mình, hắn mới có thể yên tâm.

Ngược lại, Cố An quyết đoán hơn hắn nhiều, thích thì sẽ bày tỏ, bị cự tuyệt sẽ không dây dưa thêm nữa.

Cố An khá giống Trần Huyền, đều không thể giữ bụng chuyện gì. Hắn vẫn chưa quên những lời hôm nay Trần Mặc nói trước mặt mọi người. Câu nói kia làm hắn vô cùng nghi hoặc, không biết là đối phương đang đùa, hay là thật lòng. Bất luận thế nào, hắn muốn có một câu trả lời rõ ràng.

Nghĩ gì làm đó. Hắn đi vào phòng ngủ của Trần Mặc, một hai dựng đối phương dậy, rồi nghiêm trang hỏi: “Trần Mặc, những lời người nói hôm nay là có ý gì?”

Cố An bình thường luôn gọi Trần Mặc là Trần tổng, lúc động kinh gọi hắn là Mặc ca ca, lúc nổi giận thì gọi hắn là biến thái, chỉ khi cần nói chuyện nghiêm túc mới chịu gọi đúng tên hắn.

Trần Mặc đã sớm tường tận quy luật này, ngồi ở đầu giường, chịu đựng cơn buồn ngủ đang lũ lượt bao vây, hỏi ngược lại: “Ta đã nói cái gì?”

“Người nói ta là người của người a.” Phun ra những lời này, Cố An có vẻ khá là lo lắng: “Người không phải đang đùa giỡn ta chứ?”

“Ta không đùa.” Trần Mặc thản nhiên nhìn hắn: “Người là nhân viên của ta, chỉ cần là nhân viên của ta thì đều là người của ta.”

“Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?” Cố An có chút bị đả kích.

“Đúng vậy.”

“Thiết, đúng là vô nghĩa. Ta còn tưởng là người thích ta, một thanh niên ưu tú như ta mà nói, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, xe gặp nổ lốp, người không cần chính là tổn thất của người.” Cố An da mặt còn dày hơn cả tường thành, không chút xấu hổ tự khen bản thân, tuy trong đó hơi bị khoa trương, thêm mắm dặm muối, nhưng với Trần Mặc, những lời hắn nói không phải không có lý.

Chẳng hạn xét về mặt ngoại hình, nếu theo thang điểm mười, Trần Mặc sẽ chấm hắn mười một điểm. Có lẽ ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’, Trần Mặc cảm thấy hắn mặt mũi vóc dáng đều khỏi chê, ngũ quan thập phần cân đối càng tăng thêm nét thanh tú cho khuôn mặt trái xoan, hoàn toàn không có điểm nào trông chướng mắt.

Nhưng xét theo tính cách mà nói, mười điểm thì Trần Mặc chỉ chấm hắn hai điểm. Người đầu mà lười nhác, không chút cầu tiến, suốt ngày cà lơ phất phơ chẳng làm gì cho ra hồn, hoàn toàn không có lý tưởng.

Trần Mặc đôi khi tự hỏi, rốt cuộc mình thích hắn ở điểm nào, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy chính là thích tính cách hắn, mặc dù nghe có vẻ tiền hậu bất nhất, nhưng thật sự là sự thật. Thích nhìn hắn đùa giỡn khôn lỏi, thích nhìn hắn chơi xấu thiên hạ, lúc hắn đắc ý dào dạt, cái cảm giác không chút lưu tình khi dễ hắn, dường như đặc biệt thú vị a.

Người đơn thuần rất dễ cuốn hút người khác, mà Cố An chính là một người đơn thuần, suy nghĩ của hắn không khó nắm bắt, bởi vì bao nhiêu tâm tư hắn đều thể hiện hết trên mặt, ở bên hắn không cần phải toan tính, cảnh giác. Từ sau khi cự tuyệt hắn, Trần Mặc luôn dõi theo cuộc sống hắn, sợ hắn sẽ thích người khác.

Trước đó không lâu, ba mẹ hai người có mời nhau một bữa, Trần Mặc cũng đến. Lúc dùng cơm, ba mẹ cả hai đề cập tới chuyện chung thân đại sự của con cái, mẹ Cố An nghĩ Trần Mặc giao thiệp rộng, liền nhờ hắn giới thiệu cho Cố An một cô gái có gia giáo nào đó, lúc ấy hắn không thể không nhận lời, trong lòng một trận khổ sở, nếu không phải vì nguyên nhân gia đình, hắn đã sớm quen Cố An rồi, chỉ là hắn không muốn làm ba mẹ cả hai thương tâm.

Hắn cảm thấy ba mẹ mình quả thật rất phóng khoáng, nhưng ba mẹ Cố An lại không như vậy. Khiến ba mẹ chấp nhận là cả một quá trình gian nan, hắn không đành lòng để Cố An phải đối mặt với nhiều áp lực thế này. Huống chi, đã lâu vậy rồi, hắn cũng không biết Cố An có còn thích hắn hay không.

Cố An thấy hần cứ trầm mặc, khoát tay, định bỏ ra ngoài: “Ngày mai còn phải đi làm, ta ngủ đây, người cũng ngủ sớm đi.”

Mới đi được vài bước đã bị kéo trở lại, Trần Mặc áp Cố An lên giường, một tay ôm eo hần, một tay vuốt má hần, say mê ngắm hần, trong đáy mắt tràn ngập nhu tình mà chính bản thân cũng không phát hiện ra.

Cố An bị hần nhìn đến ngượng ngùng, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Trì độn một hồi mới hỏi: “Người làm gì vậy?”

“Không có gì.” Trần Mặc đã hoàn hồn lại, vừa rồi khi hần thấy Cố An bỏ đi, không hiểu sao đột nhiên hoảng hốt, mọi động thái sau đó đều là bất giác mà phát sinh. Đường như, có thể thân mật tiếp cận đối phương như vậy, mới chính là khao khát thật sự trong lòng hần.

Trần Mặc dứt khoát tách khỏi người Cố An, lùi về sau, thản nhiên nói một câu: “Mau ngủ đi.”

Cố An cảm thấy có chút mờ mịt, lúc rời giường tựa hồ nghĩ ra một điều gì đó, nhếch miệng cười: “Trần tổng, không lẽ... người thật sự đã yêu ta rồi sao?”

Trần Mặc hơi sững sốt, cũng không thẳng thắn trả lời hần, mà hỏi ngược lại: “Vậy người thế nào? Còn thích ta không?”

Cố An hất hàm hừ lạnh: “Không thích.....” Mới là lạ!

Ánh mắt Trần Mặc lập tức ảm đạm đi vài phần.

Thấy bộ dáng mất mát của hần, Cố An vui chết đi được, còn ráng trêu chọc: “Uy, Mặc ca ca, người đây là đang khổ sở sao? Hắc hắc

ta đi ngủ trước, người đừng thương tâm lâu quá nga! A ha ha a

~~”

Cùng với giọng cười dọa người, Cố An xoay một vòng, thắt lưng uyển chuyển uốn lượn đi ra ngoài, tư thế hệt như xà yêu vừa tu luyện thành hình người, quấy a quấy mông, cực kỳ vô lại.

Trần Mặc trừng mắt nhìn theo bóng lưng hần, trán nổi đầy gân xanh, hận không thể lấy dép chọi hần một phát.

Vào đến phòng khách, Cố An cười ngố, nhào lộn mấy vòng trên giường. Hần cảm thấy Trần Mặc thực sự thích mình, chỉ là không muốn thừa nhận thôi.

Hần bấm đốt tay đếm thời gian, tính luôn năm nay, hần đã thích đối phương được năm năm, tới giờ vẫn chưa quen ai là vì trong lòng hần không thể chứa thêm người khác.

Có câu — người chịu đựng một người, nói không chừng sẽ có một người khác chịu đựng người.

Cố An không đồng ý, hần cho rằng tình yêu là thiêng liêng, là cao quý, không nên tính toán như thế. Nếu như có một ngày người hần thích cuối cùng cũng đáp lại tình cảm của hần, vậy đã đủ lắm rồi.

May thay, ngày này đến nhanh hơn hần nghĩ.

Sáng hôm sau, bọn họ đều dậy trễ.

Trần Mặc vì quá buồn rầu nên ngủ không được, gần sáng mới mông mông lung lung chớp mắt, kết quả hần dậy muộn hơn bình thường.

Còn Cố An là vì quá cao hứng nên quên chỉnh đồng hồ báo thức, đánh thẳng một giấc, chờ tới lúc hần rời giường đã hơn chín giờ sáng.

Hai người chạm trán ở phòng khách, nhìn đôi mắt thâm quầng của Trần Mặc, Cố An lại đắc ý vênh váo: “Mặc ca ca, người thật sự đau đớn quần quai cả một đêm a? Coi cặp mắt gấu mèo của người kìa, tối hôm qua mất ngủ sao?”

Trần Mặc liếc tên đầu sỏ gây chuyện này, vừa vặn một bụng tức tối không có chỗ xả, trực tiếp ném hần vào phòng tắm: “Mau đánh răng rửa mặt, lần nào đi làm cũng đến muộn, coi chừng ta trừ lương người.”

“Trừ thì trừ đi.” Bởi vì tâm tình đang tốt, Cố An cũng lười so đo chút tiền lương với hắn.

Trần Mặc đen mặt gầm nhẹ: “Người hại ta đến muộn.”

Cố An bĩu môi: “Liên quan gì ta a! Là tự người thương tâm khổ sở không ngủ được, giờ còn trách ai.”

Trần Mặc không muốn đấu võ mồm cùng hắn, xoay người trở về phòng ngủ thay đồ.

Nửa tiếng sau, hai người mới cùng nhau xuất hiện ngay cổng công ty. Nữ nhân viên lễ tân xun xoe chào Trần Mặc, trong lòng nghi hoặc: Trần tổng khét tiếng kỷ luật thép nói một là một hai là hai cũng có ngày đi làm muộn sao?

Trong nội quy của công ty, điều khoản “không được đi làm muộn” không ngừng được nhắc đi nhắc lại, nếu làm trái dù chỉ một chút, sẽ bị nghiêm trị không tha. Trần Mặc cũng yêu cầu bản thân phải tuân theo, vì muốn làm gương cho mọi người, nhân viên mấy giờ bắt đầu đi làm, hắn nhất định phải đến sớm hơn. Kết quả hình thành một hiện tượng quái dị. Có vài người vì muốn lấy lòng hắn, liền đi làm sớm hơn hắn một chút. Nhưng qua ngày hôm sau hắn lại đến sớm hơn những người kia. Ngày thứ ba cũng có người tới công ty sớm hơn hắn. Kết quả ngày thứ tư kẻ tới sớm nhất lại là hắn..... Cứ thế, vốn là chín giờ mới bắt đầu làm, hiện tại biến thành tám giờ, nhưng có ai dám phản đối a? Mỗi sáng chưa đến bảy giờ rưỡi, công ty gần như đã đủ mặt bá quan văn võ. Trong khi nhân viên các công ty khác đang nhàn nhã dùng điểm tâm, bọn họ đã vui đầu làm việc, cả đám đều hết sức tập trung tinh thần để giữ vững cương vị, toàn bộ công ty bày ra một cảnh tượng tấp nập bận bịu vô cùng.

Đám nhân viên luôn tỏ ra chăm chỉ cần cù này, một bên thì điên cuồng làm việc, một bên lại thầm mắng Trần Mặc: Các đồng chí, hãy nhìn vào sự thật đi! Chúng ta đều đã trúng gian kế của hắn! Đi làm sớm cả tiếng đồng hồ nhưng tiền lương vẫn y nguyên, lũ tư bản quả nhiên toàn là quỷ hút máu!

Nhìn hắn đi vào thang máy, cô nhân viên lễ tân lập tức gọi điện cho “đài phát thanh” của toàn công ty, tức là kẻ lắm mồm nhất, khoái hóng hớt nhất, có năng khiếu nhất trong lĩnh vực đem chuyện nhỏ thổi phồng đến vô hạn.

Điện thoại vừa được tiếp, nàng lễ tân liền khoa trương khuê môi: “Ai nha nha! Chúng ta toàn bộ đều trúng kế! Tên hồ ly kia rất狡 hoạt! Hiện tại vấn đề đã đóng thuyền, giờ đi làm từ chín giờ biến thành bảy giờ, hắn có thể yên tâm thoải mái ở nhà ngủ nướng! Người biết bây giờ là mấy giờ chưa? Hơn mười giờ rồi a! Hắn cư nhiên đến muộn những hơn ba tiếng a a a

~~ quả thực khiến người ta phẫn nộ mà!!

Chỉ chốc lát sau tin tức nóng hổi này tựa như dấu chân in khắp toàn bộ công ty. Cố An dạo một vòng, định làm quen với đồng nghiệp, lại phát hiện người nào người nấy đều mặt mày u ám, một bên làm việc, một bên hùng hống hổ hổ, y như có thâm thù đại hận với ai đó.

Cố An không khỏi rung mình, nhanh như chớp tháo chạy vào văn phòng của Trần Mặc.

Trần Mặc đang xem văn kiện, thấy hắn đến, thuận miệng hỏi một câu: “Người không phải nói muốn làm quen với đồng nghiệp sao? Sao về nhanh vậy?”

Cố An cười gượng nói: “Quên đi, những tên đó y như bị trúng tà, cả một bầu không khí trầm trọng, ta sợ bị bọn họ lây bệnh a.”

Trần Mặc “nga” một tiếng, lại tiếp tục xem văn kiện.

Cố An cười hì hì sáp lại gần hắn: “Trần tổng, sắp xếp chút việc cho ta làm đi, nhận lương của người dù sao cũng phải động tay động chân một chút a.”

Trần Mặc ném một tập văn kiện về phía hắn: “Đem bảng thống kê này làm ra vài bộ dữ liệu, sau đó tổng hợp thành một bài báo cáo.”

Cố An trợn trắng: “Đối với một tên lính mới như ta mà nói, nhiệm vụ này có phải hơi quá khó khăn không?”

Trần Mặc mỉm cười: “Vậy người làm quen với cơ chế của công ty trước đã, sau này ta sẽ sắp xếp việc làm cho người.”

Cố An chuồn ra sau lưng Trần Mặc, đặt tay lên vai hắn, bóp bóp vài cái, cười nịnh nọt: “Ta mát xa cho người nha.”

“Àn.” Trần Mặc dựa sâu vào ghế, “Nếu làm tốt, ta tăng lương.”

Cố An được nước càng nịnh nọt: “Trần tổng anh minh!”

Thật ra Cố An đã ngầm tính toán, hắn biết Trần Mặc là một kẻ khó nhằn, sẽ không dễ bày tỏ tình cảm.

Có điều, càng là như vậy, Cố An càng muốn buộc hắn thừa nhận, nhu không được thì cương, thế nào cũng phải khiến hắn nói ra ba chữ kia.

Đầu tiên Cố An định lấy lòng hắn, biết đâu có khi hắn cao hứng sẽ chính miệng thừa nhận. Nếu kế hoạch này thất bại, vậy thì chuyển sang trò sắc – dụ, mỗi ngày đều ở chung trong một gian phòng, thiếu gì cơ hội câu dẫn hắn. Phương án tác chiến đã được lên lịch đăng hoàng, lúc nhàn rỗi không có việc gì làm thì sẽ quần lấy hắn cạ a cạ lên người hắn, còn sợ không câu được hắn sao!

26. Chương 26: Kế Hoạch Tác Chiến Ở Văn Phòng Hạ

Ở trong văn phòng ngốc ngốc tới giữa trưa, lần đầu tiên Cố An bắt đầu hoài nghi mị lực của mình.

Bởi vì sau vô số lần hắn câu dẫn Trần Mặc, đều là không có kết quả.

Ban đầu hắn mát xa cho Trần Mặc, ắn ắn vai một hồi liền ắn xuống đến ngực người ta.

Thế là Trần Mặc nghiêm khắc nhắc nhở: “Ngực ta tuyệt không đau nhức gì, chi bằng người xoa cổ đám vai nhiều hơn đi.”

Cố An làm mặt quỷ, trong lòng phỉ nhổ tên này còn giả vờ đạo mạo, sau đó thu tay về.

Một lát sau, đôi tay kia lại lần mò xuống lưng, vuốt ve sờ soạng.

Trần Mặc một lần nữa nhắc nhở: “Kỹ thuật mát xa của người không chuyên nghiệp chút nào, đừng nói tăng lương, cứ tiếp tục thế ta sẽ nhịn không được mà trừ lương người a.”

Đầu Cố An đã hoàn toàn bốc khói, dùng sức nện hắn một quyền, rống giận: “Suốt này cứ dùng tiền lương uy hiếp ta, trừ thì trừ, ta không xoa bóp gì nữa hết!”

Dứt lời chạy khỏi văn phòng.

Tên hồ ly ung dung ngồi trên ghế giám đốc, khoe miệng cong lên, lộ ra một nụ cười đắc ý.

Trên đường phóng đến WC, Cố An hung hăng nguyên rửa Trần Mặc trăm ngàn lần.

Đến WC, hắn một cước đá văng cửa, phát hiện có một nam nhân đang đứng trước bồn tiểu.

Hắn đi đến cạnh người nọ, khóa kéo quần, một bên huyết sáo, một bên trút bầu tâm sự.

Bên tai đột nhiên truyền đến một trận cười khê.

Cố An ngẩng đầu, liếc nam nhân cũng đang xả kia, cả giận nói: “Cười cái gì mà cười! Chưa từng thấy ai đẹp trai đi tè a?”

Nghe hắn nói xong, nam nhân càng cười đến vui vẻ, trêu chọc: “Đẹp trai đi tè thật ra ta thấy không ít, nhưng đẹp trai vừa tè vừa huyết sáo thì ta mới gặp lần đầu tiên a. Người đây là đang... xi sao? Giống như lúc các bậc cha mẹ ôm em bé đi tè luôn thích xi vậy, không xi liền tè không ra?”

Cố An khoe miệng run rẩy: “Lão tử đang biểu diễn nghệ thuật, cái này gọi là huyết sáo!”

Nam nhân liếc tà hấn một cái, dường như mang theo vài tia khinh bỉ. Sau đó dời tầm nhìn xuống hạ thân của hắn, không chút kiêng nể mà đánh giá cả nửa ngày trời, cuối cùng kết luận một câu siêu cấp đả kích lòng người: “Kê kê của ngươi nhỏ quá!”

Cố An điên tiết, trừng mắt nhìn hạ thân của nam nhân, không cam lòng yếu thế cãi lại: “Ngươi cũng không khá hơn bao nhiêu!!”

Nam nhân xả xong, nắm lấy tiểu kê kê vậy vậy cho nó “chào hỏi” Cố An: “Ai lớn ai nhỏ, đo thử sẽ biết.”

Cố An vẻ mặt đầy hắc tuyến, xem ra bây giờ hắn đã diện kiến được một kẻ da mặt còn dày hơn cả mình.

Hắn quyết định không thèm dèm xỉa đến người này nữa, vội vàng xả cho xong, kéo phéc-mơ-tuya, đi đến bồn rửa tay.

Nam nhân kia vẫn cầm tiểu kê kê sẵn tới: “Mau lôi ra đi, đừng nói là ngươi sợ đo không lại ta a?”

Cố An trầm mặc một lát, sau đó học tập chất giọng lạnh lạnh chói tai của nữ nhân thét lên: “Có người giữa thanh thiên bạch nhật giở trò lưu manh với ta aaaaaa!!!”

Vừa vặn bên ngoài có mấy nhân viên đi WC tập thể, nghe thấy tiếng tri hô liền phá cửa xông vào, dáo dác nhìn xung quanh, tìm kiếm tên lưu manh nào đó.

Cố An chỉ chỉ nam nhân nọ, ôm mặt giả vờ khóc: “Hắn phi lễ ta.....”

Đám đi WC tập thể hóa đá.

Thừa lúc mọi người còn ngốc lảng ra đó, Cố An ném cho nam nhân một ánh mắt khinh miệt, hé miệng dùng khẩu hình nói với hắn: Muốn đấu với ta sao, ngươi còn non lắm!

Sao đó bĩu môi, chạy ra ngoài.

Nam nhân nhìn theo bóng lưng hắn, mỉm cười: Tiểu tử này thật thú vị a.

Đi WC xong, Cố An còn lượn lờ đánh một vòng trong công ty, rồi mới về văn phòng.

Trước khi đẩy cửa bước vào, hắn chấm chấm ít nước miếng lên khóe mắt, chuẩn bị cho một màn lâm ly bi đát, tranh thủ sự đồng cảm của Trần Mặc.

Cửa vừa mở, hắn đã sà vào lòng Trần Mặc khóc lóc thảm thiết: “Mặc ca ca, có người phi lễ ta.....”

Trần Mặc nhú mày, nâng cằm hắn lên: “Sao vậy?”

Cố An thút thít nói: “Vừa rồi ta đi WC, có một nam nhân bộ dáng hung thần la sát, còn khủng bố hơn cả Dracula, hắn muốn cưỡng gian ta! Hoàn hảo ta đủ thông minh thoát khỏi ma chướng của hắn, bằng không trình tiết ta đã bị hủy trong tay hắn rồi! Người nọ không phải là nhân viên trong công ty người chứ? Làm sao đây a? Thật đáng sợ! Sau này ta muốn lúc nào cũng đi theo ngươi, để khỏi bị người ta sàm sỡ!”

Nhìn bộ dáng khoa trương của hắn, Trần Mặc hiển nhiên không mắc mưu: “Nhân viên của ta vừa có tổ chất vừa có đạo đức, tuyệt đối làm không ra những chuyện như vậy.”

Cố An kéo áo, định minh họa cụ thể, đột nhiên từ phía sau truyền đến một tràng cười vô cùng quen thuộc, giống như đã nghe qua đâu đó.

Hắn chậm rãi cứng nhắc xoay người, khi nhìn đến nam nhân đang ngồi trên sofa, không khỏi hít một ngụm lạnh khí: “Sao lại là ngươi?!”

“Hi, tiểu kê kê.” Nam nhân nhướn mày cười, vuốt cằm nghi hoặc nói: “Hung thần la sát, còn khủng bố hơn cả Dracula? Không thể nào a, bộ dạng của ta khó coi đến vậy sao? Mọi người đều nói ta rất bảnh mà.”

Cố An nhảy khỏi người Trần Mặc, vọt tới trước mặt nam nhân, chỉ vào mũi hắn rống: “Ngươi mới là tiểu kê kê!”

Nam nhân vẫn là câu nói kia: “Ai lớn ai nhỏ, đo thử sẽ biết.”

Cố An cả giận giậm chân, hận không thể nhào tới cắn hắn cho bõ tức.

Nam nhân khiêu khích: “Thế nào, không dám đo sao?”

“Đo thì đo!” Cố An quả nhiên trúng kế khích tướng, rẹt rẹt kéo khóa quần xuống, lôi tiểu kê kê ra, đồng dục nói: “Lại đây! Đo đi! Lột quần ra đi a!”

Nam nhân biểu tình cổ quái, dường như đang cật lực nhịn cười, dời tầm mắt nhìn nhìn tiểu kê kê của hắn, cuối cùng nhịn hết nổi ôm bụng làm một tràng cười giòn giã: “Ta nói đùa thôi, người muốn đo thật sao? Bất quá kê kê của người thực sự nhỏ lắm a!”

Cố An choáng váng, hoàn toàn quên luôn cả việc nhét tiểu kê kê trở về, cứ như vậy đứng chết trân tại chỗ.

Thấy Cố An ở trước mặt nam nhân khác tụt quần khoe kê kê, trong lòng Trần Mặc dâng lên một cổ tư vị kỳ quái.

Hắn đứng lên, ra vẻ trấn định đi đến bên cạnh Cố An, giúp hắn nhét tiểu kê kê trở lại trong quần, kéo khóa lên, quay về phía nam nhân cười cười: “Con nít không hiểu chuyện, thật khiến người chê cười.”

Nam nhân khách khí nói: “Không có gì. Trần tổng, hắn là đệ đệ người sao? Hảo khả ái nha.”

“Hắn là hàng xóm của ta.” Trần Mặc nhìn đồng hồ, lại nói: “Ăn tổng, hơn mười hai giờ rồi, chúng ta ra ngoài dùng cơm đi, vừa ăn vừa bàn việc.”

Nam nhân ‘ân’ một tiếng, liền đi ra ngoài.

Ăn tổng vừa bước ra khỏi cửa, bộ mặt vốn tươi cười của Trần Mặc lập tức sa sầm lại, quay về phía Cố An găm nhẹ: “Đồ ngốc! Chỗ đó có thể tùy tiện cho người khác xem sao!”

Cố An ủy khuất: “Ta đâu biết hắn sẽ nuốt lời a! Nói rồi không làm, hại ta nhục đến muốn độn thổ.”

Trần Mặc hẹp mắt lại, toàn thân sắc mùi nguy hiểm: “Người còn cãi?!”

Cố An lập tức cúi đầu, hết dám lên tiếng.

Bất quá hắn trong lòng oán giận: Hung hăng cái gì? Ta mới là kẻ bị hại a! Lúc này thật mất mặt quá đi!

Ba người đến một nhà hàng Tây gần công ty ăn trưa, ngồi ở vị trí gần cửa sổ.

Trong khi hai vị giám đốc đã gọi món xong, uống hết một ly nước, Cố An vẫn còn đang cầm thực đơn lật tới lật lui, dường như không biết nên ăn gì.

Trần Mặc mỉm cười nhìn hắn nói: “Muốn ăn gì cứ việc gọi, đừng khách khí với ta.”

“Ta khách khí với người làm gì.” Cố An cúi đầu lật thực đơn, lẩm bẩm: “Ta định ăn bò nướng vỉ, nhưng nơi này không có.”

Trần Mặc tiếp tục mỉm cười: “Ăn bít tết đi, bít tết ở đây làm rất ngon.”

Cố An đáp trót quớt: “Lẩu bò cũng được, nhưng chỗ này vẫn không có a!”

Trần Mặc bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta nói bít tết! Không phải lẩu bò!”

Cố An đưa thực đơn cho phục vụ: “Cho ta một bát mì thịt bò.”

Phục vụ suất rút cảm: “Chỗ chúng ta không có mì thịt bò.”

Có người ngoài ở đây, Trần Mặc tự nhủ phải bình tĩnh, hít sâu một hơi, nói với phục vụ: “Cho hắn một phần bít tết, chín ba phần.”

Nhận order, phục vụ ôm thực đơn tháo chạy, vừa chạy vừa lau mồ hôi lạnh: Bít tết chỉ chín ba phần, nhai đứt nổi sao?—

Phục vụ bưng phần bít tết lên, Cố An nhìn tảng thịt bò còn vương vãi tơ máu, nuốt khan nước bọt.

Hắn cầm dao nĩa nhắm ngay tảng thịt bò mà xé loạn, ý đồ giả bộ không cẩn thận làm rơi tảng thịt kia xuống đất.

Có điều, Trần Mặc đã sớm nhìn thấu ý đồ của hắn, xoa đầu, mỉm cười cảnh cáo: “Lãng phí lương thực là hành vi đáng xấu hổ, mau ăn đi, phải ăn cho hết nga.”

Cố An không dám cãi lời hắn, hai hàng lệ ứa át cắn miếng thịt một phát: Biến thái chết tiệt, chỉ giỏi bắt nạt ta! Thứ này sao có thể ăn a? Ăn xong thế nào cũng bị rượt! T_T

Nam nhân ngồi đối diện nhìn bọn họ phu xướng phụ tùy cảm thấy thật thú vị, đột nhiên nói: “Trần tổng, sao ta lại có cảm giác các ngươi rất giống một đôi đang cãi yêu, hảo hạnh phúc a.”

Hai đồng chí kia bị gãi đúng chỗ ngứa, đồng loạt trợn mắt: “Ai thêm thích hắn a!”

Nam nhân cũng lười vạch trần bọn họ, bỗng nhiên liếc mắt ra ngoài cửa sổ, lập tức nhếch miệng cười: “Trần tổng, ta vừa trông thấy người quen, định gọi hắn cùng dùng bữa, ngươi không phiền chứ?”

Trần Mặc vuốt cằm mỉm cười: “Không đâu, nhiều người một chút sẽ náo nhiệt hơn.”

Ăn tổng vừa đi ra ngoài, Trần Mặc liền hiện nguyên hình.

Hắn thay một bộ mặt lạnh, vươn tay nhéo tai Cố An, dùng sức mà kéo: “Ta cảnh cáo ngươi, đừng giở trò lấu lỉnh nữa, hôm nay không ăn hết miếng bít tết này, coi chừng ta lột da ngươi!”

Cố An đau đến nhe răng, rên rỉ: “Mặc ca ca, thứ này còn nhiều máu quá, ăn vào sẽ xảy ra án mạng a!”

Trần Mặc cười lạnh: “Ăn chút thịt sống không chết được đâu.”

Cố An méo máo: “Không chết người thì cũng sẽ tiêu chảy a!”

Trần Mặc thu tay, không nhéo hắn nữa, thản nhiên cười: “Ta sẽ mua cho ngươi thuốc cầm tiêu chảy.”

Cố An không ngừng kêu khổ: “Tại sao ngươi cứ thích khi dễ ta? Ta chọc ghẹo gì ngươi a?”

Trần Mặc hừ mũi: “Đừng làm bộ ngây thơ vô tội nữa, muốn đấu với ta sao, ngươi còn non lắm!”

Cố An ngẩn người, câu này nghe quen quen nhỉ.....

Ăn tổng trở lại nhà hàng, Trần Mặc cũng khôi phục bộ dạng tao nhã lịch thiệp, vẻ mặt tươi cười, ra dáng đài hoàng khiêm tốn.

Cố An bĩu môi, trong lòng thầm mắng hắn là đồ đạo đức giả!

Theo sao Ăn tổng là một nam nhân mặc áo sơ mi trắng, bộ dáng thanh tú.

Hai người còn chưa đi đến bàn ăn, không biết Ăn tổng nói gì đó với nam nhân kia, đối phương lập tức đỏ mặt, đứng ngốc tại chỗ, nhăn nhó không chịu đi tiếp.

Thế là Ăn tổng tóm lấy hắn lôi lại, ôm eo hắn giới thiệu: “Đây là lão bà của ta, hắn tên Đường Thiệu Hiền, giảng viên của đại học A.”

“Ăn Hoàng Văn, ngươi đừng ăn nói lung tung!” Đường Thiệu Hiền giãy ra khỏi lòng hắn, nhìn hai người xa lạ trước mặt, cuống quýt giải thích: “Các ngươi đừng nghe hắn nói bừa, ta không phải lão bà hắn, thật đó! Hắn là học viên của ta, thầy trò yêu nhau là trái với luân thường đạo lý, là loại hành vi đồi phong bại tục, chúng ta không phải quan hệ như vậy!”

Nghe hắn nói thế, Ăn Hoàng Văn thản nhiên nhún vai, cũng không đôi co với hắn, kéo hắn ngồi xuống, nghiêm trang giải thích: “Bà xã ta là một sách, nên hơi ngố một chút.”

Trần Mặc tươi cười: “Ăn tổng, ngươi đã hơn ba mươi rồi, sao còn đi học?”

Ăn Hoàng Văn bày ra bộ dáng bất đắc dĩ: “Ai bảo hắn ngốc như vậy, không theo sát hắn, lỡ có ngày hắn bị người khác dụ đi mất thì làm sao?”

Đường Thiệu Hiền cẩn thận suy xét những lời này, cúi đầu trầm tư một hồi mới hỏi: “Thì ra ngươi không thật sự muốn học, mà là vì muốn giám sát ta?”

Ân Hoàng Văn giả ngu: “Ai nói a, vì để theo đuổi người, ta đi học từ hai mươi tám tuổi tới ba mươi ba tuổi, đã được năm năm đại học. Nên nhớ ta vốn chỉ mới có bằng tốt nghiệp trung học phổ thông thôi a, học nhiều môn như vậy, ta đây vất vả biết bao a!”

Đường Thiệu Hiền đỏ mặt cãi lại: “Người rõ ràng trêu ta! Người mới nói là... là... câu kia là thế nào nhỉ..... ai nha, tự nhiên ta quên mất, đại khái là ám chỉ ta ngốc, người phải giám sát 24/24 mới có thể yên tâm.”

Ân Hoàng Văn véo má hần: “Bảo bối, người suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Đường Thiệu Hiền quay đầu hừ lạnh một tiếng.

Hai người kia trầm mặc: Đây là gọi là ngốc bẩm sinh sao? []

Lão sư ngốc bẩm sinh kia cứ ngồi không yên, xoay đầu lắc cổ nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói lời nào, cũng không gọi món, vẻ mặt dường như đang tức giận.

Cố An sợ hần xoay nữa sẽ quẹo cả cổ, cười cười lân la bắt chuyện: “Lão sư, ta cũng có một người bạn học ở đại học A, hần tên là Trần Huyền, người có biết hần không?”

Đường Thiệu Hiền ngạc nhiên quay đầu lại, mở to hai mắt, xem ra có chút hưng phấn: “Người là bạn của Tiểu Huyền? Ta đương nhiên biết hần, hần không chỉ là học viên của ta, mà còn là cháu ta.”

“Người là cậu của Trần Huyền?!” Cố An cũng vô cùng kinh ngạc, cẩn thận đánh giá Đường Thiệu Hiền, nghĩ thầm: Người xưa thường nói cháu trai hay giống cậu, nhưng hai cậu cháu này không chỉ ngoại hình không giống nhau, ngay cả tính cách cũng khác xa một trời một vực, xem ra cổ nhân cũng có lúc nói sai a.

Đường Thiệu Hiền trước sau như một, tiếp tục phát huy bản chất ngố, mở to mắt hỏi: “Chẳng lẽ Tiểu Huyền không nói cho các người biết ta là cậu hần sao?”

Cố An lắc đầu cười trừ, trong lòng than: Cậu a! Hần vô duyên vô cớ nói chuyện này làm gì?

Tâm tình một lát, Đường Thiệu Hiền hoàn toàn quên mất mình vẫn đang giận Ân Hoàng Văn, đối phương gọi giúp hần một phần pizza, hần không biết nên ăn vị nào, vất óc ngồi nghĩ thật lâu. Chờ hần nghĩ ra, quyết định ăn pizza hải sản, thì phục vụ đã mang pizza lên.

Hần cúi đầu nhìn, cứ nhiên là pizza hải sản.

Ân Hoàng Văn nhìn hần trợn mắt há mồm, không khỏi nhếch miệng cười, cười đến cực kỳ sùng nịch, lại nựng nựng mặt hần nói: “Cưng à, vẫn là ta hiểu người nhất phải không?”

Đường Thiệu Hiền một lần nữa đỏ mặt, đứng phắt dậy: “Ta... ta đi rửa tay.”

Ân Hoàng Văn ‘ân’ một tiếng, thuận tay véo mông hần một cái.

Đường Thiệu Hiền run bắn lên, nhanh như chớp bỏ chạy thực mạng.

Một màn này đều lọt vào trong mắt Cố An, hần nhìn không được ném cho Ân Hoàng Văn một ánh nhìn khinh bỉ.

Tên này quả nhiên lưu manh, cứ nhiên công khai đùa giỡn nhà giáo nhân dân!

27. Chương 27: Sự Kiện Ở Bệnh Viện [thượng]

Cố An là một tên lăm lăm thích náo nhiệt, muốn hần ngồi ngốc một chỗ dù chỉ trong chốc lát cũng thật sự rất khó.

Hần nhắn tin cho Vệ Đình, phát huy bản chất bà tám báo cho đối phương biết mình đang dùng bữa cùng cậu của Trần Huyền, nhân tiện mời mọc, xúi giục Vệ Đình cấp tốc đến ăn ké.

Không lâu sau, Vệ Đình quả nhiên kè theo Trần Huyền cấp tốc đuổi tới.

Vừa nhìn thấy thần tượng của mình, Vệ Đình lập tức hóa thân thành con cún nhỏ phe phẩy đuôi sấp lại. Thái độ nhiệt tình cùng sự sùng bái tràn ngập trong đôi mắt hần khiến lòng hư vinh của Đường Thiếu Hiền cực kỳ thỏa mãn, nhất thời cảm thấy thật hả hê.

Nhìn “con cún” không biết ở đâu chui ra này, Ân Hoàng Văn giả vờ ho nhẹ vài tiếng, vươn tay kéo Đường Thiếu Hiền vào lòng, ghé môi sát bên tai đối phương, cố gắng xây dựng một bầu không khí thân mật: “Bảo bối, ai vậy? Sao người không giới thiệu một chút với ta?”

Đường Thiếu Hiền còn chưa kịp đáp lời, Trầm Huyền đã đi trước một bước lôi Vệ Đình về ngồi cạnh mình, vênh vác nhìn Ân Hoàng Văn, lên giọng: “Ăn giấm cái gì, hần là lão bà của ta a.”

Nghe vậy, Ân Hoàng Văn lập tức mỉm cười: “Tiểu Huyền biết yêu rồi sao? Tốt quá, hai người các người thực xứng đôi, hảo hảo bên nhau đi a.”

Vệ Đình cảm thấy câu này nghe quen quen, hình như tên hồ ly họ Trần kia cũng từng nói qua, lại thấy nam nhân đó ôm lấy Đại Thần của hần cười đến mặt mày hớn hở, khéo miệng không khỏi run lên, thì ra lại là một kẻ xảo trá khác nữa! []

Hôm nay Trần hồ ly làm chủ xị, khó khăn lắm mới có cơ hội đầy ải hầu bao của hần, Vệ Đình dại gì không huy động lực lượng ra mà cùng càn quét.

Nhắn tin cho A Bố, nàng trạch nữ lai nầm kia ngại trời nắng nóng lười ra ngoài. Vệ đình có thể hiểu được, loài nầm phần lớn sinh trưởng ở những nơi âm u ẩm ướt, không thể phơi nắng. Chỉ là nàng cứ nầm lì trong nhà như vậy, Vệ Đình hoài nghi một ngày nào đó đẩy cửa phòng nàng thật sự sẽ bắt gặp một cây nầm ngồi trước bàn máy tính lên mạng a.

Sau đó lại nhắn tin cho Sở Hiểu Phong, Vệ Đình mới biết Cung papa đang nằm viện. Mọi người bàn bạc rồi quyết định dùng cơm xong sẽ đến bệnh viện vấn an trưởng bối một chút.

Đồng bọn không thể tới Vệ Đình có điểm mất mát, nhưng nghĩ lại, họ không có lộc ăn, thì mình vẫn có thể ăn a, chỉ bằng ăn cả mấy phần thay cho bọn họ, coi như chuyến đi này không uổng phí.

Vệ Đình cất lực vẫy tay ngoắc phục vụ tới, một phen gọi hết những món chính trên thực đơn.

Mọi người lú lười, một tiểu tử nhỏ con thế này lại có thể nuốt được nhiều thứ vậy sao?

Phục vụ nhanh chóng bưng thức ăn lên bàn. Vệ Đình bắt đầu vùi miệng càn quét, cái dạ dày tưởng chừng nhỏ bé của hần dường như không hề có đáy, ngón xong spaghetti, liền đánh chiếm pizza, kế tiếp lại xâm lăng pasta, không hề có lấy một phút nghỉ giữa hiệp, giống như trong đầu luôn vang lên tiếng trống kích thích tinh thần hăng hái ăn sạch tất cả các món mới thôi.

Ăn no đã đời hần mới lười biếng tựa vào lưng ghế, xoa xoa cái bụng tròn vo, sau đó nhìn về phía Cố An nháy mắt ra hiệu: Thế nào, ta đã giúp người báo thù a!

Cố An cảm động nước mắt lưng tròng, cũng ra thủ ngữ: Người thật không hổ là hảo huynh đệ của ta!

Trần Mặc đương nhiên hiểu thủ ngữ, rất chịu khó kiềm chế để không cười ồm ồm lên, vô cùng muốn nói cho hai tên đang đắc chí kia rằng: Các người ngây thơ quá mức, chỉ là một bữa cơm thôi mà, sao không ăn cả phần của ta luôn thể --

Ăn xong, đám người rời khỏi nhà hàng Tây.

Hai vị giám đốc nhìn nhau trân trời, đột nhiên sực nhớ tới ý định ban đầu khi tới nơi này.

Chúng ta hình như là đến để bàn việc kinh doanh a.....

Đầu óc các vị CEO vận động nhanh hơn nhiều so với người bình thường, hai người nhìn nhau, thần nhiên nở nụ cười, không cần nhiều lời, chỉ bằng một ánh mắt trao đổi, bọn họ liền quyết định đến bệnh viện sẽ bàn tiếp chính sự.

Trên đường đến bệnh viện, Vệ Đình đã phải trả giá cho màn cuồng ăn vừa rồi.

Xe chạy không bao lâu, bụng hần liền bắt đầu đau quặn.

Hắn cuộn tròn người lại, vẫn không khá hơn, thêm vào đó trong xe đang mở máy lạnh, khiến không khí không thể lưu thông, hắn càng khó chịu, sắc mặt mỗi lúc một tái nhợt, cả người vô lực, trên trán phủ một tầng mồ hôi trong suốt.

Thấy hắn quần quai, Trần Huyền sợ hãi, vội vàng hỏi hắn bị sao, nhưng ngay cả ra thủ ngữ hắn cũng không đủ sức.

Trần Mặc ngồi một bên nhắc nhở: “Có lẽ lúc này hắn ăn nhiều hơn bình thường, bị viêm dạ dày cấp tính rồi.”

Nhìn bộ dáng trợn mắt há mồm của mọi người, Trần Mặc bắt đầu giảng đạo: “Các ngươi một lũ trẻ người non dạ làm gì cũng không chịu động não, làm chuyện ngu ngốc mà cứ tự cho là đúng, đây coi như là bị trời phạt thể thôi.”

Những đồng chí trẻ người non dạ ngồi trong xe đánh hơi thấy mùi vui sướng khi người gặp họa trong giọng nói của hắn, nhất tề trừng mắt nhìn Trần hồ ly, hận không thể nhai xương uống máu hắn cho bỏ tức.

Trần Huyền dùng móng thủ ngữ sắt sọc của mình trao đổi với Cố An, nhờ hắn báo thù cho Vệ Đình.

Cố An thận trọng gật đầu, âm thầm tính toán kế hoạch trả thù, không ngờ trong bụng đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong bão tố, hắn nhanh chóng hiểu ngay, là miếng bít tết tươi sống kia bắt đầu tác oai tác quái trong người mình.

Phản ứng của hắn so với Vệ Đình khoa trương gấp trăm lần, hắn nhào về phía Trần Mặc, cuộn người lăn qua lăn lại trên đùi đối phương, trình độ khóc nháo phóng đại đau đớn không thua kém gì ảnh hậu hoa đán, ý đồ làm tên đầu sỏ gây chuyện nào đó cảm thấy áy náy.

Chỉ tiếc Trần Mặc không hề nhúc nhích, trực tiếp xách hắn ném trở lại chỗ ngồi, còn phun ra một câu “Chết xa một chút”! Hoàn toàn một bộ dáng chuyện – không – liên – quan – đến – ta.

Cố An bị ném đến cửa, tầm mắt vừa vặn dừng nơi kính xe, không khỏi ngẩn người.

Trong kính, Trần Huyền gât gao ôm Vệ Đình vào lòng, khi thì giúp hắn lau mồ hôi, khi thì giúp hắn xoa xoa bụng, trên mặt tràn ngập lo lắng. (tội cho Tiểu An quá TT^TT)

Đây là khác biệt sao.....

Cố An cụp mắt, cười đến có chút khó coi.

Đường Thiệu Hiền ngồi ở ghế trước nhìn vào kính chiếu hậu thấy một màn như vậy, trong lòng có điểm xót xa, hắn giật giật tay áo Ân Hoằng Văn, nhỏ giọng nói: “Nhanh lên! Nhìn hai tên nhóc này, một đau đến sắc mặt trắng bệch, một đau đến chảy nước mắt rồi kìa.”

Cố An dụi mắt, nỗ lực nặn ra một nụ cười khổ, bất đắc dĩ: Cậu, người nói sai rồi. Ta không phải muốn khóc vì đau, mà là vì trong lòng thật sự hảo ủy khuất.

Đến bệnh viện, Trần Huyền ôm Vệ Đình vọt vào trong.

Cố An ôm bụng xuống xe, Trần Mặc định dìu hắn, lại bị hắn lạnh nhạt né tránh.

Trần Mặc nhìn đôi tay mình hẫng giữa không trung, không khỏi sững sờ.

Trần ngâm vài giây, hắn bước đến bên cạnh Cố An, hạ giọng hỏi: “Người nháo gì nữa đây?”

Cố An triệt để phớt lờ, ngay cả liếc cũng không thèm liếc hắn một cái, quay đầu lại hướng về phía Đường Thiệu Hiền làm nũng: “Cậu, người ta đứng cũng không vững, mau tới làm chỗ dựa cho người ta đi a.”

Thấy thế, Đường Thiệu Hiền vội bước tới dìu hắn.

Hai vị giám đốc tò tò theo sau bọn họ.

Nửa ngày trời, Ân tổng mới nói với Trần tổng: “Lúc này người thật sự có hơi quá đáng.”

Trần Mặc ngẩng đầu nhìn phía trước, thấy Cố An y như con Koala vắt vẻo trên người Đường Thiệu Hiền, tựa hồ ủy thác toàn bộ sức nặng của mình lên đó. Hai người hình như đang nói chuyện, Cố An quay đầu cười với Đường Thiệu Hiền, nụ cười có chút suy yếu, sắc mặt tái nhợt đến dọa người.

“Vừa rồi ta nghĩ hẳn đang giả vờ.....” Trần Mặc thấp giọng thì thào, không biết là giải thích, hay là tự biện minh cho hành vi của bản thân.

Sau khi kiểm tra, hai người quả thực bị viêm dạ dày cấp tính. Bác sĩ kê toa cho họ trước, sau đó dặn họ phải chịu khó nằm nghỉ, Trần Huyền lập tức bao hẳn một phòng cho họ. Chuyện mới hay làm sao, vốn là đi thăm bệnh, kết quả bệnh nhân chưa thăm được, chính mình ngược lại nằm viện luôn.

Bởi vì buổi chiều còn phải lên giảng đường, Đường Thiệu Hiền ở lại một lát đã phải ra về, nhân tiện lôi hai tên đệ tử của hắn về theo. Trần Huyền vốn định ngồi lý trong bệnh viện lo cho Vệ Đình, nhưng chịu không thấu Đường Tăng kia tụng kinh thuyết giáo, đành phải đi theo hắn.

Người vừa rời khỏi, trong phòng bệnh chỉ lại một cảnh tượng yên lặng. Cố An ban nãy còn lú lú giờ đột nhiên nín thinh, mà Trần Mặc ngồi bên giường hắn, chỉ chăm chú nhìn hắn, không nói lời nào.

Không khí dường như trở nên quỷ dị, Vệ Đình không biết giữa bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cứ cảm thấy mình giống kỳ đà cản mũi. Đành trùm chăn kín mít từ đầu tới chân, để bọn họ bỏ qua cảm giác về sự tồn tại của mình.

Trầm ngâm một hồi lâu, Trần Mặc cuối cùng cũng mở miệng.

“Bụng còn đau không?”

Cố An bĩu môi, xoay người đưa lưng về phía hắn.

Hắn vòng qua bên kia giường, lại hỏi: “Còn đau không?”

Cố An tiếp tục xoay người.

Hắn tiếp tục vòng vòng, tiếp tục hỏi thăm.

Cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần, Cố An rốt cuộc chịu không nổi, ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn hắn.

Hắn bày ra bộ mặt tươi cười, đột nhiên ghé sát vào Cố An, thè lưỡi liếm liếm mi mắt hắn.

Cố An hoảng sợ, vội vàng lùi lại, không tự chủ được đưa tay sờ lên chỗ bị liếm, hình như có chút nóng... bồng tay.

“Người khóc thật sao? MẶN a.”

“Cái rắm!”

Cố An hét lớn một tiếng, dọa cho Vệ Đình giật thót xốc chăn ngó dáo dác.

Trần Mặc chỉ thản nhiên liếc một cái, từ đôi mắt phượng bắn ra một đạo hàn quang, Vệ Đình sợ run cả người, vội rúc vào trong chăn. (Kháo, dám ăn hiếp Đình Đình khả ái!!!)

“Tại sao lại khóc?” Trần Mặc cười hỏi, trong giọng nói mang theo vài phần trêu chọc.

Cố An không thèm đếm xỉa hắn, nằm phịch xuống giường, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Trong bầu không khí im ắng, dù đã nhắm mắt lại Cố An vẫn có thể cảm nhận được ánh nhìn mãnh liệt ngưng đọng trên mặt mình, tim bỗng nhiên đánh trống khí thế.

Nệm chọt lún xuống, dường như có người ngồi lên, sau đó một cỗ mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, Cố An chịu không nổi nữa, mở mắt ra liền thấy gương mặt tuấn tú phóng lớn của người nọ. Da trắng, mắt trái xoan, mắt phượng hơi xếch, con ngươi trong suốt như luôn ẩn chứa ý cười nhu hòa.

Cố An không thể phủ nhận, khuôn mặt này còn đẹp hơn nhiều so với nữ nhân, đáng tiếc chủ nhân của khuôn mặt không có gì tốt lành cả.

Chính mình tại sao lại thích hắn?

Chẳng lẽ ngay từ đầu đã bị nhan sắc của hấn mê hoặc ?

Bất luận thế nào, thích hấn thật sự không có kết quả!

Yêu thầm, rồi bày tỏ, rồi thất tình, rồi lại lặng lẽ yêu thầm, thủy chung không có kết quả.

Hấn hết như người ngoài cuộc, trở mặt nhìn mình đắm chìm trong đau khổ tuyệt vọng, không hề có ý định đưa tay kéo mình ra khỏi vũng lầy.

Hấn chưa từng thăng thần cự tuyệt mình, lúc ấy chỉ nói — Cái vòng luẩn quẩn này người không kham nổi đâu!

Nếu đã biết rõ ta không kham nổi, tại sao người vẫn cứ tỏ thái độ ái muội bất minh này?

Cố An đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, năm năm yêu đơn phương có lẽ nên thật sự kết thúc ở đây.

Đáng tiếc Cố An đã quên tình cảm cũng có phần chủ động bị động, nếu đối phương đã nắm quyền chủ động chỉ phối mối quan hệ, hấn chỉ có thể nhận vai kẻ bị hiếp đáp.

Hấn vừa định lùi lại, Trần Mặc liền hôn lên môi hấn, chậm rãi mút lấy, đầu lưỡi tham nhập vào bên trong cái miệng khe khẽ của hấn, tựa như xoa dịu vết thương lòng, khe liếm lộng nội bích trong khoang miệng, cũng không dám dùng sức quá mức, khiến hấn nảy sinh một loại cảm giác được người trân trọng yêu thương.

Đã biết chỉ là ảo tưởng, nhưng vì chưa từng có kinh nghiệm thực chiến, Cố An bị nụ hôn này hạ gục một cách chóng vánh.

Gì mà chán nản, mệt mỏi, chờ không nổi nữa, hoàn toàn đã bị hấn ném lên chín tầng mây.

Hấn tìm lòng không đậu vươn tay ôm lấy cổ Trần Mặc, ngây ngô hôn đáp trả đối phương, cũng cuồng nhiệt không kém.....

Trong phòng bệnh yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở dốc liên tục cùng tiếng rên rỉ không ngừng khiến người ta nghe mà đỏ mặt tía tai, đó là thanh âm khi hai đôi môi quện vào nhau trong một nụ hôn nồng nhiệt quên hết mọi thứ.

Không biết tự bao giờ, Vệ Đình thò đầu ra khỏi chăn, nhìn hảo huynh đệ kia bị hôn đến tối tăm mặt mày, hấn thiếu điều trợn trắng mắt, không khỏi có chút bức xúc.

Cố An người đứng là không có lập trường, bị người ta hôn một chút liền ngu muội! Người đừng quên hấn là kẻ địch của chúng ta a!

[]

28. Chương 28: Sự Kiện Ở Bệnh Viện [hạ]

Nụ hôn vừa kết thúc, da mặt bình thường còn dày hơn cả tường thành của Cố An giờ đã phồng hồng, Trần Mặc lại giữ nguyên thần thái trấn định, bất quá trong mắt đã tràn đầy ôn nhu.

Cố An đột nhiên hóa thân thành nữ chính trong mấy phim ngôn tình, sau khi bị người cường hôn nhất định sẽ hỏi một câu đại loại như sau.

“Sao người lại hôn ta?”

Nếu đã là phim ngôn tình, thì Trần Mặc chính là nam chính anh tuấn tiêu sái cao to uy mãnh thành thực lắm tiền còn mang theo chút tà khí, hấn cười xấu xa hỏi ngược lại: “Người nói xem?”

Cố An tiếp tục sắm vai nữ chính, gục đầu xuống, vịn vào góc áo, nhỏ giọng nói: “Ta... ta cũng không biết.....” (Phúc Vũ: da gà rớt đầy đất rồi =.=!!!)

Trần Mặc nhếch miệng cười, nụ cười tà ác lại dụ hoặc, càng không thiếu mị lực. Hắn vươn tay nâng cằm Cố An, nhẹ nhàng hôn lên: “Như vậy còn chưa hiểu sao?”

Cố An giây tiếp theo liền gật đầu, giây tiếp theo nữa thì lắc đầu, mặt đỏ như quả cà chua chín.

.....

Vệ Đình nghe mà da gà da vịt cứ hung hăng nổi lên, khinh bỉ liếc nhìn hai người họ. Uy! Các người làm lỗi quá nha! Sao không đi đóng phim luôn cho rồi! []

Đáng tiếc hai người kia vô cùng nhập vai, hoàn toàn quên mất trong phòng bệnh còn có một nạn nhân bị ép phải xem phim, vẫn cứ không coi ai ra gì say sưa diễn một màn vừa diễm tình vừa buồn nôn vừa đặc biệt vụng về.

Cố An rúc vào lòng Trần Mặc, làm ra bộ dáng thẹn thùng: “Người đang tỏ tình với ta sao?” Nói xong vùi đầu vào ngực đối phương, lại thêm một hành động thẹn thùng. (Phúc Vũ *học máu*... các người sắp bức chết ta =.=)

Trần Mặc “ân” một tiếng, nhìn Cố An, cười đến ôn nhu. Vô tình làm tổn thương đối phương, hắn cảm thấy thực áy náy, cho nên hắn muốn bù đắp lại. Chợt ngộ ra, thích một người có gì phải che giấu, như vậy chỉ khiến cả hai thêm đau khổ. Thật ra hắn đã ấp ủ tình cảm với Cố An từ lâu, bất quá hắn vẫn luôn kiềm chế đoạn tình cảm này trước mặt người khác, ngay cả một động tác thân mật cũng không dám làm ra, ở bên người mình thích mà cứ phải ăn chay khiến hắn khổ sở không ít. Hiện tại hắn đã thông suốt, một khi thích ai, nhất định phải mang đến hạnh phúc cho đối phương, kéo sau này sẽ phải hối tiếc. Về phần ba mẹ Cố An, hắn sẽ từ từ làm công tác tư tưởng, hắn tin chỉ cần bọn họ kiên định giữ vững tình cảm của nhau, ba mẹ tự nhiên sẽ chấp nhận.

Như đã nói, Trần Mặc là một nam nhân cung Xử Nữ điển hình, khi hắn quyết định chính thức yêu ai đó, bao nhiêu nhu tình chôn giấu sâu trong đáy lòng, một khi bùng nổ thì không thể thu lại. Cho nên bây giờ bất luận Cố An hỏi gì, hắn cũng đều thừa nhận.

Cố An nhàn mặt nhú mày: “Nếu đây cũng tính là tỏ tình, sao ta không hề nghe thấy ba chữ kia.....”

Trần Mặc run rẩy khoe miệng, trước giờ hắn chưa từng nói những lời buồn nôn đó, đột nhiên muốn hắn nói ra, hắn cảm thấy thật xấu hổ, bất quá vì muốn làm Cố An vui, hắn trầm mặc vài giây, qua loa nói một câu: “Ta yêu người.....”

Cố An được đằng chân lên đằng đầu: “Người nói gì? Ta nghe không rõ a.”

Trần Mặc cắn răng, phun ra từng chữ một: “Ta — yêu — người —”

Cố An hớn hở: “Sau này có tổn thương ta như vậy nữa không?”

“Không đâu.”

“Người sẽ thương ta yêu ta sủng ta suốt đời?”

“Ân.”

“Bất luận ta nói gì làm gì người cũng sẽ không nổi giận?”

“Ân.”

“Vậy thì hôn ta một cái đi.” Cố An chu môi, ngoắc ngoắc ngón tay.

Trần Mặc ghé sát lại, đang định hôn...

Cố An đột nhiên vươn tay, một chưởng đẩy mặt hắn qua một bên, phách lối hừ một tiếng: “Chết xa một chút

~”

Trần Mặc: -_-

Cố An thấy hần sắc mặt cực kỳ khó coi, lập tức âm ỉ: “Không được nổi nóng, không được tức giận, người vừa hứa với ta a!!”

Trần Mặc vuốt mặt một cái, lập tức thay đổi 180 độ, nhoẻn miệng cười, nụ cười cứng nhắc: “Ta sẽ không nổi nóng, cũng không tức giận.” Bất quá chờ sau khi chúng ta xuất viện, xem ta thu phục người thế nào!

Cố An hoan hô một tiếng, nhảy xuống giường đi quấy rối Vệ Đình, bộ dáng then thùng ban nãy hoàn toàn bị ném đi mất dạng.

Nhìn hần và Vệ Đình nháo như cái chợ, mi mắt Trần Mặc giật đến lợi hại: Sao ta có thể quên tiểu tử này thích nhất là giả đồ kia chứ!

“Chết xa một chút” đột nhiên trở thành câu cửa miệng của Cố An.

Nháo cùng Vệ Đình một hồi, hần khát nước muốn ăn dưa hấu, Trần Mặc sợ dạ dày hần chịu không nổi, thành thành thật thật khuyên hần đừng ăn dưa hấu, ăn thứ khác đi. Hần lắc đầu hừ lạnh một tiếng: “Chết xa một chút ~”

Trần Mặc tự nhủ mình phải nhịn! Trời nắng muốn đổ lửa cũng chạy ra ngoài mua cho bọn hần hai phần cháo. Trở về đưa cháo cho hần, đang định giăng một bài viêm dạ dày cấp tính nên chú ý tránh ăn những gì. Có điều hần một hộp nuốt trọn chén cháo, ném chén, đứng nghĩa ăn cháo đá bát phun ra một câu: “Chết xa một chút ~”

Trần Mặc bảo hần nằm xuống nghỉ ngơi, hần cũng “Chết xa một chút”.

Trần Mặc giục hần uống thuốc, hần lại “Chết xa một chút”.

.....

Trần Mặc cảm thấy mình thật sự nên chết xa một chút, nếu không cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ nhịn không được bóp chết tên tiểu tử này!

Bị ra một cái cớ, nói công ty còn có việc, hần liền vội vàng vàng tháo chạy khỏi nơi này.

Trần Mặc đi rồi, Cố An lập tức im lặng trở lại, Vệ Đình ra dấu hỏi: Người làm thế không sợ hần nổi điên sao?

Cố An bĩu môi, vẻ mặt trầm ngâm: “Hần đột nhiên đối xử tốt với ta như vậy, ta có điểm không kịp thích ứng, ai biết là thật hay giả a.”

Vệ Đình đầu đầy hắc tuyến: Cho nên người liền thử hần?

Cố An càn trầm mặt: “Cứ coi là vậy đi..... Người nói xem, hần có thật sự giận ta không a?”

Vệ Đình trợn trắng: Đừng làm ra vẻ không có tiền đồ như thế được không? Nếu hần thực sự yêu người, sẽ không nổi giận. Huống chi trước đó hần đã tổn thương người!

Cố An thở dài: “Hy vọng là vậy.....”

Cũng may Cố An không phải một người đa sầu đa cảm, gặp phải chuyện không vui, cũng không buồn rầu quá lâu, lập tức coi như không có chuyện gì, nên ăn là ăn nên ngủ là ngủ, tuyệt không bị ảnh hưởng.

Kể đó hai tên bệnh nhân cùng nhau nghỉ trưa, còn ôm nhau ngủ. Vệ Đình là xuất phát từ lòng tốt, muốn an ủi tâm hồn đang bị tổn thương của hần. Mà hần thì thấy Vệ Đình bộ dáng trắng trẻo non mềm khả ái, liền động tâm, lợi dụng sở soạn, ăn đậu hủ no nê.

Lúc Trần Huyền tan học đến bệnh viện, hai người họ vẫn đang ngủ say.

Trần Huyền là một bình dấm chua siêu cấp, thừa biết bọn họ cũng không làm gì quá phận, chỉ là nhìn hai đứa kia ôm chặt quá, liền thấy chướng mắt. Hần đương nhiên không động thủ với Vệ Đình, cho nên trút giận lên Cố An. Một phen xách đối phương ném xuống giường, còn không quên khuyến mãi hai cước.

Cố An bị đá tỉnh ngủ, dụi dụi mắt, cảm thấy mơ mơ hồ hồ.

Trần Huyền trừng mắt cảnh cáo: “Sau này đừng có quấy lầy Đình Đình nữa!”

Bị hấn rống ngay mặt, Cố An tỉnh ngủ 100%, lập tức rống lại: “Lão tử thích quần lấy ai thì liên quan cái rắm gì đến ngươi!”

Chiến sự hết sức gay cấn, hai người lập tức lao vào đánh nhau.

Vệ Đình nhìn bọn họ đánh tới đánh lui, cảm thấy thật vui mắt.

Cuối cùng bắt đắc dĩ khoanh tay: Đánh là thương mắng là yêu, các ngươi vừa gặp mặt liền ẩu đả, rõ ràng là quá xứng lứa vừa đôi! []

Mặt trời ngã về tây, nàng trạch nữ lai nắm A Bố cuối cùng cũng chịu ra ngoài, nàng mua mấy rổ trứng cút đến bệnh viện thăm bọn họ.

Cố An nhìn trứng cút mà mắt tròn mắt dẹt: “Chúng ta đâu phải sản phụ, ngươi mua trứng cút làm gì? Cho dù muốn mua cũng nên mua trứng gà a, thời đại này ai còn ăn trứng cút nữa? Không chút dinh dưỡng!”

A Bố nghe nhắc tới trứng cút liền tự ái đi ra ngoài: “Ngươi không cần thì thôi, ta đem biếu Cung papa.”

Cứ thế, mấy rổ trứng lại yên vị trên tủ đầu giường bệnh của Cung papa.

Người già khi sinh bệnh đều hy vọng có kẻ quan tâm chăm sóc. Cung papa tuy cảm thấy quà thăm bệnh này có chút kỳ quái, nhưng một đám thanh thiếu niên có thể đến thăm hắn, đã đủ khiến hắn vui lắm rồi.

Nhìn đám người trẻ tuổi vây quanh giường bệnh, đứa nào đứa nấy sáng láng thông minh, Cung papa không khỏi có chút ngậm ngùi. Tại sao con nhà người ta ai cũng lanh lợi như vậy a? Con ta thì cứ y như tên ngốc, lại còn định cưới về một thằng vợ ngốc hơn cả hắn!

Cung papa tư tưởng vẫn còn chút phong kiến, luôn cảm thấy đồng tính luyến ái phải có một đứa sấm vai nam nhân, đứa kia sấm vai nữ nhân mới được. Cả ngày hôm nay nằm trên giường, hắn hạ quyết tâm phải hoán đổi vị trí giữa hai người Cung Sở. Thử hỏi có ai lại lấy một lão bà cao gần thước chín? Trong khi lão công của “nàng” chỉ là một tiểu ú nu mập mé thước bảy? Một tổ hợp tréo ngoe như vậy sẽ khiến người ta cười tới răng rụng đầy đất mất!

Cung papa chợt nảy ra một sáng kiến, sao không thừa dịp này nhờ đám người trẻ tuổi khuyên bọn họ một chút? Dù sao bạn bè đồng trang lứa vẫn dễ nói chuyện với nhau hơn!

Nghĩ vậy, hắn lập tức bày ra vẻ mặt khổ sở ưu tư: “Sắp nhỏ, có một chuyện ta không thể không nói a.....”

Sắp nhỏ bị bộ dáng đau thương của hắn dọa cho hoảng sợ, lão gia tử vừa rồi còn cười hì hì, sao lại đột nhiên thương cảm thế kia?

Cố An cẩn thận hỏi: “Cung papa, ngươi làm sao vậy? Có việc gì người cứ nói đi.”

Cung papa thở dài: “Các ngươi đều rất hiểu chuyện, không giống thằng con ngốc nhà ta cứ ngơ ngáo ngáo! Hắn nói hắn sẽ làm bà xã của tiểu ú nu kia, họ Cung nhà ta đã năm đời đơn truyền, nếu hắn trở thành lão bà của người khác, hương hỏa nhà ta thật sự lâm nguy a.”

Sắp nhỏ vẻ mặt hắc tuyến: Cung papa đáng kính! Cho dù con trai người có làm lão công của tiểu ú nu kia, thì hương hỏa nhà họ Cung cũng không thể cứu vãn a!

Ý tứ của trưởng bối tất nhiên không thể xúc phạm, sắp nhỏ tuy trong lòng phun trào đến lợi hại, ngoài miệng vẫn an ủi: “Người nói đúng, hương hỏa nhất định phải kế tục, đó là đạo lý ngàn đời!”

Nghe bọn hắn nói vậy, Cung papa trong lòng hơi ấm, nhưng mặt không đổi sắc, “Thế thì đành phiền các ngươi khuyên hai đứa kia.....”

“Khuyên thế nào a?”

“Đương nhiên là bảo cho chúng đổi vai, tiểu ú nu làm con dâu của họ Cung chúng ta.”

Sắp nhỏ ngoan ngoãn cúi đầu khom lưng: “Vâng, vâng, chúng ta lập tức bảo bọn hắn đổi vai.”

A Bố quay đầu mỉm cười với Vệ Đình: “Tiểu Đình Đình, họa là một tay người gây ra, tự người thu dọn tàn cuộc đi.”

Vệ Đình liên tục lắc đầu ra dấu: Không được a! Bọn họ sẽ giết ta mất!!

A Bó đẩy hấn lên phía trước: “Không được cũng phải được.”

Vệ Đình quay đầu lại, ánh mắt cầu cứu nhìn Trầm Huyền. Ai ngờ Cố An chỉ hấn, lớn tiếng phát biểu: “Cung papa, hấn có chuyện muốn nói với người.”

“Nga? Chuyện gì a?” Cung papa vẫy tay gọi Vệ Đình, “Tiểu bằng hữu, có gì cứ nói.”

Hừ, một lũ không có nghĩa khí! Vệ Đình chu môi làm mặt quỷ với bọn họ, sau đó nặng nề cất bước đi đến bên cạnh giường bệnh, ngẩng đầu nhìn trần phòng hạ quyết tâm, rồi bắt đầu ra dấu.

Cha con Cung gia không hiểu thủ ngữ, Sở Hiểu Phong lại đóng vai phiên dịch. Vệ Đình một bên ra dấu, hấn một bên phiên dịch, đợi đến lúc chân tướng minh bạch, ba người kinh ngạc cực điểm, biểu tình trên mặt quả thực có thể dùng câu trọn mắt há mồm để hình dung.

Vệ Đình cúi đầu, thăm nghĩ phen này coi như xong! Bọn họ nhất định sẽ mắng chết ta! T_T

Cung papa lại vẫy tay gọi hấn: “Tiểu bằng hữu, lại đây.”

Vệ Đình chậm rãi đi qua, trong lòng thắc thỏm.

Chờ hấn đến gần, Cung papa đột nhiên vươn tay véo má hấn, sau đó cất lên một trận cười sảng khoái: “Tiểu bằng hữu, người đúng là hảo khách ái nga! Ta thích nhất những tiểu tử thành thật! Người làm con nuôi ta đi!”

Vệ Đình bị dọa đến gốc lẳng tại chỗ, gật gật đầu.

Cung papa lập tức phụ họa, xoa đầu Vệ Đình cười ha ha: “Cứ quyết định vậy đi! Con ngoan! Ta hôm nay vui quá, vui cực kỳ a!”

Mọi người rất cảm: Gốc tử nhà họ Cung không phải nằm dưới thân kẻ khác, đây mới là nguyên nhân chân chính khiến người vui vẻ đi!

Cung papa là một người phóng khoáng thoải mái, nhanh chóng hòa mình với sắp nhỏ nháo một hồi. Mọi người ngồi vây quanh nói nói cười cười, vô cùng náo nhiệt.

Trong phòng tiếng cười không ngớt, duy chỉ có một người lúc này trở nên thực thương tâm. Không ai khác ngoài Sở Hiểu Phong.

Hấn vẫn cho rằng Cung Nghị là vì rượu vào loạn tính mới đề nghị quen hấn, hiện tại mọi chuyện đã sáng tỏ, hấn cảm thấy mình không còn tư cách đứng bên cạnh đối phương nữa, chưa kể ban nãy Cung papa cũng đã nói, hương hỏa họ Cung không thể đứt gánh, hấn đâu thể nào có khả năng sinh con nối dõi cho bọn họ.

Hấn ngẩng đầu trộm nhìn Cung Nghị một cái, trong lòng khổ sở muốn chết, thừa lúc mọi người không chú ý, âm thầm trốn ra ngoài.

Đi dọc theo hành lang trong bệnh viện, Sở Hiểu Phong nhịn không được khóc nức lên, vừa nghĩ đến chuyện phải chia tay Cung Nghị, nước mắt càng tuôn lợi hại. Hấn đột nhiên cảm thấy chua xót cho bản thân, hai người chỉ mới quen nhau có một ngày, hấn còn chưa kịp thưởng thức tư vị của tình yêu đã phải đoạn tuyệt. Giờ đây hấn chỉ hy vọng Cung Nghị sẽ không né tránh hấn, để hấn còn có thể như lúc trước ngồi nơi đầu phố yên lặng ngắm nhìn đối phương.

Bên ngoài nắng gắt đến chói mắt, đi tới dãy phòng hồi sức, Sở Hiểu Phong thấy hơi choáng váng.

Trên đường ồn ào, trên cây côn trùng kêu vang hòa với tiếng chim líu lo, lọt vào tai đặc biệt huyền ảo.

Mơ mơ hồ hồ, dường như hấn nghe được phía sau có người đang gọi mình.

Xoay người liền thấy Cung Nghị vẻ mặt lo lắng chạy tới.

Hấn dụi dụi mắt, còn tưởng mình đang gặp ảo giác, mãi cho đến khi đối phương đã đứng trước mặt mình, hấn mới biết đây là thật.

“Hiểu Phong, sao lại đột nhiên bỏ đi?”

Trong giọng nói dường như mang theo bao nhiêu lo lắng. Thế nhưng hắn vẫn không biết nên trả lời thế nào, đành cúi đầu im lặng.

Cung Nghị nâng cằm hắn: “Sao lại khóc?”

Sở Hiểu Phong vẫn không nói không rằng, định xoay mặt đi lại bị đối phương giữ chặt, gương mặt đầm lệ hoàn toàn bộc lộ dưới ánh nắng.

Cung Nghị lau nước mắt cho hắn, nhẹ giọng an ủi: “Đừng khóc, đã xảy ra chuyện gì, nói ta nghe được không?”

Thanh âm ôn nhu, ánh mắt dịu dàng, khiến Sở Hiểu Phong có cảm giác mình được trân trọng. Hắn ngây ngô gật đầu, khóc thút thít nửa ngày mới nghẹn ngào nói: “Bây giờ hiểu lắm đã sáng tỏ Người... người có phải..... không cần ta nữa.....”

Cung Nghị kinh ngạc cực điểm: “Ta sao lại không cần người?”

Sở Hiểu Phong nhỏ giọng đáp: “Chúng ta căn bản không hề làm chuyện thân mật kia.....”

Cung Nghị hỏi: “Người để ý chuyện này lắm sao?”

Sở Hiểu Phong gật đầu, rồi lắc đầu, trong một khoảng thời gian ngắn không biết nên giải thích thế nào.

Cung Nghị mỉm cười: “Nếu người thật sự để ý như vậy, lát nữa chúng ta chính thức làm chuyện thân mật.”

Sở Hiểu Phong ngốc lảng.

Cung Nghị lập tức ôm lấy hắn, ghé vào tai hắn cười nói: “Bất quá, người mới là bà xã của ta.”

Được người mình thích ôm vào ngực, Sở Hiểu Phong đầu óc hoàn toàn úng thủy, chỉ cảm thấy như có một dòng nước ấm áp lan khắp cơ thể, hắn đột nhiên nghĩ lại, mình thực hạnh phúc a.

Cung Nghị thấy hắn không chút phản ứng, nói tiếp: “Bà xã, chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Về nhà.”

“Về nhà làm gì?”

“Làm chuyện thân mật.”

Sở Hiểu Phong: [o] a!

29. Chương 29: Búp Bê Hôn Nhau

Hai người cùng lên taxi, Sở Hiểu Phong mới phát hiện hướng bọn họ đang đi hình như không phải là khu chợ hoa liễu. Trong lòng tuy có chút nghi ngờ, nhưng hắn cũng không hỏi ra miệng. Mãi cho đến khi tới nơi, hắn mới biết nơi này là khu chung cư của đội giao cảnh.

Hắn theo sau Cung Nghị đi đến trước một căn hộ, thấy đối phương lấy chìa khóa mở cửa ra, lại không dám bước vào.

Cung Nghị quay đầu lại, vẫy tay với hắn: “Hiểu Phong, vào nhanh lên a”

Sở Hiểu Phong do dự bước lên, nhỏ giọng hỏi: “Đây là nhà của người a? Trong nhà có người không?”

“Ân, đây là nhà ta. Lúc này chắc mẹ ta đang ở nhà.”

“Cảnh sát ca ca”. Sở Hiểu Phong ngẩng đầu nhìn Cung Nghị, giống như một đứa nhỏ luống cuống tay chân, bộ dáng xấu hổ: “Ta sợ...”

Cung Nghị mờ mặt: “Người sợ cái gì?”

“Ta sợ mẹ người.”

“Mẹ ta có gì phải sợ?”

Sở Hiểu Phong chợt có cảm giác như con dâu đi gặp mẹ chồng, mình béo như vậy, nếu mẹ của cảnh sát ca ca không thích mình thì làm sao đây? Liệu hẳn có bỏ rơi mình hay không?

“Đừng sợ, mẹ ta rất dễ tính a, chúng ta vào thôi.” Cung Nghị cười an ủi hẳn, nắm tay hẳn, không nói gì thêm liền kéo hẳn vào nhà.

Sở Hiểu Phong cất lực hóp bụng vào, cố gắng làm cho mình trông không béo lắm.

Đi vào phòng khách, có một phụ nữ trung niên đang ngồi trên sofa xem tivi. Nàng vừa xem vừa lấy khăn giấy chấm nước mắt, hoàn toàn đắm chìm vào bộ phim, căn bản không phát hiện hai người đang đứng bên cạnh.

Cung Nghị gọi một tiếng: “Mẹ, ta về rồi”.

Nàng quay đầu lại, liền dọa Sở Hiểu Phong suýt nhảy dựng. Bộ phim này cảm động lắm sao? Như thế nào khóc đến hai mắt sưng đỏ lên thế kia a?

“Nga, thì ra là người...” Nàng vẫn còn khóc, lau nước mắt nói: “Sao hôm nay lại về nhà? Không phải đang ở bệnh viện sao? Ta định lát nữa đem cơm đến bệnh viện thăm lão ba người.”

“Ta về nhà thăm mẹ mà.” Cung Nghị nói dối. Chân tướng sự thật đương nhiên không thể nói ra, nếu không lão mẹ hẳn nhất định sẽ chịu đả kích rất lớn a. Hẳn đưa Sở Hiểu Phong về nhà cũng là có nguyên nhân. Đối với hẳn, lần đầu tiên của hai người rất quan trọng, nếu thuê phòng trọ hay khách sạn để làm chuyện ấy, hẳn nghĩ đó là biểu hiện không tôn trọng đối phương. Chỉ có ở nhà mới khiến người ta cảm thấy ấm áp, an toàn, hẳn muốn Sở Hiểu Phong nhìn thấy nơi mình sinh ra và trưởng thành, sau đó tìm hiểu nhau, rồi mới... làm chuyện thân mật kia.

“Nga, người thực sự là con ngoan của ta a.” Cung mama lau nước mũi, tầm mắt chuyển qua Sở Hiểu Phong, nghi ngờ hỏi: “Con trai, là ai vậy?”

Cung Nghị thành thật trả lời: “Bà xã tương lai của ta.”

“Ôi! Con trai cuối cùng cũng thông suốt rồi a!” Cung mama vui muốn chết, cẩn thận đánh giá Sở Hiểu Phong, càng xem càng thấy có chỗ không ổn. Xét về bộ dáng, tròn tròn khả ái, mắt to, môi mọng, vẻ mặt đầy phúc hậu, nếu con trai ở bên cạnh “nàng” chắc chắn sẽ được hưởng lây cái phúc khí này. Nhưng hài tử kia tuy thoát nhìn rất giống nữ nhi, quần áo và bộ ngực phẳng lì lại chứng minh “nàng” là nam nhân a!

Nam nhân?! Đồng tính luyện ái?!

Cung mama mất bình tĩnh, chỉ tay vào Sở Hiểu Phong, líu lưỡi: “Hắn... hắn..... hắn là vợ người?! Hắn... hắn... hắn.... hắn..... hắn rõ ràng là nam nhân a!”

So với mẹ, Cung Nghị bình tĩnh hơn: “Àn. Mẹ, hẳn tên Sở Hiểu Phong, là một họa sĩ.”

Sở Hiểu Phong cúi đầu, nhu thuận lên tiếng: “Chào bác gái.”

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng thật ra Cung mama là một người thấu tình đạt lý. Nếu con trai đã đưa hẳn về đây, chứng tỏ giữa bọn hẳn là thật lòng thật dạ. Cung mama rất cưng chiều đứa con này, chỉ cần hẳn thích, nàng cũng sẽ không phản đối, có điều....

Nàng lôi Cung Nghị vào bếp, cẩn thận hỏi: “Việc này lão ba người biết chưa? Cẩn thận kéo làm hẳn tức đến đứt luôn mạch máu a!”

“Ba biết rồi”. Cung Nghị vốn là định nói lão ba chính là bởi vì chuyện này mới phải vào bệnh viện, nhưng lại sợ làm lão mẹ lo lắng, nên không nói ra. Lúc ấy Cung papa nằm viện, cha con hai người đã bàn bạc làm sao để giấu nàng, nói là vì trời nóng quá làm huyết áp tăng cao, nên không thể không nằm viện.

“Vậy lão ba người nói thế nào? Hẳn đồng ý sao?”

“Đồng ý a, ba thực ra rất thích Hiểu Phong”

“Nga? Không thể tưởng tượng được cái tên bảo thủ kia tư tưởng cũng chịu mở mang ra rồi!” Cung mama cười hì hì, đánh con mình một cái: “Tiểu tử thúì, người biết yêu khi nào a? Sao một chút động tĩnh cũng không thấy? Ta còn tưởng người sẽ sống độc thân cả đời a! Xem người ngốc như vậy, ngàn vạn lần không được thú về một lão bà ma lạnh a, bất quá tiểu ú nu kia thoát nhìn còn ngốc hơn người! Có lẽ người sẽ không sợ bị khi dễ a! Ha ha ha”

Cung Nghị muốn rút cằm: có người lại nói như vậy với con mình sao!- -

Nói chuyện xong, hai mẹ con đi ra phòng khách, liền thấy Sở Hiểu Phong đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, biểu tình có điểm bi thương, đôi mắt cũng phấp phấp.

Cung Nghị biết hắn thiếu tự tin, nhút nhát, lại nhạy cảm. Vừa rồi lão mẹ phản ứng mãnh liệt thái quá, coi bộ dọa hắn sợ rồi.

Đi đến bên cạnh hắn, nhẹ giọng hỏi: “Hiểu Phong, sao người lại khóc? Không vui sao?” (=))) giống Bụt wá)

Sở Hiểu Phong lắc đầu, chỉ vào tivi, nức nở: “Họ thật đáng thương...”

Cung Nghị :

Đứng một bên hóng chuyện, Cung mama nghe tới câu này, như thể rã trứng dãi, đặt mông ngồi cạnh Sở Hiểu Phong, rút mấy tờ khăn giấy đưa cho hắn, sẵn tiện cũng rút cho mình mấy tờ, còn chưa nói gì nước mắt đã tuôn là chảy.

Sở Hiểu Phong nhìn đến suýt té ghế, cầm khăn bối rối, không biết phải làm sao.

“Uy, người thích nam chính 1 hay nam chính 2?” Cung mama khê huých tay Sở Hiểu Phong còn đang ngốc lảng bên cạnh, vừa khóc thút thít vừa hỏi: “Người cảm thấy nữ chính ở bên ai sẽ xứng hơn?”

“Ách...” Sở Hiểu Phong nuốt nước bọt: “Nam chính 1...”

“Ta cũng thấy vậy, nhưng tình yêu giữa bọn họ có quá nhiều chông gai, chia cách đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc lại là anh em, không ai tán thành cho họ a!”

“Họ đâu phải anh em ruột...”

“Ta biết, nhưng quan trọng là tất cả mọi người đều tập trung vào vấn đề này!! Cha mẹ không đồng ý, bạn bè không ủng hộ, đáng giận nhất chính là nam chính 1 còn có một vị hôn thê! Ta hận nhất vị hôn thê này, chuyện gì cũng lôi cái chết ra uy hiếp người khác!”

Sở Hiểu Phong gật đầu đồng ý: “Ta cũng hận nàng ta! Bất quá cuối cùng nàng ấy cũng chịu buông tay.”

“Uy, bộ này người xem qua rồi sao?”

“Àn, coi hết từ đầu tới cuối.”

“Kết cục thế nào? Bọn họ cuối cùng có đến được với nhau không?”

“Tất cả đều chết hết. Nữ mắc bệnh chết, nam chính tự sát.”

“Không thể nào!” Cung mama không tiếp thu được kết cục bi thảm này, khổ sở gào khóc.

Bị nàng ảnh hưởng, Sở Hiểu Phong cũng lặng lẽ tuôn nước mắt.

Cung Nghị nhìn về phía màn hình tivi, muốn xem thử rốt cuộc là bộ phim nào lại gây chấn động lòng người đến vậy, khiến hai người này bức xúc đến mức khóc rống lên.

Đến khi hắn thấy rõ ràng, không khỏi một phen lau mồ hôi lạnh.

Nhất bất tiểu tâm ái thượng nhĩ. (Vô tình yêu anh)

Quả nhiên là một bộ phim tình cảm lâm li bi đát tràn đầy nước mắt.

Hơn nữa, đây không phải phiên bản cover lại của Lam sắc sinh tử luyện (Trái tim mùa thu – phim HQ ế ^^) sao?

Khó trách không được Hiểu Phong đã từng xem qua ==

Thảo luận về bộ phim trong chốc lát, Cung mama nhiệt tình giữ Sở Hiểu Phong ở lại dùng cơm chiều, sau đó liền ra ngoài đi chợ.

Trong nhà chỉ còn lại hai người, không khí đột nhiên có điểm xấu hổ, bởi vì họ không hề quên mục đích ban đầu khi đến đây.

Cung Nghị đưa Sở Hiểu Phong vào phòng ngủ của mình, hai người cùng ngồi trên giường, tay rất đoan chính đặt lên đùi, không nói lời nào, cũng không dám nhìn đối phương, đều có chút lúng túng không biết phải làm sao

Sở Hiểu Phong cực kỳ khẩn trương, hẳn không biết nên cởi quần áo trước? Hay là hôn môi trước?

Cung Nghị cũng khẩn trương không kém, không biết nên giới thiệu phòng ngủ trước? Hay là trò chuyện tìm hiểu trước?

“Cảnh sát ca ca, chúng ta có nên đi tắm trước không a?”

“Hiểu Phong, đây là nơi ta lớn lên.”

.....

Sở Hiểu Phong che mặt lại: Tại sao lại nói ra những lời dâm đẳng kia chứ! Mất mặt muốn chết!

Cung Nghị xấu hổ: Ta cư nhiên lại không phóng khoáng như hần, phải chăng đã quá bảo thủ?

Trầm mặc một lát, hai người lại mở miệng.

“Cảnh sát ca ca, phòng ngủ của người thật đẹp, ta có thể tham quan một lát không?”

“Hiểu Phong, ta có thể cởi quần áo của người không?”

-

-

Sở Hiểu Phong: o___o ...

Cung nghị: __

Dù nói thế nào cũng trót quớt, hai người trong lòng âm thầm quyết định, vẫn là không nên mở miệng.

Đã không nói chuyện, thế thì dùng hành động biểu hiện vậy!

Cung Nghị chậm rãi nhích mông, ngồi sát bên Sở Hiểu Phong, thấy hần không né tránh, hai tay nhẹ nhàng nâng cầm hần xoay về phía mình.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, giống như có dòng điện xẹt qua, tim không khỏi đập loạn.

Mặt Sở Hiểu Phong dần dần phỉm hồng, giống hệt quả cà chua, khả ái mê người.

Cung Nghị bị mỹ cảnh trước mắt hấp dẫn, kìm lòng không đậu cúi đầu, muốn hôn lên cánh môi đầy đặn quyến rũ kia.

Bốn cánh môi cùng lúc chạm vào nhau, hai người đồng thời nhắm mắt lại...

Liếm nhau, không có.

Cấn nhau, không có.

Mút nhau, không có.

Nghịch lưỡi, không có.

Hôn ngẫu nhiên, hôn nhẹ nhàng, hôn sâu lắng, hôn mãnh liệt, hôn nhiệt tình, hôn ngọt ngào, càng không có!

Chỉ là môi chạm môi, không cắn không liếm cũng không mút.

Thấy búp bê hôn nhau chưa? Bọn họ chính là hai búp bê chân chính đang hôn nhau.

Nếu như hiện tại có người xông vào thấy được cảnh này, nhất định sẽ cho rằng bọn họ là hai pho tượng sáp.

Sở Hiểu Phong không biết nên mở miệng ra trước? Hay là vươn lưỡi ra trước? Làm như vậy có chủ động quá không? Cảnh sát ca ca có vì thế mà cho rằng hắn là kẻ thích lừa dối câu dẫn không a?

Cung Nghị nghĩ ngợi, trước hết nên áp trụ lấy bờ môi của hắn? Hay nên mở miệng hắn ra trước? Làm vậy có phải quá nóng vội không? Có khi nào sẽ dọa hắn sợ không a?

Suy nghĩ nửa ngày cũng không thu được kết quả gì, cổ cả hai có chút mỏi, định tách ra nghỉ ngơi một chút, nhưng lại luyến tiếc không nỡ buông, đành phải tiếp tục sắm vai hai búp bê hôn nhau.

Mãi đến khi có tiếng đập cửa, bọn họ mới cuống quýt tách ra, vội vàng chạy tới mở cửa.

Cung mama đứng bên ngoài phòng ngủ, biểu tình tự tiểu phi tiểu, nhìn chằm chằm vào bọn họ, khiến Sở Hiểu Phong mặt mày đỏ cả lên.

“Uy, ngại quá, hình như là ta quấy rầy hai đứa rồi?”

Sở Hiểu Phong liên tục xoa tay: “Không có, không có, bác gái, người đi chợ rồi sao?”

“Phải a.” Cung mama cười xấu xa, “Sớm biết hai đứa ở trong đây làm loại việc này, ta đi tới tối mới về.”

Sở Hiểu Phong vô cùng xấu hổ, khẩn trương giải thích: “Chúng ta cái gì cũng chưa làm, bác gái, ta phụ người làm cơm.”

“Không thể nào?” Cung mama vẻ mặt nghi hoặc, không tin hắn: “Không phải hai đứa đã làm xong rồi sao?”

Sở Hiểu Phong không biết nên trả lời thế nào, nhận túi đồ ăn từ tay Cung mama, bước nhanh xuống bếp.

Cung mama theo phía sau cười hì hì: “Thẹn thùng, thẹn thùng a! Ha ha, bị ta nói trúng tim đen rồi!”

Cung Nghị khóc không ra nước mắt: Mẹ, bọn ta cái gì cũng chưa kịp làm thì mẹ đã về rồi! Sớm biết như vậy ban nãy không thèm nghĩ ngợi cho lắm vào, trực tiếp hành động không phải tốt hơn sao!

Thanh thiếu niên rất mau khỏi bệnh, Vệ Đình và Cố An uống thuốc xong, lại ngủ trưa, liền hồi phục hoàn toàn. Cả bọn nháo ở phòng bệnh Cung papa một lúc mới xuất viện.

Cả bọn đi mua một đồng đồ ăn, định về nhà làm một bữa thật thịnh soạn.

Vừa bước vào tiệm hoa, liền thấy một phụ nữ chạy ra đón tiếp.

Nữ nhân này độ khoảng ba mươi, làn da màu ô liu, chân đi giày cao gót khoảng bảy tám phân, trên người là một chiếc váy liền thân họa tiết da báo, thân hình nóng bỏng. Nhìn thấy bộ dáng của nữ nhân kia, cả bọn hít một ngụm lạnh khí, nàng ta thật đẹp a! Mắt to, mũi cao, môi mọng, quả thật là mẫu phụ nữ đáng mơ ước của mọi nam nhân a.

Nữ nhân kia cười tươi chào hỏi: “Các người là bạn của Hiểu Phong phải không? Ta là mẹ hắn.”

Mọi người lú lú: Nàng ấy là mẹ của tiểu ú nu?! Sao lại trẻ như vậy? Hơn nữa hai mẹ con đúng là một trời một vực a!

Nàng ta hất lọn tóc xoắn nhẹ ra sau, quả thực phong tình vạn chủng: “Con của ta có phải giống ta như đức không?”

Mọi người yên lặng gật đầu. Phải làm trái lương tâm, cảm giác này thật khó chịu a!

Nàng mở to hai mắt, một lượt đánh giá đám thanh niên trước mặt, cười nói: “Các người khoan tự giới thiệu, để ta đoán thử xem.”

Nói xong, chỉ vào Vệ Đình: "Người là tiểu Vệ Đình!"

Thấy Vệ Đình gật đầu, nàng liền đắc ý dào dạt: "Hiểu Phong nói, ai thấp nhất chính là Vệ Đình!"

Sau đó, nàng lại chỉ tay về hướng Trần Huyền: "Người là A Bố phải không? Hiểu Phong nói, ai đẹp trai nhất chính là A Bố!"

Trần Huyền đầu đầy hắc tuyến, khen hán đẹp trai nhất đương nhiên là chuyện đáng cao hứng, nhưng A Bố là một nữ nhi, mà hán nhìn sao cũng không giống một nữ nhi a!

Đang chuẩn bị dính chính lại thân phận, lại nghe nàng lẩm bẩm: "A Bố không phải là nữ nhân sao? Như thế nào lại cao như vậy? Khắp người lại tràn ngập khí dương cương, đột biến gen chẳng? Hay là nam giả nữ?"

Trần Huyền, A Bố: Dì a, xem ra mắt người có chút vấn đề rồi! --

Tự mình suy diễn một chút, nàng lại tiếp tục đoán bậy, nhìn A Bố, cười hỏi: "Còn người là Cố An phải không? Hiểu Phong nói, ai hạ lưu nhất chính là Cố An."

A Bố muốn học máu: Bộ dáng ta có điểm nào hạ lưu? --

Cuối cùng nàng nhìn sang Cố An, vẻ mặt nghi hoặc: "Sao lại thừa ra một người? Chẳng lẽ người là Cung Nghị? Khó trách Hiểu Phong nhà ta có thể áp người, đây là lần đầu tiên ta gặp một cảnh sát yếu đuối thế này nga."

Cố An bấn loạn: Dì a, ta đưa người đi khám mắt nga! []

30. Chương 30: Quyết Liệt

Sau khi tiếp xúc với Sở mama, cả đám mới vỡ lẽ, nàng có một chút... nhũn não!

Nàng hoàn toàn chìm đắm trong suy đoán của mình, kéo Cố An lê nhải không ngừng.

"Tiểu Cung, Hiểu Phong nhà ta là một đứa trẻ thật thà, một khi đã yêu sẽ rất chung tình. Người không thể làm chuyện có lỗi với nó a!"

Cố An khẩn trương, mở miệng giải thích: "Dì a, người nghe ta nói có được không..."

Chưa nói hết câu, Sở mama đã ngắt lời cười hì hì vỗ vai hán: "Người không cần nói gì hết, dì biết mà!"

Cố An rút cằm: "Dì a, người biết cái gì?"

"Người muốn bảo ta yên tâm đi, đúng không? Người sẽ yêu thương Hiểu Phong cả đời đúng không?" Sở mama vẻ mặt hớn hờ tươi cười, "Những lời này người không cần nói với ta, để dành nói cho Hiểu Phong nghe đi."

"Không phải..." Cố An nghĩ mình sắp ngắt, tuy cảm thấy không thể nói thêm được gì, nhưng hán vẫn kiên nhẫn giải thích: "Dì a, thật ra ta là..."

"Ta cái gì? Là đang xấu hổ sao? " Sở mama bày ra bộ dáng am hiểu từng trái: "Gặp nhạc mẫu, khó trách có điểm ngưng ngừng, chuyện này ta có thể hiểu được. Bất quá người yên tâm, ta đây rất tiến bộ, tuy rằng năm đó Hiểu Phong nói nó thích nam nhân, ta suýt chút nữa đá nó ra khỏi cửa, nhưng đến cuối cùng ta vẫn tiếp thu sự thật này. Nghe xong những lời này người không cần cảm thấy áp lực, ta đã sớm chấp nhận, tuyệt không ra tay ngăn cản hai đứa!"

Dì này, tại sao cứ không cho người ta nói hết câu a!

Lúc này Cố An thật sự nóng nảy, dậm chân một cái, kêu to: "Dì, người căn bản không hiểu gì cả!"

Lời vừa nói ra liền khiến Sở mama mặt mày kỳ diệu. Bà trầm mặc vài giây rồi cười với mọi người: "Xem tên này đi, sao cứ thẹn thùng đến vậy a?"

[+ +]~ Cố An sắp phát điên, đưa mắt về phía mọi người cầu cứu.

Đáng tiếc Trầm Huyền và A Bố căn bản không có ý định giúp hắn giải thích, bọn họ hoàn toàn cao hứng đứng ngoài cuộc xem kịch vui, miệng còn phụ họa: "Dì a, hẳn chính là như vậy, vừa nhút nhát, vừa hay e thẹn."

Nghe xong những lời này Cố An thiếu chút nữa hộc máu! Bọn họ quả nhiên toàn những kẻ thích bán đứng!

Vẫn là Vệ Đình hảo tâm, lấy di động ra nhắn tin cho Sở Hiểu Phong.

Lúc Sở Hiểu Phong và Cung Nghị chạy đến tiệm hoa, Sở mama vẫn đang đứng hành hạ lỗ tai Cố An.

Cố An nghe đến đầu sắp nổ tung, bất lực nhìn Sở Hiểu Phong một cái, xem như chào đón.

Sở Hiểu Phong đẩy Cung Nghị đến trước mặt Sở mama, đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Mẹ, mới đó đã tới rồi sao. Ta giới thiệu một chút, hẳn chính là Cung Nghị, bạn trai ta."

Nghe vậy, Sở mama ngẩn người ra, trầm mặc một lát, nàng mới quay đầu lại nhìn Cố An cười không dứt.

Cố An trợn trắng mắt, dì a, ta này giờ bị người tra tấn đến sắp chết, người còn cười được sao.

Hiểu lầm sáng tỏ, Sở mama đem lực chú ý chuyển sang Cung Nghị, trước mắt là một thanh niên cao lớn anh tuấn, nàng càng nhìn càng thấy hài lòng, thế này mới giống một dân cảnh a.

Sở mama tuy rằng làm việc không kiêng nể gì, nhưng vừa đánh giá vóc dáng khí chất của cả hai, nàng tự biết con mình căn bản không có năng lực áp đảo thân thể cường tráng của vị dân cảnh sát này.

Nàng y như điều tra lai lịch, hỏi han hết lời về hoàn cảnh gia đình Cung Nghị, tiếp theo lại ôn chuyện với Sở Hiểu Phong, cuối cùng mới nói ra mục đích mình đến đây.

Thật ra lần này nàng tới không chỉ vì muốn gặp mặt con rể mình, mà còn có mục đích khác, chính là đưa Sở Hiểu Phong đi.

Đức lang quân thứ hai của nàng, tức là cha đẻ Sở Hiểu Phong, sắp tổ chức một triển lãm tranh, thời điểm là một tháng sau, bà muốn gọi Sở Hiểu Phong về giúp đỡ.

Nghe được tin này, Sở Hiểu Phong có phần do dự, hẳn vừa mới xác định rõ quan hệ với Cung Nghị, đang lúc yêu đương nồng nhiệt nhất, còn chưa nếm đủ cảm giác ngọt ngào thân mật đã phải tách ra, điều này khiến hắn cảm thấy rất luyến tiếc. Nhưng hắn không muốn cãi lời mẹ, cuối cùng vẫn theo Sở mama đáp máy bay sang Mĩ. Chính là chẳng ai ngờ được, lần này hắn đi những nửa năm.

Trong nửa năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Vệ Đình và Trầm Huyền vẫn như trước quần quýt trong hạnh phúc ngọt ngào, buổi sáng cùng đi học, buổi tối cùng ra chợ đêm bán hoa. Trong sự đốc thúc hết lòng của Vệ Đình, Trầm Huyền đã thay đổi rất nhiều, hẳn không còn tiêu tiền như nước, nhu thuận với cha mẹ hơn, còn thường xuyên liên lạc cùng họ, chuyện này ngay cả chính bản thân hắn cũng thấy bất khả tư nghị. Thì ra, tình yêu có thể thay đổi con người, vì Vệ Đình, hắn cam tâm tình nguyện thay đổi bản thân mình. Chỉ cần là lời Vệ Đình muốn nghe, hắn sẽ nói, hoàn toàn không hề có nguyên tắc, bất chấp hậu quả mà sùng ái đối phương. Còn về chuyện bọn họ có làm chuyện người lớn hay không à? Đáp án quá rõ ràng, nhất định là có. Hai người đều tràn đầy tinh lực tuổi trẻ, mỗi ngày đều ôm nhau ngủ, tự nhiên sẽ làm đến chuyện kia. Còn loại sự tình gây mất mặt nam nhi – tìm mãi không thấy lối vào, đối với hắn một lần là quá đủ. Lần thứ hai Trầm Huyền áp Vệ Đình trên giường thì mọi thứ đã được chuẩn bị chu đáo, cho nên lần này hắn tiến vào rất thuận lợi, hai người phối hợp rất ăn ý. Bất quá trong lúc hành sự vẫn xảy ra một sự cố nho nhỏ, Trầm Huyền không biết có phải là do quá hưng phấn nên nhất thời chậm mạch hay không, hắn kiên quyết bắt Vệ Đình phải rên rỉ. Một tiểu ách ba thì rên với chả rên thế nào được? Vệ Đình cảm thấy mình bị đùa giỡn, co giò dùng sức mà đá, thiếu chút nữa đá hắn lộn giường.

Trải qua chuyện này, Trầm Huyền dường như bị đả kích rất lớn, liên tục dẫn Vệ Đình đi chữa trị cổ họng. Hẳn muốn nghe Vệ Đình mở miệng nói chuyện, nhưng đến bệnh viện nào bác sĩ cũng nói tình trạng đây

thanh quản của Vệ Đình rất xấu, muốn nói chuyện lại thực sự là hy vọng xa vời. Bất quá, bác sĩ còn nói đây thanh quản bị tổn thương từ bên ngoài, có thể thông qua phẫu thuật nối lại, nhưng về chuyện có phục hồi hay không là do ý trời, lúc trước cũng từng có tiền lệ thành công, điều trị kết hợp với nỗ lực của bản thân có lẽ sẽ nói chuyện lại được.

Nghe được những lời này Trần Huyền tiếp tục nuôi hy vọng, hẳn hết lòng khuyên Vệ Đình làm phẫu thuật, nhưng Vệ Đình lại có chút lo lắng. Ba năm không mở miệng nói chuyện, hẳn đã sớm quen thủ ngữ để trao đổi với người khác. Chưa kể phẫu thuật xong cũng không chắc sẽ khỏi, thứ nhất hẳn không muốn tiêu tiền uống phí như thế, thứ hai hẳn sợ lúc bước vào phòng phẫu thuật thì trần trụi hy vọng cuối cùng xuất viện lại phải thất vọng trở về, cho nên hẳn rất do dự, vẫn không thể xác định có nên làm phẫu thuật hay không.

Nàng trạch nữ lai nầm A Bố kia cuối cùng cũng chịu xuất đầu lộ diện, cha nàng tìm cho nàng một ghế văn phòng ở một công ty lớn. Lúc nàng vừa bước vào công ty thật sự đã làm điên đảo tâm hồn bao nhiêu nữ đồng nghiệp. Đến khi biết rõ giới tính của nàng thì toàn bộ đều bật ngửa. Đặc biệt là các nam đồng nghiệp, vừa thấy nàng liền trở nên u oán, một nữ nhi nhưng bộ dáng lại bảnh trai hơn cả nam nhân, các nam đồng nghiệp đều cảm thấy áp lực rất lớn, quả thật không thiết sống nữa.

Cung Nghị cùng Sở Hiểu Phong tuy không thể gặp mặt, nhưng bọn họ thường xuyên điện thoại cho nhau. Cung Nghị hỏi tại sao triển lãm tranh kết thúc lâu rồi mà hẳn còn chưa trở về, Sở Hiểu Phong đáp a ập ứng không chịu nói rõ nguyên nhân, hẳn chính là muốn dành cho Cung Nghị một bất ngờ lớn. Cũng may Cung Nghị là người khoan dung độ lượng, trước giờ cũng không định can thiệp vào chuyện riêng của đối phương, Sở Hiểu Phong bảo hẳn chờ, hẳn liền thành thành thật thật mà chờ. Cứ thế, ban ngày đi làm, tối về gọi điện cho Sở Hiểu Phong, kể lể nỗi khổ tương tư của hẳn, mong cho tháng ngày chờ đợi sớm qua đi.

Tóm lại, tất cả mọi người đều hạnh phúc, nhưng có một người nửa năm qua đã sống một cuộc sống hết sức khổ sở.

Kẻ xui xẻo đó không ai xa lạ chính là Cố An, vì tình cảm giữa hẳn và Trần Mặc tiến triển không thuận lợi, hơn nữa hẳn cứ làm những chuyện ngu ngốc, cuối cùng tự dồn bản thân vào ngõ cụt, tự mình khiến mình khó chịu.

Đầu đuôi câu chuyện phải lùi về ba tháng trước. Sáng hôm đó hẳn vui vẻ đi làm, sau khi bước vào công ty, trước tiên hẳn trêu nàng tiếp tân một chút, sau đó tán gẫu đôi ba câu với đồng nghiệp trong thang máy. Vốn tâm tình hẳn rất tốt, nhưng từ khi bước vào phòng Trần Mặc, liền như rơi xuống đáy vực, hơn nữa không có một dấu hiệu chuyển biến tốt nào.

Một nam nhân ngồi trước bàn làm việc của Trần Mặc, hai người giống như đang bàn bạc việc gì đó, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

Cố An biết nam nhân này là bạn trai cũ của Trần Mặc.

Nếu đã là bạn trai cũ, vậy tức là quá khứ rồi. Lúc đầu Cố An lựa chọn tin tưởng Trần Mặc, hẳn thoải mái ngồi xuống ghế sofa, cũng chẳng buồn để ý mình có làm phiền hai người kia nói chuyện không, bộ dáng vô tư ngồi một chỗ, không hề có ý định rời đi.

Trần Mặc liếc hẳn, nhíu mày, muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng cũng không nói, tùy ý cho hẳn ở trong này.

Nhưng tên bạn trai cũ kia lại không vui, hẳn quay về phía Cố An mỉm cười, nhưng trong đáy mắt lại không có ý cười, đúng một bộ dáng tiểu lý tàng đao.

Hắn nói: “Mời người ra ngoài một chút, chúng ta có việc cần bàn.”

Cố An cười với hẳn, nụ cười vô lại không tả nổi: “Hai người cứ tiếp tục bàn đi, không cần để ý đến ta, xem ta như không khí là được rồi.”

Tên bạn trai cũ kia lại nói: “Bọn ta đang nói chuyện riêng tư, cho nên phiền người tránh đi một lát.”

Chuyện riêng? Chuyện riêng gì? Các người có việc riêng tư gì để nói? Cố An trong lòng gào thét, nam nhân này còn cố ý bày ra bộ dáng vênh vác tự đắc trước mặt hẳn, khiến hẳn cảm thấy rất không thoải mái. Đồng thời có chút thất vọng với Trần Mặc, tên kia rõ ràng là khi dễ hẳn quá đáng, đối phương lại không

ra mặt ngăn cản. Hấn cảm thấy mình như một tiểu nữ nhi, sáng sớm đến công ty không làm việc lại trình diễn tiết mục tranh giành tình nhân với một nam nhân. Cảm giác này, con mẹ nó, thực khó chịu mà!

Nhưng hấn lại không muốn chịu thua, liền hướng về phía Trần Mặc, hiện đang là bạn trai đương nhiệm của mình, hấn cảm thấy nên ba mặt một lời nói rõ ràng, tưởng đang chơi trò tình tay ba sao? Hấn thật sự không có hứng thú.

Hấn gác chân lên ghế sofa, mũi chân hướng về phía nam nhân kia ngúc ngoắc, từng lời nói lẫn hành động đều toát ra ý khiêu khích.

“Thật ngại quá, ta không định ra ngoài. Trần tổng vẫn chưa mở miệng đuổi ta, người dựa vào đâu mà đuổi ta?”

Tên kia khinh khỉnh hừ một tiếng, quay đầu nói với Trần Mặc: “Đây là bạn trai mới của người sao? Xem ra một chút khí chất cũng không có.”

Trần Mặc đen mặt lại, gầm nhẹ: “Người bớt lảm mồm đi!”, sau đó đứng lên bước tới trước mặt Cố An nói: “Người ra ngoài trước đi, lát nữa ta tìm người.”

Trong đầu nổ ầm một tiếng! Cố An ngốc lảng tại chỗ.

Hấn không ngờ Trần Mặc lại bảo hấn ra ngoài.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?!

Hấn cảm thấy mình ngay từ đầu đã mắc sai lầm, hấn tự đánh giá vị trí của bản thân quá cao trong lòng Trần Mặc, sớm biết thế này, lúc đầu không nên bước vào văn phòng!

Không còn chỗ dựa, mặt mũi cũng bay sạch sẽ. Tuy trong lòng rất đau, nhưng hấn vẫn nỗ lực bày ra bộ dáng bình tĩnh, liếc đôi cẩu nam nam một cái, cười lạnh rồi rời khỏi văn phòng.

Bây giờ đã bước sang tháng mười, khu đô thị phía nam này thời tiết vẫn nóng bức như trước. Khi Cố An từ trong công ty bước ra, cả người giống như có một cỗ sóng nhiệt vây quanh. Đi giữa trời nắng gắt mồ hôi ứa ra như tắm, hấn nhìn về phía trước, ánh mặt trời chói lóa rọi thẳng vào khiến mắt không tài nào mở ra được. Hốc mắt bắt giác nóng lên, đầu cũng hơi choáng váng. Hấn chửi thầm một tiếng: “Chết tiệt! Chẳng lẽ lão tử bị cảm nắng rồi?”

Lúc này bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, hấn nhìn số điện thoại trên màn hình, sau đó ấn nút tiếp máy.

Bên kia còn chưa kịp nói, hấn đã hét lớn: “Trần Mặc, chúng ta chơi xong rồi!”

Hét xong, cúp máy, tắt nguồn, tháo pin.

Cố An thừa nhận mình có phần hơi xúc động, vừa làm xong một loạt động tác hấn liền cảm thấy hối hận.

Người bình thường nếu làm xong việc gì cảm thấy hối hận sẽ cố gắng hết sức tìm cách bù đắp, còn hấn thì hoàn toàn trái ngược, nếu đã sai một lần, sẽ tiếp tục sai thêm một loạt.

Hấn gần như phát điên, vẫy một chiếc taxi trở về nhà.

Vừa vào tới cửa, mẹ hấn đang buồn bực vì mấy tháng nay hấn không xuất hiện, tại sao lại đột ngột quay về, nghi vấn trong lòng còn chưa kịp nói ra, đã thấy hấn quỳ phịch xuống đất, tư thế rất kiên quyết, tiếp theo mở miệng xưng tội.

“Mẹ, con là một đứa đồng tính luyến ái. Sau này không cần nhờ người mai mối giới thiệu bạn gái cho con nữa. À chưa hết, cho ta mượn một trăm hai mươi vạn, con có việc cần dùng gấp.”

31. Chương 31: Hậu Quả Khi Thú Nhận

Nghe xong câu đó, Cố mama sững sốt vài giây, liền sau đó nàng vung tay hung hăng đánh Cố An, vừa đánh vừa mắng: “Người nói cái gì? Đồng tính luyến ái? Ta đánh chết người này đồng tính luyến ái! Mấy tháng không gặp, tới giờ mới chịu trở về, vừa về liền muốn chọc ta nổi điên lên phải không?! Người còn mặt mũi tìm ta mượn một trăm hai mươi vạn?! Người cần nhiều tiền như vậy để làm gì? Người đã làm chuyện phạm pháp bên ngoài, muốn dùng tiền giải quyết phải không?! Nói cho người biết, ta một xu cũng không đưa đâu! Người ở đó đợi ngồi tù đi!”

“Mẹ, người tưởng tượng bậy bạ cái gì a! Ta là một người thật thà, sao có thể làm chuyện phạm pháp! Ta phá hư xe của người khác, phải bồi thường một trăm hai mươi vạn!”

Cố An cảm thấy mình hành động rất dũng cảm, chuyện khó mở miệng như vậy lại có thể dễ dàng nói tuốt ra. Nói ra rồi, hẳn cảm thấy trong lòng thật thoải mái nhẹ nhõm, sau này không cần phải che che giấu giấu nữa, muốn ở bên cạnh ai thì cứ ở, thăm kịch kết hôn với nữ nhân cũng không ập đến nữa. Nghĩ tới đây, hẳn rất muốn cười to một trận hả hê. Nhưng hẳn không dám cười a, mẹ hẳn đang tức giận như vậy, hẳn mà cười thì khác gì đổ dầu vào lửa.

Chối quét lên mặt, cắt ngang dòng suy nghĩ của hẳn. Cố An lau đi tro bụi trên mặt mình, ô ô rên rỉ: “Mẹ, người đừng đánh lên mặt thế chứ! Dung nhan bị hủy thì làm sao a?”

“Tiểu tử người còn dám lải nhải?” Cố mama tức giận đến muốn phun lửa, điên cuồng múa chổi, không ngớt quét lên đầu lên cổ Cố An “Hôm nay ta không chỉ đánh cho nát mặt người mà có muốn đánh đến khi người tàn phế mới thôi, để người vĩnh viễn không bước ra khỏi cửa được nữa!”

Ban đầu Cố An không né tránh, cứ như bao cát đứng yên một chỗ tùy Cố mama phát tiết lửa giận trong lòng. Nhưng Cố mama càng đánh càng hăng, chiêu nào chiêu nấy toàn nhắm ngay chỗ hiểm mà đánh. Mũi bị đánh đến vẹo qua một bên, máu mũi chảy không ngừng, chưa hết, đầu cũng bị đánh đến u mẩy cục, chết người ở chỗ, chổi suýt nữa đã vung ngay mí mắt, nếu không phải hẳn may mắn tránh được, chưa biết chừng sau này thành người mù luôn rồi.

Hắn cảm thấy với đầu pháp này của mẹ hẳn, xem ra hôm nay không đánh hẳn chết sẽ không bỏ qua. Lưu lại rùng xanh, sợ gì không có củi đốt. Hẳn biết rõ phản kháng chỉ làm cho vấn đề càng nghiêm trọng hơn, nhưng hẳn không muốn chết ở đây, xoay một cái đứng lên, bắt đầu chạy trốn, giống như diễn viên phim hành động, vừa chạy vừa lùi khắp phòng, cố gắng tránh né đòn truy kích của Cố mama.

Cố mama cần chổi rượt hẳn chạy vài vòng quanh phòng, mệt quá thở hồng hộc, nhưng miệng lại không ngừng kêu gào: “Tiểu quỷ, người đứng lại cho ta! Coi chừng ta đánh gãy chân người a!”

Chạy cũng bị đánh, không chạy cũng bị đánh. Cố An vừa chạy vừa nói: “Mẹ, trừ phi người thề không đánh ta nữa, ta liền đứng lại.”

“Thề cái rắm!” Cố mama lại lần nữa cầm chổi phi về phía Cố An.

Cố An kêu thảm một tiếng, càng chạy nhanh hơn

Ở phía sau, cửa đột nhiên mở ra, một nam nhân trung niên từ bên ngoài bước vào.

Người này dáng vẻ khôi ngô, mặt mày uy nghiêm, toàn thân toát lên khí chất vương giả.

Hắn dùng ánh mắt lợi hại quét một vòng trong phòng, tầm mắt rơi trên người Cố An, liền nhíu mày lại, tựa hồ rất không vui khi Cố An ở đây.

“Người tự nhiên trở về làm gì?” Giọng điệu lạnh nhạt, không có lấy một tia cảm tình.

Cố An bĩu môi, không trả lời, thế nhưng trong lòng hẳn lửa giận bùng bùng sôi lên: Ta là con của người a! Mỗi lần nhìn thấy ta cứ như nhìn thấy kẻ thù là sao! Ta cũng không phải là cấp dưới của người a, sao phải trưng bộ mặt đó ra cho ta xem, ta thực hoài nghi ta không phải là con ruột của người!

Cố papa thấy hẳn không hé răng, tầm mắt chuyển sang Cố mama, trợn tiếp hỏi bằng ánh mắt.

Cố mama trầm mặt một lát, mới run run nói: “Tên tiểu tử này... Cư nhiên... cư nhiên lại thích nam nhân!”

Cố An thấy lão ba mình nháy mắt sắc mặt đại biến, trong lòng gào thét: không ổn rồi! Nghĩ, nên chạy trước đi. Còn chưa chạy tới cửa, Cố papa đột nhiên đứng chắn trước mặt hắn, vung tay tát cho hắn một cái, đánh đến hắn trước mắt toàn sao với sao, hai tai cũng lùm bùm cả lên.

“Người còn muốn đi đâu? Ở nhà cho ta!” Rống xong, Cố papa lại bổ sung thêm một câu, “Mấy ngày nữa ta đưa người xem mắt, cuối năm kết hôn.”

Cố An cũng người, hắn không ngờ lão ba mình lại gia trưởng như vậy, tự ý áp đặt hôn sự cho hắn. Tính hướng do trời sinh, căn bản không có cách nào thay đổi, bảo hắn kết hôn với nữ nhân, chi bằng bảo đi đập đầu luôn cho rồi.

Hắn cười khổ, dùng bộ dáng cà lơ phất phơ nói chuyện: “Đừng uống công phí sức, đối với nữ nhân ta căn bản không góc độ đặt nổi.”

Cố papa tức giận đến phát run, không thêm nhiều lời, trực tiếp đánh Cố An ngã xuống đất, thương đâm hạ đá. Nếu không phải Cố mama ngăn cản, cái mạng nhỏ của hắn e cũng không giữ nổi.

Cố mama tuy tức giận đến muốn giết người, nhưng từ sâu trong nội tâm vẫn đau lòng cho con mình, lúc nhìn thấy Cố An bị đánh đến vỡ đầu, khắp người bầm xanh bầm tím, trong lòng nàng khó chịu khôn kể. Nàng dìu Cố An ngồi lên ghế sofa, một bên giúp hắn xử lý vết thương, một bên nước mắt nước mũi ròng ròng, khổ sở khuyên bảo: “Tiểu tử, người có thể thẳng lại không? Chỉ cần người chịu sửa đổi, mẹ cũng không ép người xem mắt, không ép người kết hôn.”

Cảm nhận được bao nhiêu bi thương tảo sát trên người mẹ mình, trong lòng Cố An cũng ảm đạm khổ sở. Hắn thực sự hối hận, hối hận vì mình nhất thời xúc động làm ra loại chuyện ngu xuẩn này. Bị đánh hắn còn có thể chấp nhận được, nhưng hắn không muốn lão mẹ vì hắn mà khóc thành như thế. Trong ấn tượng của hắn, mẹ là một người rất mạnh mẽ, năm đó ông ngoại qua đời, người cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, cho dù rất đau lòng nhưng người vẫn một mình chịu đựng, hiện tại người lại khóc đến thương tâm như vậy.

Cố An đột nhiên cảm thấy mình thật bất hiếu, hơn hai mươi tuổi đầu, không những không tìm được việc làm, lại còn sống bám ba mẹ, không hiếu kính với họ thì thôi, đã vậy còn khiến họ thương tâm như thế.

Tính hướng không phải nói sửa là sửa được, hắn cũng muốn vâng lời mẹ để nàng an tâm, nhưng lời vừa đến miệng lại bị nuốt trở vào.

Hắn thở dài trong lòng, ta quả nhiên đã hết thuốc chữa rồi, ngay cả một câu nói đối thiện ý cũng nói không nên lời.

Cuối cùng, Cố An bị giam lỏng. Lão ba tịch thu điện thoại hắn, còn nhốt hắn vào phòng trên tầng cao nhất, nghiêm giọng nói, khi nào hắn thẳng trở lại sẽ thả hắn ra, không chịu thay đổi thì cứ quản hắn cả đời.

Cố An vốn quen bướng bỉnh ngang ngạnh, hắn căn bản không định khuất phục lão ba, mỗi ngày nhân lúc Cố mama đưa cơm đến, hắn dùng ba tác lười thuyết phục lão mẹ chấp nhận chuyện này. Lâu dần, tư tưởng của Cố mama có dấu hiệu xuôi theo, hắn liền nhân cơ hội xin lại di động của mình.

Ấn nút mở nguồn, hắn không khỏi cảm thấy mình có phần may mắn. Có lẽ sợ gặp phải đả kích lớn hơn nữa, nên ba mẹ không xét điện thoại của hắn.

Di động truyền đến rất nhiều tin nhắn.

Có tin nhắn của Vệ Đình, A Bố, còn có tin nhắn của Trần Mặc, ngay cả Sở Hiểu Phong ở tận nước Mỹ xa xôi cũng nhắn rất nhiều tin.

Hắn lần lượt mở tin nhắn ra xem, khỏe miệng chậm rãi hiện lên ý cười. Mọi người đều hỏi hắn sao lại đột nhiên biến mất, còn bảo hắn khi nào đọc được tin nhắn thì phải lập tức liên lạc với họ, từng dòng chữ đều lộ ra sự quan tâm lo lắng cùng ưu tư.

Trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ ảm áp, hắn cười mắng: “Chết tiệt! Lão tử bị giam ở đây, làm sao liên lạc với các người.”

Đầu tiên, hắn gọi một cú cho Vệ Đình, chuông reo hai tiếng liền có người tiếp máy, bên tai vang kên tiếng áp lên tai nghe.

Hắn nhếch miệng cười: "Đình Đình, Trầm Huyền có đang ở bên cạnh người không? Gọi hắn đến nghe điện thoại, nhớ dùng loa ngoài, ta có chuyện muốn nói với hai người."

Giọng nói của Trầm Huyền lập tức truyền đến, không giấu được kinh hãi: "Người cuối cùng chịu xuất hiện rồi sao, bọn ta còn tưởng người chết bỏ chết bụi rồi chứ."

Liền sau đó Trầm Huyền sợ hãi kêu lên một tiếng: "Đình Đình, đừng cần ta, ta chỉ đùa chút thôi mà."

Cố An lúc này rất cao hứng, nếu là bình thường nghe được lời nói đùa kiểu này, hắn sẽ lập tức trả lời một cách mỉa mai, nhưng hiện tại hắn lại thấy xúc động, gian nguy mới biết chân tình, được tất cả bạn bè quan tâm, hắn cảm thấy thất bại nho nhỏ này của mình căn bản không đáng nhắc đến. Con người, lạc quan thì tốt hơn. Hắn không tin lão ba có thể đem hắn cả đời, chờ đến khi hắn được ra ngoài, hắn sẽ vẫn sống tiêu sái, sống thoải mái.

Cố An hắng giọng vài tiếng: "Hai người các người cứ đánh thương mắng yêu thế sao, buồn nôn chết được!"

Trầm Huyền hỏi: "Mấy hôm nay người chạy đi đâu vậy?"

"Ta đi thú nhận với người nhà, kết quả không được như mong đợi, bị nhị vị tiền bối cấm cửa." Cố An nói ra thật trôi chảy, ngữ điệu như đang bàn luận về thời tiết, bình thường tự nhiên.

Trầm Huyền sững sốt, một lúc sau mới cười nói: "Có muốn bọn ta ôm bom tới cứu người ra không?"

Cố An cũng vui vẻ trả lời: "Lão ba ta cả đời lẫn lộn trong quân ngũ, chỉ sợ các người còn chưa bước vào tới cửa nhà ta, đã bị lão ba dùng xe tăng đại bác bắn chết rồi."

Hai người bị kiểu đùa giỡn nhạt nhẽo kia chọc cho cười một tràng, cười xong, Trầm Huyền nghiêm túc hỏi: "Người không sao chứ? Nói thật đi, có cần bọn ta ra mặt khuyên vài lời với ba mẹ người không?"

"Không cần, với tính tình của lão ba ta, nhất định sẽ trực tiếp trút giận lên đầu các người." Cố An thực sự quá hiểu Cố papa, con người bảo thủ kia nhất định cho rằng tính hướng không phải do trời sinh, mà là bị người khác ảnh hưởng mới biến thành như vậy, lão ba hắn đã đem bạn bè bên ngoài của hắn liệt vào sổ đen hết rồi. Gọi điện thoại chỉ là báo cho họ biết mình vẫn bình an, để bọn họ khỏi lo lắng, Cố An tuyệt không muốn liên lụy bất kì ai.

Hắn nói tiếp: "Các người cứ yên tâm, họ sẽ thả ta ra mà, đến lúc đó nhớ chuẩn bị một bàn đồ ăn thật tốt, chào mừng ta trở về a!"

"Hảo, bọn ta chờ người, phải thường xuyên giữ liên lạc a. Đình Đình bảo người đừng đối nghịch với ba mẹ, thuận theo bọn họ một chút, để tránh bị roi vọt."

"Ân, ta biết."

"Đúng rồi còn một chuyện vô cùng quan trọng quên nói với người."

"Chuyện gì?"

"Tên hồ ly kia tìm người không biết bao nhiêu lần, hắn thực sự rất lo lắng cho người, bình thường hắn không phải luôn bình tĩnh sao? Mấy lần đến tìm người, trông hắn tiêu tụy đi nhiều."

Cố An "nga" một tiếng, thật sự cũng không biết phải nói sao. Lúc đầu hắn còn thâm oán trách Trần Mặc, nếu không phải hắn bày ra chuyện tình tay ba này, mình cũng sẽ không tức giận, kết quả nhất thời xúc động, chạy về nhà thú nhận mọi chuyện. Sau đó hắn đã nghĩ thông suốt. Chuyện này chung quy giấy không thể gói được lửa, rồi sẽ có một ngày bị phơi bày, đến lúc đó nếu ba mẹ vẫn không thể chấp nhận được chuyện này, vẫn sẽ đánh hắn một trận. Nếu sớm muộn gì cũng đến, đối mặt trước ngày nào, cũng đâu có gì không tốt. Tục ngữ nói đúng, sớm chết sớm siêu sinh a. Sớm giải quyết mọi chuyện, sau này không cần phải lo lắng giấu đầu giấu đuôi nữa.

Hiện tại đối với Trần Mặc hắn không oán hận, cũng không yêu thích, hắn đột nhiên cảm thấy đã thông suốt tất cả, hơn năm năm nay, sao cứ phải cố đeo bám một gốc cây chứ? Hắn là một thanh niên tốt, hào hoa

phong nhã, muốn tài có tài, muốn sắc có sắc, còn sợ không tìm được nam nhân tốt hơn Trần Mặc một vạn tám ngàn lần sao?

Sau đó, nói thêm vài câu với Trầm Huyền mới cúp máy. Tiếp theo hần chuẩn bị gọi cho A Bô thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, màn hình hiển thị số của Trần tổng.

Chuông vang lên một lần nữa, Cố An do dự thật lâu, cuối cùng vẫn bấm nút trả lời.

Thanh âm quen thuộc đã lâu không nghe thấy truyền đến, trong giọng nói mang theo lo lắng cùng kích động, căn bản không thêm che giấu.

“Người đi đâu vậy? Sao lại khóa máy? Ban nãy nói chuyện điện thoại với ai mà lâu thế? Ta tìm người khắp nơi, ngày nào cũng gọi điện cho người, nhưng không liên lạc được. Người nghe ta giải thích, chuyện không phải như người tưởng tượng đâu, hôm đó bọn ta chỉ bàn công việc, ta và hần chỉ là quan hệ hợp tác... Uy? Cố An? Người vẫn đang nghe máy chứ?”

Cố An thật khinh bỉ chính mình, nghe xong những lời nói này, tâm tư hần lại bắt đầu dao động.

Giống như lần nào cũng đều như vậy, chỉ cần Trần Mặc quan tâm một chút, hoặc nói vài câu ngon ngọt, liền có thể dễ dàng đánh tan tâm lý phóng bị của hần.

Bên tai lại truyền đến thanh âm Trần Mặc, hần lắp bắp đáp: “Àn... ta đang nghe”

“Bây giờ người đang ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Người đang ở nhà?”

“Àn.”

“Không gạt ta chứ?”

“Ta gạt người làm gì.”

“Ta đến nhà tìm người vài lần rồi, mẹ người đều nói người không có ở nhà.”

“Nga, nàng lừa người thôi, ta bị lão ba nhốt lại rồi.”

“Sao lại nhốt người?”

“Ta đã khai thật với họ.”

Đầu dây bên kia im lặng nửa ngày, Trần Mặc mới lại lên tiếng, thanh âm hơi khàn, ngắn gọn nhưng vội vàng: “Chờ ta một chút, ta lập tức đến ngay.”

32. Chương 32: Người Muốn Chia Tay?

Cúp máy rồi, Trần Mặc liền vội vàng lái xe đến nhà Cố An.

Lúc này hần thật sự rất sốt ruột, Cố An đã biến mất hơn nửa tháng, hoàn toàn không liên lạc được, hần đã nghĩ đến việc Cố An trốn tránh hần. Không hiểu sao một loại cảm giác sợ hãi cứ kịch liệt vây lấy hần, khiến hần ngày nào cũng đi tìm khắp nơi, hần rất sợ Cố An trốn đến một nơi mà hần tìm không ra, trốn một lần liền trốn cả đời.

Thì ra hần đã quá mức tự tin, hần từng nghĩ dù xảy ra bất kì chuyện gì, Cố An nhất định cũng sẽ không rời xa hần.

Hôm ấy ở văn phòng Trần Mặc bảo Cố An ra ngoài thật sự là có công việc cần bàn bạc, nhưng mọi hành động của Cố An lúc đó, trong mắt hần, đều là cố tình gây sự. Trần Mặc vẫn cho rằng Cố An vẫn còn là một tiểu hài tử tâm tính chưa chín chắn chừng chạc, chỉ biết chiều cố hần, sủng ái hần, nhưng lại quên rằng

trong tình yêu, vai trò của hai người là bình đẳng, ít nhất cũng phải tôn trọng đối phương một chút. Đáng tiếc đến khi hắn hiểu ra mọi chuyện, Cố An đã bật vô âm tín.

Trước đó hắn còn đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu bạn trai cũ, nếu không phải tên kia ăn nói lung tung, Cố An cũng sẽ không vì vậy mà hiểu lầm hắn, càng không trốn tránh hắn.

Tên bạn trai cũ sau khi nghe hắn nói xong đương nhiên phản đối, chỉ một lời sắc bén vạch ra mấu chốt của vấn đề.

Tên đó lắc đầu cười, trong mắt tràn ngập sự khinh bỉ, phỉ nhổ, thậm chí còn vui sướng khi người khác gặp họa.

Trần Mặc bị hắn thóa mạ như vậy, thật muốn xông tới đâm vào bản mặt xấu xí kia.

Hắn lại nói, Trần Mặc a, người thật sự rất ích kỷ! Lúc trước khi người quen ta cũng ích kỷ như vậy, không ngờ nhiều năm qua rồi mà người vẫn chứng nào tật nấy không chút thay đổi. Người yêu của người sẽ không vì ta tùy tiện nói mấy câu liền rời xa người, chính là người chưa mang đến cho đối phương cảm giác an toàn. Ta bảo chúng ta cần nói chuyện riêng, người cũng không đứng ra phản bác, người dựa cái gì mà cho rằng đối phương nhất định sẽ tin tưởng người? Ở đâu ra sự tự tin này a? Người nghĩ sau đó chỉ cần nói vài lời đường mật thì bù đắp được mọi chuyện? Nói cho người biết, chỉ với chút khuyết điểm đường như nhỏ nhoi này, người cần bản không đáng một phân tiền!

Hắn còn nói, tình yêu phải dựa vào cả hai phía chứ không phải đơn phương tự tung tự tác, đồng thời, trong tình yêu, hai bên phải bình đẳng. Người chỉ toàn đặt mình ở một nơi cao cao tại thượng, yêu người thật sự là vô cùng vất vả.

Trong lời nói của tên bạn trai cũ tràn ngập ý tứ châm chọc, nhưng lại như một cây kim đâm vào lòng Trần Mặc, đâm đến trái tim rướm máu. Lần đầu tiên, hắn phải nhìn thẳng vào tính cách khiếm khuyết của bản thân.

Bạn trai cũ nói rất đúng, hắn luôn xem mình là nhân vật trung tâm. Cho dù làm sai chuyện gì, hắn cũng tìm một đồng lý do biện minh cho bản thân, trước giờ chỉ đặt mình vào vị trí cao hơn người khác, chưa bao giờ nhận phần lỗi về mình. Trước đây hắn không dám đáp ứng Cố An, là vì sợ Cố An chịu không nổi áp lực khi thú nhận cùng gia đình, nhưng tuyệt không nghĩ đến chuyện cùng đối phương đối mặt với những khó khăn trong cuộc sống. Sau khi quen Cố An, hắn lại cho rằng bản thân đã chăm sóc đối phương rất tốt, chỉ cần đối phương muốn gì hắn sẽ cho thứ đó, nhưng Cố An chưa bao giờ mở miệng yêu cầu này nọ. Đến bây giờ hắn mới hiểu được, ý nguyện của Cố An chỉ là muốn được hắn yêu thương che chở, muốn sống trong cảm giác an toàn, chuyện đơn giản như vậy, hắn cũng làm không xong.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến nhà Cố An, hắn muốn nói với đối phương rằng mình nguyện ý bù đắp mọi sai lầm, chỉ hy vọng mọi chuyện vẫn còn kịp.

Bấm chuông, người ra mở cửa là mẹ Cố An.

Thấy hắn đến, Cố mama ngẩn người: “Sao người lại đến nữa vậy? Ta đã nói rồi, Cố An không có về nhà.”

Trần Mặc nói thẳng: “Dì à, người đừng gạt ta, ta biết hắn đang ở nhà, hắn vừa gọi điện cho ta.”

Cố mama thở dài: “Ta cũng không muốn gạt người, người cũng biết tính cách lão ba mà, hắn không cho ta nói, ta cũng không dám nói. Quên đi, người cứ vào, nhân tiện khuyên Cố An vài câu giúp ta, tiểu tử này từ bé đến giờ chỉ nghe lời người.”

“Ân, ta sẽ thử.” Trần Mặc bước vào, một bên theo Cố mama lên lầu, một bên nỗ lực tẩy não nàng.

“Dì a, có một số chuyện ta không thể không nói.”

Cố mama dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn tiếp tục nói.

“Hai người có giam lỏng Cố An căn bản cũng vô ích. Hai người không chịu tìm hiểu hắn, đứng vào hoàn cảnh của hắn mà suy nghĩ, hay là tích cực khuyên răn hắn, lại đi dùng biện pháp đơn giản cứng nhắc này để quản giáo hắn, đương nhiên sẽ khiến hắn nảy sinh tâm lý và hành vi phản kháng. Nhốt hắn lâu như vậy, hắn đã khuất phục chưa?”

Nói tới đây, Trần Mặc liếc mắt nhìn Cố mama, không đợi đối phương trả lời liền tự nói ra đáp án: “Ta nghĩ, chắc là chưa, và sẽ không.”

Trên mặt Cố mama lập tức dâng lên một cỗ bi thương, ánh mắt cũng dần ảm đạm

Trần Mặc tiếp tục nói: “Thật ra tính hướng của một người là do trời sinh, tuy cách nói này vẫn chưa có căn cứ chứng minh là thật, nhưng hai người cũng không cần áp đặt tư tưởng của mình lên hần. Ta biết hai người hy vọng hần có thể có một cuộc sống bình thường, cảm thấy đồng tính luyến ái là do tác động của hoàn cảnh hoặc bị người khác làm ảnh hưởng, hơn nữa còn muốn dùng biện pháp mạnh buộc hần phải thay đổi. Nhưng trái lại làm như vậy đối với cả ba người chỉ trăm hại mà không lợi.”

Cố mama thủy chung không nói câu nào, nhưng lại toàn bộ suy nghĩ đều lộ ra trên mặt. Biểu tình trở nên mờ mịt, hàng mày nhíu thật chặt, dường như sắp bị những lời nói của Trần Mặc lung lay.

Thấy thế, Trần Mặc bắt đầu kê liều mạnh hơn: “Dì à, đừng ép buộc hần. Hần dễ xúc động, lại thích làm ra những chuyện ngốc nghếch. Hai người cũng đâu muốn xảy ra hậu quả gì, hơn nữa cũng không chấp nhận nổi.”

Hậu quả cụ thể thế nào thì Trần Mặc không nói rõ, nhưng Cố mama chỉ nghe đến đây đã sợ tới mức mặt mày trắng bệch.

Mất thấy mục đích sắp đạt được, Trần Mặc bắt đầu nói ra ý đồ chân chính của mình: “Giao hần cho ta đi. Về phần Cố bá bá dĩ nhiên cũng không cần lo lắng, vừa rồi trước khi tới đây ta đã gọi điện cho lão ba rồi, đúng lúc người đang đi cùng Cố bá bá, ta đã nhắc chuyện này với ba, người nói sẽ cố gắng thuyết phục Cố bá bá đồng ý.”

Cố mama “ân” một tiếng, hoàn toàn không nghi ngờ gì về sự thật trong lời nói của Trần Mặc. Bởi vì ba hần cùng Cố papa là quan hệ sếp và cấp dưới. Lời nói của ba hần chính là quân lệnh, ai dám không theo? Đương nhiên sẽ bị xử trí bằng quân pháp a!

Cố An không biết Trần Mặc đã giở quỷ kế gì lại có thể thuyết phục được ba mẹ hần, còn thả hần ra trước.

Mẹ hần lại bảo hần phải hảo hảo nghe theo Trần Mặc, nói xong liền về phòng nghỉ ngơi, không nói thêm một lời dư thừa nào.

Hần cảm thấy thật sự bất khả tư nghị, luôn tự hỏi này rốt cuộc là chuyện gì, nhưng không sao đoán ra nguyên nhân.

Mãi đến khi ngồi trong xe, hần mới nói ra nghi vấn trong lòng.

“Trần tổng, người không phải đã thú nhận với mẹ ta chứ?”

Trần Mặc liếc nhìn hần, sau đó tầm mắt lại dời về phía trước, không nhanh không chậm nói: “Người nghĩ ta ngu ngốc như người sao? Không chuẩn bị trước đã chạy đi thú nhận với người nhà? Cha người không đánh chết người, người nên cảm thấy mình may mắn, nhất là một mạng mới đúng.”

Cố An bĩu môi, vừa rồi lúc Trần Mặc nói muốn tới tìm hần, hần còn vì đối phương mà đổ đầy mồ hôi lạnh. Hần sợ Trần Mặc nhất thời xúc động sẽ đem chuyện của hai người nói ra, hần còn tưởng tượng ra thảm cảnh Trần Mặc bị cha hần đánh cho đầu rơi máu chảy chạy trốn chết, trong lòng thế nhưng lại có chút cảm giác vui sướng khi người gặp họa. Ai ngờ Trần Mặc khôn khéo lại giả hoạt như vậy, không cần thú nhận, cũng không cần khổ sở van xin, liền dễ dàng cứu hần ra.

Cố An đột nhiên cảm thấy người này lòng dạ quá sâu, tâm cơ quá nặng, khôn khéo đưa đẩy, thật đáng sợ! Còn mình chỉ là khôn lỏi hoàn toàn không thể chống lại hần, khó trách cứ bị hần đùa giỡn, lần nào cũng đầu thua hần! Người như vậy, chơi không thắng, tốt nhất là không nên dây dưa, tránh một ngày nào đó bị hần đem đi bán còn phải thay hần đếm tiền.

Cố An bày ra bộ mặt cột trụ nói: “Trần tổng, lần này thật sự cảm ơn người. Người đừng ở đây đi, ta có chút việc muốn làm, sẽ báo đáp người sau.”

Trần Mặc không dừng xe, ngược lại còn nhấn ga tăng tốc: “Người có chuyện gì?”

“Người hỏi nhiều như vậy làm gì, ta bảo người đừng thì người cứ đừng đi.”

“Không được, mẹ người đã giao người cho ta, ta phải quản người.”

“Thôi đi, mẹ ta nếu biết quan hệ giữa chúng ta, sẽ giao ta cho người? Có một số chuyện ta không nói rõ, chờ khi bọn họ biết được chân tướng sự việc, chuyện này sẽ ngày càng nghiêm trọng. Ta không muốn liên lụy người, người cũng đừng liên lụy ta, từ nay trở đi, chúng ta đường ai nấy đi.”

Cố An phải hạ quyết tâm rất lớn mới có thể nói ra những lời này, tuy hẳn thực sự luyến tiếc, nhưng ở bên Trần Mặc hẳn không hề cảm nhận được chút an toàn nào, thứ hẳn cần đối phương không thể cho hẳn, chỉ bằng tranh thủ quên đi. Mọi người không phải thường nói, tìm một người mình yêu không bằng tìm một người yêu mình sao, như vậy không phải vất vả yêu thế này. Nếu hẳn cần thời gian năm năm để quên đi Trần Mặc, năm năm thì năm năm, dù sao hẳn cũng đã lãng phí hết một lần năm năm, không ngại lãng phí thêm lần năm năm thứ hai, hẳn thật sự không muốn tiếp tục khó xử.

Xe đột nhiên dừng lại ven đường, Trần Mặc quay đầu nhìn Cố An, từ kẽ răng rít ra mấy chữ: “Người muốn chia tay?”

Cố An bị sát khí toát ra trên người Trần Mặc dọa cho ngây ngốc, sững sốt nửa ngày mới cười nói: “Một trăm hai mươi vạn kia coi như là phí chia tay đi, người giàu như vậy, hẳn sẽ không so đo tính toán với kẻ nghèo mạt này?”

Trần Mặc nhíu chặt mày, ánh mắt càng lúc càng lạnh.

Cố An biết hẳn đang rất tức giận, không khỏi nói thầm: Cho dù người có tức giận thì vấn đề này cũng phải giải quyết ổn thỏa, cũng không thể vì người tức giận mà ta phải vuốt giận cho người, xong rồi lại xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, tay trong tay sóng vai bước về nhà? Cho nên ta sẽ không vuốt giận cho người, người cũng đâu phải thú cưng của ta, dựa vào đâu mà ta phải đối tốt với người, dựa vào đâu mà ta phải luôn nghe theo người!

Cố An ôm ý nghĩ này liền vui vẻ hẳn, không ngờ còn cười ra tiếng, hẳn hoàn toàn quên mất có ai đó đang nổi nóng, cười như thế này hoàn toàn không cần nghi ngờ, chính là đổ dầu vào lửa.

Trần Mặc mắt đỏ ngầu! Giận đến bốc khói! Rõ ràng đã bị Cố An triệt để chọc giận!!!

Mạnh mẽ vươn tay giữ chặt gáy Cố An, không cho hẳn có nửa điểm phản kháng, sau đó cúi đầu cắn lên môi hẳn.

Không cần hoài nghi, chính là dùng ranh nanh cắn!

Môi bị cắn, một đường máu tươi nồng đậm ở giữa khoang miệng hai người nhanh chóng lan ra.

33. Chương 33: Tiểu Ú Nu Trở Về

Chiết tiết! Người là do cầu biến thành a? Cư nhiên dám cắn ta!

Cố An trong lòng thầm mắng một câu, há mồm cắn lại, môi Trần Mặc cũng bị hẳn cắn nát.

Trần Mặc lập tức buông hẳn ra, rống giận: “Người điên rồi sao?!”

Cố An cười khinh bỉ: “Còn không phải nhờ người dạy?”

Trần Mặc cứng họng, trong mắt lửa giận nguôi dần, chỉ còn vẻ ảo não sâu thẳm.

Cố An nhìn hẳn nửa ngày, cười chua xót.

“Trần Mặc, chúng ta chia tay đi.” Trong thanh âm tưởng chừng như bình thản lại tựa hồ mang theo một tia thờ dãi khó mà phát hiện ra.

Ngay khoảnh khắc này đây, Trần Mặc cảm thấy máu trong cơ thể mình thấy đều ngưng đọng, một cổ hàn khí dâng lên từ lòng bàn chân, sau đó nhanh chóng lan khắp toàn thân, hần theo bản năng kéo cổ áo khoác lên cho kín, nhưng vẫn cảm thấy rất lạnh.

Đây là lần đầu tiên Cố An dùng ngữ khí nghiêm túc như thế nói chuyện với hần.

Giọng nói cứng rắn cùng ánh mắt kiên định kia, khiến hần hiểu được, Cố An hoàn toàn không phải đang đùa.

Trần Mặc thực hối hận, trước đó hần rõ ràng định đến để giảng hòa chứ không phải cãi nhau, hần còn nghĩ, chỉ cần có thể giải trừ hiểu lầm, Cố An muốn nói gì làm gì hần cũng không tính toán, cho dù là đánh hần một chút hần cũng chấp nhận, nhưng sự tình sao lại diễn biến thành nông nổi này?

Ngồi vào trong xe, hần thấy trên trán Cố An xuất hiện một vết sẹo bắt mắt, liền có chút tức giận, hần giận Cố An không chịu động não, dù là trước đó gây gỗ nhau, cũng nên thương lượng một chút, đằng này chưa gì đã chạy về thú nhận với người nhà. Thế nên hần nhịn không được mở miệng châm chọc. Tiếp theo lại nghe đối phương nói muốn chia tay, lập tức hoàn toàn không khống chế được cảm xúc, chẳng kịp suy nghĩ liền ôm đầu đối phương cắn một phát.

Bây giờ, chuyện ngu ngốc làm cũng đã làm rồi, người cũng đã đắc tội, hối hận vô dụng.

Có điều, muốn chia tay? Hần tuyệt không đồng ý!

Nói hần cố tình gây sự cũng được, nói hần bá đạo ngang ngạnh cũng được.

Nếu Cố An muốn bỏ hần, hần liền trực tiếp bắt về nhà giam giữ cả đời.

Vì thế, khi hần thấy Cố An chuẩn bị mở cửa xuống xe, lập tức ấn nút điều khiển khóa trái cửa xe lại.

Cố An kinh ngạc quay đầu: “Người khóa cửa làm gì?!”

Trần Mặc không nói không rằng, đạp ga, khởi động ô tô.

Cố An xoay người chuẩn bị leo ra bằng ghế sau.

Bên tai lập tức truyền đến tiếng khóa cửa “xoạch xoạch”.

Cố An tức tối, ngồi lại ghế trước, làm âm lên: “Trần Mặc, người có ý gì? Ta nói chia tay người nghe không hiểu sao? Mau dừng xe, ta muốn xuống xe!”

Trần Mặc một tay lái xe, tay kia thì bắt lấy cổ tay Cố An, thản nhiên đáp: “Ta không đồng ý.”

Cố An nổi nóng: “Người không đồng ý cái gì? Là không đồng ý dừng xe, hay không đồng ý chia tay?”

“Cái nào cũng không đồng ý.” Nói xong, Trần Mặc dùng ngữ khí nghiêm túc bồi thêm một câu: “Ta không đồng ý chia tay.”

Cố An dở khóc dở cười: “Trần Mặc, từ lúc nào người trở nên vô lại như vậy a!”

Nói hần vô lại, hần sẽ vô lại cho xem. Trần Mặc không lên tiếng, trên tay lại gia tăng khí lực, siết chặt tay Cố An hơn nữa.

Cố An vốn định châm chọc thêm vài câu, ngẫm nghĩ một lúc bèn quyết định từ bỏ, người có tố chất đi so đo với tên lưu manh đột xuất này làm chi?!

Xe trực tiếp phóng về hướng nhà Trần Mặc, Cố An rất không muốn đến nhà hần, vừa mới thoát khỏi vòng lao lý, còn chưa kịp hít thở không khí trong lành mới mẻ, làm vậy khác nào chuyển sang một nhà tù khác!

Cố An đã nếm đủ loại tư vị bị giam lỏng bị giám sát rồi, nhưng hần biết rõ lúc này không thể tiếp tục kích động Trần Mặc nữa, xét về khổ người, hần căn bản đánh không lại đối phương, hơn nữa tên kia khi bị chọc tiết thì chuyện gì cũng dám làm, nói không chừng nào bộ đột nhiên nóng lên, quay đầu xe chở hần ngược về nhà thì chỉ còn nước cắn lưỡi.

Đã không thể dùng sức, đành phải dùng trí, dùng trí cũng vô hiệu luôn thì chỉ đành giả trò khóc cha gọi mẹ.

Cố An chuyển sang bộ mặt tươi cười, cười đến xán lạn: “Mặc ca ca, chúng ta không chia tay, nhưng người đừng xe lại trước đã, được không?”

Trần Mặc từ kính hậu liếc tà hển một cái, vẻ mặt ngờ vực: “Đừng xe làm gì?”

“Xuống xe a.” Vừa dứt lời, cổ tay đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, như thể bị một cái kim gắt gao kẹp lấy. Cố An oa oa kêu to: “Đừng siết chặt như vậy, ta sẽ không chạy trốn, ta chỉ muốn đi mua chút đồ thôi.”

Trần Mặc hiển nhiên không tin lời hắn: “Mua cái gì? Ta đi với người.”

Cố An cười gượng hai tiếng: “A..... thôi khỏi, ta không đi nữa.”

Dùng trí xem ra không được, Cố An trượt người xuống, mông gần như tiếp xúc với gầm xe, chỉ còn nửa lưng và đầu dán trên chỗ ngồi. Hắn một bên giậm chân, một bên ầm ỹ bù lu bù loa, phát huy bản lĩnh khóc cha gọi mẹ đến cực hạn.

“Ta muốn về chợ hoa điều! Ta đã lâu không về nơi đó! Ta muốn gặp Đình Đình! Ta đã lâu không gặp hắn! Ta mặc kệ! Ta muốn về là phải về! Muốn gặp hắn a muốn gặp hắn!!”

Trần Mặc sợ nhất chiêu này của hắn, mỗi lần thấy hắn vừa khóc vừa nháo đầu liền muốn nổ tung.

“Ta đã nói không chia tay nữa, sao người không chịu tin ta?! Giữa người yêu với nhau mà ngay cả niềm tin tối thiểu cũng không có, vậy thì còn ở bên nhau làm gì? Ta muốn đi về! Người mau đưa ta tới chợ hoa điều đi!”

Cố An càng khóc càng hăng hái, lọt vào tai Trần Mặc quả thật vô cùng huyền ảo rầm rộ, tựa như vô số con chim chích chòe đang tranh cãi ầm ỹ bên tai, riu rít không ngớt, càng không có dấu hiệu ngừng lại.

Buông tay hắn ra, kéo hắn trở lại chỗ ngồi, Trần Mặc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng nháo nữa, người im lặng một lát, ta chở người về.”

Quay đầu xe, tức tốc chạy về hướng khu chợ hoa điều.

Lúc Cố An bước ra khỏi xe, tâm tình quả nhiên khoái trá cực điểm, miệng còn huýt sáo một hồi.

Hắn đóng cửa xe, ghé sát mặt vào trên tấm kính, cười hề hề với Trần Mặc: “Trần tổng, ta cảm thấy chúng ta vẫn là nên xa nhau một thời gian để bình tĩnh lại đã.”

Trần Mặc trừng mắt nhìn hắn, biểu tình vô cùng khó coi.

“Cứ quyết định vậy đi, ta đi đây.” Cố An bỏ lại một câu, không quên làm mặt quỷ, liền nhanh như chớp tháo chạy thật xa.

Trần Mặc nhìn theo bóng lưng hắn, tức giận đến trán nổi đầy gân xanh. Vươn tay về phía cửa xe, định xuống xe đuổi theo hắn.

Cửa mở một chút liền khép lại, Trần Mặc nặng nề thở dài, vẫn là không nên bức bách như vậy, hắn muốn bình tĩnh thì cứ cho hắn thời gian để bình tĩnh, dù sao hắn cũng trốn không khỏi lòng bàn tay mình!

Chỉ là Trần Mặc không ngờ, Cố An lúc này đã hạ quyết tâm, nghĩ thông suốt, muốn dùng thời gian để từ từ quên đi tình cảm giữa hai người. Cho nên từ đó về sau, Cố An chưa từng chủ động liên lạc với hắn, cho dù hắn có tìm tới cửa, cũng vấp phải vô số chương ngại đành bỏ về. Cố An tựa hồ đột nhiên thay đổi thành một người hoàn toàn khác, trở nên rất tuyệt tình, lạnh lùng đến mức khiến hắn cảm thấy dị thường xa lạ.

Chớp mắt lại qua ba tháng, sắp tới tết niên. Cố An không định về nhà mừng năm mới, từ ngày thú nhận với người thân, lão ba hắn đã phong tỏa toàn bộ nguồn kinh tế của hắn. Hiện tại trên người hắn không có lấy một xu dính túi, ngày nào cũng bị thăm cảnh đói khát uy hiếp, ngày lại qua ngày khổ sở liên miên, hắn còn nợ mấy tháng tiền nhà. Cũng may Vệ Đình tâm địa thiện lương, biết hắn không có tiền nên chưa bao giờ mở miệng đòi hắn, mỗi lần tới giờ cơm đều gọi hắn cùng ăn. Ân nhờ ở đậu nhà người ta, hắn đương nhiên cũng biết thẹn, chung quy vẫn nên tìm việc gì đó mà làm. Thế là hắn tìm được một chân bán hàng trong một công ty nhỏ, đồng thời còn kiêm cả chức đánh máy viên, vệ sinh viên, tạp vụ viên, chạy vặt viên, x viên vân vân và vân vân, bởi vì công ty chỉ có hai người là hắn và ông chủ.

Ông chủ kia tâm địa gian manh, vì tiết kiệm chi tiêu mà hắt tình nguyện sắm vai chủ nô vạn ác đối xử với Cố An như nô lệ khổ sai, tiến hành công cuộc áp bức bóc lột tàn khốc. Có vài lần Cố An muốn dứt áo ra đi, nhưng ông chủ kia luôn biết cách mua chuộc lòng người, mỗi lần như vậy liền biếu xén hắt vài vật dụng nhỏ, mà lễ vật rất đa dạng phong phú, tỷ như cà vạt, dây nịt, quần lót, tất này nọ. Hắt thừa nhận mình cực yêu những món lợi nhỏ kia, này thì cà vạt a, dây nịt a, này thì quần lót a, tất a, hết thấy đều là hàng hiệu giá khủng, với đồng lương của giai cấp nô lệ như hắt căn bản không thể mơ tới chứ đừng nói là mua. Cho nên cứ ôm hết lễ vật, để rồi sau đó tiếp tục dâng hiến sức lao động rẻ mạt của mình.

Hôm nay Cố An được nghỉ, đối với ngày phép mỗi tháng chỉ có một này mà nói, hắt nhất định phải nắm bắt cơ hội cùng bạn bè hảo hảo đoàn tụ.

Hắt, Vệ Đình, Trần Huyền, A Bố vừa vận đủ để làm thành một bàn mạt chược, thế là bày ra một cái bàn, nhào vào đánh mạt chược ngay trong tiệm hoa.

Bốn người vừa đánh vừa tán gẫu.

A Bố hỏi: “Tiểu bốn mắt, ông chủ người một tháng trả người bao nhiêu? Sao lại bán mạng như vậy? Một tháng chỉ được nghỉ một ngày, đổi lại là ta đã sớm phải mông bỏ đi rồi!”

Cố An vẽ mặt khổ sở: “Một ngàn rưỡi.....”

Mọi người trầm mặc. Tiền nhà đã mất tám trăm, mỗi ngày đi về bằng xe bus cũng mất sáu mươi, ngày ba bữa sáng trưa tối ít nhất phải sáu trăm, chút lương còm của hắt chỉ có thể miễn cưỡng no bụng.

Trần Huyền bật cười: “Từ chức đi, mỗi tối theo chúng ta ra chợ đêm, ta với Đình Đình bày hàng bán hoa, còn người cầm cái chén đứng bên cạnh xin tiền, một tháng xin được nhất định nhiều hơn so với tiền lương hiện tại của người.”

Cố An điềm nhiên cười nói: “Vậy đi, ban ngày ta đi làm, buổi tối giúp các người bán hoa. Các người không cần trả tiền công cho ta, chỉ cần miễn tiền nhà là được.”

Trần Huyền bĩu môi, vẽ mặt khinh thường: “Người tính hay nhỉ! Chúng ta bán hoa một tháng còn còn chưa tới một ngàn.”

Cố An cũng ném cho hắt một ánh mắt chế giễu: “Người giàu như vậy còn bán hoa làm gì a?! Người hoàn toàn có năng lực cấp dưỡng cả đám chúng ta a.”

Trần Huyền nói chuyện vẫn vô duyên như cũ: “Người biết cái gì, chúng ta đây là hưởng thụ lạ thú lao động! Hơn nữa người cũng đâu phải con ta, ta mắc gì phải dưỡng người? Trừ phi người gọi ta vài tiếng papa a.”

Cố An cảm thấy mình bị vũ nhục, đập bàn một cái, bốc hai quân mạt trượt ném vào mặt hắt.

Trần Huyền đương nhiên không cam lòng yếu thế, cũng cầm hai quân ném trả lại.

Đại chiến ném mạt trượt bắt đầu, quân bài bay mù mịt, từng thanh một đáp trên người cả hai, tiếng rú thảm thiết liên miên dậy trời dậy đất.

Như thế nào lại thành kết cuộc này?! A Bố cùng Vệ Đình đồng loạt trợn trắng mắt, bình tĩnh rút lui khỏi chiến trường khốc liệt.

Hai người bọn họ gặp mặt rồi không đánh nhau một trận mới đúng là không bình thường! []

Đang lúc thời thế đại loạn, cửa tiệm hoa bị đẩy ra, một người kéo hành lý từ bên ngoài đi vào.

Tầm mắt mọi người nhất tề bắn tới, nghi hoặc đánh giá.

Người này không cao, thân hình có điểm gầy yếu, toàn bộ khuôn mặt bị mũ và khăn quàng cổ che kín, cũng chỉ để lộ hai mắt, khiến người ta không thể nhận diện được hắt.

Chẳng lẽ là khách đến mua hoa?! Như thế nào phải làm ra vẻ thần thần bí bí như vậy?!

Mọi người còn chưa kịp hỏi, đã thấy người này đưa tay kéo khăn quàng cổ, lộ ra một khuôn mặt tinh xảo.

Gương mặt trái xoan, mắt hạnh to tròn, mũi thẳng môi đỏ, bộ dáng thập phần khiến người yêu thích.

Tiểu cô nương thật xinh a!! Cả đám đồng thời tán thán trong lòng.

A Bố nhếch mép cười, cười đến lưu manh, nàng quàng tay qua vai Vệ Đình, nhỏ giọng nói: “Uy, ta luôn thích nữ nhân có ngoại hình thế này. Xem chừng nàng là tới thuê phòng, người nhất định phải cho nàng thuê phòng trống trên lầu ba a, đừng làm hỏng chuyện tốt của ta!”

Vệ Đình bĩu môi, trong lòng phun trào: Người là đồ nữ sắc quỷ! []

Thấy tất cả mọi người đều đang soi mình, tiểu cô nương kia ngượng ngùng cười cười: “Làm gì nhìn ta chăm chăm mãi vậy a? Các người có khỏe không? Ta về rồi đây.”

Nghe xong câu cuối, biểu tình cả đám nháy mắt trở nên kinh ngạc không thôi, đây rõ ràng là giọng nói của Sở Hiểu Phong a!!!

Lại một lần nữa tinh tế đánh giá người trước mắt, mắt to tròn, môi đầy đặn, gương mặt baby, này còn không phải là phiên bản mi nhon của Sở Hiểu Phong sao!

A Bố kêu thảm một tiếng: “Tên tiểu ú nu chết tiệt nhà người, giảm béo cái rắm a! Lão tử khó khăn lắm mới động tâm một lần!!”

34. Chương 34: Cửu Biệt Trùng Trùng

Cố An một bước nhào tới, kéo Sở Hiểu Phong vào trong lòng, sau đó ôm ghì thật chặt.

Sở Hiểu Phong sững sốt một chút, lập tức vòng tay qua, gắt gao ôm đáp lại hắn.

Hai người diễn một màn cửu biệt trùng trùng vô cùng nhập vai.

Sở Hiểu Phong nước mắt lưng tròng, kích động đến mức nói chuyện cũng lắp bắp: “Cố... Cố An..... ta rất nhớ người..... ta... ta rất nhớ các người.....”

Còn Cố An dường như không nghe thấy những lời hắn nói, sờ soạng khắp lưng hắn, trên mặt không khỏi mang theo một nụ cười siêu ngố: “Nga... cảm giác ôm mỹ nhân vào lòng thật thích! Mềm mại, hảo sung sướng a!”

Nhiệt tình bỗng chốc tan biến, Sở Hiểu Phong nhất thời ngây ngốc, nửa năm không gặp hắn vẫn không đứng đắn thêm chút nào! [+ +]~

Vệ Đình cứu Sở Hiểu Phong thoát khỏi vòng tay xiềng xích của Cố An, cười hì hì ra thủ ngữ: Tiểu ú, người thật xinh đẹp a!

Sở Hiểu Phong cúi đầu cười, khuôn mặt ửng hồng: Thật ra cũng bình thường thôi.

Bộ dáng xấu hổ của hắn có lực sát thương kinh khủng, mọi người bị hắn làm cho anh dũng chết đứng, trong lòng đồng loạt gào thét: Người tự biến mình thành một tiểu cô nương thật sao?! Thẹn thùng cái rắm! Đỏ mặt cái rắm a! Đúng là tai họa cho người khác mà!

Sở Hiểu Phong mở vali, lấy ra vài hộp quà được xếp bên trong, đem tặng mọi người: Đây là quà cho các người, nhìn xem có thích không?”

Mọi người mở hộp ra, không hẹn mà cùng lộ ra vẻ mặt , quà tặng giống nhau như đúc: một đôi búp bê thủy tinh đang hôn môi.

Sở Hiểu Phong tươi cười: “Đối với bạn bè đều phải bình đẳng, cho nên ta mua quà cho các người giống nhau hết, có phải đáng yêu lắm không?”

Cố An cầm đôi búp bê lên cẩn thận xem xét, thuận miệng hỏi: “Đây là thủy tinh xịn sao? Hắn là cũng đổi được ít tiền a?”

Sở Hiểu Phong:

A Bó vỗ vỗ vai Sở Hiểu Phong an ủi: “Không cần để ý đến hần, dạo này hần mê tiền đến phát điên rồi.” Sau đó đảo mắt nhìn vào bên trong hành lý, chỉ chỉ vào một cái hộp nhìn rất đặc biệt hỏi: “Đó là quà tặng cho giao cảnh của ngươi à? Ách! Ngươi không phải vừa nói đối xử bình đẳng sao? Cái này khác biệt lớn a! Ngươi thật bất công, trọng sắc khinh bạn!”

Bị chọc trúng tim đen, Sở Hiểu Phong vốn không giỏi mồm mép, lúc này lại càng thêm quần bách không nói nên lời. Hần ôm hộp quà vào trong ngực, lắp bắp một câu rồi bỏ chạy: “Ta... ta ra ngoài chút.....”

Nhìn theo bóng lưng nhỏ bé kia, Cố An cảm khái không thôi: “Nói thật, ở chung với hần, sao ta lại có cảm giác giống như ở cùng một cô gái a? Ai, xem ra từ nay về sau có muốn cởi trần chắc cũng không được nữa rồi.”

Nghe hần nói xong, A Bó tức giận đến bốc khói: Lão tử mới là nữ nhân chính hiệu, ngươi lại thường xuyên mặc quần lót lúc ẩn lúc hiện lượn lờ trước mắt ta, thế mà không cảm thấy xấu hổ, không cảm thấy ngượng ngùng sao!!

Sở Hiểu Phong ôm hộp quà đặc biệt trực tiếp chạy đến cảnh cục, vừa bước vào đại sảnh, liền nhận được vài ánh mắt nóng bỏng như lửa.

Một người mặc y phục giao cảnh lập tức chào đón, ôn hòa hỏi: “Vị đồng chí này, có chuyện gì không?”

“Ta... ta muốn tìm Cung Nghị.” Sở Hiểu Phong nói xong liền cúi đầu thấp thật thấp, có điểm ngượng ngùng.

“Nga, chờ một chút, ta đi gọi hần.” Vị giao cảnh kia đi tới cửa, nhìn lên lầu hai hô to một tiếng, “Lão Cung, có người tìm ngươi này!”

Trên lầu có người lên tiếng, ngay sau đó truyền đến tiếng bước chân “đát đát đát” xuống lầu.

Cung Nghị đi một mạch từ trên lầu xuống, ánh mắt quét nhanh một vòng quanh đại sảnh, cuối cùng dừng lại trên người Sở Hiểu Phong.

Bốn mắt nhìn nhau, hai trái tim đều chấn động.

Một người thần nhiên mỉm cười, một người hoàn toàn ngây dại.

Sở Hiểu Phong định lên tiếng, nhưng lại thôi, thăm nghĩ, nên nói gì trước đây?

Cung Nghị há hốc nửa ngày cũng không biết nói cái gì, vẻ mặt si ngốc.

Thật ra hần vừa nhìn liền nhận ra người trước mắt là Sở Hiểu Phong, gương mặt đối phương sớm đã khắc sâu trong lòng, bất luận là gầy hay tròn, hoặc bộ dáng có bao nhiêu thay đổi, hần cũng sẽ không nhận lầm.

Bởi vì Sở Hiểu Phong có đôi mắt cực đẹp, tựa như ánh sao giữa trời đêm, rực rỡ tỏa sáng, sáng đến chói mắt.

Chỉ bằng đôi mắt này, hần có thể khẳng định, chắc chắn người trước mặt chính là luyện nhân mà hần ngày nhớ đêm mong.

Hần đột nhiên hiểu ra, lý do vì sao Sở Hiểu Phong không chịu trở về, là muốn cho hần một sự ngạc nhiên, trốn ở nước ngoài âm thầm giảm cân.

Sự ngạc nhiên này khiến hần thực sự thích thú, nhưng cũng có chút đau lòng. Trước đây, Sở Hiểu Phong đại khái nặng khoảng một trăm năm mươi cân, hiện nay thân hình gầy đi như vậy, phỏng chừng chưa đến một trăm cân, nửa năm đã gầy đến đi hơn năm mươi cân, xem ra nửa năm nay hần căn bản không có bữa ăn nào đáng hoàng.

Vài đồng nghiệp thấy cả hai ngơ ngác đứng ngốc tại chỗ mắt to trừng mắt nhỏ, không khỏi nổi hứng trêu trọc.

Đồng nghiệp A nói với đồng nghiệp B: Xem ánh mắt bọn họ nhìn nhau kia, thật thâm tình, thật triền miên! Nhìn bọn họ, kẻ cô đơn này thật hâm mộ muốn chết!

Đồng nghiệp B nói: Tên tiểu tử Cung Nghị kia vận số thật chó má mà, tìm được một bà xinh đẹp như vậy.

Đồng nghiệp C xen vào nói: Di? Lão Cung không phải đã có vợ rồi sao? Chính là tiểu ú nu lần trước đến cảnh cục a!

Đồng sự A chặc chặc hai tiếng: Tiểu tử Cung Nghị này cư nhiên dám một chân đứng hai thuyền?! Nhìn không ra nha, bình thường hắn không phải rất thật thà sao?

Đồng sự B cảm giận nói: Thời buổi này mà ! Ta thực sự bất bình thay mỹ nhân kia!

Đồng sự C thốn thức không thôi: Lại một đóa hoa đẹp bị giẫm nát !

Sở Hiểu Phong, Cung Nghị:

Làm ơn đi, các người nói xấu sau lưng người khác có thể nhỏ tiếng một chút được không!--

Cung Nghị bước đến, nắm tay Sở Hiểu Phong, kéo hắn ra ngoài.

Vừa bước tới cửa, lại dừng bước: “Hiểu Phong, người đứng đây đợi ta một chút, đừng đi đâu, ta lập tức quay lại.”

Sở Hiểu Phong gật đầu. Sau đó thấy Cung Nghị cấp tốc chạy lên lầu, rồi lại cấp tốc trở về, trên tay cầm theo mũ và khăn quàng cổ.

Cung Nghị một bên thở hổn hển, một bên choàng khăn cho hắn: “Cái khăn này theo ta nhiều năm, bị sờn màu nên có chút khó coi. Nhưng bên ngoài trời rất lạnh, người cứ dùng tạm, kéo bị cảm.”

Được người khác quan tâm che chở khiến Sở Hiểu Phong cảm thấy trong lòng thật ấm áp, hắn nhìn Cung Nghị, trong mắt đều là nhu tình mật ý nồng đậm: “Chiếc khăn này không khó coi chút nào, cảnh sát ca ca, cảm ơn người.”

Cung Nghị mỉm cười, quàng khăn quanh cổ hắn, lại đội mũ lên đầu hắn, chỉ để lộ ra hai tai, sau đó hỏi: “Có khó thở không?”

Sở Hiểu Phong lắc đầu.

“Vậy thì tốt rồi.” Cung Nghị bộ dạng như vừa thực hiện được gian kế, ôm lấy Sở Hiểu Phong đi ra khỏi cảnh cục.

“Cảnh sát ca ca, chúng ta đi đâu?”

“Đến nhà ta.”

“Người không tặng ca sao?”

“Chiều nay không có chuyện gì quan trọng.”

“Nga, đây là quà ta tặng người.”

“Bên trong là gì?”

“Một bộ quần áo do ta thiết kế.”

“Hiểu Phong, cảm ơn người.”

“Không có gì a.”

“Đợi lát nữa ta mặc thử cho người xem, được không?”

“Hảo a.”

“Trước mặt người cởi sạch sau đó mặc thử cho người xem, được không?”

Sở Hiểu Phong: o__o

“Lát nữa người cho ta được không?”

Sở Hiểu Phong đồ bừa cả mặt, trong lòng gào thét: Cảnh sát ca ca, mới nửa năm không gặp sao lại biến thành lưu manh thế này!

Thật ra Cung Nghị cũng không định biến thành lưu manh, từ nhỏ cha hắn đã giáo dục hắn, làm việc phải kiên định dứt khoát, làm người phải đường đường chính chính, đối với hành vi phi lễ không được nhìn, nghe, nói, làm. Hắn thủy chung khắc ghi những gì cha dạy vào tim, bản thân luôn tự nghiêm khắc quản thúc chính mình từ đôi mắt, hai tai, đến miệng lẫn thân thể. Cho nên muốn một người thành thật như hắn nói ra những lời lưu manh này, thực sự khiến hắn khó xử.

Chỉ là vừa rồi ở cảnh cực, mấy đồng nghiệp độc thân không chút kiêng nể sẫm soi Sở Hiểu Phong trước mặt hắn, những ánh mắt kia thực sự nóng bỏng đến lộ liễu. Hắn cảm thấy nếu hắn không có ở đó, những người kia đã sớm hóa thành sói đói rình mò nhào lên ăn sống Sở Hiểu Phong.

Đột nhiên cảm thấy một mối nguy cơ mãnh liệt như thủy triều dâng lên, ý niệm đáng sợ trong đầu lập tức xâm chiếm hết tâm trí hắn. Lão bà xinh đẹp luôn tạo áp lực rất lớn cho lão công. Tuy rằng bây giờ trông thật khả ái, nhưng lúc nào cũng phải đề phòng những nam nhân có ý đồ xấu, như vậy làm sao chịu được. Thực ra hắn vẫn thích Sở Hiểu Phong ú ú trước kia, trong lòng thầm tính toán, sau này phải mua cho bà xã yêu dấu thật nhiều đồ ăn, vớt vát lại toàn bộ thịt đã mất trở về.

Nửa năm qua, mỗi lần nấu cháo điện thoại với Sở Hiểu Phong, hắn đều một câu “bà xã” hai câu cũng “bà xã”, nhưng hắn tự thấy như học sinh tiểu học yêu nhau vậy, thuần khiết đến quá đáng, thân mật lắm cũng chỉ chạm môi được một lần. Hắn bất giác hơi lo, nếu mình không chủ động làm gì, nói không chừng bà xã sẽ bị người khác cướp mất. Trong mắt hắn Sở Hiểu Phong vô cùng ngây thơ thuần khiết nhu thuận, một người như vậy, chỉ cần vài lời mật ngọt rót vào tai, sẽ dễ dàng bị dụ dỗ, hắn không thể trở mặt nhìn bà xã mình bị người khác lừa đi. Cho nên chỉ còn cách chiếm lấy đối phương, lưu lại ấn ký của mình trên người đối phương, hắn mới an tâm mà tiếp tục làm lão công của Sở Hiểu Phong!

Hai người trở về nhà, vừa đúng lúc Cung gia gia ghé thăm nhà Cung Nghị.

Lão nhân gia năm nay đã ngoài bảy mươi, nhưng thân thể vẫn còn cường tráng, chỉ là thị lực không được tốt lắm, tai lại có chút lảng, đầu óc hơi chậm chạp, nên thường xuyên nói năng hồ đồ, làm vài chuyện hồ đồ.

Cha mẹ của Cung Nghị đã sớm muốn đưa ông đến thành phố sống, nhưng ông chỉ thích ở nông thôn không khí trong lành mát mẻ, nuôi heo nuôi gà, trồng đủ loại rau dưa hoa quả, tháng ngày tiêu diêu tự tại. Lần này ông lên thành phố là để bốc thuốc, nhân tiện đến nhà con cái báo bình an, rằng mình không bệnh không đau, cuộc sống thật sự rất tốt.

Từ lúc Sở Hiểu Phong bước vào cửa, Cung ma ma liền dị thường hưng phấn, bà liếc mắt một cái đã nhận ra hài tử xinh đẹp trước mặt này chính là tiểu ú nu lần trước. Trong lòng Cung ma ma cực kỳ vui vẻ, bà thật muốn đưa Sở Hiểu Phong ra ngoài dạo vào vòng, cho mọi người xem con dâu của bà xinh đẹp bao nhiêu, khiến người khác thích đến mức độ nào! Bà đưa mắt về phía Cung Nghị, chớp chớp mấy cái, cười trộm: Ngốc tử của ta, lần này người quả thật đã nhặt được bảo vật!

Cung Nghị đưa Sở Hiểu Phong đến trước mặt ông nội mình giới thiệu: “Nội a, đây là vợ cháu, hắn tên Sở Hiểu Phong.”

Cung gia gia nheo mắt lại cẩn thận đánh giá Sở Hiểu Phong, sau đó cười ha hả: “Không tệ, không tệ! Tiểu cô nương này rất đẹp!”

Cung Nghị vội vàng đính chính: “Nội, hắn là con trai.”

“Cái gì? Hai đứa muốn sinh con trai?!” Gia gia cười càng vui vẻ: “Ta nói Tiểu Nghị a, con trai hay con gái cũng không sao, chỉ cần khỏe mạnh là tốt rồi! Bất quá ta cũng thực sự thích chất trai ha ha!”

Cung Nghị rút cằm, ôm vai Sở Hiểu Phong, xoay hắn một vòng: “Nội, nội nhìn cho rõ, hắn là nam, không phải nữ!”

Cung gia gia cẩn thận nhìn một lượt, chặc chặc thở dài: “Tiểu cô nương này mỏng nhỏ quá sinh con không tốt, ngực cũng không đầy đặn, làm sao có sữa.”

Nghe vậy Cung Nghị và Cung mama thiếu chút nữa học máu: Xem, người nói đi đâu vậy?! nếu hắn thật sự là một cô gái, người cũng không thể dă kích người ta như thế a!

Cung gia gia hướng về phía Sở Hiểu Phong bĩu môi: “Tiểu cô nương, nên vì đời sau của mình mà suy nghĩ, người nên đi phẫu thuật nâng ngực, bằng không ta kê vài thang đông y cho người bồi bổ?”

Sở Hiểu Phong khóc ròng: Cho dù ta có phẫu thuật hay uống thuốc đông y, cũng không sinh con được a!

35. Chương 35: Chú Ý An Toàn

Sở Hiểu Phong cảm thấy thật kì quái, lúc ăn cơm chiều Cung Nghị không ngừng gấp đồ ăn cho hắn, nhưng chính hắn lại không muốn ăn gì.

Vì sự nghiệp giảm cân, nửa năm qua Sở Hiểu Phong căn bản luôn ăn cực ít, dạ dày sớm đã co nhỏ lại. Thế nên mới ăn nửa chén cơm hắn liền cảm thấy bụng no căng, nhưng lại không muốn phụ lòng tốt của Cung Nghị, đành miễn cưỡng nuốt hết vào bụng.

Sau bữa cơm, Cung mama kéo Cung papa dẫn theo Cung gia gia đi dạo, trước khi đi nàng còn nháy mắt với Cung Nghị, cười hề hề như tên trộm: “Hai đứa đã lâu không gặp, phải hảo hảo tâm sự với nhau, chúng ta đi một lát, khoảng 12 giờ mới về.”

Cung mama đang toan tính chuyện gì, trong lòng Cung papa cũng rõ như gương.

Cung papa vốn tư tưởng cổ hủ, tính cách bảo thủ, nhưng lần này lại phá lệ không lên tiếng phản đối, chỉ nói một câu: “Chú ý an toàn.”

Chú ý an toàn?

Tại sao phải chú ý an toàn?

Sở Hiểu Phong hoàn toàn không giải thích được ý tứ bên trong bốn chữ này.

Đang định mở miệng hỏi, một đôi tay to lớn đã đến gần, một tay quàng qua vai hắn, tay còn lại ôm lấy hai chân hắn nhấc bổng lên không trung

“A –” Hắn sợ hãi kêu lên, ngẩng đầu liền thấy trong ánh mắt đối phương tràn ngập ý cười.

“Ta ôm người đi tắm có được không?”

Dứt lời liền đi vào phòng tắm.

Tốc độ thực sự quá nhanh... khiến hắn không thể không hoài nghi, chẳng lẽ Cung Nghị có khả năng lướt gió?!

Cung Nghị bồng hắn vào bồn tắm lớn, lại hỏi: “Ta tắm cho người có được không?”

Cũng không đợi hắn trả lời, liền cởi sạch quần áo của hắn, mở nước nóng, nước trong bồn tắm dần dần dâng lên.

Chờ khi nước sắp đầy, Cung Nghị nhanh chóng tự thoát y, bước vào bồn tắm lớn, sau đó mới hỏi: “Chúng ta tắm chung có được không?”

Sở Hiểu Phong hoàn toàn bị một loạt hành động tiền trạm hậu tẩu của hắn làm cho ngốc lảng ra.

Tiếp theo, không khác gì quy luật thăm dò, bất luận là làm chuyện gì, Cung Nghị luôn hành động trước rồi hỏi “có được không”.

Chẳng hạn, hắn sờ soạng trên dưới trái phải nói chung là toàn thân của Sở Hiểu Phong xong, sau đó mới hỏi: ta muốn vuốt ve người một chút có được không?

Chẳng hạn, hắn áp môi lên môi Sở Hiểu Phong, vừa ôm vừa hôn một trận, sau đó mới hỏi: ta hôn người có được không?

Sở Hiếu Phong quả thật sắp bị hấn làm cho choáng váng mông muội. Làm cũng đã làm rồi, còn hỏi chi nữa?! Người đây là ngốc nghếch hay là cố tình trêu chọc ta a? [+ +]~

Sau đó, hấn ôm Sở Hiếu Phong về giường, vừa lấy thân mình áp lên, vừa hỏi: “Cho ta được không?”

Sở Hiếu Phong mặt đỏ bừng, đang định gật đầu, không ngờ hai chân đã bị tách ra.

Cảnh sát ca ca! Nếu người đã hỏi ý kiến ta, tốt xấu gì cũng phải cho ta nói một câu chứ!!

Sở Hiếu Phong đột nhiên có cảm giác muốn đập đầu vào tường, hấn hận không thể dùng sức mà điên cuồng đập đầu vào tường cho máu me lênh láng để chứng minh lúc này hấn đang lơ lửng bên bờ vực sụp đổ tinh thần

Suy cho cùng hấn vẫn là một đứa nhỏ thật thà. Ngay thời điểm máu chốt, hai người thân thể xích lõa quấn lấy nhau, ai đó nằm đè lên hấn, cảm tiểu đệ đệ của mình chậm rãi tiến vào hậu đình hấn, lúc này đây tiểu hoa cúc khó lòng giữ được trinh tiết, hấn cư nhiên còn có thời gian nhàn rỗi biện hộ cho hành vi của đối phương. Hấn cảm thấy sở dĩ Cung Nghị tiền trăm hậu tấu là bởi vì sợ bị hấn cự tuyệt, hấn hy vọng đối phương không cần phải băn khoăn điều gì, hấn muốn nói bất luận là yêu cầu gì hấn cũng sẽ không cự tuyệt. Hấn định nói ra suy nghĩ trong lòng, ai dè vừa mở miệng lại phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Chốn tư mật trước giờ chưa từng được sử dụng lại đột nhiên bị dị vật xâm nhập, một cảm giác đau đớn kịch liệt từ hạ thân truyền đến. Mãi đến khi nghe thấy giọng nói hoang mang kia vắng vắng bên tai.

“Hiếu Phong, ta vào rồi..... Có phải đau lắm không...”

Lúc này Sở Hiếu Phong không còn sức lực để suy nghĩ vấn đề nữa, hấn liều mạng đẩy người kia, miệng không ngớt kêu la: “Ra đi, ra mau đi, đau quá a!”

Cung Nghị vội rút ra, xoay người hấn lại, muốn xem xét vết thương nơi hậu đình của hấn.

Sở Hiếu Phong lấy tay che mông: “Đừng nhìn, đừng nhìn, ta không sao.”

Cung Nghị “nga” một tiếng, rồi ử rữ, buông lỏng tay ngồi xuống giường.

Sở Hiếu Phong cũng ngồi dậy, mở to mắt. Hai người nhìn nhau.

Thoáng chốc, một bầu không khí xấu hổ bao phủ lấy cả hai.

Cung Nghị vô cùng khổ sở, hấn thực sự không muốn tổn thương Sở Hiếu Phong. Tuy hấn chưa từng làm qua loại chuyện này, nhưng chưa ăn thịt heo không có nghĩa chưa từng thấy heo chạy ngoài đường, làm chuyện kia không phải chỉ đơn giản là lấy tiểu huynh đệ của mình cắm vào nơi đó của đối phương sao, tại sao lại đau a?

Chuyện này cũng không thể trách hấn ngu ngốc, năng lực kém cỏi. Hấn chưa từng xem phim, cũng đâu ai nói những chuyện này với hấn, có thể dùng một câu mà lão ba hấn nói chính là – tiểu tử này thuần khiết như một tờ giấy trắng. Hấn thật sự không biết nơi tư mật kia cần phải bôi trơn mới có thể sử dụng, cho nên Cung papa buông một câu: “Chú ý an toàn”, quả thật đã lường trước được chuyện này.

Nếu nói Cung Nghị thuần khiết như một tờ giấy trắng thì Sở Hiếu Phong so ra còn muốn trắng hơn. Sở Hiếu Phong tuy từng yêu một lần, nhưng mỗi lần bạn trai cũ muốn làm chuyện đó, còn chưa đến gần hấn, hấn đã hai tay che ngực, tru lên như heo bị đưa vào lò mổ, đây cũng chính là nguyên nhân bạn trai cũ bỏ rơi hấn. Hấn đâu có kinh nghiệm thực chiến, lúc này cũng chẳng biết nên làm gì, nhưng hấn không muốn Cung Nghị chịu ủy khuất, trầm mặc nửa ngày mới hỏi.

“Cảnh sát ca ca, chúng ta có tiếp tục không?”

Cung Nghị lắc đầu thở dài: “Ta không muốn làm người đau.”

Sở Hiếu Phong lo lắng một lúc, đề nghị: “Hay là chúng ta lên mạng nghiên cứu một chút.”

“Nghiên cứu gì?”

Sở Hiếu Phong che mặt xấu hổ: “Chút việc cần lưu ý, làm thế nào mới không bị đau a..... “

Nghiên cứu nửa ngày, bọn họ cuối cùng mới biết tiểu hoa cúc thực sự rất mềm mại, trực tràng rất dễ bị tổn thương, trước khi làm phải chuẩn bị gel bôi trơn.

Trong nhà không có gel bôi trơn, bọn họ lại có tư tưởng bảo thủ, không muốn ra ngoài mua, cuối cùng quyết định đặt hàng trên mạng, lần sau mới làm.

Sau đó hai người ôm nhau nằm trên giường trò chuyện một lát, sau đó tươi cười hạnh phúc tiến vào mộng đẹp.

Về phần hai tuýp gì đó đặt trên bàn, cả dụng cụ bảo vệ bọn họ cũng không liếc mắt một cái. (cụ này quả nhiên chuối ơi là chuối =)))))

Gần đây, Cố An thực sự rất túng quẫn, hần chắm một cái máy ảnh mới, rất muốn mua, nhưng tự biết lương tháng này nhồi hết vào bụng còn chưa no, nói chi dư tiền mà mua máy ảnh. Rõ ràng trong túi không có nhiều tiền, nhưng hần cứ như bị ma ám, tình nguyện ngày ngày ăn mì gói để dành tiền mua máy ảnh.

Tối nọ, hần mang một túi đồ đi theo bọn Vệ Đình tới chợ đêm bày hàng. Vệ Đình bán hoa, hần bán gia sản. Vì máy ảnh, hần bất chấp mọi thứ, trong nhà có gì đáng giá đều bị hần lôi đi bán.

Còn chưa dọn hàng xong, Trần Huyền đã sắp đến cầm lấy một chiếc đồng hồ nằm giữa đồng đồ ngổn ngang, hỏi: “Hàng tốt nha, người cũng bán luôn sao?”

“Không bán không bán, ta lấy ra nhằm thôi, trả lại cho ta.” Nghe Trần Huyền nhắc nhở, Cố An mới biết mình đem nhầm hàng. Chiếc đồng hồ này là quà sinh nhật Trần Mặc tặng cho hần năm mười tám tuổi, hần luôn luyến tiếc không nỡ đeo, xem nó như bảo bối cẩn thận trân trọng giữ gìn đến giờ. Hần thực sự nghi ngờ mình có phải đã phát điên rồi hay không, sao lại nhất thời hồ đồ đem bảo bối quý giá nhất này bày bán.

Trần Huyền cầm đồng hồ tung hứng trong tay nói đùa: “Bán cho ta đi, ta trả năm trăm.”

“Đi chỗ khác chơi! Mau trả cho ta!” Cố An sợ hần đùa một lát không cẩn thận làm rớt đồng hồ, tim như chơi đánh đu hồi hộp không thôi, vội chụp lấy hần, miệng còn nhắc nhở: “Người đừng giỡn nữa, lỡ làm hư thì người đền không nổi đâu!”

Trần Huyền bĩu môi: “Không phải chỉ là một cái đồng hồ thôi sao? Hư thì ta đền cái khác tốt hơn cho người.”

“Người thì biết gì!” Cố An đoạt lại đồng hồ, sau đó cẩn thận nhét vào túi: “Đây chính là bảo bối của ta!”

“Bảo bối?” Trần Huyền rung mình một cái, sau đó hỏi dò: “Là Trần Mặc ca ca của người tặng?”

Cố An không trả lời, chỉ ngồi xuống tiếp tục bày đồ ra bán.

Trần Huyền sắp lại gần, bày ra bộ mặt bà tám: “Uy, gần đây Trần Mặc ca ca của người hình như không tới tìm người nữa.”

Nhắc đến chuyện này Cố An cũng rất buồn phiền, vốn dĩ hần đã hạ quyết tâm chia tay với Trần Mặc, nhưng tình cảm năm năm không phải nói quên liền có thể quên. Lúc vừa nói chia tay, vì mong được hần tha thứ, Trần Mặc mỗi ngày đều tìm đến hần, mỗi ngày đều gọi điện cho hần, nói ngon nói ngọt, chỉ thiếu nước quỳ xuống dập đầu, thế mà hần vẫn không hề lung lay, bày ra bộ dáng lạnh lùng hờ hững. Tuy vậy, Trần Mặc cũng không nổi giận, có điều, mỗi lần rời đi gương mặt luôn mang theo vẻ cô đơn sâu thẳm. Thấy đối phương thương tâm khổ sở, trong lòng hần thật ra cũng rất khó chịu, nhưng không hiểu sao, chỉ là không nghĩ sẽ dễ dàng tha thứ cho Trần Mặc. Có lẽ hần đã hơi quá đáng, có lẽ sự kiên nhẫn của Trần Mặc đã đến cực hạn, hơn nửa tháng qua không hề tới tìm hần, cũng chưa gọi cho hần một cú điện thoại nào. Mục đích đã đạt được, nhưng hần lại không chút cao hứng, cảm giác mất mát trong lòng càng lúc càng mãnh liệt. Hần hiểu tính cách của Trần Mặc, chủ động làm lạnh đã là hiếm thấy rồi, còn bị hần cự tuyệt hết lần này đến lần khác, đối lại là người khác cũng không thể tiếp tục kiên trì?

Xem ra chúng ta chơi xong rồi....

Hần thở dài, nói: “Hần đến tìm ta làm gì? Ta không muốn nhìn thấy hần nữa! Ta và hần đã cắt đứt quan hệ rồi!” giọng điệu sắc mùi oán phụ.

Nhìn bộ dạng ủ dột của hắn, Trần Huyền cuối cùng cũng biết tích chút khẩu đức, không mở miệng trêu chọc hắn nữa, vỗ lưng hắn hai cái, sau đó lôi Vệ Đình đi dạo chợ đêm: "Giúp ta trông quây một chút, miễn cho người một tháng tiền nhà."

Nhắc đến tiền Cổ An lập tức vui vẻ hẳn lên, dài giọng hướng theo bóng lưng hai người họ reo lên: "Được được, các người yên tâm đi chơi đi –"

"Người túng thiếu lắm sao?"

Một thanh âm trầm thấp bỗng nhiên vang lên trên đỉnh đầu, ngữ khí bình thản, không nghe ra cảm xúc gì. Cổ An kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn người đang đứng trước mặt mình, biểu tình bất giác xen lẫn giữa sợ hãi và mừng rỡ.

Lập tức gục đầu xuống, nhỏ giọng than thở: "Ta không túng thiếu, ta chỉ đang thử nghiệm cuộc sống."

Người nọ ngồi xuống trước mặt hắn, nhìn hắn nửa ngày, sau đó cong khóe miệng cười: "Ta nghe nói gần đây người cùng quần đến phát điên, ngày nào cũng ăn mì gói."

Ai nhiều chuyện vậy a?![_] Cổ An lập tức xù lông: "Người nghe ai nói nhảm thế? Sao lại biết ta bán hàng trong đây?!"

"Bạn cùng phòng của người, chính là cô gái tên A BỐ."

Cổ An trong đầu thầm nguyên rửa A BỐ, sau đó mới hỏi: "Người tới đây làm gì?"

Một bàn tay đột nhiên tiến lại gần, ngay lúc hắn không hề phòng bị, nâng cằm hắn lên.

Tầm mắt hai người giao nhau, hắn muốn quay đi, muốn hất cánh tay kia ra: "Trần Mặc, làm ơn tôn trọng ta một chút, đừng chạm vào ta!"

Trần Mặc không những không buông tay, còn lấy tay véo véo mặt hắn.

Cổ An đang định nổi xung, lại thấy trong mắt đối phương tràn đầy đau lòng, tim không khỏi đập loạn nửa nhịp.

Sau đó Trần Mặc chỉ nói một câu, nhưng có thể khiến lửa giận của hắn thoáng chốc tan thành mây khói.

Trần Mặc nhẹ giọng nói với hắn: "Người gầy quá....." Ngữ khí ôn nhu như nước, dịu dàng bao phủ lấy hắn.

36. Chương 36: Ăn Bậy Dấm Chua [thượng]

Cổ An nhéo mạnh đùi mình một cái, đau đến mức hắn nhe răng cả buổi.

Trần Mặc nhìn thấy, đau thay cho Cổ An, vội hỏi: "Người tự nhéo mình làm gì? Tự ngược a?"

Cổ An bĩu môi, trong lòng thầm oán giận: Đừng làm bộ khản trương kiểu đó, ta sẽ không bị người mê hoặc nữa đâu!

Thấy hắn không trả lời, Trần Mặc mỉm cười với hắn, lại nói: "Ta dẫn người đi ăn tôm hùm chịu không? Không phải người thích món này lắm sao?" Thái độ tuyệt đối chân thành, trong ngữ khí còn mang theo một tia lấy lòng.

Đối với một kẻ hơn nửa tháng nay sống nhờ mì gói như Cổ An mà nói, câu này so với lời ngon tiếng ngọt còn êm tai hơn nhiều, làm sao có thể cưỡng lại sức hấp dẫn của mỹ thực. Hắn lập tức xoay người, đưa lưng về phía Trần Mặc, khóc òa trong vui sướng: Ô ô..... lâu lắm rồi chưa có đi ăn tôm hùm![o]~~

Trần Mặc quan sát phản ứng khả ái của Cổ An, không khỏi cảm thấy buồn cười, cũng không hỏi ý hắn liền bắt tay vào dọn hàng: "Mau thu dọn đi, trễ quá chỗ đó sẽ đóng cửa a."

Cổ An vẻ mặt khó xử: "Ta còn phải trông hàng giúp Đình Đình....."

Trần Mặc móc ví ra, nhét vào tay hắn mấy tờ: “ Hoa này ta mua hết.”

Cố An được nước liền phát huy bản chất mặt dày: “Vây người mua hết gia sản của ta luôn đi.”

Trần Mặc không đáp chỉ cười, nhanh chóng thu dọn sạch sẽ, đưa hoa cho hắn ôm, còn mình xách theo bao nhiêu là túi đi trước. Khóe miệng cong lên, rõ ràng đang rất vui vẻ. Đừng nói những thứ này, ngay cả người cũng là của ta, còn phải dùng tiền mua sao?

Cố An ôm hoa đuổi theo, reo gọi: “Uy uy, người cầm hoa một lát, ta phải mang găng tay.”

Khi giỏ hoa đưa đến tay Trần Mặc, hắn thấy tay Cố An bị nứt nẻ đủ chỗ, tim lập tức nhói đau. Trong lòng thầm tính toán nên đi muốn thuốc trị nứt da trước hay là đi ăn tôm hùm trước. Sau đó hắn thấy Cố An lấy trong túi quần ra một đôi găng tay màu tối, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, bởi vì đối phương ghét nhất là những màu sắc u ám thế này.

Có lẽ bởi hắn đa tâm, một đôi găng tay bình thường thế nhưng hắn lại nghĩ ra hương vị không bình thường (hương vị của dấm chua à =))))), hắn giả bộ tùy tiện hỏi: “Găng tay này người mua à?”

“Không phải, là ông chủ ta tặng.” Nhắc tới ông chủ kia, tâm tình Cố An cũng rất phức tạp. Đối phương thật sự là một nhà tư bản không hơn không kém, trên cương vị giám đốc hắn hoàn toàn xem người ta như con lừa mà sai bảo, phỏng chừng chưa vất kiệt sức nhân viên của mình thì chưa bỏ qua, nhưng không trả cho người ta được bao nhiêu tiền công. Thế nhưng khi rời bỏ cương vị, hắn lại vô cùng hào phóng, thường xuyên tặng đồ, thường xuyên mời nhân viên ra ngoài dùng cơm, tan sở còn có thể lái xe đường vòng đưa nhân viên về nhà. Ban đầu Cố An thực sự rất bối rối, lúc bị áp bức hắn cảm thấy ông chủ này thực không phải con người, chỉ hận không thể lập tức bỏ việc, đến khi ném chút ngon ngọt lại cảm thấy ông chủ này rất có nhân tính. Mỗi ngày tâm trạng hắn cứ loạn cào cào, không biết phải giải quyết ra sao, nhưng loạn lâu như vậy cũng không có kết quả, mỗi ngày vẫn như cũ đi làm, vẫn như cũ bị ức hiếp, vẫn như cũ ham muốn chút tiện nghi, cứ thế ngày qua ngày cũng thật sự quá phong phú bận rộn rồi. Một thời gian sau hắn liền quên hết phiền não, bao gồm cả chuyện cha mẹ hắn gây áp lực, còn bao gồm cả chuyện Trần Mặc làm cho hắn vô cùng đau xót.

Cố An lấy đôi găng tay đưa đến trước mắt Trần Mặc, cười đắc ý: “Thấy gì không, lông dê chính hiệu đó!”

Trần Mặc chỉ biết ông chủ kia không có hảo tâm! Nhìn Cố An cười sáng lạng, hắn cảm thấy có chút chướng mắt, trong lòng cảm thấy rất bức bối. Một đôi găng tay lông dê liền có thể mua đứt người? Người thích lông dê chứ gì? Đơn giản thôi mà! Ta mua một xe chở dê cho người! Người muốn bao nhiêu lông dê tự mình lấy kéo cắt, đến lúc đó làm khăn quàng cổ hay gắn lên quần áo cũng dư sức!

Trần Mặc đương nhiên không nói ra bức xúc trong lòng, hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, “Mau này không thích hợp với người.”

Cố An cười cười: “Đúng là ta không thích màu này, bắt quá mang vào rất ấm.”

“Ta thích màu này, cho ta đi.” Trần Mặc xòe tay ra, “Lát nữa ta mua lại một đôi khác cho người.”

Cố An là người hào phóng, không chút suy nghĩ ném đôi găng tay kia qua, thuận miệng nói: “Không cần, ông chủ của ta nói đôi găng tay này là hàng tặng phẩm của công ty dành cho khách hàng, trong nhà kho còn một đống lớn, ngày mai ta xin hắn lấy một đôi khác là được.”

Trần Mặc cười gượng hai tiếng, hận không thể bỏ đầu hắn ra xem bên trong có phải toàn là tương cà hay không. Loại chuyện quái quỷ này mà hắn cũng tin, coi bộ sau này phải canh giữ bên người hắn 24/24, kéo hắn bị lừa còn ngốc nghếch khen ngược lại người ta.

Cố An nào biết chỉ trong vòng mười giây suy nghĩ của Trần Mặc xoay chuyển không ngừng, hắn vẫn tiếp tục lái nhai: “Đúng rồi, áo ba lỗ, quần lót, tất này nọ trên người ta toàn bộ đều là tặng phẩm của công ty, hàng hiệu a! Người muốn không? Ngày mai ta xin cho người một bộ.”

“Không cần !!” Giọng điệu điên tiết.

Vừa nói xong, Trần Mặc liền tự thấy mình phản ứng quá mãnh liệt. Hắn lập tức trưng ra nụ cười giả tạo, che giấu nội tâm bất mãn của mình, “Mấy thứ đó ta có cả rồi, không cần xin cho ta. Còn nữa, cho dù là tặng phẩm, người cũng không nên tùy tiện nhận đồ của người khác.”

Cố An bĩu môi: “Không cần thì thôi, đúng là làm ơn mắc oán!”

Trần Mặc không lên tiếng, lúc lên xe thừa dịp Cố An không chú ý lén lút vứt đôi găng tay vào thùng rác, hẳn còn âm thầm toan tính, tìm cơ hội đem mấy thứ tặng phẩm mê hoặc lòng người kia hủy diệt sạch sẽ.

Lúc ăn tôm hùm, Trần Mặc căn bản không có thời gian để ăn, đầu tiên hẳn lột vỏ tôm, sau đó bỏ tôm đã lột vỏ vào trong chén Cố An, cứ thế tiếp tục, liên miên không ngớt.

Cố An cái gì cũng không cần lo, chỉ việc cho vào miệng ăn. Tuy ăn đến thống khoái, nhưng trong lòng hẳn có điểm nghi hoặc.

Trần Mặc không phải người lười biếng nhưng rất sợ phiền phức, bình thường muốn nhờ hẳn làm chút chuyện còn khó hơn lên trời. Có một dạo Cố An muốn ăn táo, nhờ hẳn gọt vỏ dùm, hẳn không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, còn nói chuyện của mình thì tự mình làm. Từ lúc đó, Cố An bắt đầu cảm thấy hẳn không biết quan tâm chăm sóc, không đủ ôn nhu, căn bản không có nửa điểm phẩm chất của một hảo nam nhân. Thế nhưng hôm nay, hẳn cứ như trúng tà, chuyện lột vỏ tôm phiền phức như vậy mà hẳn làm đến mức thư sướng, còn không ngại bẩn.

Trên bàn vỏ tôm chất đống càng ngày càng cao, tay Trần Mặc cũng dính đầy nước sốt, đột nhiên ngó lại, một thớ tôm đã bị mình cắn nuốt gần hết, Cố An không khỏi cảm thấy ngỡ ngàng, gấp một con tôm đưa tới bên miệng Trần Mặc: “Ban ngày bận rộn nhiều việc như vậy, lại chưa ăn gì, người không thấy đói bụng sao?”

“Không đói.” Trần Mặc thụ sủng nhược kinh, nhanh chóng nuốt con tôm vào họng, sau đó còn cười hắc hắc, “ngon quá!”

Trần tổng, người là tình anh a! Là người có thân phận có địa vị a!! Làm ơn đừng cười ngố như vậy được không?

Cố An cũng lười nhắc hẳn, chắc hôm nay lúc ra khỏi nhà va đầu vào cửa, cho nên mới có biểu hiện bất thường như vậy.

Ăn xong, Trần Mặc tay trái ôm giỏ hoa, tay phải cầm mấy túi đồ nặng, đưa Cố An về nhà Vệ Đình.

Đêm nay, ngoại trừ chuyện đôi găng tay kia làm hẳn hơi khó chịu một chút, thời gian còn lại tâm tình hẳn rất tốt. Hẳn cảm thấy Cố An không còn bài xích mình, hai người đã có thể đùa giỡn với nhau như trước khi chia tay vậy. Chia tay rồi trong lòng hẳn trống vắng đến đáng sợ, hết như người ta thường nói, mất đi rồi mới biết quý trọng. Hẳn thực sự hối hận mình đã không đối xử tốt với Cố An. Có lẽ chính là nguyên nhân này, lúc Cố An nói lời chia tay mới có biểu hiện dứt khoát đoạn tuyệt đến vậy, gần như hoàn toàn từ bỏ đoạn tình cảm này, không hề luyến tiếc nhưng nhớ. Hẳn có thể đổ lỗi cho ai đấy, có trách phải trách chính mình không tốt, chính mình từng bước đẩy Cố An ra xa, đến khi hiểu được thì đã quá muộn.....

Hơn nửa tháng nay hẳn sợ dĩ không liên lạc với Cố An là có nguyên nhân, hẳn đã thú nhận với người nhà, không phải vì nhất thời xúc động, mà là suy nghĩ kỹ càng rồi mới quyết định, hẳn đã nói rõ với cha mẹ, sẽ ở bên Cố An suốt đời, hẳn kể tất cả, từ những chuyện nhỏ nhặt nhất giữa hai người khi bọn họ bên nhau, hẳn nói hẳn có lỗi với Cố An, hẳn thực sự rất hối hận, rất muốn bù đắp cho đối phương. Hẳn không dám ảo tưởng cha mẹ có thể chúc phúc cho mình, chỉ hy vọng sau này khi hẳn cùng Cố An đối mặt với cha mẹ đối phương, bọn họ sẽ không gây khó dễ. Đột nhiên nghe được chuyện này, cha mẹ Trần Mặc đều hoảng hốt, tuy than thở cả ngày, nhưng vẫn hứa sẽ không làm khó hẳn. Vì muốn làm cho cha mẹ dễ chịu hơn, cứ tan sở là hẳn trực tiếp về nhà nấu cơm, làm những việc mà mình có thể làm để bù đắp khuyết điểm, hy vọng cha mẹ tha thứ. Đến hôm nay cha mẹ mới dần dần chấp nhận được chuyện này, cũng hứa sẽ không can thiệp, chỉ bảo hẳn từ nay phải đối xử tốt với Cố An. Vì Cố An là đứa trẻ bọn họ biết từ nhỏ đến lớn, thông minh đáng yêu, tính tình cũng tốt, lại rất hài hước vui vẻ, hai người thực sự rất thích đứa trẻ này, đối lại là người khác bọn họ cũng sẽ không dễ dàng chấp nhận một cách sáng khoái như vậy.

Phía cha mẹ đã giải quyết xong, có sự ủng hộ của bọn họ, muốn thuyết phục cha mẹ Cố An cũng không quá khó, hiện tại chỉ còn một ải là nói lại tình cảm với Cố An. Trần Mặc luôn quan sát phản ứng của Cố An. Hẳn cảm thấy đối phương vẫn còn thích hẳn, để bù đắp lỗi lầm, hẳn vắt óc suy tính, làm nhiều chuyện như vậy, nhất định đối phương không thể không động tâm, như vậy mọi chuyện sẽ càng ngày càng tốt đẹp.

Mắt thấy Cố An sắp bước vào nhà, hắn quyết định rèn sắt phải rèn lúc còn nóng, một phen giữ chặt cánh tay đối phương, vội nói: “Khoan đi đã, ta có chuyện muốn nói với người.”

Cố An nghi hoặc nhìn hắn: “Chuyện gì?”

Hắn cúi thấp thân mình, chậm rãi ghé đến gần môi đối phương, làm động tác sắp hôn.

Cố An nghiêng đầu né tránh, theo bản năng lùi về sau mấy bước, nói: “Trần tổng, ta thấy chúng ta vẫn thích hợp làm bạn bè với nhau hơn, tự do thoải mái, cứ quyết định vậy đi.”

Nói xong liền xoay người vào nhà, khoe miệng cong lên, để lộ một nụ cười vui sướng.

Trần Mặc đương nhiên không thấy được nụ cười này, hắn chỉ đứng ngốc tại chỗ, nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn. Vất vả lắm mới có thể lấy lại niềm tin, nháy mắt liền âm ỉ sụp đổ.

Cố An vừa vào trong liền bị Trần Huyền đang đứng đứng nổi giận tung quyền tung cước về phía hắn.

“Bảo người trông quây, người đồng ý cho đã, sau đó lại mất tích!”

Cố An dúm mẩy tở vào tay hắn, cười đến híp mí: “Hoa này ta mua.”

Trần Huyền bày ra vẻ mặt khinh thường: “Người có tiền sao? Đừng nói là vừa nhặt được a? Không có tiền ăn, lại có tiền mua hoa?”

“Thiết, người khác tặng ta không được sao?!” Cố An đưa hoa cho Vệ Đình, đắc ý nói: “Đình Đình, người cầm mớ hoa này giúp ta, nhớ là đừng để bị héo, ta muốn nó phải nở đẹp như vậy vĩnh viễn!”

Vệ Đình xúc động đến muốn lật bàn: Đây còn không phải là ép người quá đáng sao?! -_-] - Ngốc! Đây là hoa thật, không phải hoa giả!!

37. Chương 37: Ăn Bậy Dấm Chua [hạ]

Vệ Đình gần đây rất tức giận.

Hắn đã sớm biết Trần Huyền thích ăn giấm chua, lại hay cố tình gây sự, giận dỗi nháo loạn cả lên, cho nên bình thường dù làm chuyện gì cũng luôn nhường nhịn đối phương, nỗ lực không chọc giận hắn, kéo hắn bộc phát tất xấu thì đến chính mình cũng khó lòng chống đỡ.

Tuy nhiên, chuyện gì cũng có giới hạn của nó, có thể đùa giỡn, nháo hai ba lần, chỉ cần không quá đáng thì không thành vấn đề. Bằng không, nếu vượt quá giới hạn kia, thì sẽ gây ra phiền toái lớn.

Chuyện phải kể từ đêm nọ hắn cùng Trần Huyền ra chợ đêm dọn hàng bán hoa.

Trần Huyền dùng một tháng tiền nhà để dụ dỗ Cố An giúp bọn họ trông hàng, sau đó liền cùng hắn dắt tay nhau đi dạo chợ đêm

Hai người đi dạo được một lát thì phát hiện đầu phố mới mở một quán thịt nướng, từ xa đã có thể ngửi được mùi, thật khiến người nhin không được bụng dạ sục sôi. Bọn họ theo bản năng của thính giác tìm đến nơi đó, Trần Huyền xếp hàng mua thịt xiên, còn Vệ Đình đứng đợi.

Ngay sau đó, một nam nhân trung niên đi tới, mỉm cười với Vệ Đình, mở miệng hỏi: “Anh bạn nhỏ, người có biết đường Hòa Bình ở đâu không?”

Vệ Đình là người có lòng nhiệt tình, hơn nữa đường Hòa Bình cách chỗ này không xa, bắt quá phải quẹo tới quẹo lui qua mấy con hẻm mới đến nơi. Hắn ra thủ ngữ một lúc, phát hiện đối phương đang nhìn mình với ánh mắt nghi hoặc, vội dùng khẩu hình nói cho người kia biết mình không thể nói chuyện, sau đó nắm lấy tay áo người kia, quyết định tự mình dẫn đường.

Đi đi về về chỉ mất khoảng mười phút, Vệ Đình sợ Trầm Huyền mua thịt xong không tìm thấy hân sẽ lo lắng, cho nên chạy một mạch trở về. Thế nhưng về đến quán thịt nướng vẫn là chậm một bước, mặt Trầm Huyền đã đen hơn cả đáy nồi.

“Người chạy đi đâu?” Trầm Huyền hét lớn một tiếng, xem ra rất tức giận. Nếu trong tay hân không cầm mấy xiên thịt, Vệ Đình thực sự hoài nghi hân sẽ một chưởng đánh chết mình.

Trầm Huyền lại rống: “Ta hỏi người đi đâu! Đi đâu a? Người có biết ta lo cho người lắm không!”

Vệ Đình tự biết mình đuối lý, trước khi đi quên nói với hân một câu, thần kinh yếu ớt mong manh của hân nhất định không chịu được kích động, lập tức dùng thủ ngữ kể lại chuyện vừa rồi cho hân nghe

Vệ Đình tự nghĩ nếu nói ra nguyên nhân thì hân sẽ không phát điên nữa, ai dè nghe xong hân còn tức giận hơn. Chẳng buồn để ý bọn họ đang đứng ngoài đường, cũng không quan tâm có bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc tập trung quanh bọn họ, gân cổ gào thét:

“Sao người cứ thích lo chuyện bao đồng như vậy? Người có đầu óc không? Người ta nhờ người dẫn đường người liền dẫn sao, lỡ gặp phải kẻ xấu thì làm thế nào? Nếu hân đem người đi bán thì sao? Những chuyện này người có nghĩ tới không? Sau này không được làm thế nữa, biết chưa? Ân? Người có hiểu không?”

Vệ Đình không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ là cảm thấy thật ủy khuất. Trầm Huyền quan tâm hân, coi trọng hân, điều đó hân hiểu được, nhưng bảo hộ quá mức ngược lại sẽ mang đến cho hân rất nhiều áp lực. Hân luôn phải nhắc nhở bản thân, việc nào có thể làm, việc nào không thể làm, làm rồi có khiến đối phương tức giận hay không, hoặc là có gây ra hậu quả gì hay không. Chuyện gì cũng phải lo trước nghĩ sau, sớm muộn cũng có một ngày phát điên mất.

Hân đột nhiên không còn hứng dạo phố, tức giận xoay người bỏ đi, mặc kệ Trầm Huyền, cứ đâm đầu chạy thẳng về phía trước.

Trầm Huyền chạy theo hân réo gọi: “Nói người hai câu người liền nổi giận, sao lại nhỏ mọn vậy a?”

Vệ Đình không muốn nghe hân lải nhải nữa, lấy tay bịt hai tai lại, càng tăng tốc thêm.

Trầm Huyền sững sốt một hồi, vội nhanh chân đuổi theo.

Hai người một chạy một đuổi, vô cùng vui vẻ! Một tên ở trước cứ vài bước lại quay đầu làm mặt quỷ, một tên theo sau vừa cầm xiên thịt chạy vừa rống, lập tức thu hút ánh nhìn của những người xung quanh, xem xong một màn kia, tất cả đều đồng loạt khựng định đó là hai đứa tâm thần.

Đường thấy Vệ Đình nhỏ con, thật ra chạy cực nhanh, chỉ một lát đã bỏ xa Trầm Huyền.

Trầm Huyền tức đến tóc tai đều dựng ngược dựng xuôi, đầu hàng không đuổi theo nữa, bỗng nhiên nảy ra sáng kiến, đi đường tắt về tiệm hoa trước, vừa vặn bắt được Vệ Đình. Không nói không rằng, kéo Vệ Đình vào trong tiệm, sau đó lôi tuột vào phòng, khóa cửa, cởi quần hân ra, đè lên người hân hung hăng làm một hồi. Làm xong còn không chịu buông tha, giấy trắng mực đen lập ra một đồng quy định, bắt hân phải ký tên.

Loại hành động khinh người quá đáng này khiến Vệ Đình cực kì bất mãn, nhưng hân vẫn nén giận làm theo lời Trầm Huyền, bắt quả hân ấn mực lên mặt đối phương thôi.

Vệ Đình thề với lòng, lần sau nếu hân còn không chịu nói lý lẽ như vậy, tuyệt đối sẽ không tha cho hân!

Sự thật chứng minh, Vệ Đình đã quá nhân nhượng hân. Trải qua chuyện lần này, hân càng lúc càng có tố chất của bệnh nhân tâm thần, ngày nào cũng không rời Vệ Đình nửa bước, canh giữ sát sao, ngay cả WC cũng đi theo.

Lại là một ngày ở chỗ đem dọn hàng, một lần nữa, bọn họ gặp một người hỏi đường. Một anh chàng đẹp trai đi đến trước quầy hàng, nhìn nhìn Trầm Huyền trước, sau đó tầm mắt chuyển sang người Vệ Đình, nói một tràng tiếng phổ thông pha lẫn khẩu âm nơi khác: “Xin hỏi đường Hoa Nhài ở gần đây phải không? Phải đi hướng nào a?”

Vệ Đình vốn định dẫn đường giúp hân, nhưng liếc mắt phát hiện mặt mày Trầm Huyền dài thượt ra, đành phải đưa tay lên chỉ chỉ hướng bên phải.

Nhưng anh chàng đẹp trai kia căn bản không để ý tới sắc mặt Trần Huyền, vẫn đứng đó lải nhải: "Đi thẳng về hướng bên phải sao? Có cần rẽ chỗ nào không, qua mấy con phố a? Hay là người dẫn ta đến đó đi, làm phiền người rồi."

Vệ Đình do dự một lát, vẫn quyết định dẫn đường cho người kia. Vừa đứng lên đã bị một bàn tay túm lại, ngay sau đó một giọng nói hung hăng truyền đến: "Người định đi đâu? Không phải muốn dẫn đường cho hần thật chứ? Người có thể bớt lo chuyện bao đồng đi được không? Hần có miệng, có thể tìm người khác mà hỏi a!"

Vệ Đình cảm thấy Trần Huyền rất bất lịch sự, vội rút tay về, mỉm cười áy náy nhìn anh chàng kia, lấy giấy bút ra vẽ sơ đồ đường đi đưa cho anh ta, người nọ cảm ơn vài tiếng rồi đi tiếp.

Trần Huyền thấy Vệ Đình nghe lời như vậy, không khỏi có chút đắc ý, miệng lại không ngớt: "Đình Đình, sau này thấy người lạ không được nhiệt tình như vậy, người ta không quen không biết, cười cái gì mà cười? Người đứng là bị hần mê hoặc a...."

Trần Huyền cứ thế tiếp tục lải nhải, Vệ Đình lạnh lùng nhìn hần, biểu tình khinh miệt

Trần Huyền bị kích động, lại hét tướng: "Thái độ này là sao?! Chẳng lẽ người thấy hần đẹp mã nên muốn lấy lòng hần? Ta cảnh cáo người, sau này người còn đến gần người lạ ta sẽ không khách khí nữa đâu! Coi chừng ta đánh người luôn!!"

Người dám đánh ta?!

Vệ Đình không thèm tốn hơi thừa lời nữa, lập tức bật dậy, vung tay nhắm ngay đầu Trần Huyền xuất chiêu, đánh đến hần ré lên oa oa.

Vệ Đình tuyệt không đau lòng, còn tự thấy hình như vẫn chưa đủ, đập hần thêm một cước, sau đó mới hì hục bỏ chạy.

Chờ Trần Huyền dọn hàng xong đi đến tiệm hoa mới phát hiện toàn bộ cửa đều đóng hết. Hần vừa gào vừa gõ cửa, nhưng một lúc lâu cũng không có ai ra.

Tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn, Vệ Đình giống như không nghe thấy, ngồi trong phòng khách nhàn nhã xem tivi.

Mấy tên khách trọ đứng sau hần một phen mồ hôi lạnh, tất cả đều bày ra bộ dáng hết nói nổi.

A Bô tò mò: "Bọn họ lại nháo chuyện gì nữa đây? Đúng là ăn no không có gì làm!"

Cổ An nói: "Vợ chồng son giận dỗi cãi nhau thôi, chắc cũng chả có gì, qua đêm nay bọn họ lại dính một chỗ với nhau như keo ngay thôi."

Sở Hiểu Phong tiếp lời: "Có chuyện gì cũng phải nhanh chóng giải quyết mới được, ta đi mở cửa cho hần...."

Vệ Đình quay đầu lại, dùng thủ ngữ: Ai dám mở cửa cho hần, đêm nay ra đường mà ngủ!![_]

Mọi người lập tức chạy tán loạn như chim, đều tự giác trở về phòng.

Cuối cùng Trần Huyền đứng lâu như vậy vẫn không được mở cửa, đành phải tiu nghỉu ra về như một con cún nhỏ nhà đang có tang cụp đuôi bỏ đi.

Sáng sớm hôm sau hần lại mò tới tiệm hoa, vừa mới đến đã phát hiện trên cửa dán một tấm cáo thị. Trên đó có hình của hần, phía dưới là một dòng chữ cực to, cực bắt mắt – cấm tên này vào nhà!

Trần Huyền tức giận đến bốc khói, dường như đêm qua gõ cửa đến người trong nhà hết chịu nổi, lần này chỉ gõ vài cái cửa đã mở ra, hần còn chưa kịp oán giận, một chậu nước lạnh đã tạt thẳng vào người làm hần trên dưới trái phải đều ướt sũng.

Hiện tại là thời điểm lạnh nhất trong năm, một trận gió bắc lạnh thấu xương vù vù thổi tới, Trần Huyền run mình một cái, phát hiện lông mi của mình cũng sắp kết thành băng.

Sau đó Trần Huyền bị cảm một trận, sốt li bì suốt mấy ngày, ăn không ngon ngủ không yên, còn thường xuyên mê sảng.

Vệ Đình bị hấn dọa đến phát hoảng, bình thường thân thể hấn rất cường tráng, một năm sinh bệnh một lần cũng khó, nhưng bây giờ sao đổ bệnh dễ dàng thế này, hơn nữa không hề có dấu hiệu khỏe lại.

Có lẽ vì áy náy, Vệ Đình mỗi ngày cứ y như tiểu nha hoàn hầu hạ Trầm Huyền. Cũng chẳng biết có phải hấn bệnh quá đậm ra hồ đồ không, cứ nhiên có thể nói với Vệ Đình những lời cực kỳ cảm động.

Hấn nói bởi vì từ nhỏ đến lớn luôn thiếu vắng cảm giác an toàn, luôn sợ được rồi sẽ mất, cho nên đối với tình cảm này, hấn trầm mình quá sâu, thậm chí đạt đến cảnh giới cố chấp, trong mắt hấn không thể bao dung điều gì dù chỉ là một hạt cát, thấy Vệ Đình cười với người khác, tâm can như mèo cào chó cắn vô cùng khó chịu, hấn không thể khống chế tâm tình của mình, mỗi lần phát hỏa xong hấn đều rất hối hận, rõ ràng đã tự nhắc nhở mình phải sửa đổi, nhưng vừa nhìn thấy Vệ Đình cùng nam nhân khác có chút thân cận thì lập tức chứng nào tật nấy, làm âm ỉ huyền não lên, hận không thể thông báo cho cả thế giới biết Vệ Đình là của riêng hấn, bất cứ kẻ nào cũng đừng mơ tưởng chia rẽ hai người.

Hấn còn nói bệnh hấn thật sự rất trầm trọng, hấn cảm giác được tử thần đang vẫy tay gọi mình. Hấn hy vọng Vệ Đình sau này có thể tìm được một nam nhân đáng tin cậy, sau đó vui vẻ mà sống cả đời, trăm ngàn lần đừng tìm một kẻ thất thường như hấn. Hấn nói hấn ở trên trời linh thiêng sẽ phù hộ cho Vệ Đình, vĩnh viễn yêu Vệ Đình.....lắm nha lắm nhảm, khúc sau đã là lược bớt một đồng câu mê sảng.

Lúc đầu Vệ Đình còn cảm động, nhưng càng nghe thì mặt càng đầy hắc tuyến, hận không thể lấy giẻ lau nhét vào miệng hấn cho đỡ một lỗ tai.

Vệ Đình đột nhiên cảm thấy hấn chính là bị bệnh thần kinh, căn bản không thể chữa được, cũng không thể động vào, nếu không một khi hấn điên lên rồi hậu quả quả thật không dám tưởng tượng, xem ra chỉ đành nghe theo hấn mới có thể an an ổn ổn sống qua ngày.

Đến hôm sau, cái tên bệnh thần kinh nói mình sắp chết, cứ nhiên y như gặp được kỳ tích mà bình phục, ăn uống chạy nhảy tung tăng, căn bản không hề giống một bệnh nhân bệnh nặng vừa khỏi, sau khi hạ sốt đầu óc hấn cũng thanh tỉnh phần nào, nhớ lại những lời mê sảng trước đó, hấn lại bắt đầu gây sự.

Hấn nghiêm túc cảnh cáo Vệ Đình, không được tìm nam nhân khác, không được bỏ rơi hấn, không được thích người khác, cả đời này chỉ có thể yêu một mình hấn, chỉ có thể cùng hấn ở bên nhau.

Vệ Đình bị hấn nói tới điên đầu, thật muốn chết quách đi cho xong.

Hiện tại Vệ Đình giống như đã ngộ ra đạo lý, tên thần kinh này nhất định sẽ quán lấy mình cả đời, đành tùy hấn nháo thôi, chỉ cần hấn không phát điên, không sinh bệnh, có thể an phận làm người bình thường thì đã cảm tạ trời đất rồi. Sau này hấn nói gì cũng mặc, không nên cãi lời hấn, kéo người chịu khổ lại là mình.

Một tiếng trôi qua, tên thần kinh kia vẫn huyền thuyên không ngừng, Vệ Đình xoa xoa thái dương, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Ở trên mạng, Tĩnh ca ca là một người nổi tiếng lạnh lùng, phi thường ít nói, lúc trước là vì đồ tính cách này của hấn nên Vệ Đình mới theo đuổi. Nhưng con người thật của hấn lại khiến Vệ Đình hụt hẫng thất vọng, cả ngày dong dài như lão mẹ, mới hai mươi mốt tuổi mà đã vậy, già rồi có khi nào còn đáng sợ hơn cả Đường Tăng trong Tây Du Ký không?!

Nghĩ đến đây, Vệ Đình nhin không được rơi lệ chua xót: "Ta hảo nhớ Tĩnh ca ca trước kia!!!!

38. Chương 38: Kết Thúc

Trần Mặc sa sút tinh thần mấy ngày liền mới có thể tươi tỉnh trở lại. Thêm một lần suy sụp nhưng hấn vẫn như cũ, không biết xấu hổ là gì, sau vài ngày suy nghĩ, hấn vẫn cảm thấy Cố An thực sự còn thích hấn, căn bản không muốn chia tay.

Tại sao hấn lại khẳng định như vậy? Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó. Đêm đó hấn đến tiệm hoa tìm Cố An, đặc biệt mang theo một xấp phiếu mua hàng siêu thị lấy lòng A Bố, nhờ nàng mỗi ngày tận tâm tận lực lưu ý nhất cử nhất động của Cố An, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng phải báo cáo tình hình cho hấn.

A Bố nhân danh đạo lý cao cả “Cầm tiền của người phải giúp người trừ họa”, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ hấn giao. Thế là từng câu nói từng hành động của Cố An Trần Mặc đều nắm trong lòng bàn tay, hấn từ miệng A Bố biết được, Cố An xem hoa hấn tặng như bảo bối, chăm chút bảo vệ, còn thường xuyên nhắc đến hấn trước mặt mọi người, tuy với giọng điệu khinh thường, nhưng đáng vẻ lại khiến người khác nổi da gà da vịt, chữ hạnh phúc viết đầy trên mặt.

Trần Mặc đã sớm biết Cố An là tên khẩu thị tâm phi, bây giờ còn thu thập được nhiều tin tình báo đáng tin cậy như vậy, thời cơ đã hoàn toàn chín muồi, hấn quyết định bắt đối phương trở lại.

Trần Mặc đến công ty Cố An làm, thứ nhất là muốn hẹn đối phương ăn cơm chiều, sẵn tiện thiết kế một màn tỏ tình lãng mạn. Thứ hai, hấn muốn thử tên chủ có ý đồ đen tối kia, nghiêm túc cảnh cáo: Đẹp quách thứ tà tâm đó ngay đi, sau này không được dụ dỗ Cố An nữa!

Vừa bước vào công ty, Trần Mặc liền bắt gặp Cố An đang làm vệ sinh hành lang.

Cố An ngồi xổm dưới đất, lấy giẻ lau nền gạch từng chút một, mệt đến đầu đầy mồ hôi. Bởi vì vô cùng tập trung vào chuyên môn lau dọn, dường như không phát hiện hấn đã đến.

Thấy một màn như vậy, Trần Mặc không chỉ tức giận mà còn đau lòng. Cố An gia cảnh rất khó, từ nhỏ đến lớn không phải làm gì, bây giờ lại khom lưng như oshin, chẳng lẽ công ty này ngay cả nhân viên vệ sinh cũng thuê không nổi?

Trần Mặc đi đến bên hấn, nghiêm mặt hỏi: “Sao người lại ở đây lau sàn?”

Câu hỏi bất ngờ dọa cho Cố An nhảy dựng, vừa thấy là Trần Mặc liền tươi cười: “Uy, Trần tổng, hôm nay ngọn gió nào thổi người tới đây thế?”

“Ta ra ngoài bàn việc, vừa lúc đi ngang qua công ty này, nên thuận tiện ghé thăm người.”

“Thì ra là vậy.” Cố An bĩu môi, hấn còn nghĩ Trần Mặc đặc biệt đến đây tìm hấn.

Trần Mặc lại hỏi: “Tập vụ trong công ty đâu? Việc này sao không để tập vụ làm?”

“Ta chính là tập vụ a.” Cố An vừa tiếp tục lau sàn vừa giải thích: “Công ty chỉ có hai người, loại lao động tay chân này sao có thể để ông chủ làm.”

“Hấn có thể thuê lao công mà!”

“Bỏ đi, trước khi vào công ty hấn đã nói đây là bổn phận của ta. Ta cầm tiền lương của người khác, dù sao cũng phải làm chút việc.”

Bộ dáng nghiêm túc của Cố An làm Trần Mặc chỉ còn nước trăn trối. Hấn chưa từng nghĩ Cố An sẽ thực sự cần mẫn đối với công việc như vậy, trong lòng hấn đối phương luôn là một người không có chí cầu tiến, qua được ngày nào hay ngày ấy. Đối với chuyển biến này, hấn nên thấy vui với phải, nhưng trong lòng lại dâng lên một loại tư vị không nói nên lời. Hấn nguyện để Cố An ăn ngủ trong nhà cả đời, cũng không nguyện nhìn hấn vất vả chịu cực chịu khổ. Nhưng người rồi cũng sẽ trưởng thành, Cố An rời khỏi hấn, cuộc sống vẫn bận rộn như vậy. Trong cuộc sống, không phải thiếu đi ai đó thì không thể tiếp tục sống, trên thế giới này, không phải thiếu đi ai đó trái đất sẽ ngừng quay. Có lẽ cho dù không có mình, Cố An vẫn sống rất tốt.

Trần Mặc chỉ thương cảm một chút, đột nhiên nhớ tới mục đích chân chính của bản thân khi tới nơi này, bèn hỏi: “Bao giờ người tan ca? Lát nữa ta mời người một bữa.”

“Nhanh thôi, dọn dẹp xong xuôi, không còn việc quan trọng gì là đi được rồi.” Cố An lau xong, xách thùng nước đi vào nhà vệ sinh giặt giẻ lau.

Trần Mặc leo đèo theo sau, vừa nhìn hấn làm việc, vừa khơi chuyện.

“Mấy hôm nay người khỏe không?”

“Cũng khỏe.”

“Còn ăn mì gói không?”

“Lâu lâu ăn một lần.”

“VẬY... có nhớ ta không?”

“A?”

“Sau này, bớt... bớt ăn mì gói lại đi.”

“Nga.”

Trần Mặc gục đầu ảo não, chỉ một câu nói vô cùng đơn giản như thế nhưng sao lại khó mở lời vậy a?!

Cố An xả giẻ lau xong, trộm liếc hần, vẻ mặt thoát nhìn bình tĩnh, thật ra trong lòng đã sớm vui như trẻ hột.

Sau khi vào phòng làm việc, Cố An thu dọn mọi thứ chuẩn bị ra về. Lúc này, ông chủ kia lại ôm một xấp văn kiện đến, diện vô biểu tình, ra lệnh: “Đem mớ văn kiện này sắp xếp ra từng loại, làm không xong thì đừng về nhà.”

Cố An nga một tiếng, dường như không hề có ý kiến gì với việc này. Còn Trần Mặc lại sôi máu, đã đến giờ tan ca, như thế nào không cho người ta ra về? Chẳng lẽ Cố An thường xuyên tăng ca, thường xuyên bị ông chủ khi dễ sao?

Trần Mặc ho nhẹ hai tiếng, bắt đầu lấy lại công đạo cho kẻ yếu: “Công việc có thể để mai làm, người ta đã mệt chết rồi, người có thể buông tha người ta không!”

Ông chủ nọ thần nhiên liếc Trần Mặc một cái, cũng không đếm xỉa tới hần, tiếp tục chuyển tầm mắt lên người Cố An: “Nga, được rồi. Văn kiện này cần dùng gấp, hôm nay nhất định phải sắp xếp đâu ra đấy.”

Trần Mặc dám khẳng định hần cố ý làm thế! Lửa giận trong lòng cuộn cuộn dâng lên, tay nắm lấy cánh tay Cố An, kéo ra ngoài: “Đừng làm nữa, theo ta về nhà.”

“Ai nha, Trần tổng, người đừng vậy mà.” Cố An rút cánh tay về, quay đầu cười với ông chủ, hai tay tạo thành hình chữ thập, làm ra dáng vẻ xin lỗi: “Ông chủ yên tâm, hôm nay ta nhất định sắp xếp nó xong mới về nhà.”

“Ấn.” Từ trong túi quần móc ra một cái kẹp cravat ném lên bàn làm việc của Cố An: “Tặng phẩm này, người cứ lấy xài. Ta có việc, người hảo hảo hoàn thành nhiệm vụ đi.”

Cố An liên tục cảm ơn, cúi đầu khom lưng tiễn ông chủ ra khỏi văn phòng. Xoay người liền thấy Trần Mặc đang cầm kẹp cravat ngắm nghía, trên mặt lộ ý cười châm chọc.

“Kẹp cravat này là hàng cao cấp, hừ, công ty các người tặng phẩm cũng không tầm thường a.”

Cố An đắc ý cười: “Đương nhiên, tất cả đều là hàng hiệu!”

Trần Mặc sắc mặt từ từ đen lại, thoát nhìn phi thường tức giận: “Tặng phẩm? Loại chuyện quái quỷ này mà người cũng tin? Hần không phải là muốn theo đuổi người đấy chứ?”

“Ta đâu có ngốc, đương nhiên không tin.” Cố An nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên mỉm cười: “Thật ra...”

“Nếu không tin, sao còn nhận mấy thứ này?” Trần Mặc ngắt lời, tiến lên một bước, dồn hần đến tận góc tường, vươn tay bá đạo nắm lấy áo hần, nhấc bổng hần lên: “Người muốn ở bên hần thật sao? Người muốn nhận lời quen hần?”

Cố An vốn định phủ nhận, nhưng ngoài miệng lại trêu chọc: “Trần tổng, đừng nói là người đang ghen a?”

“Phải! Ta đang ghen đấy!”

.
. .
.

Đột nhiên nghe hần bộc lộ lời thật lòng, Cổ An ngẩn người cả nửa ngày, ý cười nồng đậm ngập tràn trong đôi mắt.....

Một năm sau.

Nhờ Trầm Huyền hết lần này đến lần khác khuyên bảo, Vệ Đình rốt cuộc cũng chịu làm phẫu thuật.

Ca phẫu thuật rất thành công, Vệ Đình có thể miễn cưỡng mở miệng nói chuyện, bất quá mỗi lần nói chuyện đều phải cố hết sức, giọng nói cũng khàn kịch liệt.

Bác sĩ dặn hần phải luyện tập nhiều hơn, dần dần sẽ nói năng lưu loát.

Đột nhiên có thể nói chuyện trở lại, Vệ Đình có điểm không thích ứng, hần thường xuyên vừa nói vừa ra thủ ngữ, dường như không muốn mở miệng.

Trầm Huyền hỏi hần tại sao, hần bảo ngại nói chuyện, vừa mệt, vừa phiền toái, hần vẫn quen dùng thủ ngữ hơn.

Trầm Huyền cũng không miễn cưỡng hần, hần muốn nói liền cùng hần nói, hần muốn dùng thủ ngữ liền ra thủ ngữ tiếp chiêu.

Có một lần bọn họ đi siêu thị mua đồ, một bên xếp hàng chờ tính tiền, một bên dùng thủ ngữ nói chuyện phiếm.

Hai đại thẩm đứng phía sau thấy một màn như vậy mới xì xào bàn tán.

“Hai tên nhóc này bộ đáng đẹp để sáng sửa thể kia, đáng tiếc lại bị câm, ai, đáng tiếc!”

“Phải a, không ai hoàn hảo trọn vẹn, thượng đế thật công bằng.”

Nghe vậy, Vệ Đình cùng Trầm Huyền đồng loạt quay đầu tròn mắt nhìn hai vị bà tám: “Đại thẩm, chúng ta nói được a!!”

Đám bà tám nhìn bọn họ khinh bỉ: “Rõ ràng có thể nói còn giả vờ bị câm, đúng là rảnh hơi không có chuyện gì làm!”

Từ đó về sau, Vệ Đình bắt đầu cần cù luyện nói chuyện, kéo lại bị người khác hiểu lầm mình là ách ba.

Sở Hiểu Phong đã dọn khỏi nhà trạch nam sống chung với Cung Nghị, hai người mua một ngôi nhà 100 mét vuông trong khu gần chợ hoa liễu.

Ngày tháng vợ chồng son trải qua êm đẹp, Cung Nghị đi làm, hần ở nhà vẽ tranh, vẫn rất ít khi ra ngoài.

Bởi vì Cung Nghị không cho hần ra ngoài, từ sau khi giảm béo hần liên tục gặp vận đào hoa.

Có một lần hần cùng Cung Nghị ăn cơm ở bên ngoài, nam nhân nọ luôn nhìn hần chăm chăm. Giữa chừng Cung Nghị đi WC, trở về liền thấy nam nhân kia nước miếng ròng ròng như gấu chó phát hiện ra mật ong lượn lờ bên cạnh Sở Hiểu Phong.

Sở Hiểu Phong trời sinh nhút nhát thẹn thùng, lại không biết cách cự tuyệt người khác, đành phải ngồi ngốc một chỗ, dáo dác nhìn bốn phía, hoàn toàn một bộ dáng đáng thương không biết làm sao.

Mất thấy nam nhân kia sắp bổ nhào vào người hần, Cung Nghị lập tức xông tới ôm hần ra khỏi nhà hàng, trong lòng thầm quyết định, sau này không dẫn hần ra ngoài nữa, tránh bị người khác chiếm tiện nghi.

Nhưng nói cho cùng vẫn không thể giam người cả đời được, Cung Nghị liền thay đổi chủ ý, vỗ béo để hần khôi phục bộ dáng trước kia.

Từ đó, Cung Nghị không để hần làm bất cứ chuyện gì, ngày ngày đều làm thật nhiều món ngon, trong nhà luôn chất đầy quà vặt.

Sở Hiểu Phong ngày nào cũng ăn rồi ngủ, tỉnh ngủ lại ăn, thể trọng cứ thế tăng lên. Hần cảm thấy thân hình mình đã rất béo, quần lót size nhỏ hết mặc vừa, nhưng mỗi khi hần nhắc đến chuyện giảm cân, Cung Nghị liền nhanh nhẩu lái sang chuyện khác, còn dụ hần, nói hần không hề béo chút nào, vẫn rất xinh đẹp.

Sở Hiểu Phong không có đầu óc cư nhiên ngốc nghếch tin lời, mỗi ngày chỉ ăn rồi ngủ, cuộc sống không biết có bao nhiêu khoái hoạt.

Cố An cũng dọn khỏi nhà trạch nam, hẳn đã về sống chung với Trần Mặc.

Hắn vẫn làm việc ở công ty đó, Trần Mặc mỗi ngày đưa hắn đi làm, rước hắn tan ca, trưa trưa còn mang cơm đến cho hắn, tận tụy như một con trâu già.

Từ dạo Trần Mặc thừa nhận mình ghen, hai người liền xóa bỏ mọi rào cản, thân thân ái ái ở bên nhau như trước kia.

Thật ra mớ tặng phẩm là do bạn trai ông chủ tặng, lúc ấy bọn họ lại đang giận nhau, ông chủ vốn là người quen thói kiêu ngạo, vì muốn làm bạn trai ghen, mới cố ý đem quà tặng đưa hết cho Cố An. Về phần bạn trai hẳn rất cuộc có ghen hay không, cũng không rõ lắm. Cố An chỉ biết là ánh mắt nam nhân kia nhìn hắn tràn đầy địch ý, tựa hồ muốn đem hắn ra mà ăn tươi nuốt sống.

Sau khi hiểu lầm sáng tỏ, Trần Mặc cuối cùng cũng yên lòng. Bây giờ hẳn sủng Cố An đến trời, chuyện gì cũng nghe theo đối phương. Chẳng hạn, Cố An nói muốn ăn táo, hắn lập tức đi ra ngoài mua một rổ táo, kết quả Cố An lại muốn thứ khác, hắn cũng không than phiền cầm chìa khóa ra xe chạy đi mua. Cứ như vậy, Cố An muốn ăn gì, hắn liền đi mua cái đó. Cả đêm tới tới lui lui chạy hơn mười vòng, nhưng tuyệt không có nửa lời oán hận.

Bất quá, hẳn dù sao cũng là thương nhân, phương diện này nếu đã chịu lỗ, hẳn đương nhiên sẽ nghĩ cách kiếm lời ở khía cạnh khác.

Chính là phải — làm!

Đừng thấy bề ngoài hắn nho nhã lịch sự mà lầm to, ở trên giường hắn chính là dã thú, thường xuyên khiến Cố An không thể xuống giường, hàng đêm đều quần quýt si mê, thử nghiệm đủ loại tư thế, đôi khi còn chơi thêm chút đạo cụ.

Thế là mỗi khi đêm về, tâm lý Cố An liền hoang mang, cứ kéo dài dài như vậy, hắn cảm thấy sớm muộn gì mình cũng sẽ có ngày chết ngay trên giường.

Đêm giao thừa, mọi người tập trung đông đủ ở nhà trạch nam.

Vừa gặp lại, A Bố liền nói với Sở Hiểu Phong: “Người béo quá, ít nhất cũng một trăm năm mươi cân!”

Sở Hiểu Phong lệ rơi đầy mặt: Cảnh sát ca ca cư nhiên gạt ta!

A Bố lại quay sang Vệ Đình: “Ừ, người nói được rồi sao, bất quá như thế nào lại lấp ba lấp bấp thế a?”

Vệ Đình đỏ mặt tía tai, nghẹn họng nửa ngày mới nói ra được một câu: “Người... người... người... người mới nói lấp..... Các người... toàn... toàn... toàn..... nói lấp!”

A Bố chìa mũi dùi sang Cố An: “Bốn mắt, xem ra người thoải mái nhất, bất quá hình như khí sắc không được tốt a? Có phải bởi vì quá cần mẫn làm chuyện kia không? Coi chừng tinh tấn nhân vong a!”

Cố An nhảy dựng: “Lão tử có điểm khí sắc nào không tốt?! Lão tử tinh lực sung mãn, mặt mũi hồng hào như một đóa hoa! Lão tử....”

“Được rồi, được rồi.” A Bố ngắt lời: “Mặt người còn kinh khủng hơn tượng sáp, gì mà hồng hào? Gì mà đóa hoa? Nói ra làm gì cho mang nhục!”

Cuối cùng A Bố tổng kết: “Ba tên tiểu gay không có đầu óc, một đám bị áp! Suốt năm qua một chút tiến bộ cũng không có là sao?”

Ba tên tiểu gay kia hận không thể nhào vào đánh cho nàng ta thành đầu heo.

Lại qua một năm, khách trọ mới dọn vào, một câu chuyện mới sắp bắt đầu...

Tác giả phát biểu: Hoàn rồi =. = Bộ này tạm thời không có phiên ngoại.

Nhấn mấy tháng cuối cùng cũng viết xong, tạp nham đến lợi hại, mấy chương sau hầu như đều phải nghĩ rất lâu mới viết ra, thành thật xin lỗi!

Ta không biết viết gì nữa, cho nên xin dừng bút tại đây! Năm tay nào!

Mọi người nhớ theo dõi bộ mới của ta nhé, nếu không có gì thay đổi thì sẽ post đều đặn mỗi ngày cho đến khi toàn văn hoàn, là một hệ liệt.

Chuyện về tiểu ngốc thụ thích ba phải cùng lão công hay động kinh nhà hần:

Cuộc sống phu phu của Tiểu Tiễn cùng Đỗ Hàng

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-ngheh-den-nha-trach-nam>